DR. AUREL POPESCU-BĂLCEŞTI

ENIGMA VIEȚII ŞI A MORȚII

*** VIAȚĂ * MOARTE * SPIRIT * REÎNCARNARE * MEDIUMNITATE * SPIRITISM * HIPNOZĂ * TELEPATIE * MAGIE * MAGNETISTM * YOGA * SOMNUL ŞI VISUL * ESENȚA VIEȚII * IERARHIA SPIRITELOR ÎN SPAȚIU ***

CUPRINS

INTRODUCERE

DRAGI CITITORI,

De când eram student în medicină şi apoi în practica mea de medic chirurg de peste treizeci de ani, am fost mereu impresionat când am asistat la decesul multor oameni, fie în urma unei boli incurabile, fie în urma unor traumatisme grave cranio-cerebrale sau viscerale cu hemoragii interne sau pur şi simplu la morți subite prin infarct miocardic, hemoragii cerebrale sau embolii pulmonare prin care, în câteva secunde, se stingea viața unor oameni ce păreau sănătoşi. Mereu m-am întrebat care este misterul vieții, ce anume se întâmplă în corpul nostru atunci când survine moartea? Ce forță misterioasă întreține viața? De ce niciodată nu s-a reuşit să fie readus la viață un mort?

Dar cel mai mult m-a impresionat actul necropsiei, în cadrul căreia corpul omului lipsit de viață este tăiat în bucăți ca al oricărui animal. Pe cine nu a marcat pierderea unei ființe dragi atunci când a asistat la despărțirea definitivă de trupul ei lipsit de viață?

Ce strângere de inimă simțim atunci când, peste sicriul în care se află depus cel drag, se aruncă pământul care îl va acoperi pentru totdeauna! Unii dintre noi se mai consolează cu gândul că există un Dumnezeu, cel care ne-a dat viață, că există un spirit al nostru care poate va mai dăinui şi că, poate, ne vom mai reîntâlni cu cei plecați.

Atunci ne vine în minte întrebarea firească: dacă într-adevăr există un Dumnezeu, de ce este atât de nedrept şi ia din mijlocul nostru ființe dragi aflate în plină tinerețe, uneori copii nevinovați?

Pe de altă parte, de ce unii duc o viață grea, plină de neajunsuri şi suferințe, iar alții, o viață fericită, dăruită numai cu bucurii şi satisfacții?

La aceste întrebări am căutat mai întâi să văd dacă pot găsi un răspuns în diverse credințe religioase. M-am oprit, ca fiind cele mai demne de luat în seamă dintre credințele religioase ale lumii, la religiile monoteiste.

Toate acestea, fie că este vorba de o credință mozaică, creştină sau islamică, admit existența unei forțe divine supreme care ne-a creat (Iehova, Dumnezeu sau Allah). Ele admit existența în noi a unui spirit care nu dispare după moarte, dar toate susțin că acesta, despărțindu-se de corpul fizic, perisabil, întors în pământ, se înalță la cer unde aşteaptă „Judecata de Apoi", care ar putea să vină după sute sau mii de ani. În urma acestei judecăți, unii oameni ar fi trimişi în Rai, iar alții în Iadul cel veşnic, după faptele fiecăruia în viața pământească.

Dar ce va face sufletul nostru acolo, mii sau zeci de mii de ani, până la „Judecata de Apoi", nu ne spune nici o religie.

O explicație care mi s-a părut mai demnă de încredere şi care ne-ar da şansa unei îndreptări a greşelilor umane am găsit-o în concepția teozofică asupra vieții - aceea care crede în nemurirea spiritului, dar prin reîncarnări succesive, cu reveniri pe pământ sub noi forme ale existenței, fie ca bărbat, fie ca femeie.

Această carte doreşte să vă convingă, în măsura în care va reuşi să aducă argumente, în acest sens, trebuie citite capitolele despre desprinderea sufletului de corp, despre spiritism, despre hipnoză, telepatie, materializare şi dematerializare prin spirit, despre magie, sugestie şi sugestibilitate şi, bineînțeles, despre reîncarnare.

Considerând că veți fi curioşi să citiți toate aceste aspecte ale vieții noastre, iată o invitație la reflecție, pentru a vă face singuri o părere.

Aduc mulțumirile mele pline de afecțiune colectivului Clinicii chirurgicale „Sf. Pantelimon" din Bucureşti, în mijlocul căruia îmi desfăşor activitatea şi care m-a încurajat să scriu aceasta carte.

AUTORUL

P.S. În ceea ce priveşte conținutul acestei lucrări – idei, concluzii, afirmații - autorul stă la dispoziția cititorilor. Primeşte şi răspunde la scrisori.

ORIGINEA VIEȚII PE PĂMÂNT

Viața ne înconjoară pretutindeni. Este prezentă în regiunile polare înghețate, ca şi în deserturile pârjolite de soare, de la suprafața mării până în adâncurile ei. Miliarde de microorganisme viețuiesc în sol şi creaturi minuscule plutesc foarte sus în atmosferă. Pământul cuprinde peste tot viață. Cum a apărut ea? Cum a început? Şi, mai ales, care este originea omului? Am evoluat noi din maimuțe sau am fost creați? Cum anume am apărut şi ce legătură are răspunsul la aceste întrebări cu viitorul ființei umane? Sunt dileme care i-au preocupat pe gânditori încă din Antichitate şi au rămas fără răspuns, pentru mulți, până astăzi.

Desigur, sunt şi oameni pe care nu-i preocupă această problemă. Pentru ei nu are importantă cum au ajuns să existe. Este suficient că pot trăi şaizeci sau optzeci de ani, dar nu-i interesează nici de ce s-au născut, nici de ce trebuie să moară şi, cu atât mai puțin, ce se va întâmpla cu ei după moarte.

Ei ştiu că existenta pe pământ este totul, că aici trebuie să aibă o viată cât mai abundentă, fie chiar şi în detrimentul altora; că am fost creați sau că am evoluat, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile din punctul lor de vedere. Când moartea întrerupe firul vieții, omul devine inexistent pentru totdeauna.

Potrivit concepției materialiste, Soarele va cunoaşte o fază de dilatare, devenind o gigantică planetă roşie, fenomen ce va face ca oceanele să fiarbă, atmosfera să se volatilizeze în spațiu şi o catastrofa de proporții inimaginabile să distrugă planeta noastră.

O altă concepție despre lume este aceea a creaționismului ştiințific. Interpretând creația din *Geneza* descrisă în *Biblie,* unii consideră că Pământul nostru nu are o vechime mai mare de şase mii de ani şi că cele şase zile de la facerea lumii nu ar fi avut decât douăzeci şi patru de ore fiecare.

Dar pot fi interpretate aceste date din *Biblie* în sensul strict al cuvântului? Pentru a răspunde la aceste întrebări, este nevoie de o renunțare la unele prejudecăți. Chiar Charles Darwin, cel care a susținut teoria evoluționistă a speciilor a constatat în concluzia cărții sale grandoarea modului în care a fost concepută viața, cu puterile ei diverse, dăruite inițial de către Creator câtorva forme sau uneia singure - afirmație care face ca subiectul originii vieții să rămână deschis pentru examinări ulterioare.

Cercetările ştiințifice au lărgit mult cunoştințele despre univers, despre planeta noastră şi despre viețuitoarele ei, dar au lăsat încă multe lucruri neexplicate. Teoria evoluției susține că transformările s-au realizat fără nici o direcționare inteligentă şi fără nici o intervenție supranaturală -- totul fiind datorat hazardului, anumitor mutații genetice care, ulterior, au format noi specii.

Concepția idealistă asupra apariției vieții pe Pământ afirmă că toate viețuitoarele au fost create de Dumnezeu.

Cei care susțin teoria evoluționistă spun că ideea creației divine este neştiințifică, dar oare ideea evoluției este cu adevărat demonstrată ştiințific?

Chiar de la apariția cărții lui Darwin privind originea speciilor, diverse aspecte ale teoriei sale au făcut obiectul unor contestări şi opinii contradictorii chiar şi pentru cei mai de seamă savanți evoluționişti. Opiniile paleontologilor care studiază fosilele se află în totală neconcordanță cu concepția evoluționistă.

Chimiştii, cu toate strădaniile lor, nu au reuşit să reproducă experimentul - materie vie din materie nevie - şi nu se poate nici astăzi demonstra cum s-a realizat aceasta.

Dificultățile apar şi când examinăm organele foarte complexe ale organismului, cum sunt ochiul, urechea şi creierul. Ele au o complexitate care depăşeşte orice aparatură, oricât ar fi ea de sofisticată. Toate părțile componente ale acestor organe funcționează împreună şi simultan în procesul vederii, al auzului şi al gândirii. Să fie oare hazardul factorul determinant al evoluției? Poate acesta să producă asemenea mecanisme complicate? Ochiul pare a fi proiectat aşa cum

nici un constructor de telescoape nu ar fi putut să o facă. Însuşi Darwin afirma: „A presupune că ochiul s-ar fi putut forma prin evoluție pare a fi cât se poate de absurd".

Dacă aşa stau lucrurile în ceea ce priveşte alcătuirea ochiului, ce vom putea spune atunci despre alcătuirea creierului uman, care este infinit mai complexă?

Oamenii de ştiință au dezgropat din pământ milioane de oase şi de urme de viață din trecutul planetei, adică fosile. Dacă evoluția ar fi un fapt incontestabil, ar trebui să existe dovezi ale transformărilor evolutive ale unor specii din altele, dar tocmai aceste dovezi nu vin în favoarea interpretărilor darwiniste ale istoriei vieții. Nu se poate găsi în fosile un lanț continuu care să ateste o evoluție lentă şi progresivă. Unii oameni de ştiință au ajuns la concluzia că viața nu a putut să apară spontan pe Pământ, că ea a provenit din spațiul cosmic şi a parvenit apoi pe Pământ. Dar aceasta nu face decât să transfere problema originii vieții într-un alt loc, într-un mediu şi mai ostil.

Este posibil ca viața să fi apărut în mod spontan în univers, să fi supraviețuit unor condiții vitrege, să ajungă pe Pământ şi apoi să sufere transformările şi evoluția aşa cum le presupunem noi? Lipsa formelor intermediare care să confirme o evoluție lentă a făcut pe unii evoluționişti să susțină teoria speculativă că procesul trebuie să se fi petrecut în salturi şi nu în ritm continuu. Ei au numit acest proces „echilibru punctat". Speciile ar fi rămas multă vreme aceleaşi, dar, la anumite intervale, s-ar fi produs o „punctare", un mare salt prin care s-au transformat în altceva. Indiferent de teorie, este logic să căutăm cel puțin unele dovezi care să ateste că o formă de viață s-a transformat în alta. Conform teoriei lui Darwin, a selecției naturale, cel mai bine dotat supraviețuieşte. Natura ar fi selectat în vederea supraviețuirii exemplarele cele mai bine dotate, întrucât acestea au dobândit trăsături noi, care s-au dovedit avantajoase pentru ele. Dar dovezile acumulate în mai bine de o sută treizeci de ani de la apariția cărții lui Darwin arată că, deşi exemplare mai bine adaptate pot supraviețui mai bine, acestea nu explică felul în care au apărut ele. Un leu poate fi mai bine adaptat decât alt leu, dar faptul acesta nu explică felul în care a devenit leu, iar toți descendenții lui vor fi lei şi nu altceva. Astfel, teoria evoluționistă a eşuat în trei domenii de importanță covârşitoare în care putea fi verificată:

-Dovezile fosile dezvăluie mai degrabă un model de salturi evolutive decât o evoluție lentă, treptată.

- Genele sunt mecanisme de puternică stabilizare a căror principală funcție este aceea de a împiedica apariția de noi forme.

-Mutațiile genetice întâmplătoare produse pas cu pas la nivel molecular nu pot explica complexitatea apariției organelor şi a vieții în general.

Dacă Darwin este marele unificator al biologiei, el nu poate răspunde la problema fundamentală: Cum au devenit vii elementele chimice lipsite de viață, ce reguli se află în spatele codului genetic, cum dau genele formă lucrurilor noi? Dacă teoria evoluționistă nu poate rezolva aceste probleme, să vedem ce spune teoria creaționistă?

CE SPUNE *GENEZA*?

Ca şi în cazul altor lucruri care sunt reprezentate greşit sau înțelese greşit, primul capitol al *Bibliei* merită cel puțin o examinare obiectivă. Nu este vorba de o denaturare a relatării biblice pentru a o adapta vreunei teorii oarecare, ci de a cerceta şi a stabili dacă este în armonie cu faptele cunoscute. Să nu uităm, de asemenea, că relatarea despre *Geneză* n-a fost scrisă pentru a arăta „cum a avut loc" creația. In schimb, ea reprezintă evenimente majore în mod progresiv, descriind ce lucruri au fost formate şi intervalul de timp sau „ziua" în care a apărut prima dată fiecare.

Când examinăm relatarea despre *geneză,* este util să reținem că ea abordează lucrurile din punctul de vedere al omului de pe Pământ. Astfel, ea descrie evenimentele de parcă ar fi fost văzute de către observatori umani, care ar fi fost prezenți. Faptul acesta se poate observa din felul în care *Geneza* tratează evenimentele din cea de-a patra „zi" a ei. Soarele şi Luna sunt descrise, în comparație cu stelele, ca nişte mari luminători. Totuşi, multe stele sunt mult mai

mari decât Soarele nostru, iar Luna este neînsemnată în comparație cu ele, dar nu şi pentru un observator terestru. Astfel, aşa cum este el văzut de pe Pământ, Soarele ne apare ca un luminator mai mare, care stăpâneşte ziua, iar Luna ca un luminator mai mic, ce domină noaptea - *Geneza* 1:14-18.

Prima parte a *Genezei* arată că Pământul putea să fi existat cu miliarde de ani înainte de prima „zi" a genezei, deşi ea nu spune cu cât timp anume. Ea descrie însă care era starea Pământului înainte de a fi început acea primă „zi": „Iar Pământul era inform şi pustiu şi pe suprafaţa talazurilor adâncului era întuneric; şi încolo pe suprafaţa apelor" - *Geneza* l: C.

DURATA UNEI „ZILE" DIN *GENEZA*

Cuvântul „zi" utilizat în capitolul întâi al *Genezei* este considerat de către mulţi drept un interval de douăzeci şi patru de ore. Dar în *Geneza* 1:5 se spune că însuşi Dumnezeu a făcut o separare în cadrul zilei, delimitând două perioade mai scurte, iar pe cea luminată a numit-o „zi".

În *Geneza* 2:4 toate zilele de creare sunt numite o singură „zi". Aceasta este istoria cerurilor şi a pământului în timpul creării lor, în ziua (toate cele şase perioade de creare) în care Iehova-Dumnezeu a făcut pământul şi cerul.

Cuvântul ebraic *yohm,* tradus „zi", poate desemna perioade de timp de lungimi diferite. Printre sensurile lui posibile, lucrarea *Old Testament Word Studies (Studii de lexic al Vechiului Testament),* de Wiliam Wilson, îl include pe următorul: „Zi exprimă în mod frecvent ideea de timp în general sau de timp îndelungat: o întreagă perioadă luată în considerare... Cuvântul mai exprimă şi ideea unor anumite evenimente extraordinare". Această explicaţie din urmă pare să fie aplicabilă „zilelor" de creare, deoarece, evident, ele au fost perioade în care se arată că s-au petrecut evenimente extraordinare. Este vorba, de asemenea, de perioade mult mai lungi decât un interval de douăzeci şi patru de ore.

Capitolul întâi din *Geneza* utilizează în legătură cu perioadele de creare termenii „seara" şi „dimineaţa".

Nu indică, oare, faptul acesta că ele erau zile de douăzeci şi patru de ore?

Nu neapărat, în unele părţi, oamenii se referă adesea la durata de viaţă a unui om cu expresia „zilele sale".

Se poate vorbi despre zilele părinţilor noştri sau despre zilele lui Shakespeare. Această durată de viaţă sau „zile" ale cuiva se poate spune că are subînţelesuri ca şi ziua obişnuită, putându-se vorbi despre „zorii" sau dimineaţa vieţii cuiva, ca şi despre „apusul" sau sfârşitul vieţii lui. Astfel, dimineaţa şi seara din capitolul întâi al *Genezei* nu limitează nici ele sensul cuvântului „zi" la douăzeci şi patru de ore...

Aşa cum este folosită în *Biblie* „ziua" poate include iarna şi vara, trecerea anotimpurilor (Zaharia 14:8) „Ziua secerişului" include mai multe zile (vezi *Proverbe* 24:13 şi *Geneza* 30:14). O mie de ani sunt asemănaţi cu o singură zi *(Psalm* 90:4; *Petru* 3:8; 10). „Ziua judecăţii" cuprinde mulţi ani (*Matei* 10:49; 11:22-24). Ar părea raţional să credem că „zilele" genezei ar fi putut cuprinde, tot la fel, lungi perioade de timp, chiar milenii. Dar ce-a avut loc în decursul acelor ore de creare? Este oare ştiinţifică relatarea biblică privitoare la ele? Urmăriţi în cele ce urmează o trecere în revistă a acestor „zile" aşa cum sunt ele prezentate în *Geneza.*

PRIMA „ZI"

„Să se facă lumină. Atunci, s-a făcut lumină. Şi Dumnezeu a numit lumina Zi, iar întunericul l-a numit Noapte. Şi a ajuns să fie seară şi a ajuns să fie dimineaţă, o primă zi" - *Geneza* 1:3, 5.

Fireşte că Soarele şi Luna se aflau în spaţiul cosmic, cu mult înainte de această primă „zi", dar lumina lor nu ajungea pe suprafaţa **Pământului,** astfel încât să poată fi văzută de un observator terestru. Acum, în această primă „zi", evident că lumina a devenit vizibilă şi, datorită mişcării de rotaţie a Pământului, în jurul axei sale, zilele şi nopţile au început să se succeadă,

alternativ.

În mod evident, lumina a apărut printr-un proces progresiv, care a durat o perioadă mai lungă de timp, şi nu s-a produs instantaneu, ca aprinderea unui bec prin acţionarea întrerupătorului. Lucrul acesta este bine relatat în traducerea *Genezei* efectuată de J.W. Watts. Acesta spune: „Şi lumina a venit treptat în existenţă” *(A Distinctive Translation of Genesis).* Aceasta era lumina care provenea de la Soare, dar Soarele însuşi nu putea fi văzut prin norii care acopereau cerul. Aşadar, lumina care ajungea pe pământ era o „lumină difuză”, după cum arată un comentariu din *Emphasised Bible* a lui Rotherham asupra versetului 3 din primul capitol al *Genezei.*

„ZIUA” A DOUA

„Să fie o întindere între ape şi să se producă o separare între ape şi ape. Atunci, Dumnezeu a făcut întinderea şi a făcut o separare între apele care trebuiau să fie dedesubtul întinderii şi apele care trebuiau să fie deasupra întinderii. Şi aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a numit întinderea Cer” - *Geneza* 1:6-8.

În loc de „întindere”, unele traduceri utilizează cuvântul „firmament”. Pe această bază s-a acreditat părerea că relatarea *genezei* a fost împrumutată din miturile despre creaţie care prezintă acest „firmament” drept o boltă metalică. Dar chiar *King James Version Bible (Biblia* engleză, versiunea Regele Iacob), care utilizează cuvântul „firmament”, îl explică într-o notă marginală, prin „întindere”.

Aceasta, deoarece cuvântul ebraic *raqi 'a,* tradus prin „întindere”, însemna „a întinde”, a răspândi sau „a extinde”.

Textul *Genezei* afirmă că Dumnezeu a facut-o. Dar, oricum, separarea prezentată în *Geneză* a avut loc şi era ca şi cum apele de sus ar fi fost împinse de la suprafaţa Pământului. Iar mai târziu, s-a putut spune: „Păsările să coboare pe întinderea cerurilor”, după cum se relatează în *Geneza* 1:20.

„ZIUA” A TREIA

„Apele de sub ceruri să se adune într-un singur loc şi să apară uscatul. Şi aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a numit uscatul Pământ, iar reunirea de ape a numit-o Mări” *(Geneza* 1:9, 10). Nici de această dată relatarea nu arată cum s-a petrecut lucrul acesta. Fără îndoială că formarea zonei uscatului trebuie să fi implicat colosale mişcări tectonice. Geologii explică asemenea uriaşe transformări drept rezultat al unor catastrofe. Dar *Geneza* kidică existenţa unei dirijări şi a unui control exercitat de către un Creator.

În relatarea biblică în care Dumnezeu este prezentat chestionându-l pe Iov cu privire la cunoştinţele sale despre pământ, sunt descrise o serie de evenimente din istoria geologică a planete; referitoare la dimensiunile ei, la roasele de nori, la mări şi la modul în care uscatul a fost drept hotar la creaţie, evenimente care s-au desfăşurat pe parcursul a lungi perioade de timp. Printre altele, asemănând Pământul cu o construcţie, *Biblia* spune că Dumnezeu l-a întrebat pe Iov: „În ce au fost înfipte soclurile lui ca incastru, sau cine i-a pus piatra unghiulară?” - Iov 38:6.

Este interesant faptul că, asemenea unor „socluri cu incastru”, scoarţa terestră este mult mai groasă sub continente şi chiar şi mai groasă sub lanţurile muntoase, intrând adânc în mataua inferioară, cum intră rădăcinile copacilor în sol. „Ideea că munţii şi continentele au rădăcini a fost cercetată de repetate ori şi dovedită valabilă”, afirmă *Putnam's Geology.* Crusta suboceanică nu are decât opt kilometri grosime, dar rădăcinile continentale pătrund până la circa treizeci şi doi de kilometri, iar rădăcinile munţilor pătrund la circa două ori mai mult. Iar toate învelişurile pământului presează spre interior, din toate direcţiile, asupra nucleului Pământului, acesta constituind, astfel, o mare „piatră unghiulară” de sprijin.

Dar, indiferent ce mijloace au fost utilizate pentru a se realiza apariţia uscatului, fapt important este că atât *Biblia* cât şi ştiinţa o recunosc drept una dintre etapele formării

Pământului.

Plantele de uscat în „ziua“ a treia

Relatarea biblică adaugă: „Să facă Pământul să crească iarba, vegetația purtând sămânța, pomii fructiferi producând rod conform speciilor lor, a căror sămânță este în el, pe Pământ. Şi aşa să fie” -*Geneza* 1:11.

Astfel, spre încheierea acestei perioade de creare, a treia la număr, au fost create trei mari categorii de plante de uscat. În acest moment, lumina difuză trebuia să fi devenit suficient de intensă pentru a se putea produce procesul fotosintezei, indispensabil plantelor verzi. În paranteză spus, în acest loc, relatarea nu menționează toate „speciile” care au căpătat existență. Organismele microscopice, plantele acvatice şi altele nu sunt specificate cu nume, dar probabil că ele au fost create în această „zi”.

„ZIUA” A PATRA

„Să fie luminători în întinderea cerurilor, ca să facă o separare între zi şi noapte: şi ei trebuie să servească drept semne şi pentru anotimpuri, şi pentru zile, şi pentru ani. Şi ei trebuie să servească drept luminători în întinderea cerurilor, pentru a străluci pe pământ. Şi aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a făcut cei doi luminători, luminatorul mare, ca să domine ziua, şi luminatorul mai mic, ca să domine noaptea, precum şi stelele” - *Geneza* 1:14-16, *Psalm* 136: 7-9.

Anterior, în legătură cu „ziua” întâi, a fost utilizată expresia: „Să se facă lumină”. Cuvântul ebraic folosit aici pentru „lumină” este *'ohr,* care înseamnă lumina în sens general. Dar, în legătură cu „ziua” a patra, cuvântul ebraic se schimbă în *ma'ohr',* care înseamnă „sursa de lumină”. Într-o notă de subsol în legătură cu „luminătorii”, Rotherham spune în a sa *Emphasised Bible:* „În versetul 3 *'or ('ohr),* lumina difuză”. El arată apoi în continuare că termenul ebraic, *ma 'ohr*', din versetul 14, înseamnă „sursa de lumină”. În „ziua” întâi, lumina difuză străbătea, în mod evident, straturi succesive de „scutece” care înfaşurau Pământul, dar sursele acestei lumini nu puteau fi văzute de către un observator terestru, din cauza straturilor de nori care acopereau Pământul. Acum, în această a patra „zi”, lucrurile, evident, s-au schimbat.

O atmosferă inițial bogată în bioxid de carbon se poate să fi creat condițiile unui climat foarte cald pe întreaga suprafață a planetei. Dar creşterea luxuriantă a vegetației în decursul celei de-a treia „zi” şi de-a patra perioade de creare a absorbit o parte din această pătură de bioxid de carbon care păstra căldura. La rândul ei, vegetația elibera oxigenul care era indispensabil vieții animale.

Dacă ar fi existat un observator terestru, el ar fi fost în măsură să distingă Soarele, Luna şi stelele care aveau să servească „drept semne şi pentru anotimpuri, şi pentru zile, şi pentru ani” *(Geneza* 1:14). Luna avea să indice scurgerea lunilor lunare, iar Soarele trecerea anilor solari. Anotimpurile, care existau acum, în această a patra „zi”, aveau să fie, fără îndoială, mult mai temperate decât au devenit ele mai târziu. -*Geneza* 1:15; 8:20-22.

„ZIUA” A CINCEA

„Să mişune apele de suflete vii şi creaturi zburătoare să zboare deasupra Pământului, pe fața întinderii cerurilor. Şi Dumnezeu a început să creeze marii monştri şi, conform speciei lor, orice suflet viu care se mişcă, de care mişună apele, şi orice creatură zburătoare înaripată” - *Geneza* 1:20, 21.

Este interesant de remarcat faptul că aceste creaturi animale datorită cărora aveau să mişune apele sunt numite: „suflete vii”. Acelaşi termen este folosit şi pentru creaturile zburătoare care urmau să zboare deasupra Pământului, pe fața întinderii cerurilor. Şi în acelaşi termen sunt cuprinse şi formele de viață marină şi aeriană, de pildă monştrii mărilor, ale căror fosile au fost descoperite în ultima vreme de către savanți.

„ZIUA” A ŞASEA

„Să producă Pământul suflete vii, potrivit speciilor lor: animal domestic şi animal care se mişcă şi fiara sălbatică a Pământului, potrivit speciei sale! Şi aşa a ajuns să fie” - *Geneza* 1:24.

Aşadar, în „ziua” a şasea au apărut animalele terestre prezentate drept sălbatice şi domestice. Dar această ultimă „zi” încă nu se sfârşise. Urma încă să apară ultima şi cea mai remarcabilă „specie”.

Apoi Dumnezeu a spus: „Să facem omul după imaginea noastră potrivit cu asemănarea noastră şi să ţină în supunere peştii mării şi creaturile zburătoare ale cerurilor şi animalele domestice şi tot Pământul şi orice animal care se mişcă pe pământ. Şi Dumnezeu a procedat la crearea omului după imaginea sa, l-a creat potrivit imaginii lui Dumnezeu; i-a creat sex bărbătesc şi sex femeiesc” - *Geneza* 1:26, 27.

Capitolul 2 al *Genezei* adaugă, evident, unele detalii. El nu este însă, aşa cum au dedus unii, o altă relatare despre creaţie, în contradicţie cu cea din capitolul 1. El revine asupra unui moment precis din cadrul „zilei” a treia, după apariţia uscatului, dar înainte de a fi fost create plantele de uscat, adăugând câteva detalii interesante cu privire la apariţia creaturilor umane: sufletul viu Adam, locuinţa sa edenică şi soţia sa Eva - *Geneza* 2:5-9, 15-18, 21, 22.

Cele de mai sus ne sunt prezentate pentru a ne ajuta să înţelegem ce spune *Geneza.* Şi această relatare foarte realistă arată că procesul creator nu s-a desfăşurat doar pe parcursul a o sută patruzeci şi patru ore (şase ori douăzeci şi patru), ci pe parcursul a multor milenii.

De unde ştia scriitorul *Genezei* aceste lucruri?

Mulţi oameni găsesc că este greu de acceptat această relatare despre creaţie. Ei susţin că ea îşi are originea în miturile despre creaţie ale popoarelor Antichităţii, în primul rând în acelea ale Babilonului antic. Încă nu a fost descoperit nici un mit care să se refere în mod explicit la crearea universului, iar miturile „se caracterizează prin politeism şi lupte pentru supremaţie între zeităţi, în contrast evident cu monoteismul ebraic al *Genezei* 1 şi 2”. Cu privire la legendele babiloniene despre creaţie, membrii Consiliului de administraţie de la British Museum au declarat: „Concepţiile fundamentale ale relatărilor babiloniene şi ebraice sunt radical diferite”.

Din cele examinate până acum, relatarea despre creaţie a *Genezei* apare ca un temeinic document ştiinţific. Ea dezvăluie apariţia principalelor grupe de plante şi animale, cu numeroasele lor varietăţi, care se reproduc numai „conform speciei lor”.

Fosilele confirmă faptul acesta. Ele arată că, în realitate, fiecare „specie” a apărut brusc, fără nici o formă de tranziţie înrudită cu vreo specie anterioară, aşa cum pretinde teoria evoluţionistă.

Toată ştiinţa înţelepţilor Egiptului nu i-ar fi putut oferi lui Moise nici o cheie a cunoaşterii procesului de creaţie.

Miturile despre creaţie ale popoarelor Antichităţii nu au nimic asemănător cu ceea ce a scris Moise în *Geneza.*

De unde a aflat atunci Moise toate aceste lucruri? Evident că de la cineva care a fost de faţă la acele evenimente ale creaţiei.

Calculul probabilităţii matematice ne oferă o puternică dovadă că relatarea despre creaţie din *Geneză* trebuie să fi provenit dintr-o sursă care dispunea de cunoaşterea deplină a evenimentelor.

Relatarea consemnează zece etape principale care se succed în următoarea ordine: 1 - începutul; 2 - un pământ în stare primară, scufundat în întuneric şi înfăşurat în gaze grele şi apă; 3 - lumina; 4 - întinderea, atmosfera; 5 - marile zone ale uscatului; 6 - plantele terestre; 7 - Luna, Soarele şi stelele observabile în întindere şi anotimpurile; 8 - monştrii marini şi creaturile zburătoare; 9 - animalele sălbatice şi domestice, mamiferele; 10 - omul. Ştiinţa confirmă că aceste etape au avut loc în această ordine generală. Ce şanse exista ca acela care a redactat *Geneza* să fi nimerit din întâmplare această ordine? Tot atâtea câte ar exista de a scoate la întâmplare numerele de la l la 10, dintr-o cutie, şi de a le aşeza în ordinea consecutivă, cu ochii

legați. Șansele de a face lucrul acesta de la prima încercare sunt de l la 3 628 800! Aşadar, ar fi total nerealist să afirmăm că autorul Genezei ar fi consemnat evenimentele, menționate mai sus în ordinea corectă, fără să fi cunoscut de undeva faptele.

PUTEA SĂ APARĂ VIAȚA DIN ÎNTÂMPLARE?

Când şi-a formulat teoria evoluționistă, Darwin a admis că viața a fost creată de Dumnezeu, dar numai în câteva forme sau chiar una singură. Cu privire la apariția spontană a organismelor vii, se emite ipoteza că, la început, Pământul a avut o atmosferă compusă din bioxid de carbon, metan, amoniac şi apă. Datorită energiei solare, descărcărilor electrice şi erupțiilor vulcanice, aceşti compuşi simpli s-au descompus, pentru ca apoi să se recombine, formând primii aminoacizi. Dintre aceşti aminoacizi care s-au acumulat în mare, şi prin combinațiile dintre ei, au apărut compuşii organici, oceanul devenind o „supă" organică, dar încă fără viață. Apoi, în mod accidental, a apărut o moleculă cu proprietăți remarcabile, o moleculă care avea capacitatea de a se reproduce. Asemenea molecule noi s-au adunat şi apoi, tot în mod accidental, ele şi-au produs un înveliş protector format din alte molecule proteice cu care s-au înconjurat, acestea servind drept membrană. Astfel se consideră că ar fi apărut prima celulă vie. Dar prăpastia dintre lumea vie şi lumea ne-vie nu a putut fi înlăturată. Chiar şi în cazul primelor organisme unicelulare, care au o mare complexitate, este greu de explicat că s-ar fi format în mod spontan. Astfel, teoria evoluționistă susține următoarele etape în evoluția vieții:

1. atmosferă primitivă proprie;
2. o concentrare în oceane de „supe" organice de molecule simple necesare vieții;
3. din această „supă" provin proteinele şi nucleotidele, compuşi chimici complecşi;
4. apariția membranei celulare;
5. dezvoltarea unui cod genetic prin care primele ființe vii încep să se copieze.

Dar aceste etape sunt, oare, confirmate de fapte incontestabile?

1. Atmosfera primitivă

În 1953, Stanley Miller a reuşit, printr-o descărcare electrică într-o atmosferă compusă din hidrogen, metan, amoniac şi vapori de apă, să producă câțiva dintre aminoacizi, dar el nu a putut obține decât cinci aminoacizi din cei o sută ce intră în alcătuirea substanței vii, din care douăzeci sunt absolut indispensabili vieții. Sinteza compuşilor organici are loc numai în condiții de reducere fără oxigen liber şi atmosferă, iar în absența oxigenului orice formă de proteină care s-ar fi putut produce ar fi fost distrusă de razele cosmice (ultraviolete).

2. S-ar fi putut crea o „supă" organică?

Aceeaşi energie, care ar fi descompus în atmosferă compuşii simpli, ar fi descompus şi mai repede orice aminoacid complex care s-ar fi format. S. Miller a reuşit sinteza celor patru aminoacizi de care am amintit numai datorită faptului că i-a îndepărtat din raza descărcării electrice; dacă i-ar fi lăsat în raza de acțiune, scânteia electrică i-ar fi descompus. Dacă, totuşi, ar fi scăpat de acțiunea distrugătoare a razelor ultraviolete, şi ar fi ajuns în oceane, în apă nu ar fi existat suficientă energie pentru a activa în continuare reacțiile fizice, căci apa inhibă dezvoltarea moleculelor mai complexe. Atunci aminoacizii, pentru a forma molecule mai mari, ar fi trebuit să iasă din apă, dar imediat ar fi fost distruşi de radiațiile ultraviolete; descompunerea spontană este mult mai probabilă decât sinteza spontană, în afară de aceasta, există peste o sută de aminoacizi ce intră în alcătuirea substanței organice, douăzeci fiind absolut indispensabili vieții. Ei sunt de două forme: D (dextrogiri) şi L (levogiri). Dacă s-ar fi constituit din întâmplare într-o teoretică „supă" organică, este mai mult decât probabil că jumătate ar fi fost destrogiri şi jumătate levogiri, şi nu există nici un argument care să ne arate de ce viața preferă una sau alta dintre aceste forme. Şi totuşi, cei douăzeci de aminoacizi numiți esențiali pentru producerea vieții sunt cu toții levogiri. Cum se poate ca „supa" organică să fi unit accidental numai aminoacizii levogiri?

3. Probabilitatea formarii de proteine spontane

Ce şanse ar fi avut aminoacizii să se unească şi să formeze o moleculă proteică? Evoluţioniştii admit că este o singură şansă la 10^{113} - adică un unu urmat de 113 zerouri; dar orice eveniment ce s-ar putea produce cu o şansă de numai 1 la 10^{113} nu se poate produce niciodată. Dar, în afară de proteine de construcţie, mai sunt necesare şi proteine care accelerează reacţiile chimice din celulă, numite enzime. Pentru buna funcţionare a celulei sunt necesare aproximativ două mii de astfel de proteine. Ce şanse ar fi putut avea aceste proteine ca să se formeze din întâmplare? Aceasta este de 1 la 10^{40000}. Celula trebuia să fie învelită într-o membrană extrem de complexă formată din proteine, glucide şi lipide. Membrana conţine canale şi pori care controlează strict circulaţia între mediul extern şi intracelular, a substanţelor nutritive şi produşilor de uzură, a ionilor metalici ş.a.m.d.

4. Codul genetic

Mult mai greu de obţinut sunt nucleotidele ARN (acidul ribonucleic) şi ADN (acidul dezoxiribonucleic) care formează codul genetic. ADN-ul este constituit din cinci histone care se crede că sunt implicate în dirijarea activităţii genelor. Şansa de a se forma în mod spontan numai o singură histonă este de 1 la 10^{100} - număr mai mare decât atomii din toate stelele şi galaxiile vizibile. Şi mai greu de explicat este originea codului genetic, care este absolut necesar reproducerii celulei, în formarea lor, proteinele depind de ADN, dar ADN-ul nu se poate forma fără proteine preexistente. Cine a fost întâi - proteinele sau ADN-ul? Răspunsul este unul singur: ele s-au dezvoltat paralel - au fost create!

Nu dispunem de nici un laborator care să ne permită simularea evoluţiei mecanismului genetic, în ciuda universalităţii codului genetic, mecanismul necesar pentru a-l face operant este mult prea complex pentru a fi putut apărea dintr-o dată.

FOTOSINTEZA

Celula primitivă trebuia să inventeze un fenomen fără de care nu ar fi putut exista viaţa - acesta este fenomenul de fotosinteză. În acest proces, plantele, cu ajutorul luminii solare, absorb bioxidul de carbon şi elimină oxigenul necesar animalelor şi omului. Fenomenul fotosintezei nu a putut fi reprodus în nici un laborator. Oxigenul format prin fotosinteză a putut crea şi o pătură de ozon care să protejeze viaţa împotriva radiaţiilor nefaste ale razelor ultraviolete. Aceasta se datorează oare tot întâmplării?

Admiţând prin absurd că evoluţia vieţii putea fi întâmplătoare, atunci evoluţia ar fi trebuit să lase în fosile forme de trecere treptată a unei forme de viaţă în alta. O altă formă de viaţă, mai evoluată, are nevoie de forme intermediare. Fosilele ar trebui să arate începuturi de noi membre sau de noi organe. La primele organisme vii, ar fi trebuit să se găsească cel puţin unele fosile care să prezinte aceste organe noi în curs de apariţie, în curs de evoluţie. Dacă numeroasele specii au apărut brusc, aceasta contrazice teoria evoluţionistă, or tocmai apariţia bruscă de noi specii este confirmată de fosile.

Teoria evoluţionistă afirmă că păsările au evoluat, trecând prin forme de tranziţie din reptilă, dar nu s-a găsit nici măcar o singură urmă din această formă de tranziţie. Pe de altă parte, linia evolutivă a calului nu a fost niciodată rectilinie. Peştii apar brusc în „documentele" fosile, părând că vin de nicăieri. Nici un peşte fosilă nu arată cum s-au dezvoltat oasele pelviene ale amfibienilor. Există o prăpastie între amfibieni şi reptile; precum şi între reptile şi păsări. Pe de altă parte, reptilele au sânge rece, iar păsările au sânge cald şi capacitatea de a-şi menţine temperatura constantă; atât păsările cât şi reptilele depun ouă; dar numai păsările clocesc ouăle, numai păsările au o zonă incubatoare în regiunea pectorală, o zonă lipsită de pene, dar cu o reţea de vase sangvine foarte dezvoltată, fapt care le permite să menţină ouăle la căldură. Veriga lipseşte, de asemenea, între om şi maimuţele mari. În ceea ce priveşte mutaţiile genetice care ar explica evoluţia vieţii în concepţia evoluţioniştilor, acestea sunt considerate ca accidente în

maşinăria genetică, or consecinţele urnii accident nu sunt benefice, ci nefaste. Mutaţiile par a fi mai degrabă un proces distructiv decât unul constructiv. Dacă o mie de mutaţii s-ar fi combinat la un singur individ, încă tot nu ar fi apărut o specie nouă. Mutaţiile confirmă următoarea regulă: formele de viaţă se reproduc numai conform speciei lor. Oricât de importante ar fi mutaţiile genetice accidentale, ele nu provoacă transformarea unei specii în altă specie.

EVOLUŢIE SAU CREAŢIE

Vestigiile fosile de organisme vechi descoperite în roci nu dezvăluie un început simplu de evoluţie. „Documentele" fosile nu prezintă nici o urmă a acestor etape preliminare în dezvoltarea organismelor pluricelulare. Dimpotrivă, rocile nu conţin mare lucru, afară de bacterii şi câteva plante unicelulare, până când, după circa trei miliarde de ani de progres imperceptibil, a avut loc un decisiv salt calitativ prin apariţia primelor creaturi pluricelulare pe pământ, în urmă cu un miliard de ani.

Astfel, la începutul perioadei numite cambrian, „documentele" fosile fac o spectaculoasă şi inexplicabilă schimbare. O mare varietate de creaturi marine perfect dezvoltate şi complexe, dintre care multe cu cochilie dură, apare atât de brusc, încât se poate vorbi cu privire la această epocă de o explozie a organismelor vii. Pornind de la începutul cambrianului şi în decurs de o perioadă de circa zece milioane de ani, toate grupurile principale de nevertebrate ce prezintă un schelet exterior îşi fac apariţia în modul cel mai spectaculos şi cel mai diversificat care a fost înregistrat vreodată pe planeta noastră. Au apărut în existenţă moluştele, spongierii, stelele de mare, animalele asemănătoare homarilor, numite triboliţi, şi o mulţime de alte animale marine tot atât de complexe.

De fapt, unii triboliţi în prezent dispăruţi şi-au dezvoltat ochii mai complex şi mai eficient decât aceia pe care îi posedă oricare dintre antropodele de astăzi.

Chiar Darwin a afirmat că nu poate da un răspuns la întrebarea de ce nu există forme de tranziţie fosilizate, care să permită stabilirea unei filiaţii între această explozie de viaţă şi organismele care existau mai înainte.

Remarcând declaraţia lui Darwin despre modul abrupt în care grupe întregi de specii apar brusc, paleontologul Alfred S. Romer scrie: „Mai jos de cambrian, există straturi sedimentare groase în care ar fi de aşteptat în mod normal să se găsească strămoşii formelor cambriene. Noi însă nu le găsim. Aceste straturi mai vechi sunt lipsite de viaţă, în aşa fel încât în mod raţional s-ar putea spune că tabloul general este conform concepţiei unei creaţii speciale la începutul cambrianului."

În legătură cu întrebarea de ce nu găsim depozite bogate în fosile aparţinând acestor perioade primitive anterioare epocii cambriene, Darwin a afirmat: „Aceasta este o întrebare la care nu pot da un răspuns satisfăcător". Şi nici noi astăzi nu putem da un răspuns satisfăcător, a spus Romer.

Aceste fapte l-au determinat pe biochimistul D.B. Gower să facă următorul comentariu relatat de revista *Times* din Kent (Anglia): „Relatarea despre creaţie consemnată în *Geneză* şi teoria evoluţiei nu pot fi împăcate. Una dintre aceste două teze trebuie să fie exactă, iar cealaltă falsă. Istoria povestită de fosile confirmă relatarea *Genezei,* noi nu am găsit în cele mai vechi roci o serie de fosile care să confirme că au existat transformări treptate de la cele mai primitive creaturi până la formele de viaţă cele mai dezvoltate. Dimpotrivă, în aceste roci vechi au apărut brusc specii complexe şi s-a constatat absenţa totală a fosilelor de tranziţie între specii."

Zoologul Harold Coffin trage concluzia că teza potrivit căreia marile forme de viaţă sunt rezultatul unui act de creaţie brusc concordă cel mai bine cu faptele.

Documentele dezvăluie că speciile supravieţuiesc în mod obişnuit până la o sută de mii de generaţii, sau un milion, sau chiar mai mult, fără însă să evolueze prea mult. După naşterea lor, cele mai multe specii nu suferă decât o neînsemnată evoluţie înainte de a se stinge. Comentând descoperirea unei muşte fosilizate de aproximativ patruzeci de miliarde de ani, dr. George Poinar jr. declară că anatomia internă a acestor creaturi este uimitor de asemănătoare cu aceea a

muştelor care trăiesc astăzi. Acelaşi lucru este constatat şi în cazul plantelor: în straturile geologice fosilizate a numeroşi arbori şi arbuşti se găsesc foarte puţine deosebiri faţă de frunzele aceloraşi plante existente în zilele noastre: stejar, nuc, viţă-de-vie, magnolie, palmier şi altele. Lipsesc „documentele" fosile în care să găsim vreun organism care să prezinte oase sau organe parţial formate care să poată fi considerate drept începuturi ale unui nou caracter. Există oare vreo fosilă de pasăre care să prezinte un cioc doar pe jumătate dezvoltat dintr-un maxilar de reptilă? Ne arată fosilele unui peşte în curs de a se dezvolta oase pelviene proprii amfibienilor sau schimbându-şi înotătoarele în picioare, labe şi degete proprii aceloraşi amfibieni? Ele nu s-au găsit.

Teoria evoluţionistă a lui Darwin nu poate explica cum păsările au descins din reptile, mamiferele din primele patrupede, patrupedele din peşti, vertebratele din nevertebrate, în ceea ce priveşte marile maimuţe actuale, ele par a veni de nicăieri, nu au nici un trecut şi nici „arhive" fosile.

Omul modern apare brusc în „documentele" fosile. Gould în cartea sa *The Mismeasure of Men* scrie: „Nu avem nici o dovadă a unei transformări biologice în capacitatea sau structura creierului de la apariţia lui *homo sapiens* în arhivele fosile în urmă cu circa cincizeci de mii de ani." Cartea *The Univers Within* ridică întrebarea: ce anume a determinat evoluţia să producă întocmai, ca peste noapte, un om modern cu creierul său excepţional? Teoria evoluţiei nu dă nici un răspuns. Concluzia este unică: viaţa nu este rezultatul unei evoluţii, ea a fost creată. Viaţa a fost creată în numeroase forme ca tipuri de familii distincte, fiecare formă de viaţă s-a putut multiplica într-o mare varietate în interiorul speciei, fără să poată trece vreodată frontiera care separă diferite specii. Distincţia dintre diferite specii este asigurată printr-un echipament genetic unic, propriu fiecărei specii. Dar, în afară de faptele care confirmă teza creaţiei, există multe dovezi ale existenţei unui Creator: gândiţi-vă la toate lucrurile extraordinare ca formă şi complexitate care se pot observa pe Pământ şi în univers. Toate acestea dovedesc existenta unei inteligenţe supreme.

INSTINCTUL - MIRACOL ÎN LUMEA PĂSĂRILOR

Însuşi Ch. Darwin a afirmat: „Nu aş intenţiona să cercetez originea facultăţilor mentale". Noi nu putem să găsim nici un răspuns când ne întrebăm cum s-ar fi putut dezvolta un comportament instinctiv şi cum a putut să devină ereditar.

„Instinctul este o înţelegere programată înainte de naştere. Multe instincte sunt atât de uimitoare, încât dezvoltarea lor ar părea cititorului o dificultate suficientă pentru a răsturna toată teoria mea".

Nici savanţii de astăzi nu pot da un răspuns la această întrebare. Materialul genetic nu furnizează nici un element care să fie capabil să permită originea şi transmiterea facultăţilor mentale. Pe de altă parte, atunci când se cercetează misteriosul instinct al migraţiei la păsări, nu încape nici o îndoială că fenomenul este evolutiv, că se transmite de la părinţi la descendenţi. Acest instinct, nefiind înscris în codul genetic, cum se poate transmite? Conform părerii generale, migraţia este o conduită instinctivă dependentă de experienţe anterioare, este ceea ce a învăţat într-o altă trăire anterioară înmagazinată în spirit. Rândunica arctică parcurge treizeci şi cinci de mii de kilometri de la Cercul Polar Artic la Polul Sud în anotimpuri când ambii poli îi oferă hrană din abundenţă. Fapt ce l-a făcut pe omul de ştiinţă să pună următoarea întrebare: Cum de au putut aceste păsări să descopere surse alimentare la o aşa distanţă una de alta?

Pasărea numită *dendroica striata,* care cântăreşte aproximativ douăzeci de grame, când vine toamna, părăseşte Alaska, poposeşte pe coasta de est a Canadei, unde, în aşteptarea unui curent rece, mănâncă acumulând un strat de grăsime. La sosirea curentului de aer, ea îşi ia zborul, dar, cu toate că locul ei de destinaţie este America de Sud, ea se îndreaptă mai întâi spre Africa şi, numai după aceea, deasupra Atlanticului, la aproximativ şase mii de metri altitudine, unde întâlneşte un curent dominant care o transportă în America de Sud. De unde avea ea

cunoştinţă că trebuie să aştepte un front de aer rece - semn că va avea vreme bună şi vânt din spate? De ce se înalţă ea atât de sus, unde aerul este rarefiat şi rece, aşa încât conţinutul de oxigen scade cu cincizeci de procente, şi de unde ştie că tocmai la această altitudine întâlneşte un curent favorabil care vine din direcţie opusă ca să o transporte în America de Sud? în acest zbor de peste patru mii de kilometri deasupra mării, ea se ghidează numai după instinct.

Misterioasa pasăre numită colibri, care cântăreşte numai trei grame, traversează Golful Mexic şi parcurge aproape o mie de kilometri, bătând aerul cu micile sale aripioare cu o frecvenţă de şaptezeci de bătăi pe secundă, adică mai bine de şase milioane de bătăi în douăzeci şi cinci de ore şi, aceasta, fără pauză.

În alte cazuri, migrarea păsărilor tinere pentru prima dată în viaţa lor se face fără a fi însoţite de adulţi. Astfel, cucul cu coadă lungă parcurge o distanţă de şase mii cinci sute de kilometri spre insulele din Pacific spre a-şi întâlni acolo părinţii plecaţi mai înainte.

Pasărea numită furtunar migrează din Ţara Galilor până în Brazilia, părăsindu-şi puii, care la rândul lor pornesc după părinţi, dar numai atunci când pot zbura, deci mult mai târziu; călătoria lor durează şaisprezece zile, timp în care ei parcurg şapte sute de kilometri pe zi.

Pinguinii adelie, care nu pot zbura şi se deplasează mergând pe jos sau înotând, au fost duşi la o distanţă de aproximativ o mie nouă sute de kilometri de colonia lor; când li s-a dat drumul, ei s-au orientat spre colonia care le aparţinea. Cum se pot ei orienta pe durata nopţii polare? Singurul răspuns care se poate da este că toate aceste păsări păstrează amintirea unei alte vieţi care a rămas înmagazinată în spiritul lor. Păsările au, de fapt, un fel de „hartă” în capul lor, care le permite să ştie punctul de plecare şi punctul de sosire.

Înţelepciunea instinctivă nu o găsim numai la păsări. Milioane de termite oarbe îşi sincronizează munca pentru a-şi construi locuinţele complexe şi pentru a le dota cu „aer condiţionat”. Din ce cunoştinţe?

Un păianjen care trăieşte într-un clopot de imersiune sub apă ştie că, atunci când i s-a terminat oxigenul, trebuie să facă o gaură în clopoţelul subacvatic pentru a evacua aerul viciat, astupând-o imediat şi introducând o rezervă de aer proaspăt.

O anumită varietate de gândac, după ce îşi depune ouăle sub scoarţa unei ramuri de mimoză, se îndreaptă pe ramură spre trunchi până la o distanţă de treizeci de centimetri şi acolo face o incizie în scoarţa ramurii, de jur împrejurul acesteia, pentru ca ramura să se usuce, deoarece ouăle ei nu ecluzionează decât în lemn uscat.

Puiul de cangur care se naşte orb şi aproape în stare larvară, pentru a supravieţui, trebuie să se caţere cu propriile sale forţe pe pielea abdomenului mamei sale, să găsească singur marsupiul, să intre în acesta şi să se instaleze la sfârcul unei mamele. Cine îl face să procedeze astfel? Instinctul.

Şi astfel de exemple pot fi nenumărate. Toate aceste vieţuitoare au o înţelepciune instinctivă. Cum s-a putut elabora şi transmite instinctiv din generaţie în generaţie această complicată cunoştinţă? Oamenii nu pot explica. Evoluţia ei, nici atât. Şi totuşi, această inteligenţă şi o astfel de înţelepciune presupun o minte înţeleaptă, un creier inteligent şi priceput.

INSTINCTUL DE CONTRUIRE A CUIBURILOR LA PĂSĂRI

Scriitorul C.R. Taylor afirmă: „Nu există nici cel mai mic indiciu că mecanismul genetic ar putea transmite vreun program comportamental specific, cum ar fi operaţiunile necesare construirii unui cuib.” Cu toate acestea, înţelepciunea instinctivă necesară construirii unui cuib este transmisă, nu învăţată. Iată câteva exemple: pasărea-rinocer din Africa şi Asia - femela zideşte cu argilă intrarea scorburii unui arbore, lăsând doar un orificiu prin care intră apoi înăuntru; acum masculul este acela care îi cară noroiul cu care femela închide restul orificiului, lăsând doar o mică deschizătură prin care masculul o va hrăni pe ea şi puii ce vor ieşi din ou; când masculul nu mai reuşeşte să procure hrană suficientă, femela sparge peretele şi iese afară. De data aceasta, spărtura este reparată de pui, în timp ce ambii părinţi le aduc hrana. După câteva săptămâni, puii sparg peretele şi părăsesc cuibul. Nu este aceasta dovada unui proiect

special?

Pinguinul imperial este dotat cu un cuib încorporat. În timpul iernii arctice, femela depune un ou, pentru ca apoi să se ducă la pescuit timp de două sau trei luni. Masculul pune oul deasupra labelor bogat vascularizate, acoperindu-l cu o cută a pielii abdomenului. La scurt timp după ieşirea puiului din ou, mama se întoarce cu stomacul plin de hrană pe care o regurgitează pentru ei. Acum este rândul masculului să se ducă la pescuit pentru a-şi recăpăta puterile, iar mama îşi pune puiul pe labe, acoperindu-l cu guta propriului ei cuib încorporat.

Pasărea-țesător din Africa se foloseşte de iarbă şi de tot felul de fire pentru a-şi construi un cuib suspendat. Ea execută din instinct diverse feluri de împletituri şi noduri. Unii țesători construiesc adevărate aglomerări de cuiburi, o construcţie colectivă prinsă de ramurile groase ale arborilor, prevăzând-o cu un acoperiş comun din paie, cu un diametru de trei metri, sub care cuplurile de păsări adaugă cuib lângă cuib, fără a depăşi însă suma de o sută de cuiburi. Aceste exemple de construire de cuiburi de către păsări ar putea continua la nesfârşit. Acest instinct este înscris şi transmis în memoria spiritului acestor păsări, transmitere ce se face prin reîncarnările lor succesive.

MIRACOLUL NUMIT OM

Cea mai evoluată formă a materiei o formează creierul uman. În fiecare secundă el primeşte circa o sută de milioane de biți - sau unități informaționale - transmise prin diferite organe de simț. Ştiind că în mod conştient noi nu putem medita la două lucruri în acelaşi timp, cum poate creierul să trieze aceste milioane de mesaje pe care le primeşte în acelaşi timp? Aceasta este numai una dintre uimitoarele facultăți ale creierului uman.

În interiorul trunchiului cerebral există o rețea nervoasă de cea cinci-şase centimetri lungime şi având grosimea degetului mic, care se numeşte *substanță reticulară.* Aceasta controlează milioane de mesaje care sosesc la creier, blocându-le pe cele lipsite de importanță şi selectându-le pe cele ce merită a fi trimise scoarței cerebrale. Din cele o sută de milioane de unități informaționale pe secundă, doar aproximativ câteva sute ajung pe scoarță. Creierul este parcurs de unde care îl traversează de opt până la doisprezece ori pe secundă. Aceste unde produc perioade de înaltă sensibilitate în care creierul înregistrează semnalele cele mai puternice şi acționează în consecință. Prin aceste unde creierul se autoanalizează, oprindu-se doar asupra informațiilor esențiale. Incontestabil, felul cum funcționează creierul rămâne un mister, el însuşi fiind componentul cel mai misterios al miracolului care este omul însuşi.

Dar miracolul începe în viața intrauterină. La trei săptămâni după concepere, când încep să se formeze primele celule cerebrale, ele se înmulțesc în salturi, producând uneori până la două sute de mii de celule pe minut. Creierul uman îşi triplează volumul în primul an de viață. Neuronii (celulele nervoase) nu sunt uniți între ei, conexiunile se fac prin substanțe chimice ce acționează asupra prelungirilor celulei numite *axoni* şi asupra unor ramificații numite *dendrite.* În neuroni, aceste semnale sunt electrice, iar în spațiile dintre neuroni sunt chimice. Aşadar, transmiterea semnalelor este de natură electrochimică. Nu se cunosc schimbările fiziologice produse în creier în timpul fazei de învățare. Pe măsură ce învățăm, conexiunile nervoase se măresc, iar substanțele chimice, care umplu spațiile dintre neuroni, se eliberează în cantități mai mari. Creierul, ca şi muşchii, se fortifică prin exersare facultățile mentale, dacă nu sunt folosite, se atrofiază. Afirmația biblică, potrivit căreia lucrurile profunde sunt mai uşor înțelese de către persoanele mature, care prin întrebuințare şi-au exercitat facultatea de percepție, este adevărată.

Pe de altă parte, este cunoscută metoda de deprivare senzorială sau de spălare a creierului, pe care regimurile totalitare o folosesc ca un fel de tortură psihică, când omul, fiind izolat într-o celulă, neprimind nici un fel de informații, după un timp îşi pierde toate facultățile psihice, reacționând numai după instincte animalice, pierzându-şi în totalitate personalitatea.

Este foarte importantă repartiția conexiunilor dintre neuroni. Majoritatea acestora este stabilită cu precizie în stadiul primar al dezvoltării. Sunt zone cu circuit precis plasate în tot

sistemul nervos. Modul cum aceste circuite au fost plasate constituie o problemă nerezolvată, numărul lor fiind de ordin astronomic.

Creierul uman poate forma un milion de miliarde de conexiuni. Carl Sagan afirmă că informațiile pe care creierul le-ar putea acumula ar umple douăzeci de milioane de volume, ceea ce ar reprezenta totalul celor care se află în cele mai mari biblioteci din lume.

Cea mai evoluată parte a creierului este scoarța cerebrală: un strat de patru milimetri şi jumătate grosime, care ia forma cutiei craniene şi care prezintă nişte adâncituri numite circumvoluțiuni cerebrale. Depliat, cortexul formează o suprafață de douăzeci de decimetri pătrați, cu aproximativ o mie de kilometri de fire de conexiuni pe centimetru pătrat.

Creierul uman este dotat cu aptitudini înnăscute necesare formării intelectului. Omul poate să-şi programeze singur capacitățile intelectuale în funcție de cunoştințele dobândite, de valorile morale, de împrejurări şi de obiectivele urmărite. Creierul uman este programat de mic pentru dezvoltarea limbajului; el nu este cablat pentru o anumită limbă, un om putând învăța mai multe limbi. Ar putea oare această uimitoare facultate a omului să fie consecința unei evoluții pornind de la grohăitul animalelor? Nu există un limbaj primitiv. Originea limbajului rămâne unul dintre cele mai deconcertante mistere ale creierului. Cu cât căutăm să înțelegem mai mult procesul limbajului, cu atât acesta devine mai misterios. Lucrul acesta nu este un mister pentru cei ce văd mâna unui creator care „a cablat" anumite circuite din creierul uman pentru ca aceştia să poată vorbi.

Biblia ne relatează faptul că apostolii lui Iisus nu cunoşteau decât limba ebraică, dar în ziua Cincizecimii, spiritul lui Iisus a apărut deasupra lor sub forma unor limbi de foc, spunându-le că din acel moment pot vorbi în limba tuturor popoarelor - lucru care s-a şi întâmplat, apostolii mergând apoi în diverse țări şi propovăduind *Evanghelia.* Este aşa-zisa „vorbire în limbi" descrisă în *Biblie.* Această evocare o întâlnim la penticostali în şedințele lor.

Creierul uman este dotat cu un potențial mult mai mare decât acela folosit pe parcursul vieții. El ar putea primi şi memora toate cunoştințele ce i se transmit actualmente şi chiar de un miliard de ori mai mult. Pentru ce a produs evoluția acest surplus? Este unicul exemplu existent, când o specie este dotată cu un organ pe care nu a învățat încă să-l folosească. Cum se poate împăca faptul acesta cu cea mai elementară teză evoluționistă, conform căreia selecția naturală înaintează lent, cu paşi mici? Iar dacă omul a fost dotat cu facultatea de a învăța la infinit, înseamnă că el a fost conceput să trăiască pentru totdeauna? Toate capacitățile intelectuale ale omului reflectă o inteligență superioară; lucrul acesta este în armonie cu *Geneza* din *Biblie* (1:22) unde citim că Dumnezeu a procedat la crearea omului după imaginea sa.

Altruismul specific speciei umane este un alt aspect care dă de gândit evoluționiştilor; ei spun că tot ceea ce a evoluat prin selecție naturală este neapărat egoist.

Ovulul fecundat în uterul viitoarei mame poartă înscris în el toate părțile corpului uman: inimă, plămâni, rinichi, brațe, picioare, ochi, urechi, uimitorul creier; toate organele sunt înscrise în codul genetic al oului fecundat, dar acest cod mai cuprinde şi un program intern, un ceas biologic care măsoară exact timpul, ordinea în care vor apărea diferite organe, fiecare la momentul potrivit. Acest fapt a fost cunoscut de *Biblie* aproape cu trei mii de ani înainte ca savanții să fi descoperit codul genetic.

ESTE *BIBLIA* INSPIRATĂ DE DUMNEZEU ?

Biblia afirmă ea însăşi că este o carte inspirată de Dumnezeu (2 Timotei, 3:16). Ea a fost scrisă şi redactată în cursul unei perioade cu circa două mii de ani în urmă.

Biblia spune că Dumnezeu întinde nordul deasupra locului vid, suspendând Pământul pe nimic (Iov, 26:7), fapt care este în deplină armonie cu cele mai recente cunoştințe privind Pământul, legile gravitației şi ale mişcării. Cum a ştiut Iov lucrul acesta când în acea perioadă a scrierii *Bibliei* existau idei fantastice despre configurația Pământului în spațiu? Ideea că Pământul ar fi de formă sferică nu a fost acceptată decât în timpurile noastre, însă *Biblia* afirmă

aceasta cu mii de ani în urmă. După cum arată *Biblia,* un diluviu universal a acoperit în zilele lui Noe cei mai înalţi munţi şi a nimicit pe toţi oamenii care nu se aflau în arca lui *(Geneza,* 7:1-24). Mulţi au făcut haz de această relatare, şi totuşi, pe cei mai înalţi munţi se găsesc scoici marine; s-a găsit un număr mare de fosile şi schelete în îngrămădiri de sedimente noroioase îngheţate, multe dintre aceste animale conservate perfect, unele stând încă în picioare sau în genunchi. Din satelit se pare că a fost văzută imaginea unei încrustaţii de mărimea corăbiei lui Noe în gheţurile de pe muntele Ararat. Isaac Newton afirmă că nici o ştiinţă nu este mai bine demonstrată decât religia *Bibliei.*

Ca un semn al convenţiei pe care a încheiat-o Dumnezeu (Iehova) cu Avraam, acesta i-a spus că orice copil de sex bărbătesc trebuie circumcis la vârsta de opt zile. *Biblia* nu explică de ce trebuie ca circumcizia să fie făcută în a opta zi, dar azi se ştie că abia în a opta zi copilul dispune de cantitatea de vitamina K corespunzătoare pentru coagularea sângelui şi tot la această dată apare şi cea mai mare cantitate de protrombină, o altă substanţă care intervine în procesul de coagulare. Este aceasta o simplă coincidenţă? Fireşte că nu! Este vorba de cunoştinţe pe care le deţine un spirit înţelept.

Avraam avea nouăzeci şi nouă de ani când s-a circumcis, iar fiul său Ismail, treisprezece. Avraam l-a conceput pe Ismail cu o servitoare egipteană numită Hagar, în deplin acord cu soţia lui, Sara, care era sterilă; dar la nouăzeci şi nouă de ani, Sara rămâne însărcinată şi îl naşte pe Isac. Naşterea lui Isac a dus la repudierea lui Ismail şi a mamei sale Hagar, ceea ce determină pentru totdeauna separarea semiţilor circumcişi, în arabi - fiii lui Ismail - şi evrei - fiii lui Isac.

BIBLIA ŞI ISTORIA

Criticii spun că *Biblia* nu putea fi scrisă în epoca respectivă pentru că nu era cunoscut scrisul. Dar sunt dovezi care atestă că scrierea era un lucru obişnuit cu mult înainte de epoca lui Moise. Istoricitatea *Bibliei* a fost de repetate ori confirmată prin descoperiri ulterioare. De exemplu, regele Sargon nu a fost cunoscut decât din descrierea biblică (Isaia 20:1). Această relatare nu era cunoscută în istorie şi se considera că nu era reală. Săpăturile arheologice au scos la iveală ruinele măreţului palat al lui Sargon la Khosvabad, inclusiv inscripţii care vorbesc despre regalitatea acestui monarh. Una dintre inscripţiile privitoare la Sargon era cunoscută numai din *Biblie:* „Am asediat şi am cucerit Samaria şi am dus în captivitate douăzeci şi şapte de mii două sute nouăzeci de locuitori ai acesteia". Relatarea biblică a acestui eveniment este consemnată în *2 Regi,* (17:6), unde se spune: „în al nouălea an al lui Oseea, regele Asiriei a capturat Samaria şi l-a dus pe Israel în exil".

Biblia spune că Senacherib a fost ucis de către doi fii ai săi, Adramelec şi Sareţer *(2 Regi,* 19:36, 37), în schimb potrivit relatării regelui Nabonid şi celei a preotului babilonian Berosus din secolul al III-lea î.Hr., nu ar fi fost răspunzător decât un singur fiu al lui Senacherib. Care dintre acestea este corectă?

Comentând descoperirea recentă a prismei fragmentare a lui Esar - Hadon care l-a succedat la tron pe tatăl său Senacherib, istoricul Ph. Bibergeld scrie că numai relatarea biblică s-a dovedit a fi exactă. Într-adevăr, regele Senacherib fusese ucis de către cei doi fii ai săi.

Timp de aproape o mie nouă sute de ani Pilat nu a existat decât în paginile *Evangheliei* şi în vagi amintiri ale istoricilor romani şi iudei. Dar, în 1961, o expediţie arheologică italiană a procedat la excavarea ruinelor teatrului antic din Cezareea şi pe unul dintre pereţi a fost găsită inscripţia: „ *Caesariensibus Tiberium Pontius Pilatus Praefectus Iudaeae" (Locuitorilor Cezareei Tiberiu Pontius Pilat - prefect al Iudeei).* Pentru prima oară exista o dovadă epigrafică contemporană lui Pilat care afirma existenţa omului ce ordonase crucificarea lui Hristos (Ioan, 10:13; *Fapte* 4:23). Multe alte descoperiri au confirmat faptele relatate de *Biblie,* exactitatea ei istorică.

Armonia internă a *Bibliei* atestă că ea are un autor divin, una şi aceeaşi temă foarte precisă se află înscrisă în cele şaizeci şi şase de cărţi care constituie *Biblia;* deşi această *Biblie* a fost scrisă de patruzeci şi patru de scriitori diverşi, acelaşi mesaj fundamental este pus în evidenţă de

la început şi până la sfârşit. Nu dă faptul acesta greutate afirmaţiei *Bibliei,* că oamenii au vorbit cu Dumnezeu în timp ce erau purtaţi de Spiritul Sfânt? (2 Petru 1:20-25).

Confirmarea faptului că *Biblia* a fost inspirată de Dumnezeu o avem şi atunci când ne referim la prezicerile exacte pe care le relatează profeţii din *Biblie.* Când voi descrie capitolul despre medium şi mediumnitate, voi arăta că aceste premoniţii sunt expresii ale puterii spirituale.

Printre profeţiile arătate în *Biblie* este şi căderea Tirului - oraş important al fenicienilor, ostil faţă de Israel. Prin profetul Ezechiel, Iehova (Dumnezeu, la evrei) a prezis distrugerea completă a acestui oraş cu două sute cincizeci de ani înainte de producerea evenimentului. Mai mult decât atât, el a prezis şi numele regelui şi numele ţării care avea să asedieze Tirul, şi anume: Nabucodonosor - regele Babilonului (Ezechiel 26:3 - 5, 7).

La rândul său, profetul Zaharia (9:4) a prevăzut distrugerea completă a acestui oraş de către Alexandru cel Mare, cu o sută cincizeci de ani mai înainte de acest eveniment - se ştie că distrugerea Tirului de către Alexandru Macedon a avut loc în anul 332 î.Hr.

Ducerea evreilor captivi în Babilon a fost prevăzută de profetul Eremia cu patruzeci de ani mai înainte, iar de către profetul Isaia cu o sută cincizeci de ani mai înainte. Eremia a prezis întoarcerea evreilor după şaptezeci de ani de deportare, prevăzând chiar şi înfrângerea Babilonului de către regele persan Cirus, care i-a restabilit pe iudei în patria lor. Când Babilonul era încă foarte puternic, *Biblia a* prevăzut că va fi învins de un berbec cu două coarne care îi reprezenta pe regii Mediei şi Persiei (Daniel 8:20). Aceasta s-a confirmat mai târziu, când Grecia a înfrânt Persia în anul 332 î.Hr. prin Alexandru Macedon. Moartea lui Alexandru Macedon are loc în oraşul Babilon, iar vastul său imperiu întins pe o distanţă de zece mii de kilometri a fost împărţit între patru generali ai săi: Seleucos Nicador, Casandu, Ptolomeu şi Lysimachos - exact cum prevăzuse *Biblia.*

Numeroase profeţii biblice au prezis naşterea lui Iisus Hristos.

Iisus - ca fiu al lui Dumnezeu - nu şi-a putut decide propria-i naştere în tribul lui Iuda, sau ca descendent al lui David, nu a putut să dirijeze cursul evenimentelor care au dus la naşterea sa în oraşul Bethleem. Nu a aranjat să fie trădat în schimbul a treizeci de arginţi, cum bine ştim că a făcut Iuda, să fie scuipat de duşmanii săi, să fie batjocorit în timp ce atârna de stâlpul de execuţie, să fie străpuns, dar fără să-i fie zdrobit nici un os.

Din viaţa lui Iisus se ştie că, după arestarea lui de către sanhedrinul evreiesc, a fost condamnat la moarte prin răstignire; el a fost răstignit la ora douăsprezece, iar la ora trei a murit; de altfel, momentul morţii lui este însoţit de o eclipsă de soare şi de un mare cutremur de pământ - deşi în mod normal supliciul dura la cei răstigniţi două-trei zile; soldaţii romani l-au străpuns cu suliţa să vadă dacă a murit, iar oasele lui nu au mai fost zdrobite aşa cum se întâmpla cu alţi crucificaţi.

Toată viaţa lui Iisus - de la naştere până la înviere - a fost prevăzută de mai mulţi profeţi: Mica (5:2), Luca (2:1-7), Zaharia (11:12), Matei (26:15), Isaia (50:6). După moartea sa, cămaşa i-a fost trasă la sorţi de către soldaţii romani; acest lucru a fost prevăzut de profetul Matei (2:35) şi *Psalm* (22:18). Giulgiul lui Hristos se află la Torino, facându-se nenumărate cercetări care atestă exact vechimea lui de două mii de ani, fiind expus în ultimii ani chiar cercetării cu carbon radioactiv. S-au făcut cercetări chiar asupra petelor de sânge de pe cămaşă, constatându-se că el aparţinea grupului de sânge AB din sistemul ABO. Cercetând cămaşa lui Hristos prin fotografii combinate de calculatorul electronic, care permite să se obţină fotografii în trei dimensiuni, au rezultat imagini imprimate în negativ a unui supliciat, având stigmatele răstignirii pe cruce imprimate pe pânză.

Iisus a prezis distrugerea Ierusalimului şi felul în care vor proceda legiunile romane în acest scop. El a prevăzut şi prima încercare de cucerire a Ierusalimului de către generalul Cestius Gallus în anul 66 d. Hr. precum şi distrugerea lui totală de către generalul Titus în anul 70 d. Hr., care a omorât circa un milion o sută de mii de evrei şi a luat în captivitate nouăzeci şi şapte de mir, distrugând templul din oraşul Ierusalim.

Primul război mondial din anul 1914, care a dus la moartea a paisprezece milioane de oameni precum şi al doilea război mondial, care a dus la moartea a cincizeci şi cinci de milioane de oameni, au fost prevăzute de asemenea de Matei (24:7). Lipsa de alimente şi foametea pe scară mondială, de asemeni au fost prevăzute de Matei (24:7). Astăzi se ştie că un număr de douăsprezece milioane de copii mor prin inaniție în primul an de viață. Cutremurul de pământ din anul 1976 din oraşul chinez Tang-San, de asemenea, care a dus la distrugerea oraşului, făcând sute de mii de victime, a fost prevăzut de Luca (21:11). Marea epidemie de gripă spaniolă din anul 1918, care a bântuit întreg pământul şi a făcut douăzeci şi unu de milioane de victime, a fost prevăzută de Luca (21:11).

Din toate cele relatate se poate trage concluzia clară că *Biblia* este inspirată de spiritul divin, altfel nu se puteau scrie într-o perioadă determinată de timp lucruri reale care au existat înainte cu două-trei mii de ani ca ea să fie scrisă şi nici să se întâmple toate profețiile sale. Întrebarea care se pune este următoarea: De ce, dacă există Dumnezeu, acesta s-a revelat poporului evreu? De ce istoria omului pe pământ începe cu şase mii de ani în urmă, o dată cu Adam şi Eva, când noi ştim din descoperirile arheologice că omul datează cu zeci de mii de ani în urmă? De ce atâția profeți în sânul poporului evreu? Răspunsul îl veți înțelege atunci când veți citi capitolul despre reîncarnare. Oricum, pentru curiozitatea stârnită, vă spun că poporul evreu reprezintă reîncarnarea unor spirite care au evoluat pe o altă planetă timp de douăzeci şi şase de mii de ani, atât cât durează un ciclu al spiritelor care au evoluat trecând prin toate păturile fluidice ale planetei respective, devenind spirite superior dezvoltate. Ele au fost trimise pentru reîncarnare în teritoriul pe care ulterior se va dezvolta poporul evreu. Moise este considerat astfel guvernator al acestei planete spirituale (aceasta nu trebuie confundată cu planetele din sistemul fizic solar). Primele scrieri din *Biblie* le realizează chiar Moise după ce are revelația divină de pe muntele Sinai. *Biblia* se referă în special la istoria poporului evreu. Deci, este foarte posibil ca Adam şi Eva să fi existat acum şase mii de ani şi să fi fost primii oameni evrei. Asta nu înseamnă că, în altă parte a pământului, nu existau alți oameni concomitent cu ei sau mult înainte de ei. Aceasta explică şi de ce foarte mulți profeți apar în sânul poporului evreu; ei nu sunt altceva decât mediumi de premoniție, fiind la rândul lor reîncarnarea unor spirite superioare care posedă acest fenomen al mediumnității.

UNIVERSUL - HAOTIC SAU BINE ORGANIZAT ?

Oamenii care îşi folosesc rațiunea se întreabă adesea: Ce există în spațiu? Cum este el organizat? Se poate şti cum a apărut universul?

În univers există formațiuni nebuloase asemănătoare norilor, numite galaxii. O galaxie este un ansamblu imens de stele, gaze şi alte materii cosmice care se rotesc în jurul unui nucleu central. Aceste galaxii au fost numite universuri. Galaxia din care facem noi parte se numeşte Calea Lactee. Sistemul nostru solar, adică Soarele, planetele şi sateliții lor, aparține acestei galaxii, dar mai există peste o sută de miliarde de stele - după unii astronomi, ar fi între două sute şi patru sute de miliarde de stele.

Diametrul galaxiei noastre este atât de mare, încât, dacă ne-am deplasa cu viteza luminii, de trei sute de mii de kilometri pe secundă, ne-ar trebui o sută de mii de ani ca să o traversăm, ceea ce ar însemna zece mii de miliarde de kilometri pe an. Aceasta ar presupune că galaxia noastră are un miliard de miliarde de kilometri.

Distanța medie dintre stelele unei galaxii este estimată la cea şase ani-lumină, adică şaizeci de mii de miliarde de kilometri.

Galaxia Andromeda asemănătoare cu Calea Lactee nu este decât o mică parte a universului, care ar avea o sută de miliarde de galaxii. Aceste galaxii nu sunt răspândite la întâmplare în spațiu, ele sunt aranjate în grupuri bine definite, ca boabele de struguri într-un ciorchine. Galaxia Andromeda, apropiată galaxiei noastre, are aceeaşi formă de spirală.

În sistemul nostru solar, Soarele, stea de mărime mijlocie, este nucleul în jurul căruia

gravitează Pământul şi celelalte planete, cât şi sateliţii lor, urmând o orbită precisă. An de an, aceste corpuri cereşti îşi urmează calea cu o precizie matematică, încât astronomii pot să prevadă care va fi poziția lor exactă în orice moment din viitor. Aceste mişcări de rotație şi de revoluție le întâlnim şi la nivelul structurii atomului, unde, în jurul nucleului, care este format din protoni şi neutroni şi care se roteşte în jurul axei sale, gravitează pe elipse precise minusculi electroni cu viteza de trei sute de mii de kilometri pe secundă.

Întreaga materie anorganică sau organică, vie sau ne-vie, este construită din aceste „cărămizi" de construcție. Deosebirea dintre o substanță şi alta este determinată de numărul protonilor şi neutronilor din nucleu, dar şi de numărul electronilor care gravitează în jurul nucleului şi de orbita urmată de ei.

Toate acestea ne demonstrează că întreaga materie a universului este constituită din aceleaşi elemente dispuse în succesiuni exacte, în funcție de numărul „cărămizilor" utilizate.

S-au putut produce toate acestea din întâmplare?

Orice cronometru de precizie este produsul unei minți metodice şi creatoare. Dar universul, care dispune de o organizare atât de precisă, nu presupune el şi un creator, un constructor cu inteligență? O admirabilă organizare presupune un organizator extraordinar.

Universul ascultă de anumite legi precise de la atom până la galaxii, întregul univers este guvernat de legi. Căldura, lumina, sunetele, gravitația ascultă de legi precise. Legile universale guvernează materia. Dar de unde vine această materie? Naşterea universului a fost cea mai extraordinară transformare a materiei şi a energiei. Această relație dintre energie şi materie a fost verificată de legea relativității lui Einstein ($E = mc^2$) în care energia este egală cu masa înmulțită cu viteza luminii la pătrat. Concluzia: materia poate fi creată de energie aşa cum materia poate elibera energie. Exemplu: bomba atomică. Cele mai multe particule elementare, dacă nu chiar toate, pot fi create din materializarea energiei. O sursă nelimitată de energie ar dispune de materialul necesar creării substanței întregului univers.

Astăzi, oamenii de ştiință recunosc că universul a avut un început. Teoria Big-Bang-ului sau a marii explozii cosmice ar putea explica începutul creației, dar ceea ce anume a provocat momentul creației rămâne încă un mister.

O explozie haotică, la fel ca o explozie atomică, poate produce o organizare mai bună? Bombele atomice provoacă distrugere, haos, dezintegrare. O simplă explozie nu poate să stea la originea universului nostru, nu poate explica organizarea, nici arhitectura, nici legile sale impresionante.

Dintre toate planetele sistemului nostru solar, Pământul este unica planetă pe care se găseşte viață în diversitatea ei: organisme microscopice, insecte, plante, peşti, păsări, animale şi oameni. El are şi rezervele unui depozit care adăposteşte tot ceea ce este necesar întreținerii acestei vieți în funcție de varietate.

Viteza orbitală a Pământului îl menține exact la distanța optimă față de Soare, care se află în medie la o sută patruzeci şi nouă de milioane şase sute de mii de kilometri. Dacă ar fi mai aproape de Soare, ar fi prea cald, dacă ar fi mai departe ar fi prea frig, iar viața nu ar putea exista. Viteza de rotație a Pământului în jurul Soarelui este de o sută şapte mii de kilometri pe oră - aproape treizeci de kilometri pe secundă, dar aceasta este exact viteza care îl tine la aceeaşi distanță față de Soare. Dacă s-ar micşora viteza, Pământul s-ar apropia de Soare şi atunci ar deveni un deşert de gheață cum este planeta Pluton, unde temperatura este de aproape o sută optzeci şi cinci de grade sub zero. La fiecare douăzeci şi patru de ore, Pământul efectuează o mişcare de rotație în jurul axei sale, care determină alternativ şi cu regularitate apariția zilelor şi nopților. Dacă nu s-ar roti, o parte din suprafața Pământului ar rămâne în permanență în întuneric, fără viață, iar cealaltă parte ar fi expusă mereu la Soare şi ar deveni un deşert fierbinte.

Axa de înclinație a Pământului este de 23,5 grade față de Soare, deci deviat spre stânga, aşa cum de altfel întregul nostru univers este deviat spre stânga: aminoacizii esențiali vieții, (toți sunt levogiri), inima este deviată spre stânga, fluidul vital mânat de curentul electromagnetic intră în corp prin partea stângă. Fără această înclinație a Pământului, nu ar putea apărea

anotimpurile, clima ar fi aceeaşi tot timpul anului, iar dacă ar fi mai înclinat, iernile ar fi foarte reci şi verile foarte fierbinți.

Atmosfera Pământului este unică şi extraordinară. Ea nu se găseşte pe nici o altă planetă din sistemul nostru solar. Oxigenul conține 21% din volumul aerului pe care îl respirăm. Fără el oamenii şi animalele ar muri în câteva minute. O concentrație mai mare de oxigen ar provoca moartea, deoarece oxigenul este toxic când este pur şi este inspirat mai mult timp, iar materialele combustibile s-ar aprinde instantaneu; pentru a nu se întâmpla aceasta, oxigenul din atmosferă este în amestec cu alte gaze, mai ales cu azotul care conține 78% din volumul atmosferei.

Bioxidul de carbon reprezintă mai puțin de 1%, dar fără el viața vegetală ar înceta. Plantele îl asimilează în procesul de fotosinteză pentru a forma oxigenul. O proporție mai mare ar fi nocivă pentru om şi animale, iar o proporție mai mică ar fi insuficientă.

Atmosfera formează un scut de cea douăzeci de kilometri deasupra Pământului, unde se află un strat subțire de ozon, în lipsa căruia razele ultraviolete ale Soarelui ar distruge viața pe Pământ.

Atmosfera ne apără şi de bombardamentele de meteoriți, fiind şi un foarte bun izolator termic, menținând căldura venită de la Soare. Pământul conține şi imense cantități de apă indispensabile vieții. Substanțele necesare vieții omului, animalelor şi plantelor, trebuie să fie vehiculate de un lichid, fie sânge, fie sevă. El conține elemente chimice necesare vieții omului şi animalelor.

Toate acestea pot fi simple întâmplări? Nu - Pământul poartă pecetea incontestabilă a unei creații raționale!

UNIVERSUL – MECANISM DE CEASORNIC ELECTRONIC CONSTRUIT ŞI MENȚINUT DE SPIRITUL DIVIN

Întreg universul funcționează ca şi când ar fi dirijat de un imens calculator electronic, de un creier electronic care ordonează toate sistemele planetare, după un mers de ceasornic. Dar, acest sistem de ceasornic de mare precizie s-ar fi defectat în decursul istoriei, căci o zi, în loc să dureze douăzeci şi patru de ore, a fost aproape dublă. Astfel, în *Biblie* se relatează (Iosua 10; 12; 13) că Soarele s-a oprit - de fapt, Pământul nu s-a mai rotit în jurul axei sale. Această afirmație a fost mult timp combătută de ştiință, fiind unul dintre punctele nevralgice ale *Bibliei.* În Cartea Dreptului, este scris că Soarele s-a oprit în mijlocul cerului şi nu s-a mai grăbit să apună aproape o zi întreagă; aceasta a fost o zi singulară, căci niciodată nu s-a mai repetat. Herodot, care a trăit cu patru sute optzeci de ani înainte de Hristos, cunoştea acest fenomen. De asemenea, în scrierile vechi chineze, se descrie această zi în timpul domniei împăratului Yeo, contemporan cu Iosua. Acelaşi fenomen este relatat şi în scrierile mexicane. Profesorul Totten din America, prin calcule astronomice, a calculat că această zi dublă a avut loc, într-adevăr, într-o zi de miercuri, mergând cu calculele de la prezent, înapoi, iar calculând invers, de la creație spre Iosua, acțiunea a căzut într-o zi de marți. El a demonstrat că în istoria lumii a fost introdusă o zi care este chiar ziua dublă descrisă de Iosua. Acest fenomen a fost confirmat prin cercetare electronică în SUA. Savanții au descoperit că lipseşte o zi în scurgerea timpului. Dar nu numai că Soarele s-a oprit în mişcarea sa, dar el a mers chiar înapoi timp de patruzeci de minute. Iată cum calculatoarele electronice au confirmat scrierile din *Biblie.*

Acest ciudat fenomen vine să confirme presupunerea că întregul sistem cosmic este condus de un creier electronic, care şi el, ca orice mecanism, se poate defecta, dar spiritul divin, cel care l-a creat, l-a putut repara imediat.

ŞTIINȚA SPIRITUALĂ DESPRE EXISTENȚA LUMII INVIZIBILE

În atmosfera care ne înconjoară, sunt o mulțime de materii eterice care, fiind de o finețe extrem de mare, nu pot fi percepute cu simțurile noaste. Aceste materii sunt animate de unde vibratorii de un alt caracter decât cele care animă materia vizibilă sau palpabilă.

În interiorul acestor materii invizibile există o infinitate de viețuitoare alcătuite din aceeaşi materie ca şi mediul în care trăiesc, dar, cum ele nu sunt percepute de simțurile noastre, mulți înclină să nu creadă în existența lor. Dar de ce nu pot fi ele văzute sau auzite de toți oamenii? Aceasta se întâmplă deoarece oamenii nu au la dispoziție decât organele de simț pentru lumea fizică. S-a constat că omul are şi alte simțuri cu care ar putea lua contact cu lumea invizibilă, dar aceste simțuri sunt latente în ființa noastră; dacă aceste simțuri ar putea fi activate, atunci am reuşi să intrăm în contact cu lumea invizibilă. Dacă un om se naşte fără vedere, el va simți cald sau rece, va pipăi obiectele din jurul lui, dar nu va avea nici o idee despre culorile roşu, albastru sau verde. El nu poate să-şi imagineze aceste culori pentru că nu a avut niciodată un organ capabil de a primi vibrațiile luminii care, percepute de creier, să fie transformate în noțiunea de culoare şi de formă. Şi, cu toate acestea, culorile există. Faptul că majoritatea oamenilor nu vede ființele şi materiile din lumea hiperfizică sau invizibilă nu înseamnă că ele nu există. Dacă omul nevăzător şi-ar căpăta vederea, la început n-ar înțelege nimic, dar apoi, prin educație vizuală, ar ajunge să ia pe deplin cunoştință de acest domeniu necunoscut lui până atunci. La fel s-ar petrece lucrurile şi cu oamenii care ar căpăta vederea spirituală. Prin educație spirituală, dezvoltând aceste forțe latente, ei ar putea vedea forme şi ar auzi sunete pe care nu le-ar înțelege la început, ca apoi să înceapă să le distingă şi să le înțeleagă. Dar pentru această vedere spirituală se cere o continuă educație.

Un om vede cum se aprinde, de exemplu, un bec electric, vede cum merge un tramvai, dar nu vede cauza care le animă, care le face să funcționeze - electricitatea. Nu vom putea cunoaşte lumea efectului din materia fizică până nu avem cunoştință din lumea invizibilă care. este cauza tuturor fenomenelor, lucrurilor şi ființelor de pe pământ.

Înainte de a executa o acțiune, ne închipuim cum o vom realiza, întâi, va fi o creație mentală şi apoi o vom realiza în lumea fizică. Gândirea, ideea aparțin lumilor divine. Imaginea unui lucru aparține unor lumi spirituale ceva mai inferioare, şi anume lumilor astrale, iar construcția fizică aparține lumilor fizice. O casă, o operă fizică, este trecătoare, dar imaginea ei nu se pierde în memoria noastră; omul va pieri şi el, dar imaginea lui mentală va rămâne veşnic în lumea invizibilă unde s-a imprimat ca pe o placă fotografică.

Tot universul este plin de materii extraeterate numite fluide; aceste fluide au, între alte însuşiri, calitatea de a fixa pe ele imaginile şi ideile emise de oameni. Imaginile şi ideile, ca expresie a gândului, nu dispar niciodată. Ele sunt forme de manifestare ale spiritului nostru care este nemuritor. În spatiile astrale sunt arhivele naturii, unde se comprimă toate gândurile, toate sentimentele omenirii, fie încarnate, fie neîncarnate.

Chiar şi în lumina fizică simțurile noastre sunt limitate şi nu percep toate fenomenele; dacă privim o statuie, o vedem pentru că lumina reflectată de aceasta se transmite prin ochiul nostru creierului,şi astfel luăm cunoştință de ea. Dar nu vedem cu ochiul liber că în această lumină se găsesc de fapt cele şapte culori ce formează spectrul solar: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Aceasta nu înseamnă că, dacă ochiul nostru nu le vede, ele nu există. Şi, în afară de aceste şapte culori, mai există şi altele, unele înaintea roşului -infraroşiile, altele în urma violetului - ultravioletele. Ochiul nu le poate percepe decât în anumite limite, la fel şi auzul - nu putem auzi decât sunetele produse în aer între treizeci şi două - treizeci şi şase de mii de vibrații pe secundă, ori în natură sunt şi sunete superioare sau inferioare acestora pe care urechea nu le aude, ca şi când acestea nu ar exista. Să înțelegem, deci, că în permanență primim din toate părțile vibrații prin eter, de care nu avem însă cunoştință, pentru că nu avem organe

potrivite pentru a le recepta. Electricitatea se transmite în eter cu unde între l 046 000 până la 35 000 de milioane de vibrații pe secundă, dar curentul electric ce se scurge prin firele electrice nu se vede cu ochiul liben Ochiul nostru vede lumina când numărul vibrațiilor este cuprins între 350 000 000 şi 760 000 000 de vibrații pe secundă. Până în prezent, se cunosc peste şaizeci şi trei de categorii de vibrații, din care noi nu putem vedea decât opt. Dacă ochiul nostru ar fi impresionabil de undele electrice, atunci am vedea totul din jurul nostru grație luminii emise de electronii care ne înconjoară din toate părțile, şi în acest caz nu ar mai fi noapte şi zi, ci o continuă zi, atâta vreme cât electronii şi-ar continua mişcarea lor de rotație şi de revoluție. Astfel, înțelegem facultatea de a vedea şi de a auzi a anumitor oameni numiți „lucizi” sau care au vedere şi auz spiritual. Ei văd aceste vibrații, le înțeleg, văd ființe, materii şi forțe pe care noi nu le putem vedea. Între aceşti oameni „lucizi”, unii au o vedere spirituală mai mare, alții mai mică, la fel ca şi în cazul vederii fizice. Pentru lucizi şi clarvăzători, vederea spirituală este un act involuntar, dar ei pot vedea şi cu ochii deschişi şi cu ochii închişi, ceea ce denotă o independență între vederea fizică şi vederea spirituală. Ei văd o carte pe care o au în mână, dar văd şi lumea de dincolo de ea, văd prin carte. Aceste materii subtile sunt într-o continuă mişcare, răspândite în toate direcțiile. Cu alte cuvinte, lumea invizibilă este animată în toate direcțiile de numeroase forțe care se desfăşoară conform anumitor legi. Ele sunt de diferite densități, formate din particule eterice de anumite dimensiuni şi consistență şi sunt dispuse unele peste altele conform ființei lor, dar în acelaşi timp pătrunzându-se rând pe rând, cele mai fine prin cele mai masive; ele fac parte din fluidul cosmic, materie fluidică primordială, fiind dispuse în zone diferite unele de altele, în funcție de planeta de la care vin. Trebuie să reținem că noțiunea de planetă spirituală nu se suprapune cu noțiunea de planetă din lumea fizică. Evoluția omului după mii şi mii de ani, prin multiple reîncarnări, va purifica spiritul şi, după ce acesta îşi va face ciclul evolutiv al planetei noastre, va continua drumul evolutiv trecând pe o planetă superioară. Spiritele inferioare vor fi trimise pentru reîncarnare pe un alt glob de aceeaşi natură cu Pământul ca să-şi continue ciclul evolutiv. Pentru a realiza aceste evoluții se fac anumite sacrificii, aşa cum fac yoghinii din Orientul Asiei, care, prin exerciții de respirație, printr-un anumit regim alimentar, prin meditațiile lor, prin retragerea în singurătate, ajung să pună în mişcare puterile spirituale ascunse în ei. Din punct de vedere spiritual, corpul omului este format din corpul fizic sau corpul carnal, corpul eteric sau dublu vital şi corpul astral cu învelişurile sale: planetar, solar, universal şi cosmic.

CORPUL FIZIC

Acesta este format din carne, oase, sânge şi diferite organe. El este învelitoarea exterioară a corpului, care serveşte drept instrument spiritual pentru a învăța şi observa în lumea fizică. El este format din materie fizică sub cele patru stări: solidă, lichidă, gazoasă şi eterică sau radiantă. Dintre acestea, trei sunt vizibile şi cea de a patra este invizibilă.

CORPUL CARNAL SAU CHIMIC

Este format dintr-un complex de organe alcătuite din țesuturi (celule, molecule şi atomi). Atomul se comportă ca o ființă, având o conştiință a sa proprie, extrem de redusă, dar reală. Atomii formează elementele chimice ale lumii reale. Cum toate organele sunt alcătuite din elemente chimice, corpul nostru se mai numeşte şi corp chimic. Pentru întreținerea acestui corp, trebuie să-i procurăm alimente cât mai naturale. Un corp care trebuie să perceapă lumea spiritului trebuie să fie hrănit cu alimente vegetale şi produse lactate. Trebuie evitate băuturile alcoolice şi carnea care întunecă corpul fizic şi îl fac insensibil la vibrațiile eterice venite din lumea invizibilă, în fiecare particulă de aliment este viață, cu atât mai vie cu cât alimentul aparține unui regn mai evoluat. Celulele animale au un fluid superior plantelor şi de aceea sunt mai greu digerabile, necesitând o mare cheltuială de energie pentru asimilarea lor. Este ceea ce

se cunoaşte în biochimie ca „activitate dinamică specifică”.

Fluidele eterice din carne poartă în ele toate înclinaţiile animalului din care provin; în afară de aceasta, prin carne se introduc în organism şi multe elemente chimice ca: fosfaţi, carbonaţi, sulfaţi etc., care se vor depune pe pereţii vaselor sangvine astfel încât acestea îşi vor pierde elasticitatea. De asemenea, apar, prin metabolism, şi alte substanţe toxice - uree, uraţi, oxalaţi - care produc un mare grad de uzură a organismului.

Cei ce au luat cunoştinţă de existenţa lumii spirituale ştiu că animalele sunt purtătoare ale unui spirit din care ulterior prin evoluţie a apărut spiritul uman.

Întreg organismul este într-o continuă transformare. Miliarde de celule se nasc şi mor zilnic. El se reîmprospătează după o perioadă de cinci ani, astfel că în timpul unei vieţi corpul se reîmprospătează de mai multe ori. Materia creierului se reînnoieşte, dar gândirea rămâne mereu şi cu ea memorăm un trecut la care corpul din prezent nu a luat parte. Facultăţile spiritului nu au nimic în comun cu materia. Inteligenţa, judecata, voinţa sunt parte din spiritul nostru care nu se nasc din sânge, muşchi sau materia creierului. Cu alte cuvinte, spiritul nostru persistă, el va rămâne nemuritor. După moarte, materia fizică se reîntoarce în lumea fizică de unde a fost încorporată. Spiritul îşi va continua drumul evolutiv, fie ca spirit liber, în lumea astrală, fie printr-o nouă reîncarnare pentru purificare. Corpul fizic este format din pământ şi în pământ se întoarce.

Organismul este astfel alcătuit încât formează un tot unitar, fiind coordonat de două sisteme nervoase aparent independente unul faţă de celălalt, dar în realitate interdependente. Sistemul nervos al vieţii de relaţie ne pune în legătură, prin cele cinci organe de simţ (auz, văz, miros, gust şi pipăit), cu lumea exterioară. Organismul este într-un schimb continuu de informaţii cu mediul înconjurător. Prin formaţiuni nervoase specializate, aceste informaţii sunt transmise creierului -organul central de percepţie -, unde sunt decodificate şi în urma cărora se iau deciziile adecvate. Formaţiunile nervoase periferice transmit informaţia mai întâi la măduva spinării, iar de acolo, prin tractusuri nervoase spinotalamice, spinobulbare şi spinocerebeloase, prin structurile nervoase subcorticale, la scoarţă. Transmiterea informaţiilor nervoase este de natură electrică.

În fiecare secundă creierul primeşte peste o sută de milioane de biţi sau unităţi informaţionale, în trunchiul cerebral se găseşte o reţea nervoasă de mărimea degetului mic, numită *formaţiune reticulară,* care reprezintă un centru de dirijare şi care blochează mesajele lipsite de importanţă, fiind trimise către scoarţă numai cele necesare organismului.

În afara sistemului nervos al vieţii de relaţie există şi sistemul nervos vegetativ care inervează organele interne. Centrii nervoşi ai acestui sistem nervos vegetativ se găsesc în măduva sacrată şi în structurile nervoase subcorticale, în speţă în bulb, pentru sistemul nervos vegetativ parasimpatic. Sistemul nervos simpatic îşi are centrii nervoşi în măduva dorsală şi lombară, aceste două sisteme funcţionând în mod antagonist - când unul este excitator, celălalt este inhibitor, ţinând sub control strict echilibrul organismului, contribuind la menţinerea homeostaziei, adică a componentelor organice şi anorganice ale corpului. Toate aceste informaţii sunt centralizate într-o formaţiune nervoasă numită *hipotalamus,* localizată la baza craniului, care are rolul unei centrale telefonice. El are o greutate de numai cinci grame, dar ţine sub control întreaga activitate a corpului: metabolismul glucidic, proteic, lipidic, al apei, sistemul termogenetic, procesele de reproducere, funcţionalitatea organelor cu secreţie internă: hipofiză, tiroidă, pancreas, paratiroidă, suprarenală -organelor de reproducere - ovare şi testicule; însuşi instinctul sexual, erecţia şi ejacularea sunt sub influenţa hipotalamusului - erecţia este sub controlul parasimpaticului sacral, iar ejacularea sub controlul simpaticului dorsal.

În ceea ce priveşte activitatea creierului, se ştie că conştientizarea informaţiilor se face la nivelul scoarţei cerebrale, stratul ce mai superficial al creierului; cele două emisfere cerebrale, stângă şi dreaptă, se pare că funcţionează în mod independent una de cealaltă -emisfera dreaptă controlează partea stângă a corpului, emisfera stângă partea dreaptă a corpului; chiar şi

informaţiile aduse de ochi se trimit în emisfere opuse. Emisfera stângă este legată de funcţionalitatea mâinii drepte, în ea se află sediul vorbirii şi al scrisului, este sediul logicii abstracte. Emisfera dreaptă este sediul reprezentărilor spaţiale, al imaginilor concrete - emisfera stângă este mai voioasă, pe când cea dreaptă este mai abătută - de aici şi expresia populară „pe ce ureche te-ai culcat".

Sunt o sută cinci categorii de atomi care alcătuiesc elementele fizice ale lumii chimice. Atomul este format dintr-un nucleu ce conţine protoni şi neutroni, nucleu care se roteşte în jurul său, şi electroni care se învârtesc în jurul nucleului cu viteza luminii, adică trei sute de mii de kilometri pe secundă. După moarte, corpul fizic este supus legilor termodinamice, dezintegrându-se şi dispărând în pământ.

Atomul este reprezentat printr-un model planetar asemănător sistemului nostru solar. Electronii se mişcă pe orbite în jurul nucleului, pe orbite staţionare bine determinate. Această mişcare pe orbită se face fără emisie sau absorbţie de energie. Acestea au loc numai când un electron trece de pe o orbită staţionară pe o altă orbită staţionară sau mai bine zis, pe o orbită cu un alt nivel de energie. În procesele chimice din organism, electronii din învelişurile periferice ale atomilor trec de la un atom la altul sau îşi schimbă poziţia spaţială, unii în raport cu alţii. Toate aceste modificări se efectuează cu absorbţie sau eliminare de energie, aşa-numita energie chimică. Majoritatea substanţelor organice şi anorganice ce sunt necesare omului se găseşte pe suprafaţa Pământului şi în hidrosferă. În întreg universul cunoscut au fost identificate o sută cinci elemente chimice, dintre care şaizeci şi două au fost găsite şi în materia vie, iar dintre acestea şaisprezece predomină, fiind numite elementele vieţii: carbon, hidrogen, azot, oxigen, sulf, fosfor, sodiu, potasiu, magneziu, calciu, clor, fier, mangan, cobalt, cupru şi zinc.

Reacţiile dintre diversele molecule necesită o desfăşurare într-o anumită succesiune, atât în spaţiu cât şi în timp. Această ordine spaţio-temporală a proceselor care se desfăşoară în celula vie este condiţionată de un curent continuu de energie care străbate sistemul viu de la naştere şi până la moarte; acest flux de energie întreţine toate procesele caracteristice vieţii, iar întreruperea lui duce la moarte.

Permanentul schimb de energie dintre organism şi mediul înconjurător alcătuieşte metabolismul, proces ce este format din asimilare şi dezasimilare. Asimilarea conduce la sinteza, construirea sau refacerea materiei vii şi se desfăşoară cu consum de energie, iar dezasimilarea conduce la distrugerea materiei vii, cu eliberarea de energie.

Dintre mineralele ce intră în alcătuirea corpului fizic amintim următoarele: calciu - reprezintă 1,65% din greutatea corpului, nevoile zilnice fiind de 0,4-2 grame; el are rol în întreţinerea şi formarea sistemului osteoarticular în special. Se găseşte în grâu, ovăz, nucă, alune, migdale, morcov, varză, spanac, ţelină, cartof, ceapă, lapte, brânzeturi şi polen.

Cobaltul se găseşte în cantităţi foarte mici în organism 0,000004 grame la sută, dar are un rol foarte important în reglarea sistemului neurovegetativ-vagosimpatic.

Cuprul se găseşte în cantitate de 0,0004 grame la sută; este indispensabil vieţii celulare şi formării oaselor, are rol antidegenerativ, antiinfecţios, antiviral şi antiinflamator. Se găseşte în migdale, alune, grâu, sfeclă roşie, ceapă, spanac, praz, cireşe, mere, portocale, struguri, polen; plasma umană conţine 0,7-1,4 miligrame la sută. Zilnic, omul are nevoie de 2 miligrame de cupru.

Fierul este constituentul primordial al hemoglobinei, care face oxigenarea ţesuturilor. La o greutate de şaptezeci şi nouă de kilograme, se găsesc circa 3,5 grame de fier. Nevoia zilnică este de 10-18 miligrame, el intră, de asemenea, în alcătuirea diferitelor enzime celulare; fierul se găseşte în: migdale, alune, grâu, ovăz, secară, morcov, spanac, ceapă, varză, castane, pătrunjel, leguminoase, polen.

Fluorul are rol în întreţinerea emailului dentar; se găseşte în grâu, orz, caise, struguri, cartofi, ridichi, roşii.

Iodul este necesar în cantitate de circa 130 micrograme pe zi, dar este foarte necesar pentru funcţia normală a glandei tiroide, care ţine sub control metabolismul organismului.

Magneziul este necesar în cantitate de 250-350 miligrame pe zi. Are rol în excitabilitatea neuromusculară. Se găseşte în grâu, orz, porumb, curmale, spanac, cartofi, sfeclă roşie, fructe, polen.

Manganul se găseşte în organism în cantitate de 0,0001 grame la sută, dar este un element capital ce intră în diverse sisteme enzimatice, cu rol în metabolismul zaharurilor, grăsimilor şi proteinelor; se găseşte în varză, cereale, ţelină, morcov, ceapă, păpădie, cartof, polen. Nevoile zilnice sunt de 0,2-0,3 miligrame/kilogram de corp.

Nichelul stimulează funcţiile pancreatice; se găseşte în morcov, varza, spanac, ceapă, roşie, struguri.

Fosforul este un element plastic şi dinamic, ce participă la formarea oaselor şi are rol în funcţia glandelor paratiroide. Se găseşte In grâu, usturoi, ţelină, morcov, ceapă, praz, roşii, migdale, nuci, struguri, polen.

Potasiul este un tonic cardiac şi un tonic muscular, stimulează peristaltismul şi funcţia glandelor suprarenale; de asemenea; are un rol în echilibrul apei tisulare. Se găseşte în grâu, orez, cartofi, struguri, banane, curmale, pere, varză, fasole, praz, alune, migdale, polen.

Siliciul cu rol în metabolismul oaselor, în funcţia aparatului vascular, nervos, respirator, fibrelor elastice se găseşte în organism în cantitate de 10 miligrame la litrul de sânge. Se găseşte în ridichi, măsline, orez, ovăz, păpădie.

Organismul mai conţine şi alte elemente chimice: sodiu, sulf, argint, bor şi altele.

În afară de substanţele anorganice, organismul mai conţine substanţe organice: proteine, glucide sau hidraţi de carbon şi lipide sau grăsimi. Disocierea compuşilor organici complecşi în substanţe mai simple se desfăşoară în organism cu degajare de energie. Aceasta formează procesul de dezasimilare. Procesele contrarii care conduc la formarea de compuşi complecşi din alţii mai simpli formează asimilarea. Procesele de asimilare se pot desfăşura numai cu consum de energie, întrucât substanţele ce se formează prin asimilare posedă o rezervă de energie chimică mai mare decât aceea din care s-au format. Dezasimilarea se face în cea mai mare parte cu degajare de energie. Viaţa este posibilă numai atunci când există o permanentă legătură reciprocă între fenomenele de asimilare şi dezasimilare. Pentru îndeplinirea oricărei activităţi se utilizează ceea ce se numeşte energie liberă a reacţiilor chimice. Pentru înfăptuirea asimilării este necesară desfăşurarea concomitentă a proceselor de dezasimilare. Aceste două procese de asimilare şi dezasimilare formează metabolismul care este un tot indisolubil şi care se opune entropiei.

Proteinele sunt necesare în organism pentru sinteza celulară în procesele regenerative de formare a ţesuturilor; ele se găsesc în carne, ouă, lapte şi derivate, peşte. Un gram de proteine eliberează 3,8 calorii.

Glucidele sau hidraţii de carbon constituie principalul aliment energetic al organismului; ele se găsesc în zahăr, pâine, paste făinoase, legume şi fructe. Un gram de glucide (zahăr) furnizează un număr de patru calorii.

Lipidele se găsesc în unt, ulei, grăsimi, untură, slănină; ele eliberează nouă calorii pe gram.

Nevoile calorice ale organismului în stare de repaus sunt de aproximativ o mie patru sute - o mie şase sute de calorii şi constituie ceea ce se numeşte metabolismul bazal, adică necesar funcţiei celulelor aparatului cardiovascular, respirator, digestiv, renal şi glandelor cu secreţie internă.

Cu cât creşte activitatea musculară, cu atât creşte şi nevoia de calorii. La o muncă fizică obişnuită, se consumă aproximativ două mii cinci sute - trei mii de calorii, dar sunt şi munci fizice foarte grele, la care consumul energetic ajunge la şapte mii de calorii în douăzeci şi patru de ore. Raportul dintre provenienţa diferitelor calorii, este normal de 4:1 pentru glucide, la un consum de două mii cinci sute de calorii, o mie şapte sute de calorii trebuie să provină din glucide, patru sute treizeci din proteine, patru sute treizeci din lipide.

Sinteza proteinelor în organism se face la nivelul celulelor în organitele acestora, numite *ribozomi,* şi are loc prin transferul de informaţie pe care-l dă acidul dezoxiribonucleic. Genele ce

alcătuieşte cromozomii sunt formate din foarte lungi secvenţe de perechi de bază complementare: adenină - timină şi guanină - citozină. Trei perechi de bază suprapuse constituie un triplet denumit codon. Aceste triplete de baze nucleice comandă sinteza unuia sau altuia dintre acizii aminaţi. Ansamblul genelor unui individ constituie genomul său. Genomul unui om care provine pe jumătate din fiecare dintre cei doi gameţi, patern şi matern, totalizează trei miliarde de perechi de baze, ceea ce ar reprezenta, dacă am reuşi să-l desfăşurăm, o lungime de un metru de ADN. Fiecare dintre celulele organismului posedă totalitatea genomului, însă se exprimă într-un organ numai genele necesare funcţiunii sale, cele mai multe se găsesc, deci, regresate în mod normal.

Codul genetic este universal. El este acelaşi pentru toate vieţuitoarele: bacterii, plante, insecte, moluşte, vertebrate inferioare sau superioare. Este comun, deci, la tot ceea ce este viu.

Fiecare specie îşi apără capitalul genetic, care îi este specific, prin bariera de fecunditate care se opune oricărei mezalianţe. Un ovul de femelă câine nu se uneşte decât cu un spermatozoid de câine, unul de leoaică, numai cu unul de leu şi aşa mai departe. Este de domeniul miracolului ca toate instrucţiunile necesare pentru creşterea şi diferenţierea organelor desfăşurate în decurs de săptămâni, luni sau ani de zile să poată fi incluse de la plecarea din ou adică din genomul celulei iniţiale. Sistemul imunologic apără organismul de invadarea externă cu alte substanţe străine.

Dar experienţa individuală nu este totuşi transmisibilă. Achiziţiile unitare ale unui individ dispar o dată cu el, la fel cum cele culturale nu dispensează pe fiecare nou-născut să plece din nou de la zero. Succedarea oamenilor în decursul secolelor, afirmă Pascal, poate fi asemuită cu un om care supravieţuieşte mereu şi care învaţă în continuu. Acesta este spiritul, el este cel ce transmite prin reîncarnare aceste cunoştinţe. Instinctele înnăscute sunt proprii fiecărei specii şi se găsesc la toţi membrii speciei respective. Omul ştie să sugă de la naştere, ştie să fugă de foc, să fugă de şarpe şi să fie atras de celălalt sex. Acestea nu se găsesc înscrise în codul genetic, căci nu s-a descoperit nici o genă care să le deţină înscrise, şi se transmit numai prin memoria spiritului depozitată din alte vieţi anterioare.

CORPUL VITAL SAU CORPUL ETERIC

Corpul plantelor, animalelor şi omului este străbătut de curenţi invizibili de natură eterică, care întreţin mişcarea lor internă şi externă. Alături de corpul fizic, se află un al doilea corp, de aceeaşi formă cu el, format din materie eterică sau fluidă, numit corp vital. Acesta reproduce absolut exact corpul nostru carnal, de aceea se mai numeşte şi „dublu vital". Dar ce este acest fluid? Acesta reprezintă stări de materie numite radiante către W. Crookes, eterice sau fluide, de către spiritişti. Acest fluid există în toate lucrurile şi în toate fiinţele vii!

Se disting patru categorii de fluide: fluidul planetar, fluidul solar, fluidul universic şi fluidul cosmic.

Fluidul cosmic vine din sfera centrală a creaţiei divine - fluidul universic vine de la miliardele de stele sau sisteme planetare riguros organizate după forme geometrice şi după ordine numerică. Sistemele planetare sunt de douăsprezece grade, având în vedere evoluţia lor de la stadiul de nebuloasă la starea planetară, iar numărul lor întreg e cincizeci de miliarde pentru fiecare univers. Cele douăsprezece grade de sisteme planetare au în jurul lor un anumit fluid solar. Deci, în fiecare univers sunt douăsprezece categorii de fluide solare, în jurul fiecărui soare gravitează planetele iar toate planetele plutesc în fluidul solar respectiv. În fine, fiecare planetă este înconjurată de fluidul ei planetar. În fiinţa noastră se află toate categoriile de fluide expuse mai sus, a căror totalitate formează ceea ce se numeşte *perispirit,* fiind intermediar între corpul fizic şi scânteia divină numită *spirit.*

Particulele fluidice sunt în continuă vibraţie. Aceste vibraţii ale fluidului din corpul nostru pun în mişcare vibraţiile protoplasmei, nucleului, precum şi toate componentele celulare.

Mişcarea, combinaţiile chimice, diviziunea celulară, procesele de asimilare şi dezasimilare, respiraţie şi excreţie ale celulei, toate se datoresc acestui fluid vital. Dacă s-ar opri vibraţiile fluidului vital, ar interveni moartea. De aceea acesta este considerat drept motor al corpului fizic.

Corpul vital sau corpul eteric creşte absorbind din spaţiu substanţă vie. El creşte o dată cu corpul carnal sau fizic, dar, când intervine moartea, ne părăseşte, rămânând o vreme în preajma corpului lipsit de viaţă, în jurul sicriului, casei şi mormântului. Noaptea, în primele zile după moarte, oamenii cu vedere spirituală (mediumi clarvăzători) îl văd chiar cu ochiul liber ca o masă alburie de formă umană. Corpul vital este mai mare decât-corpul fizic, depăşindu-l cu câţiva centimetri. Cei ce au vedere spirituală îl văd ca o „aură" care înconjoară corpul. Are o sensibilitate proprie şi o conştiinţă a sa proprie; el întreţine funcţia, sănătatea şi puterea spiritului. Prin magnetizare, se poate separa corpul fizic şi corpul vital de spirit. Această desprindere se mai întâlneşte în stare de somn, în hipnoză, în meditaţia transcendentală, în yoga, precum şi în stare de amnezie produsă de diferite substanţe numite halocinogene. Din sfera centrală divină, numită şi sfera laborator, aflată în centrul cosmosului, pleacă doi curenţi care vin şi înfăşoară cele patru universuri care sunt aşezate sub semnul crucii. Aceşti doi curenţi sunt unul de natură electrică şi altul de natură magnetică. Ei ajung la fiecare stea sau sistem planetar ce le înconjoară, unul de o parte, celălalt de partea opusă, determinându-le să se rotească în jurul axei lor, precum şi pe o linie eliptică de la periferia sferei universului, la centru şi înapoi. Se ştie că şi sistemul nostru solar prezintă aceste mişcări de rotaţie şi revoluţie şi nici Soarele nu este fix; deşi el rămâne în centrul sistemului solar, el face cu acesta o mişcare de revoluţie în spirală. După ce aceste două forţe au înconjurat toate sistemele şi planetele, se reîntorc pe o altă linie spirală spre centrul creaţiunii spre a se reîmprospăta cu alt material fluidic. Electricitatea dă naştere la lumină, la căldură, la mişcare şi la sunet. Magnetismul va da combinaţiile chimice, fenomenul fizic de sănătate şi vitalitate - el este centrul activităţii, al simpatiei sau al antipatiei dintre oameni, este centrul iubirii.

Materia vitală s-a născut în miliarde de milioane de ani prin evoluţia fluidului primordial, rezultat al exploziei, aşa numitul Big-Bang. Materia vitală se concentrează de preferinţă în jurul nervilor şi centrelor nervoase. Prin ea nervul transmite vibraţii de la perispirit la spirit şi de aici pornesc ordine centrifuge la creier şi astfel la toate organele. Fluid magnetic au şi pietrele, şi plantele, şi animalele, şi oamenii, mergând de la o treaptă inferioară de dezvoltare la una superioară. Corpul vital se hrăneşte prin respiraţie, prin alimentaţie şi prin porii pielii. Dar cea mai mare cantitate de energie o absoarbe prin nişte organe speciale numite „rozete". Absorbţia se face mai mult în timpul verii când cerul este senin (de aici, efectul benefic al curei heliomarine).

CENTRELE E ABSORBŢIE ALE CORPULUI VITAL

Clarvăzătorii văd nişte discuri sau rozete de unu-trei centimetri, ca nişte farfurioare scobite la mijloc. Acestea sunt în număr de şapte:

-În dreptul splinei;
-În dreptul coloanei sacrate;
-Deasupra ombilicului;
-În dreptul inimii;
-În dreptul furculiţei sternale;
-Între sprâncene;
-În dreptul vertexului (creştetul capului).

Discul cu activitatea cea mai mare se află în dreptul splinei; el are şase petale care se mişcă de la dreapta la stânga foarte repede. Acest fluid se îndreaptă, o parte, perpendicular, pătrunzând în corp, iar o altă parte se răspândeşte în organism pe cele şase petale, formând şase curenţi, care se distribuie organismului pe şase meridiane, nu altele decât cele cunoscute de medicina tradiţională chineză şi pe care le folosesc în acupunctura. Punctele de acupunctura sunt acolo

unde meridianele ajung la suprafaţa corpului sau acolo unde pielea are minimă rezistenţă electrică.

Fluidul vital absorbit de aceste rozete sau de acest disc la nivelul splinei acţionează şi celelalte şase rozete de care am amintit mai sus, dar acestea pot acţiona şi în mod independent. Şi celelalte discuri au un număr de petale, dar diferit, după cum urmează: - discul de la rădăcina coloanei vertebrale are patru petale; de la nivelul ombilicului are zece petale; din dreptul inimii paisprezece petale, de la furculiţa sternală paisprezece petale; cel dintre sprâncene nouăzeci şi şase de petale; iar discul din creştetul capului o sută nouăzeci de petale. Curentul vital are o culoare albă, cel absorbit de rozeta splenică se desface în şapte culori. Cel ce pătrunde perpendicular pe disc are o culoare roz şi se îndreaptă spre sistemul nervos (nervi, măduvă, creier). Fiecare dintre cele şase petale are câte o culoare: roşu, galben, portocaliu, verde, albastru, violet.

Corpul vital se elimină prin porii pielii, prin degete şi prin ochi, un om putând influenţa pe altul. Fluidul vecinului te face să te simţi mai bine sau să te simţi mai rău. Camera unde locuim, patul unde dormim, mobilierul, toate obiectele sunt îmbibate cu fluid magnetic. De remarcat că un individ care are o cantitate mai mică de fluid poate fura de la altul care are mai multă, de aceea nu este bine ca un copil să doarmă alături de un bătrân, căci bătrânul îi fură din fluidul vital, slăbindu-i puterea de apărare. Prin voinţă, se poate transmite, fie prin atingere cu mâna, fie prin privire, fluid magnetic altei persoane, ceea ce înseamnă că un om bolnav se poate trata prin această metodă.

Şi plantele, şi animalele absorb fluidul vital. Bradul are cea mai mare putere de absorbţie şi de eliminare. De aici, efectul sănătos al curei într-o staţiune cu pădure de brad. Forţa vitală care se absoarbe prin rozeta de la baza măduvei are o culoare roşie-portocalie, ea este centrul iubirii şi al vieţii sexuale. Se ştie că centrul erectil se află în sistemul parasimpatic, localizat în măduva sacrată, de unde pleacă nervul erector atât pentru bărbat, producând intumescenţa penisului, cât şi la femeie, producând intumescenţa clitorisului.

Forţa vitală absorbită prin rozeta de la vârful ombilicului are o culoare roşie cu reflexe verzui şi se distribuie aparatului digestiv şi anexelor acestuia, precum şi aparatului renal. Fluidul vital absorvit prin rozeta din dreptul inimii are o culoare aurie, cea din dreptul furculiţei sternale - albastră cu reflexe albe şi activează tiroida; cea din dreptul rădăcinii nasului, dintre sprâncene, are o culoare albastru-violaceu şi se distribuie epifizei. Cunoscut ca un al treilea ochi, ochiul pineal este cel care dă vederea invizibilă a spaţiilor. Cea din creştet are o culoare albă strălucitoare, precum a Soarelui, şi conferă puterea de desprindere a spiritului de corpul carnal şi de a vedea şi auzi în lumea spiritelor.

În anul 1911, Walter Kilner a putut pune în evidenţă aura vitală, descriind-o aura cu nuanţele sale colorate în funcţie de sex, de dispoziţie sentimentală sau de starea de boală.

Dar confirmarea la ceea ce oamenii spirituali au văzut cu secole în urmă se datorează soţilor Kirlian, care, descărcând un aparat de fotografiat într-un mediu de înaltă tensiune şi cu intensitate joasă, au observat că fiecare obiect are o aură care este de aceeaşi culoare şi de aceeaşi mărime la lucruri neînsufleţite. Dar această aură este prezentă şi la tot ce este viu: plante, animale, om. Însă ea diferă în ceea ce priveşte culoarea şi mărimea, având zone mai ridicate şi mai coborâte în funcţie de starea de sănătate şi de afectivitatea omului. Este ceea ce astăzi se cunoaşte în medicină ca *electronografie.* Fiecare om are specificul aurei sale - doi oameni se atrag atunci când aura lor nu se respinge şi sunt indiferenţi unul faţă de altul când aura lor diferă.

S-a făcut electronografia degetului mare de la mâinile a doi îndrăgostiţi şi s-a observat că dispare aura fiecăruia dintre degete, apărând o singură aură care cuprinde ambele degete. La doi oameni care se duşmănesc, aura are tendinţa de a fugi în sens opus, ca o flacără de lumânare adiată de vânt (Dumitru Constantin -- *Inteligenţa materiei).*

Obiectele absorb fluidul vital purtat de o persoană şi ne vor influenţa cu caracterul fluidului pe care îl are absorbit de la persoana de la care vine, dându-ne o stare de linişte, de vitalitate sau dimpotrivă.

Unele metale au o putere mai mare de absorbție a fluidului vital, aşa cum este aurul. Dar, dintre toate, cristalul de cuarț are puterea cea mai mare. El nu numai că absoarbe energie vitală, dar are proprietatea de a o ceda, în situația când noi avem nevoie de această forță vitală. Cristalul de cuarț armonizează energia noastră cu a lui, se comportă ca ceva viu, cu inteligență şi memorie. Se ştie că, în general, cristalul de cuarț reprezintă fosilizarea apei de-a lungul milioanelor de ani în care s-a inclus bioxidul de siliciu, dar felul cum bioxidul de siliciu se comportă în interiorul cristalelor de cuarț reprezintă încă un mister.

Dacă cineva are un cristal de cuarț în mâna stângă şi se gândeşte să absoarbă forța vitală, acesta o captează din univers şi o introduce în corpul său. Energia magnetică pătrunde în corpul nostru prin mâna stângă şi se poate transmite prin mâna dreaptă la o altă persoană. Pentru a-l putea folosi, cristalul trebuie mai întâi curățat de alte influențe pe care le are de la alte persoane. Această curățare se face punând cristalul în apă sărată - patru litri de apă cu patru linguri de sare de bucătărie - sau într-o soluție de alcool - jumătate alcool, jumătate apă.

După ce a fost curățat, cristalul se armonizează cu energia corpului, prin puterea lui asupra noastră timp de treizeci şi trei de zile, fără ca în acest timp cineva să-l mai atingă, după care se poate folosi (vezi capitolul despre magnetism).

Dar şi alte obiecte se pot folosi în acest scop - aşa se explică purtarea amuletelor şi talismanelor. Dacă pătrundem într-o încăpere, suntem influențați de fluidul vital care se găseşte în toate obiectele din această încăpere; astfel, dacă în acea cameră a locuit un om cu gânduri şi idei rele, ne simțim şi noi rău, ne simțim irascibili, nervoşi şi ne doare capul. Efectul invers este acolo unde se află un fluid bun, aşa cum este în biserică, unde toate gândurile bune ale credincioşilor impregnează pereții şi obiectele din jur, ceea ce ne conferă o linişte aparte.

Spiritul este legat de corpul vital prin bulbul rahidian, cel care controlează circulația şi respirația. Ruperea acestei legături provoacă instantaneu moartea (se cunoaşte metoda de execuție în condamnările la moarte din Evul Mediu numită „în ruptul capului", adică o mişcare bruscă a capului ținut într-o anumită poziție face ca apofiza odonoidă a celei de a doua vertebre cervicale să pătrundă brusc în bulb prin gaura occipitală, determinând instantaneu moartea).

După moarte, spiritul părăseşte corpul fizic, luând cu el corpul vital cu care stă împreună un timp, după care se debarasează şi de acesta, evoluând în lumea astrală ca spirit liber. Atât timp cât corpul fizic încă nu a putrezit, corpul eteric nu se poate elibera complet de acesta. De aceea sunt şi astăzi două concepții diferite în comportamentul față de omul mort. Indienii, tibetanii, chinezii, japonezii, indochinezii incinerează mortul astfel încât corpul eteric să se desprindă mai uşor de corpul fizic. Alții, din contră, spun că este mai bine să se îngroape mortul ca să stea cât mai mult timp alături de el corpul vital, pe care să-l folosească în anumite scopuri; este cazul mumiilor faraonilor din Egipt. Materia eterică a acestui corp vital, numit şi dublul vital, este aceea pe care o foloseau egiptenii. În acest scop, ei au recurs la mijloacele de îmbălsămare a faraonilor, pe care ei îi considerau ca spirite superioare, şi aceştia să se poată reîncarna tot în sânul poporului egiptean şi nu în altă țară. La înmormântarea lor se făcea un blestem care se îngropa o dată cu mortul. Dublul vital al mumiilor, având o forță extraordinară, producea efecte legate de acel blestem când mormintele erau profanate. Aşa a fost cazul cu dezgroparea faraonului Tutankamon, care a produs moartea celor şapte persoane care l-au dezgropat, acestea fiind otrăvite. Egiptenii cunoşteau aceste secrete şi nu se atingeau de mumii. Biserica creştină şi credința mozaică sunt împotriva arderii mortului. Şi astăzi se mai văd cazuri când corpul unor oameni, ce au reprezentat reîncarnarea unor spirite superioare, nu au putrezit în întregime, şi s-au transformat de la sine în mumii. Astfel sunt moaştele sfinților pe care le foloseşte biserica în rugăciunile sale către Dumnezeu.

Tot cu acest dublu vital se realizează şi anumite procedee de magie neagră, de descântece şi vrăjitorii. Se cunoaşte în popor cum în acest scop sunt folosite obiecte de la mort, cum ar fi legătura de la picioarele mortului, apa în care se spală mortul, sau chiar flori de pe coşciugul acestuia.

Aşa cum am mai spus, corpul vital este acela care formează matricea pe care ulterior se

dezvoltă corpul fizic.

S-a realizat electronografia unei frunze şi s-a constatat aura respectivă în jurul ei. S-a tăiat apoi un fragment din frunză şi, repetându-se electronografia, s-a constatat că, acolo unde fragmentul de frunză lipsea, aura era prezentă, de o intensitate mai mică, dar ea exista. Aşa se explică piciorul-fantomă în chirurgie. Se ştie că în cazuri de traumatisme complexe sau în cazuri de arterită avansată cu gangrena piciorului, se impune amputarea lui. După amputare, bolnavii continuă să afirme că îi dor degetele pe care nu le mai au. Cum se explică acest fenomen? Prin persistenţa, un timp, a acestui corp vital care este cel ce dă senzaţia de durere. Iată confirmarea: dacă se trece o rază de lumină printr-o prismă, ea se descompune în cele şapte culori ale spectrului solar. Dacă însă se interpune între prismă şi sursa de lumină piciorul-fantomă, adică partea care, de fapt, nu mai există pentru că a fost amputată, nu se obţine descompunerea luminii. Deci ceva s-a interpus între prismă şi sursa de lumină - acesta fiind corpul eteric sau corpul vital al fostului picior, electronografia arătându-ne prezenţa aurei la acest nivel, în orice afecţiune se produce mai întâi o tulburare în corpul eteric al organului şi după aceea apare boala cu semnele ei obiective şi subiective. Iată de ce medicina tradiţională chineză prin acupunctura, care intervine tocmai în circuitul acestui curent eteric, este superioară tratamentului medicamentos. Medicamentele tratează efectul - şi nu cauza, cauza o reprezintă perturbarea echilibrului corpului eteric. Acest corp eteric, de altfel mult mai pronunţat la corpul astral, are o memorie, o voinţă şi o inteligenţă proprie, dar nu orice persoană poate să intre în comunicare cu el, ci numai acele persoane înzestrate cu puteri spirituale care se numesc mediumi.

Nu se cunoaşte exact natura energiei corpului vital, dar ea face parte din eterul universal, primordial, produs în urma marii explozii, aceea a Big-Bang-ului, formată din protoni, neutroni, electroni şi fotoni, rezultaţi din descompunerea luminii. Ea ar fi a patra formă de existenţă a materiei, numită *plasmă.* Forţa viului este dată, deci, de o bioplasmă, ceea ce caracterizează toate organismele vii. Dar, spre deosebire de plasma fizică, bioplasmă este caracterizată printr-o organizare spaţială, care determină cu totul alte manifestări ale proceselor fizice. Cu alte cuvinte, bioplasmă nu este un sistem haotic, ci este un sistem cu o organizare extrem de complicată, putând fi privită ca un sistem discret alcătuit dintr-un fel de constelaţii plasmatice elementare. Ansamblul de electroni excitaţi, protoni şi alte particule, întreaga bioplasmă din organism fiind un ansamblu unitar a cărui unitate este condiţionată de interacţiuni electromagnetice şi de altă natură. La descoperirea bioplasmei a contribuit teoria biostructurală elaborată în anul 1958 de E. Makovski. Bioplasmă este matricea energetică a organismelor vii. Ea constituie suportul material al câmpului biologic în întregul organism. Dependenţa bioplasmei de biostructură precum şi unicitatea lor rezultă şi din faptul că ambele coexistă numai în organismele vii. O dată cu moartea organismelor, materia lor biostructurală se destramă, ceea ce face să dispară acea continuitate structurală care constituie condiţia *sine qua non* a existenţei bioplasmei. O dată cu moartea, manifestările bioplasmei încetează. Bioplasmă are o dublă polaritate, având un pol electromagnetic negativ şi altul pozitiv, şi explică teoria biostructurală a permeabilităţii celulare. Permite apariţia a noi teorii asupra memoriei, a relaţiilor dintre medicamente şi enzime, ipoteza complexului asimilaţiei, precum şi rolul hormonilor în mecanismul de acţiune şi ipoteza originii undelor electrice ale creierului. Ea este suportul material al influxului nervos transmis prin axonul şi dendritele celulei nervoase, explică, de asemenea, continua vibraţie de protoplasma şi forţa energetică care întreţine întregul ansamblu de funcţii ale celulei.

Bioplasma asigură coordonarea chimismelor protoplasmei şi contopirea într-un proces metabolic unic, contrar teoriei moleculare care susţine că energia provenită din metabolism activează moleculele substanţelor proteice din celulă.

Care este, deci, forţa care întreţine viaţa? Moartea nu este însoţită de nici o modificare a compoziţiei chimice şi a alcătuirii protoplasmei şi nici de vreo modificare a ultrastructurii organitelor celulare. Între materia moartă şi cea vie care formează protoplasma nu ar fi nici o deosebire principală.

Cercetătorul englez J.D. Bernal afirmă că atributul esenţial al oricărui organism viu constă în succesiunea şi coordonarea proceselor şi nu în arhitectura substanţei inerte. În protoplasma vie, toate procesele chimice sunt exact şi riguros coordonate în timp şi spaţiu, fiecare reacţie intervenind exact la momentul oportun: astfel că toate reacţiile se contopesc într-un proces metabolic unic, capabil să asigure reproducerea continuă a compoziţiei şi alcătuirii protoplasmei vii şi manifestarea fenomenelor vieţii. Aceste procese constituie esenţa vieţii, forţa care se opune entropiei, procesului de autodistrugere subordonat legilor termodinamice.

Interpretând fenomenele prin concepţia moleculară, atunci când se instalează moartea, procesul ar implica numai vicierea, dereglarea şi încetarea metabolismului şi nu o modificare a compoziţiei. Dacă admitem această teorie, atunci se pune întrebarea: Care sunt factorii care determină şi întreţin acest chimism al materiei celulei vii? De ce acţiunea lor încetează o dată cu moartea? Până în prezent, nu s-a putut răspunde la această întrebare. S-au încercat diverse explicaţii, cum ar fi aceea elaborată de E.S. Bauer, care admite că în protoplasma vie moleculele substanţelor proteice s-ar afla în stare activă. Alte teorii, precum cea a lui W.W. Lepskin, admit existenţa în protoplasma vie a unor compuşi labili alcătuiţi din proteine şi alte substanţe. Alţii, cum ar fi J.A. Frey-Wyssling sau G.N. Ling, consideră că în substanţa vie lanţurile polipeptidice ale moleculelor proteice ar forma reţele tridimensionale de care s-ar fixa moleculele apei, ionii şi alte componente chimice ale protoplasmei.

Dar această teorie moleculară a substanţelor vii nu poate explica natura viului. Apariţia unor însuşiri proprii numai viului presupune o schimbare a calităţii materiei ce alcătuieşte sistemul viu. Or, prin integrarea substanţelor cu sistemele supramoleculare, calitatea materiei nu se schimbă, astfel că viaţa nu poate fi considerată ca un fenomen molecular. Atunci, care sunt natura şi structura materiei vii? Se ştie că, în stare vie, protoplasma conţine, dintre cationi, mai ales potasiu, iar dintre anioni, fosfaţi, pe când în mediul înconjurător extracelular, cationul preponderent este sodiul, iar anionul preponderent este clorul. După moartea celulei, fosfaţii şi potasiul ies din celulă, iar sodiul şi clorul pătrund în cantitatea necesară pentru a restabili echilibrul de difuziune. Vieţii îi este, deci, caracteristică asimetria distribuţiilor electroliţilor. De această distribuţie asimetrică a ionilor depind explicaţia fenomenelor bioelectrice şi teoria electrofi-ziologică privind activitatea electrică a celulelor nervoase şi musculare, procesele de transmisie sinaptică, distribuţia ionilor şi a apei între diferitele componente lichidiene ale corpului, reglarea P.H.-ului interstiţial şi intracelular, rolul transportului ionului activ în procesele de secreţie şi absorbţie ale tubului digestiv, cât şi formarea urinei de către rinichi.

În organismele vii, există o formă de materie calitativ deosebită de materia moleculară. Aceasta este o materie biostructurată, care se distruge o dată cu moartea. Ea se găseşte numai în materia vie, nu poate exista în materia moartă şi nu se poate evidenţia prin microscopie optică sau electronică. Apariţia vieţii pe pământ a fost condiţionată de apariţia acestei materii biostructurate, care stă la baza procesului de asimilare şi dezasimilare, a metabolismului şi a unor mecanisme de autoreglare.

Natura materiei biostructurate o formează corpul eteric. Această forţă vitală este formată din eterul primordial cosmic, alcătuit din elemente subatomice, neutroni, electroni, ioni, astfel structuraţi încât prezintă o memorie a funcţionalităţii substanţei vii, un fel de tipar de materie electrică pe care se dezvoltă un anumit fel de activitate celulară şi nu altul, conform memoriei înmagazinată în această bioenergie.

Acest fluid eteric are o circulaţie precisă, atât în univers cât şi în interiorul corpului uman. Vibraţiile înalte pe care le posedă detenpină vibraţiile continue şi mişcarea tuturor corpurilor din macro şi microcosmos. Fluidul eteric este încărcat electromagnetic pozitiv, Pământul fiind încărcat electromagnetic negativ, în interiorul corpului, curentul cosmic pătrunde prin mâna stângă şi părăseşte corpul prin mâna dreaptă.

În ceea ce priveşte fluidele din univers, fluidul solar este încărcat cu electricitate pozitivă, iar fluidul cosmic cu electricitate alternativă. În cosmos, deşi ne apropiem de Soare, este întuneric. Lumina este dată de contactul dintre fluidul solar, care are electricitate pozitivă, şi

Pământ, care are o electricitate negativă. Împrospătarea corpului vital, prin cele şapte discuri sau rozete şi prin actul respiraţiei, se face atât ziua cât şi noaptea. Spre deosebire de corpul eteric, corpul astral se hrăneşte cu fluidul cosmic, iar acesta poate veni spre Pământ numai în cursul nopţii, când Soarele şi fluidele sale nu se interpun între Pământ şi fluidul cosmic.

Pentru a se realimenta, corpul astral se desprinde de corpul fizic în timpul somnului. Iată de ce schimbarea ritmului noapte-zi oboseşte corpul fizic: chiar dacă dormim ziua, corpul astral nu primeşte fluid cosmic. Corpul eteric este un curent continuu vibrator, un flux continuu care, pătrunzând în corp, circulă prin canale bine individualizate, în special de-a lungul formaţiunilor nervoase ale sistemului nervos vegetativ, în special în plexul solar, format din doi ganglioni în formă de semilună, din care cauză se mai numesc semilunari. Aici se realizează conexiunile între fibrele simpatice ale nervilor splanchinici şi fibrele parasimpatice ale nervilor pneumogastrici, care controlează activitatea, prin acţiune inversă, a tuturor viscerelor abdominale. Corpul eteric este slăbit de durerea fizică, de stările emotive, stres, de toxinele rezultate din arderea tutunului. Acelaşi efect are şi alcoolul consumat excesiv, afectând energia vitală a corpului. Se produce o îmbătrânire precoce, atât a organismului cât şi a psihicului. Efectul nociv îl suportă aproape în egală măsură şi nefumătorii, care respiră într-o atmosferă cu fum de ţigară.

Este sigur că, înainte de a apărea o suferinţă organică, are loc o perturbare a corpului de bioplasmă ce formează corpul vital. Modificările de bioplasmă din organism sunt în strânsă legătură cu exploziile solare care modifică corpul eteric din univers, producând schimbări importante ale corpului nostru vital. De aici, frecvenţa unor boli organice, ca infarctul de miocard şi a bolilor psihice ca schizofrenia, epilepsia, paranoia, ce se întâlnesc în perioada erupţiilor solare. Corpul eteric este caracteristic fiecărei specii, care posedă o schemă energetică proprie. Corpul eteric este cel care dă aura corpului nostru pe care oamenii cu vederi spirituale au văzut-o de mii de ani. Cu peste o sută de ani în urmă, chimistul german von Reichenbach, inventatorul creuzetului, a scris despre radiaţia de energie sau lumina care emană din oameni, animale şi plante. El a numit acest fenomen „forţa odică” pentru a sugera ubicuitatea acestui fenomen. Descriind două culori fundamentale, albastru-oranj, mediumii, ca şi von Reichenbach, spuneau că văd flăcări roşii şi violet ce se aprind şi se sting. Prezenţa roşului şi a albastrului demonstrează că bioplasma ce formează corpul eteric este polarizată. Aşadar, aura corpului este dată de bioplasmă şi nu de starea electrică a corpului.

FENOMENUL INEDIA

Corpul eteric este cel ce întreţine viaţa. Particulele infraatomice care îl formează (neutroni, protoni, electroni) formează un curent continuu de energie care activează reacţiile chimice din organism, rezultate din procesele de metabolism. În unele situaţii foarte rare, omul poate trăi numai cu această energie a corpului eteric pe care o primeşte din exterior, fără a fi nevoie de ingestia de alimente sau apă - este aşa-numitul fenomen *inedia.* Este citat cazul unei ţărănci bavareze, Tereza Neuman, care prezenta şi stigmatele rănilor răstignirii pe cruce a lui Iisus. Din anul 1922, aceasta nu a mai mâncat nimic până în anul 1962, când a murit, iar din anul 1926 nu a mai băut nici apă. Greutatea sa s-a menţinut în jurul a cincizeci şi cinci de kilograme. Un al doilea caz este al portughezei Maria Rosallina Veira, la care s-a manifestat acest fenomen din anul 1974; este de reţinut faptul că, o dată apărută această starea de inedia, aceste persoane nu îşi mai pot relua alimentaţia, fapt care le aduce imediat moartea. Existenţa fenomenului inedia este, deci, cea mai bună dovadă că forţa vitală a viului este corpul eteric sau corpul vital.

Forţa vitală pe care o primim din fluidul solar este absorbită de centrul de absorbţie din dreptul splinei, care se comportă ca o prismă, în sensul că descompune lumina în culorile spectrului solar; acest fapt este deosebit de important pentru că fiecare culoare ce rezultă din această descompunere are un circuit precis în organism, adresându-se în mod specific fiecărui organ al corpului fizic. Astfel că fiecare organ are nevoie, pentru a putea funcţiona, în special, de o anumită culoare a fluidului solar.

Cele şapte culori care rezultă prin această descompunere sunt: violet, albastru, galben, portocaliu, roşu-închis şi roşu-trandafiriu.

Culoarea indigo din spectrul solar este împărțită între violet şi albastru, iar culoarea roşie este împărțită între roşu-închis şi roşu-trandafiriu.

Descompus la nivelul rozetei splenice, fluidul solar cu atomii colorați în roşu-trandafiriu pătrunde perpendicular în corp şi se distribuie în special în sistemul nervos. Acest fluid este absolut necesar pentru o bună funcționare a sistemului nervos. Când cantitatea lui scade în organism, apare o stare de nervozitate, de irascibilitate, o depresiune nervoasă, iar când scade şi mai mult, apar diferite boli psihice. Persoanele care au în exces acest fluid pot să-l transmită altora chiar numai prin prezența lor, iar cele care sunt deficitare îl absorb de la persoanele cu care vin în contact, determinându-le acestora aceleaşi simptome pe care le prezintă şi ele. Iată de ce, dacă stăm în apropierea unui om cu o stare depresivă, devenim şi noi nervoşi, ne doare capul, prezentăm insomnie şi alte simptome asemănătoare.

După ieşirea din centrul splenic, fluidul colorat cu albastru şi cel violet se unesc, formând un singur curent, ce se îndreaptă orizontal spre centrul de absorbție eterică de la baza gâtului. Acest fapt este absolut necesar pentru buna funcționare a glandelor cu secreție internă, tiroidă şi paratiroidă, care intervin în metabolismul celular, reglând intensitatea arderilor din organism, precum şi în metabolismul calciului şi fosforului, atât de necesare dezvoltării sistemului osos, ce alcătuieşte scheletul.

Curentul colorat roşu-închis şi curentul portocaliu, unite într-unul singur, se orientează spre centrul de absorbție eterică de la baza coloanei vertebrale, întreținând buna funcționare a organelor genitale, ovogeneza la nivelul ovarului şi spermatogeneza la nivelul testiculului. De asemenea, prin activarea sistemului nervos vegetativ parasimpatic lombar, produce erecția penisului şi clitorisului, libidoul, iar activând simpaticul dorsal produce ejacularea la bărbat şi orgasmul atât la femeie cât şi la bărbat.

Fluidul colorat în verde, plecat de la nivelul centrului de absorbție eterică de la nivelul splinei, se orientează spre centrul de absorbție de la nivelul ombilicului, de unde se distribuie plexului solar, ce enervează stomacul, ficatul, vezicula biliară, pancreasul, rinichii şi intestinele, subțire şi gros. Acest plex nervos se mai numeşte *creier abdominal.*

Fluidul eteric colorat în galben se distribuie centrului de absorbție eterică din dreptul inimii. Şi este absolut necesar funcționării acestui organ, atât de important în menținerea vieții. El întreține excitabilitatea sistemului cardionector, asigurând ritmicitatea atât de riguroasă a contracțiilor auriculelor şi ventriculelor inimii.

Centrul de absorbție eteric - situat între sprâncene - primeşte fluid trandafiriu cu mult galben şi albastru. Dezvoltând centrul astral corespunzător, asigură facultatea de a percepe natura şi forma obiectelor astrale.

Centrul de absorbție din creştetul capului primeşte de la centrul inimii fluidul galben, iar de la cel de la baza gâtului pe cel violet. Acestea activează centrul astral corespunzător, întreținând procesele psihice şi continuitatea conştientei.

Rămăşițele fluidului eteric sunt eliminate în modul următor: prin plămâni, se elimină fluidul trandafiriu şi albastru, prin urină fluidul verde şi roşu-portocaliu, prin creştetul capului albastrul-închis şi violet; el mai este expulzat prin porii pielii, determinând aura corpului, prin degetele de la mâini şi picioare şi prin ochi.

Aura cea mai mare a corpului o avem în cursul nopții. Este de remarcat că forța vitală pe care o primeşte corpul scade mult în timpul nopții, căci Soarele se află în partea opusă a Pământului. De aceea cele mai multe decese în rândul muribunzilor se întâlnesc noaptea, în special în a doua jumătate a ei.

Corpul eteric nu este un produs al organelor vii, ci, din contră, aceste organisme vii sunt un produs al lui.

Corpul eteric este puntea de legătură dintre corpul fizic spre exterior şi corpul astral spre interior, între corpul eteric şi corpul astral se găseşte o barieră atomică ce poate fi tulburată de

consumul excesiv de alcool, de tutun, narcotice, şi de şocuri emoţionale. Această perturbare a reţelei atomice ce separă cele două corpuri provoacă ieşirea corpului astral din organism.

Corpul eteric percepe prin creierul eteric excitaţiile senzoriale fizice şi le transmite creierului astral, dar el transmite şi conştiinţa nivelurilor astrale superioare creierului fizic.

Corpul eteric are o conştiinţă difuză ce aparţine tuturor părţilor sale, astfel că el nu are o mentalitate.

La persoanele numite mediumi, el se poate desprinde în parte de corpul fizic, stând la baza numeroaselor forme de materializare. El este factorul principal pe care se bazează şedinţele de spiritism, când se produc mişcările de obiecte, producere de rapsuri sau alte sunete şi tot prin el se pot magnetiza obiecte. El asigură elementele ce intră în alcătuirea ectoplasmei.

După moarte, despărţindu-se de corpul fizic, el este stafia, fantoma, apariţia sau spectrul cimitirelor.

CORPUL ASTRAL

A treia parte componentă a corpului omenesc o formează corpul astral, planetar sau terestrian.

Corpul astral corespunde învelişurilor fluidice ale planetei noastre. Atmosfera fluidică a Pământului are o grosime de aproximativ şapte sute de mii de kilometri. Corpul astral se află interior faţă de corpul vital, între acesta şi corpul solar, care este mai profund. Materia fluidică planetară este împărţită în trei zone: albă în partea ei cea mai de sus, albastră la mijloc şi roşie la suprafaţa Pământului. Un spirit superior din materia fluidică albă care vrea să vină pe Pământ trebuie să schimbe hainele spirituale mai întâi cu cele albastre şi apoi cu cele roşii, ceea ce îi produce o mare suferinţă, fiind împotriva evoluţiei spiritului care merge de la inferior la superior (vezi capitolul despre materializare prin spirit, când fantoma Katy King, care, atunci când îşi ia adio de la mediumul ei şi de la asistenţi, le spune că nu va mai putea reveni, pentru ea fiind o foarte mare suferinţă). Aceste trei straturi sau pături, sau zone, sunt compuse din aceeaşi materie fluidică, dar cu vibraţii diferite.

La fel ca şi corpul vital, corpul astral intră în componenţa aurei, fiind un strat mai subţire, când mai luminos, când mai întunecat, după cum spiritul acelui om este mai mult sau mai puţin evoluat; grosimea aurei ar putea atinge patruzeci-cincizeci de centimetri Ca şi corpul vital, aura corpului astral reproduce conturul corpului fizic, dar mai vag decât acesta, având aspectul unui oval cu vârful în jos. El este ordonat în anumite direcţii, cu anumite vibraţii, ca şi corpul vital. Se hrăneşte în permanenţă - fiecare om absoarbe din univers fluidul planetar sau fluidul astral corespunzător de formarea sentimentelor, a senzaţiilor şi a dorinţelor noastre. Culoarea aurei dată de corpul astral se modifică în funcţie de starea emotivă a omului.

Culoarea roşie arată mânia, culoarea roşu-brun denotă un om avar, zgârcit, roşu-închis un om senzualizat, culoarea cenuşie descrie un om fricos, portocalie — un om mândru, galbenă — o inteligenţă superioară, culoarea violet desemnează omul spiritualizat, iar culoarea roşu-deschis arată iubirea.

FUNCŢIILE CORPULUI ASTRAL

- Este punte de legătură între corpul solar şi cel vital;
- Este un vehicul al spiritului în spaţiu, fie în stare de spirit liber, fie în stare de spirit încarnat, în fenomenul de desprindere (somn, hipnoză, meditaţie transcendentală, yoga), deşi legat printr-un cordon de corpul vital, corpul astral călătoreşte în spaţiul cosmic;
- Este centrul de transformare a impresiilor din lumea exterioară în senzaţii.

Corpul astral ne asigură motivaţiile sufletului - ne place sau nu ne place un lucru, are sensibilitate şi voinţă, este sediul dorinţelor omeneşti, al urii, al avariţiei şi al lăcomiei, al mândriei. Ocultiştii îl mai numesc *sufletul animal.* Impresiile din afară sunt transmise la formaţiunile nervoase, unde sunt transformate în senzaţii. Prin el se formează emoţiile, el este

cel ce ne dă starea de conştiinţă. Prin corpul astral, un om în stare de hipnoză vede şi citeşte, chiar dacă pe textul respectiv se aplică un obiect.

În hipnoză, când are loc fenomenul de desprindere al corpului astral de corpul fizic, deşi cel hipnotizat se află într-o cameră, el poate citi un ziar în camera alăturată cu vederea spirituală. În stare normală de veghe conştientă, nu avem această vedere spirituală datorită corpului eteric care se interpune între spirit şi exterior, de aceea în această stare vedem numai prin organele de simţ fizice.

Tibetani, indienii, chinezii, prin exerciţii de yoga care au la bază modificări în timpul de inspiraţie şi expiraţie, pot ieşi din corpurile lor fizice şi pleca la mari distanţe, unde pot să-şi creeze alt corp material cu care se înfăţişează cuiva (este fenomenul de materializare de care vom vorbi mai departe), apoi dematerializându-se, se reîntoarce precum fulgerul în corpul lor fizic din care s-au desprins. Ei pot merge pe suprafaţa apei întocmai ca Iisus, pot să se culce pe jăratec sau să stea în flăcări fără să se ardă şi pot să se ridice în spaţiu şi trece peste ape şi munţi. Am amintit că, dacă nu ar fi corpul astral, organismul nostru ar putea să-şi menţină calitatea de viu, adică s-ar menţine funcţia de metabolism celular, de anabolism şi catabolism precum şi aceea de creştere, de înmulţire celulară. Aceasta datorită corpului vital, care se opune entropiei, adică autodistrugerii corpului, dar, în această stare, organismul ar avea continuu o stare vegetativă, ar fi într-o stare permanentă de somn. Corpul astral este acela care ne dă starea de veghe, de atenţie. Există în interiorul creierului o formaţiune nervoasă care are tocmai această funcţie: de a menţine starea de veghe a organismului; aceasta este substanţa reticulară, compusă dintr-un complex de neuroni şi legături neuronale. Ea este în legătură, pe de o parte, cu exteriorul, prin organele de simţ, şi cu interiorul organismului, prin sistemul nervos vegetativ. De asemenea, este în legătură cu bulbul rahidian, unde se află centrul respiraţiei şi al circulaţiei, şi cu hipotalamusul, formaţiune nervoasă ce controlează toate funcţiile interne ale corpului omenesc. Toate aceste informaţii pe care substanţa reticulară le primeşte din mediul exterior şi din mediul intern al corpului omenesc, al căror număr total este de circa o sută de milioane de bioinformaţii pe secundă, substanţa reticulară le triază şi trimite spre prelucrare scoarţei cerebrale (numai pe cele pe care le consideră importante). Aceasta înseamnă că substanţa reticulară se comportă ca şi când ar avea o conştiinţă şi o inteligenţă proprie, acesta fiind motivul care m-a determinat să spun că această substanţă reticulară este locul unde acţionează corpul nostru astral şi Eul nostru alături de ea, acelaşi rol având şi hipotalamusul.

Substanţa reticulară, prin aşa-numitul fenomen de recrutare, produce modificări pe electroencefalogramă asemănătoare cu cele din somn. Legătura dintre corpul astral şi corpul fizic se produce în substanţa reticulară la nivelul bulbului rahidian.

CORPUL SOLAR

Corpul solar al omului nu mai are forma corpului carnal, eteric sau astral, ci este sferic. El este cel ce dă naştere gândurilor, imaginaţiei, memoriei, inteligenţei şi voinţei. Corpul solar îşi are sediul în creier sau imediat deasupra capului, de aceea aura lui se află mai mult în jurul capului. Gândirea este materială, are o forţă uriaşă şi se produce sub imboldul voinţei spiritului. Ideea este un corp viu, o fiinţă pe care cei ce au vedere spirituală o văd materializându-se în imaginea la care ne gândim.

Dacă se adoarme un om prin hipnoză şi se transmite mental, nu prin vorbire, o imagine - de casă, de exemplu, el spune că vede această casă. Dacă se iau mai multe coli albe de hârtie şi pe una dintre ele s-a „desenat" mental, fără să se vadă nimic pe hârtie, o imagine oarecare, amestecând toate aceste hârtii şi dându-i-le celui hipnotizat, el va găsi hârtia pe care am sugerat mental desenul respectiv. Ideile sunt imagini, forme ce au „fiecare" o anumită vibraţie. Sunt oameni care aud voci şi idei spirituale - mediumi auditivi. Corpul solar este o masă de fiinţe ultramicroscopice, care se găsesc în spaţiu sub formă de mici sferule ca nişte mici glomeruli

alcătuiţi dintr-o tripletă: inteligentă, voinţă, memorie. Dar această tripletă poate fi formată şi din două vibraţii de acelaşi fel şi a treia diferită: două de voinţă şi una de memorie sau două de voinţă şi una de inteligentă, sau două de memorie şi una de voinţă, sau două de memorie şi una de inteligenţă, sau două de inteligenţă şi una de memorie şi, în fine, două de inteligenţă şi una de voinţă. Proporţia dintre aceste vibraţii este de 90% voinţă, 9% memorie şi 1% inteligenţă. Aceste mici sferule - de voinţă, memorie şi inteligenţă – formează un adevărat cod spiritual; este se unesc mai multe la un loc, formând glomeruli din ce în ce mai mari, dând spiritului caracterul corespunzător componenţei lui. Cu cât vor predomina particulele de inteligenţă, cu atât mai evoluat va fi spiritul uman.

Aceste sferule luminoase sunt încărcate cu două feluri de electricitate: un fluid electromagnetic negativ şi altul pozitiv.

Oamenii pot să emită prin anumite părţi ale corpului această energie electromagnetică. Persoanele cu ochii negri emit şi primesc mai mult fluid electromagnetic decât altele. Părul negru dezvoltă mai multă electricitate decât cel blond.

Curentul cosmic are o direcţie de la sud la nord, de aceea este bine să dormim cu capul spre nord, astfel încât curentul cosmic să intre prin picioare şi să iasă prin cap.

Prin conştiinţa sa, omul se prezintă ca o fiinţă independentă cu un „Eu", în Eu omul rezumă toate câte le vieţuieşte ca fiinţă trupească şi sufletească. După cum corpul fizic îşi are centrul în creier, tot aşa sufletul îşi are centrul în Eu. Eul ca fiinţă propriu-zisă a omului rămâne cu totul invizibil. În Eu omul vede fiinţa sa adevărată. Corpul fizic, corpul eteric şi celelalte corpuri, astral, solar, universic sau cosmic, nu sunt decât nişte haine pe care le îmbracă Eul nostru. Cu alte cuvinte, Eul este parte din spiritul divin, spiritul trăieşte în Eu şi ceea ce este spirit este veşnic. Pentru că spiritul trăieşte în corpul fizic, este supus legilor minerale, prin corpul eteric el este supus legilor reproducerii şi creşterii, iar prin corpurile astral, solar şi celelalte este supus legilor sufleteşti.

Spiritul localizat în Eul nostru nu are nimic de-a face cu naşterea şi cu moartea corpului fizic - el este veşnic. Acest Eu, care se naşte în spirit şi trăieşte prin el, se poate numi Sine spirituală, pentru că el apare ca sinea omului; prin el se înţelege adevărul pur, indiferent dacă ne este plăcut sau neplăcut. Sinea spirituală este o revelaţie a lumii spirituale, iar intuiţia este revelaţia celor spirituale. Dacă doi oameni privesc o plantă, de exemplu, deşi senzaţiile lor sunt provocate de acelaşi obiect, în Eul fiecăruia dintre ei se percep senzaţii diferite în funcţie de evoluţia spiritului fiecăruia, căci unul poate forma gânduri cu mult mai desăvârşite decât celălalt. Dacă obiectul s-ar releva numai prin senzaţii, atunci nu ar exista progres în evoluţia spirituală. Şi omul sălbatic simte natura, dar el nu înţelege legile naturii. Deosebirile dintre oameni nu se datorează numai mediului înconjurător, căci ei pot avea aceiaşi părinţi, aceeaşi educaţie, acelaşi mod de viaţă, dar se dezvoltă în mod deosebit. Oamenii se deosebesc prin forma lor fizică de animale, dar sunt asemănători între ei, făcând parte din aceeaşi specie, specia umană.

Oricât de mari ar fi deosebirile dintre rase, neamuri, popoare şi persoane, în ceea ce priveşte fizicul, asemănarea dintre om şi om este mai mare decât dintre om şi orice specie de animal. Tot ce se exprimă prin specia umană este condiţionat prin ereditate de la înaintaşi la urmaşi şi forma omenească este legată de această ereditate. Din punct de vedere spiritual, oamenii sunt foarte diferiţi unul de altul. Din aceiaşi părinţi şi din aceleaşi legi ale eredităţii, cu acelaşi mod de viaţă şi aceeaşi stare de sănătate, unul se poate naşte un geniu iar altul un redus mintal. Iosif şi Maria au mai avut şase copii în afară de Iisus, dar nici unul dintre aceştia nu s-a ridicat la puterea spirituală a lui Iisus. Singura explicaţie este că în genii retrăiesc spiritele evoluate care sunt trimise la reîncarnare.

Ereditatea spirituală explică acest fenomen. Ca om spiritual am forma mea proprie, precum am propria mea biografie; nu pot avea această formă de la nimeni altul decât de la mine însumi. Ca om spiritual eu trebuie să fi existat înainte de naşterea mea.

Calităţile spirituale ale unui om nu pot proveni prin ereditate de la cei doi părinţi. Nu s-a

descoperit nici o genă din capitalul genetic al omului responsabilă de a transmite ereditar procesele spirituale de gândire, memorie, intuiție sau inteligență. Spiritul uman apare într-una dintre vieți ca o repetare a sa, împreună cu roadele trăirilor sale din trecut, din cursul vieților anterioare. După cum corpul vieții repetă forma speciei, tot astfel spiritul vieții repetă sufletul dintr-o existență personală în existența personală următoare. Trăirile sufletești nu sunt păstrate în mod durabil numai în intervalul dintre naștere și moarte, ele sunt păstrate și dincolo de moarte, în destinul nostru sunt consecințele faptelor anterioare trăite în vieți anterioare. Spiritul omenesc și-a pregătit destinul prin faptele sale, într-o viață nouă el este legat de tot ce e înfăptuit în viața sa anterioară. Acest destin creat de om, în filozofia indiană, se numește *karma.* Altfel spus, dacă trupul este supus legilor eredității, sufletul este supus destinului pe care și l-a creat singur, iar spiritul este supus legii reîncarnării, a vieților pământești repetate. Spiritul este nemuritor, nașterea și moartea guvernând trupul, legile lumii fizice.

ESENȚA VIEȚII

Esența vieții este o problemă atât biologică, cât și filozofică. Materia vie posedă însușiri esențiale comune tuturor ființelor vii. Obiectele în complexitatea lor sunt alcătuite din părți legate între ele, conform anumitor cauze și legi. De la cele mai elementare particule ale atomului și până la galaxii, toate sunt interpretate ca sisteme cu determinări calitative proprii. Biologul Ludwig von Bertalanffy demonstrează primul că organismul nu este un conglomerat de părți, ci un sistem complex care îi conferă o anumită integralitate. Noțiunea de sistem exprimă un ansamblu de obiecte aflate în interacțiune sau, altfel spus, un ansamblu de obiecte a căror interacțiune duce la apariția unor proprietăți noi pe care nu le au părțile constitutive luate separat. În moleculă atomii își pierd individualitatea lor, fiecare având noi însușiri în cadrul moleculei decât în afara ei, altfel spus molecula nu este un sistem sumativ, ci unul integral. Componentele unui sistem integral se constituie sub influenta determinată a unor interacțiuni cu caracter legic. Atracția logică dintre atomi a determinat formarea moleculei. Caracteristic vieții este că aceasta constituie un sistem deschis, în sensul că ea face un schimb de substanțe și energie cu mediul înconjurător. Fie că este un sistem închis, de exemplu lucrurile fără viață, fie că sunt sisteme deschise, cum este viata, ambele se desfășoară după al doilea principiu al termodinamicii. Toate formele de energie se transformă în altele, cu degajare de căldură, dar căldura nu se mai transformă integral în altă formă de energie, astfel că un anumit procent de căldură este definitiv pierdut. Gradul de ireversibilitate a transformărilor energetice constituie noțiunea de *entropie.*

Numai viața este aceea în care autoreglarea determină un echilibru termodinamic cu mediul înconjurător. Datorită entropiei, în natură se produc modificări și în starea structurală, ceea ce duce la dezorganizare și descompunere, în fenomenul vieții, entropia este contracarată de mecanisme opuse, compensatorii acesteia, viata fiind organizată prin autoreglare structural funcțională, folosind substanțe energetice din mediul exterior și compensând astfel pierderile de energie, de substanțe care au loc în conformitate cu al doilea principiu al termodinamicii.

Viața își conservă structura și inteligența prin organizarea și autoreglarea funcțiilor, a interacțiunilor interne și externe, astfel că prin aceasta se menține constantă o homeostazie, prin contracararea dinamică a influențelor dezorganizatoare ale factorilor mediului înconjurător.

Autoreglarea este rezultatul interacțiunii unor acțiuni contrarii, unei conexiuni inverse - o anumită variație declanșează altă variație în sens invers. Pentru a se menține acest echilibru, este nevoie ca în permanență să existe un sistem informațional continuu. Aceste informații sunt percepute de substanța reticulară din trunchiul cerebral care, după ce le analizează, trimite stimuli corespunzători la organele corespunzătoare.

Substanța reticulară ne dă starea de veghe și este probabil locul de acțiune al subconștientului în care se găsește scânteia divină a spiritului nostru, Eul nostru. Ea primește circa o sută de milioane de informații pe secundă din mediul intern al organismului și din mediul

exterior, dar o mică parte din ele devine conştientizată.

Principiul autoreglării pe baza conexiunii inverse are un caracter universal. Cantitatea de informaţie nu depinde de cantitatea de energie purtătoare. O cantitate mică de energie poate transmite o cantitate mare de informaţii şi, invers, o cantitate foarte mică de informaţie poate declanşa procese care presupun o mare cantitate de energie.

Purtătorii materiali care transmit informaţia sunt canalele de comunicaţie, formate de corpul eteric, care se concentrează pe formaţiunile nervoase. Informaţia este codificată pentru a putea fi transmisă şi decodificată la nivelul substanţei reticulare, care o transformă în conştientă, în senzaţii, în percepţii etc., cu ajutorul scoarţei cerebrale. Întregul comportament este subordonat scopului fundamental, şi anume acela al autoconservării. Cele mai multe procese fiziologice ale organismului uman se produc fără ca noi să ne gândim şi să le dirijăm. Cu toate acestea, ele se desfăşoară după un program extrem de riguros, ca şi când ceva inteligent, tot cu o conştiinţă deci, le-ar dirija. Cine este această inteligenţă atât de precisă în tot ceea ce se întâmplă în organismul nostru, în procesele care întreţin viaţa? Aceasta este subconştientul ca loc de manifestare a spiritului nostru. Toate cunoştinţele sunt sedimentate, din evoluţiile anterioare, prin mii şi zeci de mii de reîncarnări, experienţe pe care le transmite prin procesul de reîncarnare, dacă se poate spune aşa, „prin ereditatea spirituală”. Subconştientul nostru funcţionează raţional, căci altfel nu s-ar putea realiza finalitatea autoconservării. Pentru aceasta spiritul are nevoie de un corp fizic stabil pentru a-şi continua drumul spre purificare, de aceea el luptă pentru autoconservarea corpului fizic. De multe ori perpetuarea se realizează cu orice preţ, pentru a permite noi naşteri în lumea spirituală şi noi vieţi pământeşti, pentru evoluţia spiritului. Aceasta este o realizare automată inconştientă a unui program precis constituit dintr-o suită de funcţii dinainte stabilite. Autoreglarea funcţiilor se realizează pe baza conexiunilor inverse, astfel, de exemplu: menţinerea temperaturii animalelor homeoterme la valori constante se realizează prin interacţiunea unor mecanisme echilibrate contradictorii. Dacă temperatura corpului scade, prin anumiţi receptori acesta informaţie este transmisă hipotalamusului (formaţiune nervoasă din trunchiul cerebral) care o analizează şi elaborează reacţii ce sunt transmise spre organele corespunzătoare. Mesaje prin care temperatura corpului revine la valoarea normalăiastfel se închid porii pielii pentru a se reduce transpiraţia care prin evaporare produce răcoare, alte impulsuri referente merg la muşchi şi determină intensificarea activităţii, anulând acţiunea entropică a mediului. Fiecare constantă a homeostaziei este menţinută prin factori de creştere şi factori de descreştere a acestora, care la rândul lor sunt sub acţiunea subconştientului.

Homeostazia mediului intern este factorul principal al autonomiei organismului care îl protejează de schimbările ce au loc în mediul înconjurător şi se realizează prin mecanisme cibernetice de autoreglare. Aşa, de pildă, sângele are o compoziţie constantă: cinci milioane de globule roşii pe milimetru cub de sânge, şapte mii de globule albe pe milimetrul cub, trombocite - trei sute de mii pe milimetrul cub. Plasma sângelui are în ea o serie de alte constante, serumalbumine, serumglobuline şi fibrogen. Pentru o sută de milimetri de plasmă sunt dozate în mod normal 6,4 grame de proteine, dintre care 3,7 grame serumalbumine, 2,3 grame serumglobuline, 0,38 grame fibrogen. În afară de proteine, în sânge, se mai găsesc glucoza în cantitate de 1 gram la mie, acizi graşi 4 grame la mie, colesterolul 2,1 grame la mie, uree 0,26 grame la mie.

Dintre substanţele anorganice, amintim calciul 0,1 grame la mie, sodiul 3,4 grame la mie, potasiul 0,2 grame la mie, clorul 3,7 grame la mie, fierul 0,002 grame la mie.

Toate aceste proporţii se menţin constante prin mecanisme de autoreglare. Fiecare conexiune inversă constituie sfârşitul unui ciclu şi premisa pentru ciclul următor. Autoreglarea funcţională presupune consum de substanţă şi energie pe care organismul le procură din mediul înconjurător. Organismul se adaptează apropiindu-se de factorii favorabili şi evitând factorii nefavorabili. Factorii favorabili şi nefavorabili sunt raportaţi la experienţe din alte vieţi înregistrate sub formă de memorie în subconştient, în lumea animală, dacă informaţia primită

anunță o sursă de hrană, se produce o reacție de apropiere. Dacă informația aduce un mesaj de primejdie, se realizează o reacție de fugă. Organismul se menține, prin funcția de metabolism, la anumite constante în condițiile unui mediu instabil.

Omul învață din experiențe trecute, înregistrate în subconştient, şi reacționează în consecință la noile informații primite.

Organismul presupune anticiparea prin memoria stocată în subconştient şi astfel se pregăteşte pentru întâmpinarea evenimentelor care se vor produce. Menținerea structurii organismului are la bază procesul de autoreglare de la nivelul celulei. Diferitele forme de proteine sunt constituite din douăzeci de aminoacizi esențiali. Fiecare proteină are însă o anumită specificitate care depinde de structura ei primară, adică de felul şi ordinea în care sunt reglați radicalii amino-acizilor în lanțul polipeptidic. Trăsăturile speciei poartă amprenta individualității proteinelor. Cum moleculele de proteine se reînnoiesc în mod continuu, se pune mereu problema sintetizării lor specifice. Aceasta presupune existenta unei matrice care dirijează acest proces. Această matrice este înregistrată în structura moleculară a acizilor nucleici şi, prin mecanisme informaționale cibernetice, are loc sinteza proteinelor la nivelul organitelor celulare, numite *ribozomi,* conform informației cuprinsă în molecula de ADN. În felul acesta, ARN-ul mesager duce informația de la ADN la ribozomi, unde, îndeplinind rolul de matrice, sintetizează proteinele corespunzătoare cu informația adusă de la ADN Procesul se realizează prin mecanisme de autoreglare biochimică.

Existenta materiei este veşnică, dar sistemele biologice deschise sunt supuse morții. Ele încetează o dată cu moartea, când corpul eteric sau forța vitală, cea care întreține tot acest mecanism de autoreglare şi metabolism, părăseşte organismul. Organizarea sistemului din materia vie se datorează organizării structurale a corpului eteric. El este, deci, forța care întreține metabolismul celular datorită curentului continuu de energie care circulă prin organism. O dată cu oprirea acestui curent continuu de energie, se opreşte şi viața. Elementele subatomice, protoni, neutroni, electroni, fotoni, ce alcătuiesc corpul eteric, posedă, fiecare, o anumită structurare, care le conferă o anumită memorie. Această structurare a elementelor subatomice ar putea fi de natură electromagnetică - aceasta deoarece ele nu se pot transforma în câmp ori în alte particule. Lumea subatomică urmează tipare clare şi precise, iar structura sa este asemănătoare lumii atomice. Toate interacțiunile particulelor sunt simetrice, relativ la deplasarea în spațiu şi timp şi, ca urmare a acestei simetrii, sarcina totală a particulelor implicate în interacțiune rămâne constantă. Dezintegrarea forțată a doi protoni va da naştere la hadroni formați de energie cinetică şi de masele protonilor de coliziune ce au determinat dezintegrarea forțată a protonilor.

Reacțiile hadronilor reprezintă un flux de energie în care particulele se creează şi se distrug în permanență, iar energia poate circula numai pe anumite canale. Descrierea hadronilor din fizica particulelor se aseamănă cu cea din viziunea budistă, care concepe obiectul ca fenomen, ca energie şi nu ca un lucru sau substanță. Ceea ce budiştii au realizat prin experiența mistică a naturii s-a redescoperit prin experiențe şi teoriile matematice ale ştiinței moderne. În filozofia budistă toate lucrurile sunt considerate a fi dinamice, tranzitorii şi iluzorii. Autoconservarea individuală a sistemului este o condiție a autoreproducerii, de aceea metabolismul este o cerință directă a autoconservării sistemelor vii. Viața este un sistem biologic funcțional care se autoconservă în mod activ. Această autoconservare este înscrisă în memoria corpului eteric care, pentru flecare celulă, pentru fiecare țesut sau organ, are o structură energetică specifică, care determină o funcționalitate specifică celulei respective.

Pentru a supraviețui, pentru a se autoconserva, este necesar ca reacțiunea vieții față de mediu să fie cel puțin egală cu acțiunea mediului asupra ei. Viața are un scop foarte bine definit, ea are o etapă de maturitate, una de declin şi apoi de moarte. Singurul ei scop este de a asigura perpetuarea speciei, necesară evoluției spiritului, pentru a se putea reîncarna, în noul corp fizic creat. Toată evoluția vieții spre autoconservare şi autoreproducere se desfăşoară în mod spontan, sub acțiunea subconştientului care luptă pentru menținerea vieții. Finalitatea este caracteristica

esențială a vieții. Ea presupune subordonarea tuturor proceselor unui scop final. Această finalitate este fixată în subconştientul nostru, ca loc de manifestare a spiritului. Nu supraviețuirea individului este condiția supraviețuirii speciei, ci supraviețuirea acestuia până îşi îndeplineşte funcția de reproducere. După aceasta, supraviețuirea nu mai este esențială față de specie, ba chiar devine un impediment, altfel spus moartea apare ca o adaptare utilă pentru specie, căci lasă loc unui alt organism tânăr să asigure reproducerea şi, o dată cu aceasta, o nouă reîncarnare pentru o nouă evoluție spirituală. Moartea reprezintă numai o trecere de la o formă de viață pământească la o naştere spirituală, o altă formă de viață. Omul este nemuritor, dar el realizează nemurirea prin spiritul său care este transmis descendenților printr-o nouă reîncarnare.

Am fost întrebat după prima ediție a acestei cărți ce cred eu despre existența altor civilizații extraterestre. Consider că spiritele evoluate din sfera laborator a creației divine pot materializa inteligențe şi pe alte planete, dându-le o formă adecvată condițiilor de pe planeta respectivă, legate de alte combinații decât cele ale carbonului. În condițiile existente pe pământ, carbonul a fost elementul care a fost folosit de spiritele de materializare pentru a se forma combinațiile organice şi apoi materia vie, dar cu siguranță în univers sunt şi alte sisteme care nu au la bază combinațiile carbonului şi care, totuşi, posedă proprietățile de autoreglare şi care au inteligență. Deci, alte forme de viață sunt foarte posibile pe alte planete în care alte elemente ar putea constitui baza unor combinații din care să rezulte sisteme capabile de însuşiri vitale de autoconservare şi autoreproducere, cu conştiință de sine.

SCOPUL VIEȚII

Viața este guvernată de două instincte. Unul este instinctul de conservare, cu scopul de a acumula bunuri necesare desfăşurării vieții. Există un scop imediat, acela prin care îşi creează bunuri şi satisfacții zilnice, şi unul mai îndepărtat, care conduce la acumularea de bunuri, la stocarea de rezerve. Dar firul vieții se întrerupe la un moment dat, atunci când nici nu te aştepți, şi atunci vine întrebarea logică: pentru ce a trebuit să agoniseşti atâtea bunuri, căci, plecând din această lume, nu vei lua nimic cu tine. Al doilea instinct care guvernează viața este acela de perpetuare a speciei, acela de a da naştere la descendenți, care să ducă mai departe firul vieții. Teoria privind finalitatea internă a naturii, teleologia, presupune că natura, ca şi oamenii, preferă să se întâmple un lucru şi nu altul, după cum fiecare dintre noi doreşte succesul propriei familii mai mult decât al alteia străine. Fiecare dintre noi se gândeşte cum să-şi canalizeze energiile acumulate, fără a-şi deranja semenii, să lucreze pentru el, să-şi mențină sănătatea şi să acumuleze bunuri necesare existenței, dar care sunt mijloacele ce servesc la realizarea acestor scopuri finale?

În general, scopurile noastre imediate urmăresc un folos nemijlocit, care de cele mai multe ori constituie o plăcere, o bucurie, o satisfacție. Dar scopul îndepărtat? Ce aşteptăm de fapt de la viață? Toate aceste scopuri finale variabile de la individ la individ, conştient sau inconştient, constau în obținerea bunăvoinței celor din jurul nostru. Strângerea şi acumularea sunt manifestări ale egoismului. Acest instinct este prezent şi la multe animale, care strâng şi ele instinctiv cele de care au nevoie în viață pentru propria lor existență. Acumularea de hrană şi construirea de adăposturi sunt instincte biologice fundamentale pe care le întâlnim la furnici, la albine, la veverițe, la castori etc.

Direcția vieții este dată, deci, de instincte şi sentimente, iar pentru realizările ce le dorim, ne folosim de străduințe conştiente sau suntem conduşi de instincte inconştiente. Dintre străduințele conştiente face parte invocarea unor forțe superioare, de pildă a fi în slujba lui Dumnezeu, a fi în slujba domnitorului, a fi în slujba patriei, a promova binele familiei, a fi credincios față de sistemul politic. Tot o străduință conştientă este şi obținerea puterii, puterea de dragulputerii, admirația maselor, faima, securitatea pentru realizarea căreia se urmăreşte acapararea puterii. O altă străduință conştientă este aceea de a face bucurie altora: iubirea de

oameni dezinteresată, grija pentru copii, bunăvoința față de prieteni şi animale. Există şi oameni la care toate aceste motivații lipsesc - hedoniştii, care urmăresc în viață numai saă-şi satisfacă bucuriile proprii, indiferent prin ce mijloace. Adevăratul scop al vieții nu este nici realizarea satisfacțiilor imediate şi nici a celor îndepărtate, el este dictat de destinul fiecăruia. La specia umană, instinctul de perpetuare a speciei este întreținut şi activat de plăcerea actului sexual care poate conduce în viața cotidiană la adulter, incest, violuri şi chiar crime. Deşi cele două instincte par a fi echilibrate, cel al perpetuării speciei este dominant. Fiecare familie acordă atenție maximă copiilor ei şi mai puțin ascendenților ei, adică părinților, cunoscut fiind faptul că un părinte poate creşte zece copii, dar zece copii nu pot să-şi îngrijească un părinte la bătrânețe. Dar cine determină un instinct atât de puternic şi de ce? Scopul vieții este subordonat instinctului. Dar ce este instinctul?

Instinctul este o formă de manifestare a spiritului atât în lumea animală cât şi la specia umană, bine individualizată. Amintiți-vă de păsări: felul cum îşi realizează cuibul, clocitul ouălor, creşterea puilor făcută cu atâta trudă, în unele cazuri pentru prima dată în viața lor. De unde au aceste cunoştințe, căci instinctul nu este înscris în codul genetic - aceste cunoştințe sunt păstrate şi transmise de spiritul lor. Acelaşi aspect îl întâlnim la animale şi la om. Singura explicație a celor două instincte este cerința de evoluție a spiritului, care doreşte mereu alte reîncarnări pentru purificarea lui. Acesta este, de fapt, scopul vieții noastre. Am venit pe lume nu pentru a ne bucura de anumite plăceri, nu pentru a acumula cât mai multe avuții, întrucât toate acestea rămân în urma noastră şi o dată cu moartea nu luăm nimic din ele. Ne naştem cu un destin bine determinat încă din lumea astrală a spiritelor, nu pentru aceste scopuri imediate sau îndepărtate, ci numai pentru a da posibilitatea unei noi încercări de purificare a spiritului nostru prin suferință. Este suferința un dar al iubirii divine? Pentru a putea evolua, spiritul este trimis la reîncarnare, dar nu pentru o viață abuzivă, imorală sau plină de avuții, aşa nu se poate purifica spiritul, iar în această situație reîncarnările nu-şi vor atinge niciodată scopul. Aşa cum am mai spus, spiritele puțin evoluate, cele din zona roşie sau diavolii, legate mult de corpul eteric, numit şi sufletul senzației, care este legat mult de plăcerile lumeşti, sunt trimise repede, spre o nouă reîncarnare, fără ca ele să poată să se opună. Sunt obligate să facă aceasta, destinul lor este pecetluit de alte spirite superioare. Acest destin este programat pe zile, luni sau ani, exact cum se realizează un program pe calculator, aceasta pentru că spiritul este o formă de energie compusă din particule materiale infraatomice, probabil neutrino, tahioni, psihoni, dar alcătuirea lor, structura lor le conferă o putere imensă de memorie, de inteligență şi de voință. Acțiunea în viața pământească se desfăşoară secundă cu secundă după felul cum a fost programată. Aceasta înseamnă că toate evenimentele vieții sunt înscrise în codul nostru spiritual. Se pune întrebarea: Nu se poate în nici un fel modifica cursul desfăşurării acestor evenimente? Acest destin poate fi modificat sau întrerupt sub acțiunea spiritelor inferioare sau diavolare, invocate prin magia neagră. Cu ajutorul ei se poate întrerupe viața sau se pot provoca boli organice şi psihice (vezi capitolul despre magie). Forța spiritelor diavolare constă în forța gândului, care se transmite, sub formă de simboluri, imagini, subconştientului unui om, acesta reacționând întocmai cum i s-a transmis prin acele gânduri. Când spiritul este evoluat, el singur îşi alege destinul pentru o nouă viață pământească. Dar, şi în acest caz al „liberului arbitru", cel ce vine să se reîncarneze trebuie să-şi programeze suferința, căci altfel nu ar avea nici un rost să se reîntoarcă pe pământ. Să ne amintim de acel spirit superior reîncarnat pe pământ, Iisus Hristos. El şi-a programat să fie batjocorit şi răstignit, căci numai aşa el s-a putut înălța la Tatăl. Legea karmei, scriu istoricii filozofiei indiene S. Charterjee şi J. Datta, are semnificația că toate acțiunile individului, bune sau rele, provoacă şi urmări. Fiecare faptă bună atrage după sine o răsplată şi fiecare faptă rea atrage o pedeapsă, dar, de regulă, nu în viața aceasta, ci în viitoarea reîncarnare.

Însuşi destinul omului, sau al oricărei alte ființe din această viață, este rezultatul acțiunilor sale într-o existență anterioară. Prin acțiunile sale, omul îşi făureşte singur soarta în viitoarea lui reîncarnare. Şi alte spirite evoluate revenite pe pământ au trebuit să treacă prin suferințe. Marele Iulius Cezar a părăsit viața în deplină glorie, fiind înjunghiat în Senatul Romei antice. Alexandru

Macedon, cel mai mare cuceritor al tuturor timpurilor, a murit, de asemenea, în plină glorie, în Babilon, unde dorea să-şi întemeieze capitala vastului său imperiu, la vârsta de numai treizeci şi trei de ani, răpus de boală. Napoleon Bonaparte, care ar fi fost reîncarnarea lui Hannibal, a sfârşit în captivitate pe insula Sfânta Elena din Oceanul Atlantic, în chinurile cumplite ale unui cancer gastric. Luceafărul poeziei româneşti, Mihai Eminescu, cel mai mare spirit al poporului român, moare la vârsta de treizeci şi nouă de ani, într-un ospiciu de nebuni, cu paralizie generală progresivă, prin septicemie, dată de un erizipel, de o rană produsă printr-o piatră aruncată de un alt bolnav psihic, din acelaşi ospiciu.

Marele geniu al muzicii, Beethoven, şi-a trăit ultima parte a vieţii fiind surd, şi aceste exemple ar putea continua la nesfârşit. Aceasta însemna că, oricât de evoluat este un spirit ce vine la reîncarnare, el trebuie să-şi programeze o nouă suferinţă pentru a putea să evolueze mai mult.

ACŢIUNEA SPIRITULUI PRIN INTERMEDIUL SUBCONŞTIENTULUI ASUPRA INSTINCTULUI SEXUAL

Purificarea spiritului se face prin numeroase reîncarnări. Pentru aceasta este nevoie de o continuă evoluţie a speciilor, având la bază procesul reproducerii. La om, reproducerea are loc datorită instinctului sexual, care prin actul de copulaţie asigură naşterea unui nou descendent.

Actul sexual în sine se desfăşoară sub acţiunea sistemului nervos vegetativ. Parasimpaticul sacrat este acela care produce erecţia, printr-o congestie a corpilor cavernoşi ai penisului, iar ejacularea este determinată de contracţia spasmodică a uretrei posterioare, care elimină spre exterior sperma venită din veziculele seminale - aceasta fiind sub influenţa simptomaticului lombar. Ejacularea însă nu se suprapune noţiunii de orgasm, care este o plăcere subiectivă variabilă de la individ la individ, ca intensitate, şi care este de natură eterică, adică sufletească. Subconştientul, ca loc de acţiune a spiritului, participă la actul sexual prin acţiunea de gândire a acestuia. Dorinţa sexuală este mult mai puternică atunci când participă şi gândirea, prin amintirea unor trăsături fizice ale partenerei, sedimentate în subconştient, cum ar fi conformaţia buzelor etc. Mai mult chiar, erecţia şi dorinţa sexuală se produc şi atunci când nu avem în minte aceste amintiri, dar, de exemplu, trăim intens o carte în care sunt descrise acţiuni erotice. În acest caz, imaginaţia pe care şi-o face subconştientul nostru este cea care determină libidoul (dorinţa sexuală).

În legătură cu participarea spiritului la actul sexual, să amintim despre aşa-zisa scădere a potentei sexuale de ordin psihic. Sunt nenumărate cazurile unor tineri care se adresează medicului pentru scăderea erecţiei sau chiar absenţa ei. În aceste cazuri, din cauza unor emoţii care au avut loc cu ocazia unei experienţe sexuale - şi aceasta nu reprezintă ceva anormal - se produce o inhibiţie corticală care suprima erecţia sau face ca aceasta să se întrerupă mai repede decât este normal, urmată de obicei de absenţa ejaculării. În aceste situaţii, obsesia pe care o prezintă tânărul, la gândul că s-ar putea să se repete eşecul, transmite subconştientului această formă a neputinţei şi acesta se comportă în consecinţă, făcând imposibile următoarele experienţe sexuale. În aceste cazuri, de multe ori o participare negativă o are partenera care, în loc să se facă a nu fi observat fenomenul, îi reproşează lipsa de potenţă, producând acestuia o sugestionare şi mai puternică - prin aceasta fenomenul de inhibiţie devine şi mai puternic.

Sunt posibile scăderea potenţei sexuale şi apariţia frigidităţii la femeie prin intermediul magiei? Da, sunt posibile. Aceasta se explică în felul următor: prin puterea de concentrare şi de voinţă a celui ce practică magia, se transmit telepatic subconştientului celui căruia i se adresează gânduri şi imagini de impotenţă sexuală (sau de frigiditate), care sunt percepute de subconştientul acestuia. Subconştientul reacţionează la mesajele mentale prin imagini simbol pe

care le cunoaşte şi, ca urmare, comandă sistemului nervos vegetativ instalarea impotenţei sau frigidităţii. Remediul este puterea de concentrare şi de voinţă pe care trebuie să o aibă cel în cauză, pentru ca prin această autosugestionare, în sensul bun al acţiunii, să se producă descătuşarea subconştientului de imaginile simbol primite de la magician.

Având în vedere acţiunea determinantă pe care o are spiritul prin subconştient asupra actului sexual, am găsit de cuviinţă să dezvolt fenomenul impotenţei sexuale la bărbat.

Erecţia nu se produce cu aceeaşi uşurinţă la toţi bărbaţii. Pentru unii, excitaţia psihogenetică este suficientă, pentru alţii trebuie stimuli prelungiţi şi mult mai intenşi. Această diferenţă se repercutează şi asupra duratei erecţiei, ea fiind variabilă în mari proporţii. Două elemente intervin în această persistenţă a erecţiei, şi anume: excitabilitatea şi durata actului sexual în sine până la ejaculare. Atunci când excitabilitatea este mare şi reacţiile sunt intense, durata actului sexual se scurtează. În actele sexuale repetate, primul este de obicei mai scurt decât următoarele. Acest fenomen este fiziologic, dar există cazuri de impotenţă sexuală prin hiperexcitabilitate constantă, care scurtează de fiecare dată durata actului sexual, chiar dacă el se repetă. Aceasta se întâmplă în ejacularea precoce sau rapidă.

Scurtarea erecţiei este uneori patologică, anormală atunci când la o excitabilitate normală corespunde o reacţie mai mult sau mai puţin intensă, de durată foarte limitată.

Această scurtare se manifestă în urma raporturilor foarte apropiate, întrucât după ejaculare persistă o excitabilitate insuficientă pentru a avea noi erecţii.

În afară de aceste cazuri particulare, se întâlnesc adesea indivizi cu dorinţă normală, cu excitabilitate mai mult sau mai puţin conservată, la care erecţia se produce incomplet, dar este urmată de senzaţia voluptivă normală (orgasm). După un timp, la aceşti indivizi, deşi au excitaţie sexuală normală, erecţia diminuează progresiv pentru a se opri fără ejaculare. Aceste caractere ale scăderii potenţei sunt de obicei intermitente. Fenomenul scurtării erecţiei nu este permanent la fiecare act sexual. Această astenie sexuală se manifestă rareori izolat, ea este ce obicei însoţită de o oboseală generală a organismului, iar recuperarea forţei după actul sexual se face foarte greu. La toate acestea un rol important îl are partenera care, având un orgasm foarte întârziat din cauza unei frigidităţi mai mult sau mai puţin complete, face să prelungească actul sexual peste timpul normal, ceea ce duce la oboseală şi la încetarea erecţiei, fără a ajunge la ejaculare. Aceste forme scăzute şi scurtate ale erecţiei sunt, în general, întâlnite la indivizi cu o hipovagotomie generală idiopatică, cu tonusul scăzut în toate sistemele autonome.

INSUFICIENŢA SEXUALĂ PRIN DEFECT DE RECUPERARE ÎN PERIOADA REFRACTARĂ

Perioada refractară este perioada imediat următoare actului sexual, când în mod normal organismul refuză pentru o perioadă de timp repetarea actului sexual. Perioada refractară este variabilă de la individ la individ şi, de asemenea, în funcţie de vârstă. La adultul tânăr, cu tonusul nervos normal, ea este scurtă, fiind cuprinsă între câteva minute şi câteva ore. În această perioadă refractară, trebuie să deosebim două feluri de reacţii, unele somatice şi altele psihice. Reacţiile somatice se caracterizează mai ales printr-o slabă excitabilitate a centrilor electivi nervoşi. Acest fenomen se explică prin absenţa momentană a tonusului nervos vegetativ. Această scurtare a tonusului după descărcarea orgasmo-ejaculatorie nu este de lungă durată la individul cu tonicitate normală. Reacţiile psihice ale perioadei refractare sunt caracterizate printr-o atenuare marcată a reflexelor psihosenzoriale, o stare nouă se substituie celei provocate prin excitaţia sexuală, fie prin dezgust psihic sau moral faţă de parteneră, fie, din contra, printr-un elan către aceasta când elementul afectiv de tandreţe şi recunoştinţă este predominant.

Perioada refractară, prin defect de tonicitate cu prelungirea fenomenelor somatice, se distinge de cea datorată unei perioade refractare psihice de durată exagerată, în perioada refractară somatică prelungită, impulsul sexual şi dorinţa pot fi conservate, dar reacţiile de excitare sunt foarte lente. Erecţia este incompletă atâta timp cât echilibrul nervos este

nerecuperat. Aceste dificultăți locale se însoțesc adesea de tulburări generale, hipotonice - cel mai adesea astenicul sexual adoarme după fiecare act sexual şi se trezeşte cu dificultate. La aceşti indivizi impulsul sexual este normal, dorința sexuală se conservă, descărcările orgasmo-ejaculatorii sunt perfecte, numai perioada refractară singură este foarte intensă şi prelungită. Aceste situații se întâlnesc în special la indivizii neurastenici al căror caracter principal este oboseala.

Este dificil uneori de deosebit perioada refractară somatică prelungită de perioada refractară psihică prelungită. Este aproape imposibil de a se putea separa, până la un punct, fenomenul oboselii de frica unui nou act sexual, teama oboselii însăşi sau teama eşecului. Este posibil ca după un raport sexual normal să se producă o violentă depresiune psihică, manifestată prin tristețe profundă, şi dezgust față de un nou act sexual. Când această perioadă refractară psihică se prelungeşte peste timpul normal, dorința sexuală este suprimată, iar erecția psihogenetică nu se produce. Perioada refractară prelungită psihic mai trebuie deosebită de o stare de inhibiție psihică, consecința autosugestiei, inhibiție care uneori poate fi suprimată sub influența alcoolului. Când raporturile sexuale sunt repetate abuziv, perioada refractară se prelungeşte automat. Potența sexuală este diferită de la individ la individ şi de aceea noțiunea de exces diferă de la caz la caz. Indivizi cu aceeaşi stare de sănătate, cu aceeaşi greutate corporală, cu aceeaşi vârstă pot avea raporturi zilnice sau raporturi săptămânale. Pentru un individ care, normal, nu poate avea decât trei raporturi pe săptămână raportul zilnic va fi un abuz. Consecințele nu apar imediat, ci mai târziu, la fel ca şi în cazurile de onanism. Impotența poate să fie absolută sau relativă, cu o hipoexcitabilitate momentană, cu o stare de oboseală prelungită. Dacă se forțează repetarea actelor sexuale, fără a se lăsa organismul să se refacă în perioada refractară normală, erecția scade ca durată şi, de cele mai multe ori, încetează înainte de a ajunge la ejaculare. În astfel de cazuri potența sexuală scade progresiv.

IMPOTENȚA PRIN ABSTINENȚA SEXUALĂ

Abstinența poate fi întâlnită în situații speciale: în absența femeii şi în prezența femeii.

În primul caz, hiperexcitabilitatea genitală este prezentă la început pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă, cu erecții psihogenetice frecvente, dar încet, încet, hipersensibilitatea se atenuează, dorința diminuează pentru a dispărea complet. Această situație o găsim la indivizii exploratori, navigatori sau privați de libertate, fără a veni în contact cu femeia. Aceste forme de impotență sexuală, deşi pot dura ani de zile, nu sunt definitive, situația revenind la normal în prezența femeii.

În cazul celei de-a doua categorii, când abstinența are loc în prezenta sexului feminin, excitațiile repetate în contact cu femeia, erecțiile frecvente, hiperactivitatea testiculară destind veziculele seminale, duc la o hipersecreție a prostatei şi glandelor uretrei anterioare. În aceste cazuri, apar poluții nocturne de descărcare a veziculelor seminale, care diminua astfel tensiunea genitală - se produc o congestie a uretrei posterioare şi verum-montanită. După tulburările funcționale, apar modificări organice, în aceste situații, erecția diminua treptat, dorința sexuală este păstrată, iar erecția se produce insuficient, astfel că impotența sexuală se instalează fără semne premonitorii, de cele mai multe ori brusc.

IMPOTENȚA PRIN ACTUL SEXUAL ÎNTRERUPT

Actul sexual se întrerupe înainte de a avea loc ejacularea prin concentrarea voinței, care întrerupe ciclul reflex al organismului, sau ejacularea se efectuează în afara vaginului. Această ejaculare în afara vaginului alterează echilibrul sistemului nervos central, ea efectuându-se, nu sub excitația locală a glandului penisului, ci prin concentrarea voinței care caută să suplinească excitația locală.

IMPOTENȚA ÎN ONANISM

În ceea ce priveşte masturbarea (sau onanismul), ea este foarte frecventă la tineri - după Mayrowky, 88%, după Mavkuse, 93%, după Dueck, 90%. Aceasta duce la impotența sexuală când este practicată în exces.

La majoritatea tinerilor această practică este temporară, dar se poate vorbi şi de un onanism cronic, când acesta se prelungeşte la adultul tânăr şi chiar mai târziu. Sunt citate cazuri de mariaj când bărbatul, privindu-şi pe ascuns partenera, se masturbează în loc să aibă raport sexual normal. În onanism se produc două serii de fenomene: unele organice şi altele psihice. Faza de excitație dinaintea actului sexual lipseşte, pentru că femeia lipseşte, faza de erecție psihosenzorială este frecvent inexistentă, există numai reprezentarea mentală, adică imaginația din gândul lui. Impulsul sexual lipseşte, el se transformă repede în plăcerea psihică, analoagă actului sexual, dar, în acelaşi timp, mai greu de realizat, ea producându-se în special prin consum nervos, printr-o erecție psihică. Fenomenele psihice ale perioadei refractare sunt foarte marcate. Erecția se produce repede prin manevrarea directă de calotare şi decalotare a glandului penisului. Această practică în onanismul cronic duce la repetarea actului de masturbație, fără a lăsa organismului perioada de refacere. De multe ori actul masturbației se reia fără a ajunge la ejaculare, ceea ce produce la o insatisfacție şi o iritabilitate care conduc la noi repetări. Se poate spune că onanismul ocazional este compensator în afara femeii şi nu este foarte nociv, uneori fiind chiar necesar. Onanismul cronic sau onanismul esențial se produce la indivizi care, deşi au condiții pentru efectuarea actului sexual, preferă să practice masturbarea. La aceştia erecția psihogenetică în prezența unei femei se produce dificil. La aceşti indivizi apar frecvent tulburări psihice: timiditate, evitarea societății, irascibilitate şi, în general, o inhibiție puternică în prezența unei femei, prin frica unui insucces.

Onanismul cronic duce la leziuni inflamatorii ale uretrei, la uretrite şi verum-montanite, care întrețin la rândul lor tulburările genitale.

IMPOTENȚA PRIN DEZECHILIBRU HORMONAL

Diabetul conduce la impotență hormonală, fie prin leziuni medulare, fie prin acțiunea glucozei din sânge asupra sistemului nervos simpatic. Este afectată în special erecția, după aceea ejacularea şi impulsul sexual.

În bolile infecțioase cronice, cum este tuberculoza, de asemenea se produce scăderea potenței sexuale. Acelaşi efect de scădere a potenței sexuale se întâlneşte în intoxicații cronice cu cocaină, morfină, alcoolism cronic şi tabagism (consumul exagerat de tutun). Alcoolul în cantitate moderată, în special vinul, creşte impulsul sexual, dar, dacă este consumat în exces, duce la slăbirea reflexelor excitatorii, prin inhibiția centrilor medulari.

Intoxicația medicamentoasă cu bismut, cu iod şi potasiu duce la ejaculări precoce. Salicilatul de sodiu, bromul, camforul sunt anafrodiziace, scad apetitul sexual.

Aceeaşi acțiune o are şi arsenicul. Scăderea potenței sexuale este frecventă la indivizii care conviețuiesc un timp îndelungat lângă aceeaşi femeie. Această impotență este însă relativă, căci nu se manifestă decât în prezența partenerei cu care conviețuieşte şi nu în prezența altei partenere. Aceasta are drept cauză, în general, indiferența partenerei față de actul sexual sau manifestările de frigiditate ale acesteia. Este cunoscut faptul că orgasmul femeii, însoțit de manifestările care îl atestă, este cel ce întreține virilitatea bărbatului.

IMPOTENȚA PRIN INHIBIȚIE

Manifestările de origine spirituală joacă un rol important în declanşarea dorinței sexuale, sub formă de imagini şi asociații de idei. Această intervenție psihospirituală prin intermediul subconştientului, locul de acțiune a spiritului, poate să intervină în unele cazuri în mod voluntar în prelungirea, un timp, a fazelor ce se succed în actul sexual, în unele circumstanțe, însă, aceste

manifestări ale subconştientului pot deveni inhibitorii, determinând întreruperea reflexelor normale ce intervin în desfăşurarea actului sexual. Desigur, există şi inhibiţii normale printr-o emoţie, dar şocul emoţional nu este suficient pentru apariţia impotenţei. Şocul emoţional accidental poate determina o inhibiţie permanentă atunci când alimentăm subconştientul. Acesta, având simboluri codificate de răspuns la fiecare idee sau imagine mentală, creează un cerc vicios: teama de eşec întăreşte ideea din subconştient, iar acesta face şi mai imposibil actul sexual.

TRATAMENTUL IMPOTENŢEI SEXUALE

În ceea ce priveşte tratamentul medicamentos al scăderii potenţei sexuale, medicamentele se împart în următoarele categorii:

- medicamente tonice nervoase: stricnina şi derivatele sale (tinctura de nucă vomică, fosforul, sub formă de acid fosforic, fosfura de zinc, fosfatul de sodiu, glicerofosfaţi, arsenicul şi cacodilatii);
- medicamente calmante: bromuri, tinctura de valeriană, tinctura de *crategus niger,*
- medicamente ale sistemului nervos vegetativ: belladona, atropină, scopolamina şi ezerina;
- medicamentele de acţiune vasomotorie genitală directă: yohimbina.

Printre metodele chirurgicale de tratament ale scăderii potenţei sexuale, menţionăm ligatura canalelor deferente (spermatice) sau operaţia Steinach.

Tratamentul uretritelor cronice se face prin dilataţii uretrale şi instilaţiii locale. Printre metodele fizioterapeutice se recomandă frecţiile lombare cu apă rece timp de patru-cinci minute, seara înainte de culcare, sau băile de şezut de trei ori pe săptămână fie cu apă rece, fie foarte caldă (42-45 de grade), înainte de culcare, în cazurile de ejaculare precoce.

Diatermia este indicată în inflamaţiile prostatei, veziculelor seminale şi ale uretrei posterioare.

Cea mai eficientă metodă de tratament a scăderii potentei sexuale la bărbat este centroterapia Bonnier, o cauterizare foarte uşoară a capului cornetului inferior nazal. Aceasta are aceeaşi acţiune şi în cazurile de frigiditate la femeie. Cazurile de eşec sunt foarte rare, uneori revenirea suprimând inhibiţia psihică şi determinând o stare de euforie a bolnavilor.

TELEPATIA

MESAJUL MENTAL

Gândirea, fiind un element material, se poate transmite la distanţă. Există un cod universal spiritual de comunicare prin gând, comun atât oamenilor cât şi plantelor şi animalelor. Cu alte cuvinte, gândul se poate percepe la distanţă atât de oameni cât şi de animale şi plante, acestea interceptându-l şi decodificându-l. Iată câteva exemple: se ştie că, dacă unei plante i se rupe o crenguţă, ea descarcă un curent electric care se poate înregistra pe o hârtie cu ajutorul unui seismograf - expresie a suferinţei sale. Dar s-a făcut următoarea experienţă: pe lângă o astfel de plantă, cuplată la acest seismograf, au trecut, una câte una, cinci persoane; dintre aceste persoane, una trebuia să rupă crenguţa, dar nu ştia că va rupe crenguţa; ordinul de a rupe crenguţa era dat de a şasea persoană care se afla departe de plantă. Acest ordin era ştiut de cel ce trebuia să-l dea. În momentul când cel ce trebuia să rupă crenguţa, fără să fi dat nici un ordin verbal, a ajuns în dreptul plantei, planta a reacţionat brusc, descărcând biocurenţi electrici. Prin urmare, planta a interceptat gândul celui care trebuia să ordone, l-a înţeles şi l-a decodificat.

Bakster, directorul şcolii pentru detectarea de minciuni din New York, a adunat serioase probe care demonstrează existenţa unei percepţii primare care poate fi observată la toate fiinţele vii. Astfel, când minusculele crevete sunt ucise, se semnalează o reacţie imediată printre alte

viețuitoare, de exemplu plantele care se află în apropiere. Nici o ecranare nu poate să împiedice această comunicare, fie ea chiar o grilă de plumb.

Ruşii au făcut experiențe telepatice pe câini, punând în evidență telepatia animală.

Vladimir Durov avea un câine ciobănesc, Mars, cu care a făcut experiențe telepatice. El a observat că acest câine reuşea să-i intercepteze gândul şi să-l înțeleagă. Experiențele s-au făcut în prezența academicienilor Vladimir Bekteriev şi Alexandr Leonovici. Astfel, Bekteriev i-a dat lui Durov o notă scrisă care cuprindea instrucțiunile care urmau a fi transmise animalului prin mesaj telepatic. Durov a luat capul câinelui în mâinile sale şi l-a privit fix în ochi, timp în care i-a transmis mesajul mental. Câinele şi-a retras capul şi a fugit în camera vecină, aflată în spatele laboratorului şi în care nu mai intrase niciodată. În cameră, se aflau trei mese acoperite cu cărți şi caiete. El s-a îndreptat spre prima masă, a stat câteva clipe cu labele pe ea, apoi a plecat la a doua masă, făcând acelaşi lucru, ca şi când ar fi căutat ceva. În sfârşit s-a dus la a treia masă de unde a luat obiectul căutat. Acesta era o carte de telefoane pe care Bekteriev i-o adusese lui Durov. Mars primise mesajul telepatic. Toate animalele cunosc adesea gândul dresorului prin intermediul telepatiei. Durov a arătat şi puterea hipnotică a ochiului, puterea privirii. Ochii ar emite deci radiații, dar ce organ le-ar capta? După cercetătorii ruşi, acest organ ar fi glanda pineală, situată la baza creierului. Acesta ar fi al treilea ochi, ochiul pineal.

În anul 1962, Kapinski şi Durov, în lucrarea *Comunicațiile radio şi biologice,* ajung la concluzia că celulele în formă de bastonaş ale retinei ar avea rolul de minuscule antene radio, care transmit semnale telepatice.

În primii ani ai secolului XX, în Germania exista un cal care putea intercepta gândul stăpânului său. El răspundea la întrebările de matematică, geografie sau chiar politice, prin bătăi de copită sau dând din cap în sus şi în jos, pentru răspunsurile afirmative, şi scuturându-l într-o parte sau alta, pentru răspunsurile negative. Exemplu: cineva îl întreba pe Hans cât face de două ori radical din nouă minus unu; după o pauză de câteva clipe, ridica copita dreaptă şi bătea de patru ori. S-a trimis o comisie de la Academia de Ştiințe, condusă de Oskar-Pfungst, să examineze cazul, care era un miracol. Rezultatul: dacă stăpânul calului, Wilhelm Osten, nu era de față sau dacă acesta nu ştia răspunsul la întrebări, nu-l ştia nici calul; când Osten cunoştea răspunsul, atunci şi calul răspundea corect. Concluzia: gândul stăpânului, atunci când acesta cunoştea răspunsul, era interceptat de cal şi decodificat, dând astfel răspunsuri corecte. Un alt exemplu: dacă în preajma unui om ce suferă un traumatism se află o plantă, ea reacționează prin descărcare de biocurenți, semn că ea suferă alături de om.

S-au făcut numeroase experiențe de telepatie. Savanți din lumea întreagă au observat că modificarea undelor cerebrale la un geamăn provoacă modificări ale undelor cerebrale şi la celălalt geamăn. Dacă o mamă suferă, copilaşul suferă şi începe să plângă. Sovieticii au făcut experiențe pe un submarin. Ei s-au folosit de o iepuroaică şi propriii ei pui. Din câte se cunoaşte, nu există nici un mijloc tehnic de a comunica cu un submarin de la suprafață - undele electromagnetice nu se transmit prin apă. S-au plasat la bordul submarinului puii de iepure, iar iepuroaicei, care a rămas într-un laborator pe pământ, i s-au implantat electrozi în creier.

Când submarinul s-a scufundat în mare, iepuraşii au fost sacrificați unul câte unul. În momentele exacte ale morții fiecăruia dintre fiii ei, creierul iepuroaicei reacționa.

Dar ce formă de energie degajă gândul, dacă el poate străbate medii pe care undele radio nu le pot străbate?

Experiențele telepatice făcute între Kamenski şi Nikolaev, primul transmițător, celălalt primitor, sunt mult mai convingătoare. Kamenski transmitea de la Moscova, iar Nikolaev intercepta mesajul la Leningrad. S-au putut transmite imagini de obiecte, dar şi stări afective. S-au constatat şi modificări biologice în timpul şedințelor telepatice, cum ar fi creşterea globulelor albe cu o mie cinci sute pe milimetru cub, când s-a sugerat o emoție plăcută, şi o scădere cu o mie şase sute de globule albe, când s-a transmis o emoție depresivă.

Oamenii de ştiință americani au observat transmiterea telepatică a simptomelor şi bolilor psihice. Ei au observat, de asemenea, chiar posibilitatea de transmitere a unor reacții

telesomatice. Doctorul Schwaltz descrie un caz în care un om, trezindu-se într-o dimineață cu dureri violente de la un dinte, telefonează medicului stomatolog pentru a-i da o consultație urgentă. Tot în acea dimineață, mama acelui om i-a telefonat că şi-a extras un dinte. Durerea fiului ei a dispărut spontan, aşa că stomatologul n-a mai găsit nimic care să-i explice durerea omului respectiv.

Rasputin, călugărul avid de putere, socotit satanic, se supusese antrenamentelor legate de practicile şamanilor din Siberia. Rasputin era singurul care putea să trateze pe cel mai însemnat bolnav din Rusia imperială, țareviciul care suferea de hemofilie. El putea să calmeze durerile copilului şi să oprească hemoragia chiar de la distanță. Doamnele din cea mai înaltă societate, după ce petrecuseră un minut în preajma călugărului, cădeau literalmente în patul acestuia. Se pare că avea o putere spirituală foarte mare, căci multe femei mărturiseau: „Mi s-a relevat totul - am dormit cu Dumnezeu”.

Este foarte interesant cazul telepatului Wolf Messing, un evreu polonez, care făcea spectacole cu experiențe telepatice. După ce acesta dăduse un spectacol în orăşelul Gomel din Rusia, la sfârşitul reprezentației, doi milițieni l-au arestat şi l-au dus la Stalin. Acesta, care auzise de puterea lui telepatică, dorea să se intereseze de polonezii pe care îi punea în funcții şi, de asemenea, să testeze însuşirile psihice ale telepatului. Messing era o persoană celebră în parapsihologie, fiind pus la probe de mari celebrități ale vremii: Einstein, Freud şi Gandhi. După invazia Poloniei de către germani, aceştia puseseră un premiu de două sute de mii de mărci pe capul lui. Stalin i-a cerut lui Messing să meargă la o bancă din Moscova şi, folosindu-se de puterea lui telepatică, să ridice prin fraudă de la ghişeul băncii la care el era complet necunoscut suma de o sută de mii de ruble. Iată ce s-a întâmplat. Messing s-a prezentat la ghişeu cu o foaie de hârtie ruptă din carnetul său, a deschis servieta şi a pus-o pe tejghea, ordonând mental casierului să-i dea enorma sumă de bani. Bătrânul casier a deschis casa de bani şi a numărat o sută de mii de ruble lui Messing, care i-a băgat în servietă şi a plecat. S-a întors cu cei doi funcționari desemnați de Stalin ce trebuiau să supravegheze experiența şi i-a dat banii lui Stalin. Văzând puterea extraordinar de mare a lui Messing, Stalin i-a cerut un lucru ce părea imposibil de realizat. El a fost pus într-un automobil şi dus în Kremlin, dând ordin pazei să nu lase pe nimeni să plece. „Am efectuat această probă fără dificultate”, a spus Messing. Atunci Stalin l-a mai supus la o probă: i-a spus să pătrundă în biroul lui de la reşedința de vară de la Kuntsovo; aceasta echivala cu pătrunderea în banca de la Fort-Knox şi să fure aurul Statelor Unite. Deşi locuința lui Stalin era păzită cu străşnicie de cea mai formidabilă gardă personală, Messing şi-a făcut apariția în fața biroului lui Stalin. Acesta a întrebat: „Cum ai putut să pătrunzi aici?” Messing a explicat: „Le-am sugerat telepatic celor care vă păzesc că sunt Beria. Pe lângă fiecare gardian, spuneam în gând: sunt Beria, sunt Beria”. Beria era şeful poliției secrete sovietice, un musafir obişnuit al vilei lui Stalin.

Şi iată o experiență care confirmă prezența spiritului şi fenomenul de desprindere a acestuia. Kamenski îi transmite de la Moscova lui Nikolaev la Leningrad un mesaj telepatic, prin care îi descrie că în fața lui are un bloc. Nikolaev interceptează gândul transmis telepatic prin care i se descria imaginea unui bloc, dar, în plus, consemnează ceea ce exista şi în spatele blocului, ceea ce Kamenski nu putea vedea. Explicație: corpul astral al lui Nikolaev s-a desprins de corpul fizic şi vital şi s-a deplasat la fața locului, văzând cu vederea spirituală ceea ce era în spatele blocului.

Messing spunea că gândurile oamenilor îi apar sub formă de imagini. „Când am ochii acoperiți, povesteşte Messing, activitățile telepatice sunt mult mai uşurate”. Iată de ce cei ce se inițiază în tainele cerului preferă să stea în locuri cât mai izolate, singuratice.

Tot în aceeaşi idee am să descriu un alt caz. Un ziarist i-a sugerat mental lui Messing să descopere locul unde e pus un exemplar al revistei *Ogoniok* şi să o deschidă la pagina unde era un portret al lui Lenin, apoi să-i spună dacă imaginea ce-l reprezenta pe Lenin era o reproducere după o pictură sau era fotografia unui actor care interpreta rolul lui Lenin. Cu ochii închişi, Messing i-a adus revista solicitată, a deschis-o la pagina indicată, unde era un portret original,

aşa cum preciza Messing.

În anul 1940, Messing a prezis într-un discurs la Moscova că, deşi Stalin şi Hitler făcuseră un tratat de neagresiune, într-o zi tancurile sovieticilor vor circula pe străzile Berlinului. De asemenea, a mai prezis că războiul se va sfârşi în mai 1945. Ambele evenimente au fost confirmate de istorie.

Electroencefalograma arată că omul are următoarele forme de unde cerebrale:

- unde alfa cu opt-doisprezece cicluri pe secundă, pe care le întâlnim în stare de reverie sau de relaxare (cu ochii închişi);
- unde beta cu treisprezece-douăzeci şi două cicluri pe secundă, pe care le întâlnim în activitatea mentală intensă;
- unde delta cu unu-două cicluri pe secundă, pe care le avem în timpul somnului adânc.

În telepatie, au rol undele alfa.

Percepția undelor telepatice se face mai întâi în subconştient şi după aceea subconştientul informează scoarța cerebrală. Aceasta ne arată că interceptarea gândurilor, deci a spiritului, se face la nivelul structurilor nervoase subconştiente, unde ele sunt înțelese, decodificate şi trimise conştientului. Creierul lui Nikolaev producea unde înainte ca mesajul să devină conştient.

MAGIA

Magia era foarte cunoscută şi practicată în Antichitate, atât la asiro-babilonieni, cât şi la fenicieni şi egipteni. Ce este de fapt magia? Este o transmitere a unui mesaj telepatic, fie în scop benefic (mai rar) - aşa-zisa magie albă - fie în scop rău - magia neagră sau malefică. Am văzut în capitolul precedent cum gândurile bune sau rele se pot transmite la distanță, unde sunt interceptate în mod inconştient la nivelul structurilor subcorticale (substanța reticulară). Aceasta le decodifică şi transmite un mesaj pentru executarea lor, chiar dacă sunt în defavoarea corpului fizic. Aceasta, pentru că subconştientul răspunde la mesajul telepatic reacționând după scheme pe care le cunoaştem din experiențe de ani de zile. Iată un exemplu: unui om aflat în transă hipnotică i se sugerează că pe brațul lui se pune un fier roşu. Deşi în loc de fier roşu se pune un creion oarecare, la locul atingerii cu creionul se produce o arsură, aceasta pentru că subconştientul are o imagine a ceea ce i s-a făcut altădată, în altă viață, atunci când într-adevăr pe corpul fizic s-a pus un fier roşu. Altfel spus, nu cuvântul este acela care influențează subconştientul, ci motivația afectivă a gândului. Un om hipnotizat răspunde în acelaşi fel, indiferent dacă i se spune prin mesaj mental sau mesaj verbal, pentru că subconştientul nu limba o înțelege, ci gândul, imaginile mentale care se transmit. Subconştientul are o matrice de funcționare pentru fiecare informație mentală, reacționând ca în cazul de fază, el practic înşelându-se. Iată un exemplu în acest sens: un lucrător de la calea ferată este închis din întâmplare într-un vagon frigorific. El îşi scrie pe pereții vagonului senzațiile produse de frig, de degeraturi, de semiconştiență, după care este găsit mort. Spre surprinderea generală, la deschiderea vagonului, s-a constatat că vagonul frigorific nu funcționa, era defect, iar temperatura din interior era de treisprezece-paisprezece grade. Iată cum autosugestia, la gândul că în vagon este o temperatură foarte joasă, a fost înțeleasă ca atare de subconştient, care a produs în corpul fizic înghețarea - pentru că în alte trăiri anterioare spiritul omului respectiv, subconştientul lui, trăise un astfel de eveniment.

Sugestia şi autosugestia au o mare importanță asupra organismului. Spunându-i mereu unui om că este bolnav, chiar dacă este perfect sănătos, el într-adevăr se va îmbolnăvi. Acelaşi efect îl are şi autosugestia. În toată practica mea de chirurg de mai bine de treizeci de ani, niciodată nu am operat un bolnav care să-mi fi spus înainte de operație să nu-l operez că el moare, cunoscându-se nenumărate cazuri când, într-adevăr, bolnavii „s-au ținut de cuvânt”. Aceasta se întâmplă tot prin fenomenul de autosugestie.

Legat de aceasta, se poate cita practica avansată din yoga, când prin autosugestie se poate

modifica temperatura corpului, se poate modifica presiunea sangvină, se provoacă o temperatură mai mare pe o parte a corpului decât pe cealaltă, sau pur şi simplu yoginii pot intra într-o stare de moarte aparentă, când tensiunea arterială scade la zero, pulsul dispare, respirația încetează; mai mult chiar, pot fi îngropați şi la data fixată sunt dezgropați şi revin la viață.

MAGIA NEAGRĂ

Prin magia neagră se sugerează de la distanță o boală subită a organismului căruia i se adresează, mesajul telepatic este interceptat de cel căruia i se transmite şi acesta moare subit. Acesta este efectul vrăjitoriei practicată de mediumi cu mari puteri telepatice.

Magia constrânge forțele spirituale să facă ceea ce doresc oamenii, pe când religia face apel la bunăvoința lor, se roagă de ele, le oferă ofrande, le adoră, le elogiază.

Religia este un act de renunțare, de abdicare, resemnare şi supunere. Ea se bazează pe principiul „crede şi nu cerceta". Aceasta este deosebirea între magia albă şi religie.

Magia neagră se asociază cu forțele răului, adică cele satanice, împotriva forțelor binelui. În lumea antică, vrăjitorul sau fermecătorul era un om de vază ce făcea parte din anturajul regelui.

Unele religii condamnă magia şi luptă împotriva ei. De pildă, în Palestina, evreii interziceau cu desăvârşire magia; dacă erau descoperiți, vrăjitorii erau omorâți cu pietre. Cât priveşte actul magiei, trebuie să facem o distincție între substratul pe care îl exercită acțiunea magică şi tehnica sau ritualul magic propriu-zis. Astfel, substratul care poate fi supus influenței magiei poate fi:

- ființa sau obiectul de fermecat, de vrăjit, sau o parte a sa, sau un obiect, sau o porțiune din părul sau unghiile omului;
- substratul poate fi substituit, adică similar cu ființa omului; de exemplu: lungimea umbrei omului sau o păpuşă de ceară;
- poate fi un substitut simbolic, cum ar fi cămaşa sau alt obiect de lenjerie al omului respectiv.

Ritualul actului magic se poate face prin acțiuni reale, adică se împlântă un cuțit real în păpuşa de vrăjit. Este acțiunea numită *identică,* sau poate fi o acțiune *similară* acțiunii reale, în care caz se împlântă un cui, o aşchie, un ac în păpuşa de ceară, sau, pur şi simplu, poate fi o acțiune *simbolică:* se sparge un vas care ar reprezenta capul omului ce trebuie vrăjit. Ştim că fenicienii făceau farmece, căci Isabella care era feniciană, fiica regelui Sidonului, Etbaal, făcea vrăjitorie, cum îi spunea Iehu regelui lui Israel - Ioram.

De asemenea, din istorie mai ştim că şi Cleopatra îi făcea farmece lui Marc Antoniu. Aşa se explică faptul că acesta a renunțat la un imperiu fugind din lupta de la Actium.

Cum poate acționa magia? Mesajul telepatic, adică gândirea vrăjitorului, este interceptat în mod inconştient de omul căruia i se adresează la nivelul subconştientului acestuia, adică spiritul lui. Subconştientul înțelege gândirea, înțelege acțiunea gândului respectiv şi determină în organism ordinul pentru executarea lui.

Am văzut că în stare de hipnoză, prin sugestie, comunicând direct cu subconştientul care scapă de sub cenzura conştientului, se pot obține efecte bune sau rele asupra corpului nostru. Am văzut că se pot produce efecte care nu sunt în concordanță cu excitația externă specifică efectului produs - se sugerează că se atinge corpul cu fier incandescent şi la locul de contact apare o arsură profundă, deşi în realitate corpul a fost atins cu un obiect la temperatura obişnuită a camerei.

În stare de hipnoză, se pot produce diferite simptome ale unor afecțiuni sau boli. Personal, am văzut o criză de astm bronşic cu cele mai caracteristice aspecte, produsă prin sugestie hipnotică şi, de asemenea, o criză de epilepsie cu simptomatologia cunoscută prin sugerarea trecerii unui cui prin regiunea temporală, deşi în realitate această regiune se atinsese numai cu vârful unui deget.

Dacă prin hipnoză se produc aceste fenomene, folosind limbajul care se transmite

subconştientului sub formă de imagini diferite, în telepatie acelaşi fenomen este produs prin mesaj mental.

Astfel că aceste reacţii se produc indiferent de naţionalitatea şi limba pe care o are cel care este emiţător telepatic. Aceasta înseamnă că gândul, formă a spiritului nostru, este interceptat şi decodificat în subconştient. Pe de altă parte, dacă subconştientul reacţionează exact la mesajul mental, aşa cum el îl ştie, înseamnă că el are un mod de a reacţiona cunoscut, o motivaţie afectivă la fiecare informaţie mentală, o matrice de răspuns la orice informaţie mentală. Dar de unde poate avea subconştientul acest model de răspuns la mesajul trimis, întrucât, în decursul unei perioade determinate de timp, este posibil ca un om să nu fie ars niciodată. Atunci de unde ştie subconştientul că un corp incandescent îi poate produce arsura? Acest fapt demonstrează cât se poate de convingător că răspunsul la acest stimul îl are din trăiri anterioare acestei vieţi, pe care le-a înmagazinat şi la care ştie cum să răspundă. Acest fenomen stă la baza magiei. Aşa se explică modul cum se poate îmbolnăvi un om, sub influenţa magiei negre prin telepatie. Se produc, astfel, atât boli organice cât şi boli psihice. Se poate spune că în subconştient este programat destinul nostru. Prin sugestie şi autosugestie, comunicăm subconştientului anumite idei, anumite gânduri şi organismul nostru reacţionează în consecinţă. Activitatea subconştientului prin sugestii mentale bune - aceasta este cheia succesului în activitatea noastră.

Este cunoscut faptul că subconştientul este cel mai bine influenţat în stare de conştientă crepusculară, în starea alfa a undelor cerebrale, precum şi în stare de somn, când corpul astral părăseşte corpul fizic şi eteric, păstrând numai o legătură printr-un cordon ombilical.

Anumite rezultate le obţinem programând subconştientul să lucreze înainte de a adormi, îi dăm o misiune de realizat şi el o va realiza devenind apoi conştientizată în timpul stării de veghe. Acest fenomen era cunoscut în Antichitate. Se ştie că, în timp ce Alexandru Macedon era bolnav şi se găsea la Babilon, boală care de altfel i-a produs moartea, medicii lui, nereuşind să-i găsească leacul, au recurs la trimiterea a doi generali din armata sa, cărora seara li s-a dat din plin să mănânce, în templul zeului Marduk, ca în timpul somnului să viseze tratamentul ce ar fi trebuit să i-l facă lui Alexandru Macedon.

Pe timpul nopţii, subconştientul îşi continuă activitatea. Astfel, se cunoaşte că în timpul somnului i s-a revelat configuraţia atomului lui Niels Bohr, structura benzenului lui Kekaule, sistemul periodic al elementelor lui Mendeleev, o altă variantă a *Henriadei* lui Voltaire şi multe alte exemple.

Sediul subconştientului se află în structurile nervoase ale trunchiului cerebral, poate la nivelul substanţei reticulare, poate în hipotalamus. Cel ce se opune subconştientului de a deveni conştient este corpul eteric, care se interpune între corpul astral şi corpul fizic. Numai după ce corpul astral este desprins, este scos în afara corpului eteric, putem comunica cu subconştientul, în subconştient sunt înmagazinate toate cunoştinţele noastre, atât din viaţa actuală, cât şi din alte vieţi anterioare.

Pe seama subconştientului s-au pus elementele cristalizate ale conştiinţei stinse, automatismele psihice fixate prin repetiţie, montajele intelectuale reflectate, aspectele de deprindere şi de memorie potenţiale, complexele senzoriale neconştiente, precum şi deprinderile de orice fel, atât bune cât şi rele. Putem spune că subconştientul este un ansamblu de servomecanisme ale conştientului, o rezervă de informaţii şi operaţii declanşate prin rezonanţă din care se constituie stările de conştiinţă, fiind un subsistem mediator care face parte din Eu. Subconştientul deţine în profunzimile sale latente soluţiile la toate problemele care ne frământă, el le rezolvă în funcţie de încrederea pe care o avem în el. Dacă îi spunem ferm să te scoale la şase dimineaţa şi el ne va scula. Orice gând al tău va produce efecte în subconştient. Omul nu va scăpa de acţiunile gândurilor sale, căci subconştientul a mai trăit influenţele acestor gânduri şi va reacţiona producând efectul acestora. Aici ar fi explicaţia efectului rău pe care îl produce blestemul. Legea fundamentală a vieţii este încrederea în sine. Să nu crezi niciodată că cineva sau ceva îţi poate face rău, căci tot ceea ce gândeşti intens şi crezi ferm că se va întâmpla se va realiza numai datorită convingerii tale, cu alte cuvinte, „de ceea ce ţi-e frică nu scapi". Elimină

orice frică, fiindcă o ființă temătoare este o ființă slabă, iar o ființă slabă este un pericol nu numai pentru sine, ci şi pentru întreaga ambianță în care trăieşte. Credința atotputernică în forțele proprii este acea încredere profundă, intens resimțită, în supremul adevăr absolut, prezent în om ca scânteie divină. Subconştientul este un servitor credincios care este subordonat şi nu discută în contradictoriu. El acceptă în mod necondiționat tot ceea ce mentalul tău conştient gândeşte. Mentalul conştient este, cu alte cuvinte, paznicul căii de acces spre subconştient. Rolul său este acela de a nu face să ajungă la subconştient idei false, convingeri perverse sau gânduri negative. Dacă mentalul conştient acționează cu adevărat şi crede ferm, subconştientul va accepta imediat şi va căuta să realizeze dând viață şi expresie ideii sau gândului imprimate în el. Gândul, sau ideea, este sămânța pe care subconştientul o va hrăni şi va face să apară, mai devreme sau mai târziu, şi fructul. Subconştientul controlează toate funcțiile vitale ale corpului. El cunoaşte deja răspunsurile şi soluțiile la toate problemele existente, dar nu va ajuta eficient decât dacă va fi solicitat în acest sens.

Nu căuta să înțelegi pentru a crede, ci crede pentru a înțelege. Dacă nu vei crede, nu vei reuşi să înțelegi. Din potențialul cerebral gigantic cu care a fost înzestrat, omul nu foloseşte decât 4%, restul rămâne neutralizat în stare latentă. Prin gândire fermă, dinamică, poți face să crească extraordinar acest procent, devii foarte puternic când ai o idee fixă, dar justă. Vindecările sau îmbolnăvirile transmise telepatic, prin sugestie sau autosugestie, sunt datorate dinamizării adecvate a subconştientului.

Modalitatea cea mai uşoară şi în acelaşi timp cea mai eficientă de a genera un gând sau o idee este să o imaginezi, să o vizualizezi mental, cât mai des cu putință, ca şi cum ar fi în fața ta, cu toate că tu o vezi numai cu ochii minții. O minte precisă valorează cât o sută de cuvinte.

Atunci când voința este suficient de puternică, imaginația va fi mereu controlată şi nu va putea rezulta conflictul dintre ele.

Cel mai propice moment natural pentru a dinamiza şi impregna subconştientul prin intermediul unei idei sau unei imagini este trecerea de la veghe la somn, aşa-numita stare negativă, când legătura cu subconştientul se face spontan şi în mod optim. Subconştientul este sfera de apel a memoriei, în el sunt înregistrate toate experiențele avute atât în viața prezentă cât şi în alte existențe anterioare.

Dacă celui căruia îi imaginezi în mod eronat că are defecte sau vicii este o ființă slabă, el va fi influențat telepatic de ceea ce tu gândeşti cu putere şi va avea tendința de a se lăsa modelat în sfera subconştientului său de ideile tale, transformându-se în conformitate cu gândul tău. Este efectul telepatic al magiei. Doreşte altcuiva numai ce îți doreşti ție şi vei constata o considerabilă schimbare în bine, atât în propria ta existență, cât şi în starea generală a aceluia pe care astfel l-ai ajutat. Subconştientul tău, ca parte a spiritului, este mereu acelaşi şi nu îmbătrâneşte niciodată, el este în afara timpului şi de aceea este considerat etern.

Cu cât vom reuşi mai bine să ne concentrăm gândurile doar pe un singur lucru înainte de culcare, cu atât mai sigură va fi reuşita noastră. Iată o împrejurare în care în timpul somnului s-a realizat rezolvarea unui caz interesant: un casier a dat o sumă importantă de bani unei persoane, uitând să o opereze în registrul lui. La un control care i s-a făcut după nouă luni, s-a găsit această lipsă, care i-a fost imputată. Preocupat de acest gând, că nu-şi amintea persoana căreia îi dăduse banii, într-o seară înainte de a adormi, s-a gândit intens la acesta. În timpul somnului, a visat persoana căreia îi dăduse banii şi a doua zi, amintindu-şi visul, s-a dus la persoana respectivă şi a luat banii.

Un medic pe nume Magnenus scria în cartea *Detabaco* că, înainte de a adormi, întotdeauna se gândea la bolnavii lui, pentru ca, în vis, să cunoască modul de rezolvare şi de tratament al maladiilor lor.

Prin autosugestie, persoanelor în extaz religios, care se gândeau foarte intens la suferințele crucificării lui Iisus, le apăreau răni sângerânde pe mâini şi pe picioare, exact în locurile ce erau înfățişate pe icoane. De exemplu, țăranca Loise Lățeau. Tot un efect al sugestiei şi sugestibilității este aşa-numitul efect „placebo". Sugestionând bolnavului că i se dă un

medicament extraordinar, se obţin astfel rezultate extraordinar de bune, deşi în realitate îi administrăm un medicament oarecare.

Magia se poate efectua în mai multe feluri: prin acţiunea magnetismului, adică folosind efluviile emanate de corpul uman, şi anume de corpul eteric, şi electromagnetismului, pe care îl interceptăm cu gândul nostru şi care va produce efectul magiei atunci când va veni în contact cu persoana căreia i se adresează gândul magic, în acest scop se folosesc obiecte de la persoana respectivă, care sunt îmbibate de corpul eteric respectiv: haine, cămăşi, batiste, picături de sânge, unghii, păr, sânge menstrual, spermă.

Magia cuprinde două părţi: *exoterismul* şi *ezoterismul.*

Exoterismul este acea parte a magiei care se poate scrie şi poate ajunge să fie ştiută de oricine sub formă de simboluri şi parabole. Ezoterismul cuprinde acea parte a magiei care nu se poate arăta decât iniţiaţilor şi care cuprinde filosofia simbolurilor şi parabolelor. Magia este cunoscută încă din Antichitate. Astfel, piramidele egiptene au o semnificaţie magică, ele au la bază un pătrat care corespunde celor patru puncte cardinale, celor patru anotimpuri, tetragramei magice, cheia coaternarului şi tarotului, simboluri ce le găsim în cele patru extremităţi ale crucii creştinismului.

Fiecare faţă a piramidei are trei laturi care corespund celor trei elemente ale macrocosmosului şi pe care le găsim simbolizate şi în creştinism prin Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Cele trei laturi ale fiecărei feţe înmulţite cu patru, numărul feţelor, ne dau numărul 12, număr ce este egal cu douăsprezece ore ce compun o zi, douăsprezece ore ce compun noaptea. Douăsprezece sunt lunile anului, douăsprezece sunt semnele zodiacului, douăsprezece triburi a avut Israel etc. Aranjamentul piramidelor ne arată că aceste monumente sunt simbolice şi că ele au un înţeles ezoteric. Un alt monument magic este Sfinxul; el reprezintă un bou cu cap de om, cu două aripi de vultur şi la picioarele din faţă cu două gheare de lei. El reprezintă cele patru devize ale magiei: a voi, a şti, a tăcea şi a îndrăzni. Voinţa este reprezentată de ghearele leului, ştiinţa de capul omului, tăcerea prin corpul de bou şi îndrăzneala prin aripile de vultur.

Magia se poate practica şi cu saliva unui om. Astfel, misionarul Garcia spunea că în Insulele Marchize (Oceania), un vrăjitor putea deveni stăpânul corpului şi spiritului oricui dacă lua o cantitate din saliva cuiva, pe care o păstra într-o frunză de arbore.

În China, dacă un hoţ dispare de la locul faptei şi se găsesc urmele de picioare, se cheamă un preot, care după ce face o rugăciune şi stropeşte cu sânge de câine urmele picioarelor, înfige un cui de lemn în acea urmă, ceea ce produce o mare durere hoţului, durere care îl determină să se reîntoarcă - altfel nu se poate elibera de durerea fizică cauzată de vrăjitorie.

Sunt citate cazuri în care în unele ţări efectele vrăjitoriei se produc prin intermediul unor statuete sau a unor vieţuitoare care îşi au sălaşul în pământ: broaşte, şopârle, care se magnetizează dându-li-se numele persoanei ce urmează a fi vrăjită şi care apoi sunt plasate în faţa focului spre a se topi sau a muri, şi astfel persoana către care este îndreptată vrăjitoria va muri încetul cu încetul, în alte ţări, vrăjitorii folosesc simple obiecte care au aparţinut celui ce urmează a fi vrăjit, de exemplu, pe haine etc., pe care le expun în faţa focului, iar persoana vrăjită se va topi din picioare întocmai ca grăsimea. Aşadar, practicile magiei cuprind doi factori: voinţa vrăjitorului de a se impune de la distanţă asupra persoanei vrăjite şi întrebuinţarea unor obiecte care au fost în contact cu persoana vrăjită, în această situaţie, efectul se produce printr-o programare ce să dă corpului eteric ce se găseşte pe obiectele magnetice şi care atunci când vor veni în contact cu persoana îi va capta subconştientul acesteia.

Colonelul Albert de Rochas a arătat că materiile grase, ceara, plăcile fotografice pot înmagazina efluviile omeneşti şi, lucrând asupra lor, se obţin efecte ca şi cum s-ar opera direct asupra corpului persoanei. Astfel A. de Rochas a luat o placă fotografică pe care a pus-o în contact cu o persoană neadormită (al cărei corp astral nu era desprins de corp). Fotografia obţinută nu prezenta nici o relaţie cu acea persoană. A doua placă fotografică a fost pusă în contact cu subiectul. De data aceasta, adormit şi cu corpul astral uşor exteriorizat. Această experienţă a dat o probă puţin sensibilă. În sfârşit, o a treia placă fotografică a fost pusă în

aparat, după ce mai întâi a fost pusă în contact cu subiectul al cărui corp astral a fost bine exteriorizat (prin hipnoză). S-a obținut o fotografie ce prezenta cele mai curioase caractere: imediat ce operatorul atingea imaginea, subiectul se simțea atins; în momentul când operatorul a zgâriat cu un ac stratul unde placa reprezenta mâna, subiectul a leşinat, iar când a fost deşteptat din acest leşin, s-a constatat că epiderma subiectului prezenta două semne de zgârietură corespunzând locului unde a fost zgâriată placa.

În afară de folosirea magnetismului, ce are la bază folosirea corpului eteric, magia se mai poate efectua prin telepatie, acționând prin mesaj mental (gândire) de la distanță asupra subconştientului celui ce urmează a fi vrăjit, în acest caz, magicianul acționează prin corpul său astral şi, subordonând conştientul celui ce urmează a fi vrăjit, îi provoacă diferite boli sau chiar moartea. Prin telepatie, de exemplu, se poate comanda unui om să nu doarmă sau să fie într-o permanentă stare de agitație, sau pur şi simplu să i se suprime orientarea în spațiu, producându-i o halucinație a simțului în spațiu şi o dezorientare în mers, sau să poată să reacționeze de aşa manieră, încât persoana să cadă jos sau să fie împinsă la sinucidere.

A treia formă a magiei (negre), cea mai evoluată, o formează aşa-numitele conjurații.

Sub numele de conjurație se înțelege acțiunea magiei cu ajutorul căreia omul poate face cu forța ca un spirit al unui mort să i se subordoneze şi să execute toate acțiunile cerute. În această situație este un fel de spiritism cu fenomene de materializare a spiritelor diavolare (satanice). În acest scop, vrăjitorul, înainte de a se apuca de această acțiune, îşi curăță corpul şi sufletul prin spălaturi, post şi rugăciuni. Când a ajuns în stadiul de a începe acțiunea magică, el descrie un cerc în jurul său cu cretă sfințită sau cărbune sfințit, diametrul cercului fiind de un metru şi jumătate şi foarte bine conturat. Creta sfințită este o cretă care a stat sub fața de masă care acoperă altarul în timpul liturghiei, iar cărbunele sfințit este un cărbune făcut din lemn de cruce sfințită. Pentru aceasta se ia lemn din cimitir de la o cruce şi, într-o dimineață, în timp ce la biserică se face liturghia, se aprinde acasă un foc de lemne, în care se arde şi bucata de lemn luată de la cruce şi care trebuie să devină cărbune, în interiorul acestui cerc, el este la adăpost de acțiunea dăunătoare, de acțiunea pe care ar putea să i-o provoace spiritele ce le invocă.

Situat în acest cerc, magicianul se concentrează cu privirea într-un singur punct din spațiu, folosind pentru aceasta bagheta magică. Ajuns într-o stare de semitransă, el cheamă spiritele prin anumite cuvinte. Acțiunea magică se desfăşoară de această dată cu ajutorul spiritelor libere din lumea invizibilă, şi anume cu spiritele inferioare, numite şi diavolare sau spirite larvate. O dată apărută acțiunea acestor spirite în timpul acestor conjurații, ea poate fi dăunătoare chiar magicianului. Astfel, ca precauție, acesta se înarmează cu un cuțit cu vârful ascuțit, cu ajutorul căruia el retrage forța psihică, pusă la dispoziția spiritelor chemate. Magicianul nu va ieşi din cerc în timpul şedinței, altfel fiind în primejdie de moarte. El va oferi drept răsplată a serviciilor cerute un lucru pe care îl va arunca afară din cerc, având însă grijă ca acest obiect să nu fie în atingere cu corpul său. Cel mai adesea, aruncă afară un ban pe care îl scoate din buzunar. În acest fel de magie se apelează, deci, la spiritele morților care la rândul lor, prin influență telepatică, intră în contact cu subconştientul celui ce urmează a fi vrăjit.

În practicile magice, se întrebuințează diferite parfumuri ca de: mosc, tămâie şi smirnă. Aceste practici sunt folosite şi de biserică, unde se arde tămâie, smirnă şi se fac rugăciuni prin diferite cântări care au drept scop ridicarea astralului către sfera divină. Chiar slujba din biserică cuprinde o serie de practici ale vechii magii, mai mult sau mai puțin transformată, numai slujba Sfintei Liturghii a rămas aceeaşi ca la vechii magi ai templelor egiptene.

Liturghia cuprinde în sine trei părți: preparația, care începe de la consacrarea pâinii, consacrațiunea şi concluziunea, care începe de la comunicarea preotului până la sfârşitul slujbei. În prima parte, preotul, imaginea microcosmosului, după ce s-a mărturisit, se oferă drept victimă expiatoare, în numele credincioşilor prezenți, el ridică astfel sufletele credincioşilor drept jertfa către Dumnezeu şi încheie oferind drept semn vizibil de sacrificiu ceea ce natura a făcut cel mai bun: pâinea şi vinul.

Pâinea din care se face anafura se oferă şi ea sub formă simbolică, în momentul când

preotul sfinţeşte pâinea şi vinul, curentul fluidic îşi schimbă direcţia, puterea lui Dumnezeu coboară din eter pentru a se uni cu materia sacrificiului, pâinea şi vinul. Pâinea devine carnea simbolică a Fiului şi vinul devine sângele celui coborât din cer către pământ. Este o evocare a încarnării spiritului universal în Fecioara Maria. Acesta este momentul când preotul comunică faptul că forţa divină s-a încorporat în sine, semnificând deci unirea lui Dumnezeu cu omul. Preotul se întoarce către credincioşi, întinde mâinile şi îi binecuvântează, unindu-i pe credincioşi cu receptaculul simbolic al divinităţii, ceea ce figurează printr-un triunghi cu vârful în jos. Steaua lui Solomon care este o stea cu şase colţuri, formată din două triunghiuri, unul cu vârful în sus şi altul cu vârful în jos, şi care se vede la toate templele israelite, simbolizează perfecta acţiune ocultă a liturghiei. Litia cu cinci colţuri reprezintă microcosmosul, adică pe om. Cele cu cinci colţuri reprezintă: coltul de sus capul, cele două colţuri din părţile laterale braţele omului, iar celelalte două, corpul de jos, picioarele lui. Litia cu şapte colţuri reprezintă macrocosmosul, adică cele şapte planete care îl formează. Litia cu douăsprezece colţuri are aceeaşi însemnătate, ea reprezintă cele douăsprezece semne ale zodiacului.

Bagheta magică de care am amintit la conjuraţie se confecţionează dintr-o creangă de alun sălbatic, cu bifurcaţie, care nu a făcut fruct niciodată. Ea se taie din pădure dimineaţa, la răsăritul soarelui, în vârful ei se pune un cuţit cu lama de oţel. În timpul conjuraţiei, se ordonă spiritului, ţinând furca în mâna dreaptă în poziţie orizontală, cu fierul întors spre spirit. În cercurile de care am amintit, se mai ia apă sfinţită şi busuioc sfinţit şi, de asemenea, se mai află o lumânare de la Paşti, care este o măsură suplimentară de siguranţă şi care se aprinde atunci când spiritul nu este domolit cu ajutorul furcii.

În cerc pot fi mai multe persoane, dar numai magicianul vorbeşte spiritului, ceilalţi tac, chiar dacă sunt întrebaţi sau ameninţaţi de demon. Când demonul cere un gaj, ceea ce se întâmplă mai întotdeauna, nu poţi să-l refuzi, eşti chiar obligat de a nu-l lăsa să plece fără a-i da ceva. Nu trebuie să consimţi niciodată de a-i da un obiect extras din corpul tău: păr, sânge etc. Nu-i poţi da nici chiar batista ta, căci ea conţine o parte a corpului eteric al corpului tău. Ceea ce trebuie făcut este să-i arunci un ban peste cerc. Gajul trebuie dat imediat înainte de a citi formula de eliberare a spiritului. Dacă demonul dispare în timpul şedinţei fără consimţământul tău, adică fără a-i citi eliberarea, se pune furca magică în flacără sau se citeşte din nou conjuraţia. De îndată ce el reapare, se continuă acţiunea magică, în nici un caz nu se părăseşte cercul până nu se citeşte formula de eliberare.

Iată acuma conjuraţia care se foloseşte la chemarea demonului: „În numele Tatălui, Fiului şi al Sfântului Duh: fiţi gata a veni toate spiritele. Prin virtutea şi puterea regelui nostru şi prin cele şapte coroane şi lanţuri ale regilor noştri, toate spiritele infernului sunt obligate de a veni înaintea mea, a acestui pentagon sau cerc al lui Solomon, când eu le voi chema. Veniţi toţi la ordinele mele pentru a face tot ce vă este în putere când vă voi comanda, veniţi deci din răsărit, miazăzi, apus şi miazănoapte. Vă ordon prin puterea şi virtutea celui care este treime, etern, care este Dumnezeu nevăzut, consubstanţial, într-un cuvânt, care a creat cerul, marea şi tot ce este sub cer.

Vă conjur şi vă ordon, spirite, toate câte sunteţi, de a primi această carte, ca de câte ori o voi citi sau o va citi altcineva să fie aprobată şi recunoscută în formă şi valoare, şi voi să apăreţi în formă omenească atunci când veţi fi chemate.

În orice circumstanţă voi nu veţi avea nici un drept asupra corpului, sufletului sau spiritului cititorului, nu veţi face nici o nemulţumire acelor care-l vor însoţi, fie prin murmure, furtuni, zgomote, scandaluri, leziuni sau neascultare, pentru a executa comenzile sus-zisei cărţi. Vă conjur de a veni îndată la conjuraţia făcută şi a executa fără întârziere ce este în ea.

Veţi asculta, veţi servi, veţi da, veţi arăta, veţi face tot ce vă este în putinţă spre serviciul acelora care vă vor ordona, totul fără înşelăciune. Dacă, din întâmplare, vreunul dintre spiritele chemate nu ar putea să vină sau să apară atunci când va fi chemat, el va fi obligat de a trimite pe altul investit cu puterea sa, şi care jură solemn de a executa tot ceea ce cititorul va cere, conjurându-vă pe toţi, prin cele mai sfinte nume: Atotputernicia, Dumnezeu trăitorul, Eloim,

Jah, El, Eloy, Tetragrammator, de a face tot ce mi s-a spus. Dacă nu veţi asculta, vă condamn de a merge o mie de ani în greutăţi şi pedepse sau dacă vreunul dintre voi nu primeşte o întreagă resemnare după voinţa cititorului."

În fine, veţi arunca hârtia în afara cercului şi cereţi să semneze. O dată cu semnătura pusă, îi veţi arunca un gaj şi veţi citi următoarele rânduri: „Iată şedinţa voastră care vă cere de a nu vă răzvrăti contra voinţelor noastre şi care vă ordonă de a vă reîntoarce la locurile voastre. Pace între voi şi noi şi fiţi gata de a reveni de câte ori vă voi chema pentru a executa voinţa mea."

MAGIE - BLESTEM

Efectul blestemului este binecunoscut. Gândul transmis de cei ce blesteamă este uneori recepţionat de subconştientul celui căruia i se adresează, şi acesta, răspunzând la imaginile simbol pe care le cunoaşte din experienţele vieţilor anterioare, execută mesajul primit. Iată un exemplu devenit foarte cunoscut: în Chişinău, a fost descris cazul unei familii care a murit din cauza blestemului unei ţigănci. În 1895, Alexandr Borovschi, ofiţer şi mare proprietar, aflându-se în Basarabia, a cumpărat de la o şatră de ţigani o tânără ţigancă, pe nume Maria, de o frumuseţe rară, cu două mii de ruble, pe care a adus-o la moşia lui. După câtva timp, Borovschi a părăsit-o. Ţiganca a venit la curtea boierului şi, ţipând, a blestemat: „Blestem ţie şi tot neamului tău, să muriţi de moartea de care voi muri şi eu". A doua zi ţiganca a fost găsită spânzurată. La câtva timp, Borovschi, pierzând o sumă mare de bani, s-a spânzurat. Fiul şi apoi soţia lui s-au sinucis, iar după aceea alţi trei membri ai familiei, de asemenea, s-au sinucis.

MAGNETISMUL

Forţa vitală a corpului nostru este animată de un curent electromagnetic. Se constată că din corpul omului iradiază o lumină în anumite condiţii. Acest lucru se poate vedea şi simţi - o lumină care înconjoară întregul corp. Reichenbach a arătat că această lumină nu este decât o polarizare a substanţei ce formează corpul vital.

Partea dreaptă a omului împrăştie o lumină albăstruie, acesta fiind polul pozitiv, iar partea stângă o lumină roşiatică, acesta fiind polul negativ. Această iradiere diferă în funcţie de sex şi sănătatea corpului. Omul bolnav va reflecta ceva înceţoşat şi tulbure, deci produce un fluid slab. Acest fluid se reflectă şi este iradiat de toate corpurile organice şi anorganice. Tot universul este plin cu el. El formează substanţa fundamentală, eterul primordial, care se găseşte în spaţiu şi în interiorul corpului nostru, fiind de o formă materială necunoscută, căruia i s-a dat numele de *bioplasmă.* Aceasta este forţa care animă activitatea celulară. Corpul nostru absoarbe în permanenţă acest fluid, dar îl şi pierde în permanenţă. Electromagnetismul pătrunde în corp prin mâna stângă şi iese prin mâna dreaptă. Pe orice corp punem mâna, cedăm din fluidul nostru, fie că este un lucru sau fiinţă.

Iradierea din corpul nostru înspre partea superioară a lui este de culoare albăstruie. Cu cât mergem în jos, sau când organismul este bolnav, apare culoarea galbenă. Orice om poate să intervină pentru a-şi reîmprospăta acest fluid, dar pentru aceasta trebuie să perceapă că îl pierde. Această constatare o poate face numai dacă dezvoltă sensibilităţi fizice. Existenţa acestui fluid se poate constata când intrăm brusc într-o încăpere întunecată în care se află un om; în decurs de câtva timp, vom observa, în direcţia în care se află acel om, o lumină slabă, fosforescentă, care cu timpul ia forma de om. Fluidul unui corp sănătos poate fi trimis unui corp bolnav, pe care îl poate vindeca, în natură se observă aceasta mai ales pe cristalul de cuarţ. Acest cristal are o structură spaţială şi are proprietatea de a capta fluid cosmic, de a-l depozita şi de a-l transmite corpului omenesc. Voinţa, gândirea şi puterea de viaţă sunt purtate de acest fluid, el fiind cel ce le vehiculează. Prin natura sa, fiind format din electroni şi ioni, acest fluid trece prin orice corp, fie el cât de dur. Se poate magnetiza orice obiect, care în raport cu fenomenele magnetice imprimate provoacă răspunsul corespunzător asupra persoanei care îl poartă.

Rochas a modelat o statuetă din ceară, pe care a magnetizat-o şi apoi a străpuns-o cu ace. Adresându-se unei persoane în stare de somn hipnotic, pe această persoană au apărut înțepături exact pe locul unde se înțepase păpuşa. Deci, totul a fost transmis prin influențarea fluidului omului în starea de somn hipnotic, înțepând cu acul brațul drept de pe o fotografie, la trezirea din somnul hipnotic, subiectul s-a plâns că îl doare brațul drept pe care apăruseră înțepături roşii şi care corespundeau exact cu înțepăturile de pe fotografie - în acest caz, sugestia şi autosugestia fiind excluse.

Rochas a rnagnetizat o placă de sticlă cu scopul ca aceasta să producă somn unui subiect aflat în stare de veghe. Această placă de sticlă a fost aşezată peste fotografia subiectului, care se afla proiectată pe un ecran. Subiectul se afla într-o altă cameră într-o discuție cu o persoană, iar în momentul când plăcuța de sticlă a fost aşezată peste fotografia subiectului, acesta a lăsat orice discuție şi s-a întins pe pat unde a adormit imediat.

Fluidul vital, purtat de electromagnetism, se transmite în special prin ochi. Puterea de iradiere este influențată de puterea de voință şi de gândire. Cu cât se concentrează mai mult, cu atât transmisia de fluid este mai mare. Fluidul are un caracter absolut individual: dacă persoane diferite magnetizează acelaşi pahar cu apă, de fiecare dată apa va avea alt gust. Pe oameni îi deosebesc unul de altul factori trupeşti şi sufleteşti care sunt la baza fluidului pe care îl emană fiecare. Cel mai des, fluidul este emanat prin mâini şi picioare, la mână în special prin primele trei degete.

Oamenii cu vedere spiritualizată spun că apa magnetizată este fosforescentă şi fumegândă. Această lumină fosforescentă se vede în jurul capului la oamenii spiritualizați, ea nefiind decât puternica emanare a fluidului.

Hristos şi apostolii săi au prezentat o puternică influență fluidică. Aceasta se putea transmite chiar la simpla atingere cu mâna sau printr-o simplă suflare. Fiecare corp material iradiază în permanență sau are în permanență această iradiere, care constituie un al doilea corp de aceeaşi formă cu primul, compus din materie mai dură. În cazul magnetizării prin suflare, aceasta se face de douăsprezece ori, iar după o pauză se reia. Magnetizarea trebuie făcută în absolută linişte şi pace interioară, în absolută armonie şi, de obicei, la o lumină estompată.

Magnetismul se foloseşte atât pentru magia neagră, cât şi pentru magia albă, pentru a trata diverşi bolnavi. Magnetismul este de natură materială, el se poate efectua nu numai pe oameni, ci şi pe orice obiect.

Plantele bolnave le putem influența prin magnetism, facându-le să crească şi să înflorească, în măsură mai mică sau mai mare, căci fiecare om dispune de iradieri fluidice.

Oricine poate folosi această iradiere în scopul vindecării a altor corpuri. Fiecare om poate fi tratat de boală, indiferent de sex. În tratamentele prin magnetizare trebuie multă grijă, căci fluidul trebuie refăcut. Sunt trei criterii de tratament prin magnetism:

- să ținem cont de întreținerea polarizării;
- să avem grijă să evităm stările de nervozitate;
- să nu atingem bolnavul când acesta suferă de boli contagioase.

Nu vom magnetiza niciodată fără martori. Pentru magnetizare, magnetizatorul poate folosi mişcările mâinilor sau să atingă cu mâna bolnavul acolo unde e nevoie, eventual să sufle pe locul bolnav. Când începe tratamentul, bolnavul trebuie să stea cu picioarele spre sud şi cu capul spre nord. Se ştie că curentul cosmic circulă din direcția sud spre nord, şi trebuie să intre prin picioare şi să iasă prin cap. Apoi ne aşezăm în fața bolnavului în aşa fel ca să-i atingem genunchii cu genunchii noştri. Îi luăm mâinile noastre, fixând degetul mare în palma lui, cu mâna stângă prindem mâna lui dreaptă, iar cu mâna dreaptă palma lui stângă. Îl privim în ochi, concentrându-ne, şi ne imaginăm că fluidul nostru iradiază prin ochi, în ochii bolnavului, apoi ne ridicăm puțin pe partea dreaptă a bolnavului şi punem mâna dreaptă pe fruntea lui, iar mâna stângă pe ceafa lui, şi stăm aşa câteva minute. Apoi luăm mâna dreaptă de pe fruntea lui şi o îndepărtăm la o distanță de doi-trei centimetri şi cu degetele răsfirate descindem în lungul corpului până la genunchi. Mâna stângă, în tot acest timp, stă pe ceafa bolnavului. Ambele

mâini le vom îndepărta de pe bolnav în acelaşi timp, descriind cu ele un cerc. La fiecare început şi sfârşit de tratament, se va face o pocnire din degete, după care mâinile se spală cu apă şi se usucă. În legătură cu polaritatea, se recomandă ca magnetizatorul să aibă grijă ca mâna stângă să trateze partea dreaptă a bolnavului. Polii de sens contrar se atrag, iar cei de acelaşi sens se resping. Spatele unui bolnav se va trata cu mâinile încrucişate, în timpul tratamentului prin magnetizare, atât magnetizatorul cât şi bolnavul vor renunța la orice fel de bijuterii, prezența lor cauzând pierderi de fluid.

Imediat după tratament, bolnavul trebuie să stea într-o perfectă stare de repaus. În tratamentele locale, partea stângă a corpului o vom magnetiza cu mâna dreaptă şi invers, iar mâna rămasă liberă se va pune pe ceafa. Dacă tratăm doar o mică parte a corpului, putem executa mişcări circulare deasupra ei. Putem magnetiza şi cu ajutorul unor elemente sau obiecte: apă, hârtie, vată. Apa se poate magnetiza (descânta) pentru a deveni fluidic negativă sau pozitivă. Cu mâna stângă se magnetizează negativ, iar cu mâna dreaptă se magnetizează pozitiv. Magnetismul se poate face şi asupra ta însuți. Pentru aceasta, tratamentul se face atingând locul bolnav cu mâinile încrucişate. Se pot produce influențe magnetice şi prin poştă, prin trimiterea unei fotografii a unui bolnav pe care în prealabil am magnetizat-o tot cu brațele încrucişate. Această poză trimisă bolnavului îi va transmite puterea de vindecare, dar acelaşi lucru se poate obține şi în scop magic prin producerea de efecte rele.

Tratamentul prin magnetism poate fi activat prin folosirea cristalului de cuarț. Cristalul de cuarț reprezintă fosilizarea apei de-a lungul miliardelor de ani, în care apa se combină cu siliciul, rezultând bioxidul de siliciu, care în interiorul cristalului are o structură spațială ce îi conferă proprietatea de a amplifica, de a transforma, de a înmagazina, de a focaliza şi transmite energia. Cristalul de cuarț amplifică energia corpului şi puterea gândurilor noastre.

Ținând cristalul în mâna stângă şi creând imaginea mentală a unei ființe, transmitem acesteia o mai mare cantitate de energie fie direct, prin magnetism, fie la distanță, prin telepatie. Cristalul de cuarț se poate încărca cu energia pe care o stochează şi pe care o putem folosi ulterior, localizând-o acolo unde dorim, prin gândurile noastre. Prin el se poate întări transmiterea gândului la mii de kilometri în telepatie, dar şi în magie, în vrăjitorie. Prin cristal putem mai uşor să facem experiențe de comunicare prin gând cu plantele şi animalele, precum şi pentru a vorbi cu spiritele morților în şedințele de spiritism.

Tot cu ajutorul lui se poate produce alterarea stării de conştiință, dirijând energia mentală în anumite scopuri. Pentru a-l putea folosi, cristalul de cuarț trebuie curățat de amprentele lăsate de alte corpuri vitale ale oamenilor. Dacă cineva atinge cristalul îşi lasă amprenta, în câmpul vital al cristalului, iar în amprenta câmpului vital al omului se află nivelul energetic afectiv şi mental al acelei persoane din momentul imprimării. Acest nivel energetic afectiv poate fi recepționat inconştient de cel ce vine în contact cu cristalul şi să fie condus în mod conştient de el. O altă persoană poate să pătrundă în noi şi să ne fure energia, dacă acea persoană are o energie mai slabă decât noi. Pentru acest motiv, cristalul trebuie curățat: el se curăță punându-l într-o soluție salină formată de patru litri de apă şi patru linguri de sare de bucătărie, în care se ține timp de şapte zile; se poate curăța şi într-o soluție de părți egale alcool şi apă în care se ține tot şapte zile. După ce l-am curățat, cristalul se activează ținându-l în mâna stângă. Energia vitală şi electromagnetică pătrunde în corp prin partea stângă. Din acel moment nimeni nu trebuie să mai ia contact cu cristalul pentru a nu amesteca fluidul vital cu al altor oameni. Când îl folosim în diferite tratamente, se spală după fiecare şedință de tratament. De asemenea, când se supraîncarcă, se lasă o noapte într-o soluție salină. Când devine lipicios, de asemenea, se spală. Spălarea se face cu apă şi săpun. Contopirea cu cristalul se face ținându-l aproape de corp timp de treizeci şi trei de zile. Acest timp reprezintă bioritmul nostru intelectual. Când cristalul s-a activat, acesta provoacă furnicături sau pulsații în mână. în acel moment se poate folosi, în timpul somnului, pe durata celor treizeci şi trei de zile necesare pentru contopire, cristalul se poate ține în buzunar. Este de remarcat că cristalul de cuarț creşte într-o spirală, care are unghiul de cincizeci şi două de grade, ca şi unghiul lateral de la bază la vârf al marii piramide din Egipt.

Gândurile sunt amplificate de cristalul de cuarţ, ţinând cristalul în mâna stângă. După o jumătate de oră, cresc undele cerebrale alfa, după o perioadă mai lungă cresc undele teta şi delta. Undele alfa creează starea de vis, cu percepţie extrasenzorială, împrospătează energia celulară şi constituie primul semnal al sugestiei pentru subconştient. Undele teta reprezintă stări mai profunde de percepţie extrasenzorială, toate propice pentru sugestie, iar undele delta le găsim în somnul adânc. În această stare se află nivelul amintirii integrate, nivelul nonrezistenţei, al stării negative şi al sugestiei totale.

Cristalul de cuarţ acţionează asupra subconştientului care controlează corpul fizic, dar şi asupra mentalului prin capacitatea de a depozita gânduri şi programe afective, care funcţionează automat atunci când primesc stimuli adecvaţi. Aceste programe dirijează ceea ce facem şi gândim. Limbajul subconştientului este constituit din simboluri. Toate informaţiile înmagazinate în subconştient sunt sub formă de imagini, cuplate cu motivări afective.

Starea de clarviziune, de desprindere a corpului astral de corpul fizic şi eteric se poate obţine dacă privim fix un punct dintr-un glob de cristal timp de treizeci de minute pe zi. Concentrându-ne gândul, putem percepe imagini în globul de cristal, dar experienţele trebuie repetate.

Starea de profundă meditaţie a comunicării cu Eul se poate obţine mult mai uşor ţinând cristalul de cuarţ în mâna stângă.

CLARVIZIUNEA CU AJUTORUL CRISTALULUI

Se ia în acest scop un cristal din sticlă de zece-cincisprezece centimetri lungime şi patru-cinci centimetri lăţime, care se aşează pe o catifea neagră, se priveşte timp de douăzeci-treizeci de minute minute prin partea lui de sus. Acest lucru este de preferat să se facă seara, în spate, se plasează o lumină obscură. Acelaşi lucru se poate face cu un inel cu o piatră preţioasă pe care îl vom privi îndelung.

CLARVIZIUNEA ÎNTR-O ÎNCĂPERE COMPLET ÎNTUNECATĂ

Ne aşezăm comod şi privim un cristal, oglinda şi uşa dulapului. Se poate privi într-o seară cristalul, a doua seară oglinda şi a treia seară uşa dulapului. În zilele următoare, se schimbă ordinea, o dată vom privi oglinda şi uşa, iar altă dată cristalul şi uşa. Înaintea primului exerciţiu, vom sufla de trei ori peste obiectul pe care îl vom întrebuinţa, cu scopul de a transmite fluidul nostru asupra lui, concentrându-ne în acelaşi timp gândirea şi folosind exerciţiile de respiraţie. Repetăm de mai multe ori gestul de apropiere şi îndepărtare a mâinilor peste obiect, la dreapta şi la stânga, şi în direcţii opuse, adică cu mâna dreaptă la dreapta şi cu mâna stângă la stânga, şi apoi din nou în cruciş de două-trei ori, ca să putem pătrunde şi înconjura obiectul cu fluid peste tot. După aceea, descriem un arc mare de cerc cu ambele mâini şi ne îndreptăm din nou spre obiect, exerciţiu pe care îl facem de cinci-şapte ori. Apoi se ia cristalul astfel încât nimeni să nu-l vadă şi executăm suflarea. Suflarea peste obiect şi magnetizarea lui se fac de douăsprezece ori, cu o mică pauză, după care se va repeta. Suflarea trebuie făcută în absolută linişte şi pace interioară, într-o armonie perfectă, căci altfel ne apar imagini de groază în faţă. Exerciţiile se repetă zilnic, săptămâni şi luni, până obţinem rezultatele scontate. Tot exerciţiul se realizează la o lumină estompată sau la o lumină roşie. Se priveşte în cristal imaginea propriului chip reflectat. Această imagine apare şi dispare treptat, în locul ei apărând linii curbe confuze. Din aceste pete întunecate, încet, încet se vor forma figuri, la început destul de vagi şi de misterioase, pentru ca mai târziu să se clarifice. La început, imaginile sunt alburii sau gălbui, dar mai târziu apar ca imagini clare. Numai figurile sau imaginile animate sunt cele care dau cu adevărat clarviziunea. Când apar vederea spirituală şi auzul spiritual, trebuie să ne aflăm în starea negativă despre care am vorbit. Ea este absolut indispensabilă. Starea de clarviziune se poate obţine cel mai bine într-o cameră întunecată.

Pentru auzul spiritual, tibetanii folosesc scoica de mare. Ei intră în starea negativă şi aplică pe ureche scoica - este bine să fie cât mai mare şi cu cât mai multe spirale.

Este de remarcat că Biserica Romană şi Biserica Ortodoxă folosesc ametistul ca simbol al puterii spirituale, oferit tuturor episcopilor. De asemenea, acestea folosesc cristalele la construirea altarului celor şapte raze, invocând cei şapte arhangheli să intre în altar.

Folosirea cristalului măreşte aura corpului nostru. Câmpul de bioenergie, care se comportă ca un ecran, va opri gândurile negative şi distructive ce se îndreaptă spre noi. În funcție de culoarea cristalului de cuarţ, acesta acționează asupra diferitelor organe. Cuarțul transparent este un energizant general al organismului, cuarțul verde acționează asupra glandelor endocrine, cuarțul roz şi galben asupra corpului afectiv - cristalul roz fiind cel mai eficient pentru echilibrul sufletesc - iar cristalul de cuarţ citron echilibrează centrul energetic inferior, inclusiv centrul sexual. Când îl folosim în magnetism pentru tratament, îl ținem în mâna stângă, iar mâna dreaptă o punem pe locul dureros.

În măsură mai mică sau mai mare, fiecare om dispune de iradieri fluidice. Această iradiere o poate folosi oricine în scopuri de vindecare a altor corpuri, prin puterea de concentrare a voinței. Ca să fie folositoare, această iradiere depinde de- mai mulți factori, în primul rând, depinde de gradul ei de mărime, de bunăvoință, de intensitatea iubirii dintre oameni şi, în mod deosebit, de calitatea fluidului şi de puterea cu care crede în vindecare. Concentrarea gândirii şi a voinței este procedeul care face posibilă desfăşurarea tuturor puterilor spirituale. Atât în forma activă cât şi în forma pasivă, concentrarea gândirii constituie baza tuturor aparițiilor fizice. Cei ce nu posedă această capacitate nu pot ajunge să-şi consulte propriul corp astral, Eul lor. Succesul depinde exclusiv de intensitatea gradului în care suntem capabili să ne concentrăm gândirea asupra unui singur punct, sau să facem abstracție totală de acest punct. Toate acestea se realizează cu o foarte puternică concentrare a voinței.

Iată un exemplu de concentrare a gândirii: după ce ne izolăm şi nu mai primim nici un fel de excitații vizuale sau auditive, ne imaginăm că facem o călătorie, eventual una pe care am mai facut-o. Pentru început, încercăm să ne reamintim toate etapele şi peripețiile cu ocazia unei călătorii făcute mai demult, pentru ca acum să facem din nou acea călătorie. Să presupunem, deci, că ne sculăm de dimineață, ne ridicăm din pat, ne spălăm şi ne îmbrăcăm. Apoi ne luăm bagajele şi ieşim din casă, încet, pentru a nu deranja locatarii care dorm la acea oră, şi încet, încet, ieşim pe poartă. Apoi să ne reamintim că afară era întuneric, că iluminatul era destul de slab şi că se vedea cu greu în depărtare din cauza ceții. În sfârşit, ajunşi la gară, intrăm în restaurantul sau bufetul gării, unde servim ceva, pentru că mai e timp până la plecarea trenului. Timpul de plecare al trenului apropiindu-se, ne-am cumpărat repede bilet şi ne-am grăbit să urcăm în tren. După semnalul de plecare dat de locomotivă, trenul se pune în mişcare, apoi trecem în revistă tovarăşii de drum din compartiment, şi tot astfel ne imaginăm călătoria noastră până la capăt. În tot timpul acestei călătorii imaginare, vom avea grijă să nu fim preocupați de nici un alt gând. Dacă suntem atraşi de gânduri străine, căutăm să luptăm cu toată tăria pentru a le îndepărta de noi şi a le învinge, astfel încât să ne fie limpede numai călătoria proprie. Dacă nu vom reuşi la prima încercare, vom încerca cu eforturi sporite a doua oară acest exercițiu, şi-l vom face în fiecare zi pe o perioadă de zece-douăzeci şi patru de zile. Trebuie să avem grijă ca timpul afectat executării exercițiului să nu depăşească douăzeci-treizeci de minute. Numai după ce am parcurs cu bine acest exercițiu, trecem mai departe la exercițiul următor.

De data aceasta, cu ochii nelegați, dar cu urechile totuşi astupate, luăm un obiect oarecare, de exemplu un ceas, o brichetă sau altceva, şi îl cercetăm amănunțit: ne gândim la ce foloseşte, cum este făcut, la materialul din care este construit, la istoricul lui, la muncitorii care l-au executat etc. Acest exercițiu îl vom executa timp de cincisprezece minute, repetând procedeul de patru-cinci ori. Când am reuşit să trecem cu bine acest exercițiu, trecem la exercițiul următor, în care ne imaginăm un obiect pe care nu-l avem înaintea noastră - îl vedem doar cu vederea noastră spirituală. Următorul exercițiu se va desfăşura astfel: ne derulăm în gând o.temă, ca apoi, la un moment dat, să întrerupem brusc şi să trecem la desfăşurarea unei alte teme, apoi

rupem din nou ideea şi trecem la prima, revenind exact acolo unde am întrerupt.

Vom socoti cam două-trei minute pentru întrerupere la exerciţiu. Următorul exerciţiu constă în a ne gândi la un obiect sau o fiinţă şi cu viteza gândului încercăm să trecem de la punctul iniţial al gândirii la exact opusul său. De exemplu: ne gândim la conceptul de vid căruia îi corespunde conceptul de plin, ca să fie în echilibru. Tot astfel ne gândim la foc şi la opusul său, la apă, la lumină sau la întuneric, la cer senin sau la cer înnourat. După ce am reuşit şi acest exerciţiu, reluăm toate exerciţiile de la început, dar de data aceasta cu urechile neastupate. Citim, de exemplu, un ziar, încercând să ne reamintim cât mai mult din ceea ce am citit. Cu cât ne vom concentra mai puternic forţele în timpul cititului, cu atât mai bine ne vom aduce aminte de mai multe lucruri citite.

Concentrarea gândirii trebuie exersată mereu. După ce am reuşit prin aceste exerciţii să ne concentrăm uşor voinţa, vom trece la obţinerea stării negative aşa cum am descris-o la începutul capitolului despre magnetism. Concentrarea voinţei şi obţinerea stării negative ne ajută să pătrundem în subconştientul nostru şi cu ajutorul forţei spirituale, a spiritului localizat la acest nivel, astfel încât să putem face mai uşor tratamentul prin magnetism, prin care să cedăm din forţa noastră vitală (din fluidul nostru vital) altor obiecte sau fiinţe, înainte de toate, facem experienţe pe obiecte neînsufleţite, adică vom magnetiza apa, diferite materiale, cristale etc. Puterea noastră de magnetizare, încet, încet, se va întări. După aceasta, vom exersa pe persoanele apropiate şi sănătoase.

Procedeul de vindecare cu ajutorul magnetismului a fost cunoscut din Antichitate, dar era doar un privilegiu al preoţilor şi se păstra în cea mai mare taină. Şi în *Biblie* se pot citi întâmplări în care prin transmitere de fluid se făceau vindecări, uneori prin simple atingeri cu mâna. Cel care posedă putere de vindecare va vindeca cele mai diverse boli. Numai că, în faţa morţii sau a bolilor de natură profesională, nu va avea nici un fel de putere, fiind indicat să nu încerce nimic în asemenea cazuri.

Este foarte greu de spus cât timp poate lua un tratament pentru vindecarea unei boli prin magnetism. Referitor la acest lucru, sunt hotărâtoare semnele bolii şi sensibilitatea bolnavului la boala respectivă. Pentru unii bolnavi este suficientă doar o singură magnetizare pentru a le înlătura durerile fizice, care le-au avut de-a lungul anilor, iar pentru alţii să repetăm chiar şi de o sută de ori. În unele cazuri, bolnavul poate să-şi piardă răbdarea şi să renunţe la tratament abia după câteva iradieri magnetice, sau poate chiar să susţină că magnetizarea nu are nici un efect asupra lui. Se poate observa, în general, că magnetizatorul poate trata boli diferite, dar nu orice bolnav. Cu cât boala este mai avansată şi corpul a suferit transformări importante din această cauză, de exemplu în bolile congenitale sau bolile cancerigene, rezultatul tratamentului este mai slab.

Cele mai dese simptome sau boli ce se pot trata prin magnetizare sunt: febra, erupţiile, paraliziile, crampele spasmotice, dezvoltarea greşită a vreunui organ etc.

Clarvăzătorii au constatat că deseori, după o singură şedinţă de tratament, iradierea bolnavilor era complet anihilată. Acest lucru natural se întâmplă destul de rar, de obicei fiind necesare aproximativ cincisprezece şedinţe pentru un tratament complet. În ceea ce priveşte comportamentul bolnavului magnetizat, unii spun că, în timpul iradierii magnetice, simt o căldură plăcută, iar alţii o răcoare plăcută. Tratamentul nu-l vom face niciodată unui bolnav în stare excitată sau unui bolnav indispus din punct de vedere fizic sau sufletesc.

Vom exersa zilnic tratamentul prin magnetism, maximum de trei ori, şi în general de trei-patru ori pe săptămână. Nu trebuie făcute şedinţe repetate, în mod intempestiv, pentru că magnetizatorul poate pierde o prea mare cantitate de fluid propriu şi aceasta îi va slăbi considerabil corpul. Aşa cum am mai spus, în tratamentul prin magnetizare se recomandă ca magnetizatorul să aibă grijă ca partea dreaptă a bolnavului să fie tratată cu mâna stângă, iar partea stânga a bolnavului, cu mâna dreaptă, respectând polaritatea electromagnetică a corpului. Polurile de sens contrar se atrag, iar cele de acelaşi fel se resping, de aceea trebuie respectată polaritatea.

Apa magnetizată se poate folosi cu succes în tratamente interioare, când trebuie băută, sau exterioare sub formă de prişniţe (comprese); proprietatea apei de a fi fluidic negativă sau pozitivă este o însuşire specifică a ei. Apa magnetizată negativ exercită influenţe dezlegătoare - de a dezlega ceva - chiar dacă ea este ţinută astupată într-o sticlă timp de ani de zile.

Electromagnetismul corpului vital şi polaritatea lui nu trebuie să se confunde cu polaritatea fluidului cosmic, care, după câte ştim, este electric pozitiv şi el pătrunde prin mâna stângă atât la bărbat cât şi la femeie, părăsind corpul prin mâna dreaptă. Aşa magnetizată este bine să o bem zilnic, circa o linguriţă pe zi. în durerile de gât se recomandă a se folosi apa magnetizată pentru gargară. Ca somnifer, este foarte bună apa tratată cu fluid negativ.

Mulţi dintre magnetizatori folosesc pentru magnetizarea unor obiecte sau chiar a unor fiinţe procedeul de suflare peste ele. De multe ori este mai eficace o suflare peste locul bolnav decât o uşoară mângâiere. În cazul durerilor de cap mocnite, vom sufla de la o margine a frunţii până la cealaltă margine în scop de vindecare. Există obiceiul popular, în special în mediul rural, ca atunci când un copil este bolnav să se magnetizeze apa cu un cărbune stins în ea, din care i se dă să bea, iar peste copil se suflă de trei ori. Cărbunii de lemn magnetizaţi se folosesc, de asemenea, şi pentru a provoca somnul în stări de insomnie. În acest scop, se vor lua două bucăţi de cărbune, lungi de zece-cincisprezece centimetri şi de trei-cinci centimetri grosime, care se prind în mână şi se suflă peste ele, pe cele patru feţe ale lor, şi, concentrându-ne puternic, ne gândim ca ele să provoace somnul. Ele se pot folosi imediat, în care scop îi vom pune în mâna bolnavului care le va ţine timp de opt-cincisprezece minute în palma sa. După ce bolnavul adoarme, le luăm de la el. Chiar dacă bolnavul nu adoarme imediat, nu vom lăsa cărbunii mai mult de opt-cincisprezece minute, somnul se va produce oricum după una-două ore; când nu se folosesc imediat, ei se împachetează în hârtie fină şi se păstrează la loc întunecos, putând fi folosiţi altă dată.

În cazul durerilor de inimă, pe lângă obişnuitele mângâieri magnetice pe care le facem, este bine să folosim şi placa de sticlă magnetizată în prealabil. Placa de sticlă de patru centimetri lată şi înaltă de şase centimetri trebuie să fie bine şlefuită, iar extremitatea ei să aibă o gaură în ea, prin care vom trece un şnur, şi astfel o vom agăţa de gâtul bolnavului, nu însă înainte de a o freca bine cu ambele mâini pe cele două părţi ale ei, până când placa de sticlă se încălzeşte. Suflăm peste ambele părţi frecate şi apoi o agăţăm de gâtul bolnavului, în aşa fel încât să ajungă până în dreptul inimii, şi o ţinem opt-zece minute.

La fiecare folosire se va magnetiza din nou. Tot materialul magnetizat îl vom ascunde înainte de magnetizare, ca să nu fie văzut de nimeni, ştiindu-se că prin privirea ochilor se transmite fluid magnetic de o altă persoană.

TRATAMENTUL PRIN MAGNETISM ÎN DIFERITE BOLI

Trebuie luate în considerare legile polarităţii.

Dureri de cap

Punem ambele mâini pe capul bolnavului, sau punem dreapta în aşa fel încât vârful degetelor să atingă regiunea inimii, iar stânga pe fruntea bolnavului, în aşa fel încât degetul mic să atingă baza nasului, apoi dinspre partea stângă spre dreapta vom sufla peste el. Tot un procedeu bun este şi acela când, în timp ce executăm mişcarea de mângâiere de la cap la picioare, să o executăm în aşa fel, încât ea să se termine în dreptul unui vas cu apă, adică aducem mâinile până deasupra vasului cu apă, pe care îl punem alături de bolnav.

Dureri de urechi

Mâna, aflată la polul contrar, se va pune pe urechea bolnavului, în aşa fel încât cu degetul gros să ajungem în ureche, apoi începând de la cap înspre gât vom executa mişcări de mângâiere, şi vom sufla în ureche sau o astupăm uşor cu o bucăţică de vată magnetizată.

Dureri de ochi

Vom executa de la cap spre gât mişcări de magnetizare şi ne vom opri în dreptul ochilor; sau una dintre mâini o punem pe ceafă iar cealaltă o ținem aproape de ochiul bolnav, apoi vom sufla de mai multe ori peste ochi. în inflamații ale conjunctivei, vom aplica pe ochi compresii magnetice.

Dureri de dinți

Vom executa mişcări de sus în jos pe fată, după care vom sufla peste partea dureroasă. Se recomandă, de asemenea, ținerea unei cantitți mici de apă magnetizată în gură mai multă vreme.

Dureri de gât

Punem mâinile pe gâtul bolnavului şi până la piept vom executa mişcări de mângâiere, oprindu-ne la gât. Se pun comprese cu apă, cu vată, cu flanele şi se face gargară cu apă magnetizată. Aceste obiecte magnetizate se pot păstra seara mai mult timp la gât. La sfârşit, suflăm peste gâtul bolnavului de mai multe ori.

Tuse

Se procedează la fel ca la durerile de gât, cu deosebirea că mâna o vom duce mângâind mai departe, oprindu-ne în dreptul stomacului. Se țin puțin mâinile deasupra pieptului, apoi se suflă peste bolnav.

Boli de plămâni

Cu mişcări de mângâiere uşoare şi în lungul corpului, vom porni de la cap până la picioare, ne vom opri între timp la stern, adică la mijlocul pieptului şi în dreptul inimii. Spatele îl vom mângâia cu brațele încrucişate. Apoi vom aşeza mâinile pe piept, ne vom odihni mâinile sub umăr şi vom pune peste piept vată, hârtie, flanelă sau comprese, înainte de a adormi, peste care suflăm. Putem să-i dăm şi câteva înghițituri de apă magnetizată.

Dureri de inimă

Vom descoperi complet regiunea inimii şi suflăm peste ea. Mâna dreaptă o punem pe inimă, mâna stângă pe ceafa bolnavului. De obicei, tratamentul îl aplicăm bolnavului fiind culcat.

Tratamentul de mângâiere se face începând de la gât până la partea inferioară a corpului. Tot în durerile de inimă putem să folosim placa de sticlă, aşa cum am descris mai înainte, şi să-i dăm bolnavului să bea apă magnetizată.

Deranjamente la stomac

Foarte des se foloseşte în acest caz apa magnetizată (descântat) care se bea. în afară de aceasta, folosim împachetări în materialele amintite: flanelă, vată, comprese etc.

Cel mai bine este să facem împachetări după ce bolnavul a mâncat. Înainte de a adormi, bolnavului i se aplică comprese timp de o oră, sau, dacă e nevoie, compresa se poate lăsa toată noaptea pe abdomen în dreptul stomacului. Vom pune peste comprese un material cald şi gros. De asemenea, putem recurge la aplicarea uleiului în mişcări circulare deasupra stomacului, direct pe piele.

Mişcarea de mângâiere se va extinde până la genunchi, în cazul când punem mâna pe bolnavi, atunci mâna dreaptă o vom pune pe stomac, iar mâna stângă pe gât, şi suflăm peste regiunea stomacului de mai multe ori. Nu uităm niciodată să se bea apa în final.

Dureri în partea inferioară a corpului

Vom pune ambele mâini cu degetele desfăcute pe locul dureros şi le ținem până când bolnavul nu va mai simți durerea. Vom executa mişcări de mângâiere, începând din dreptul

stomacului până la bazin.

Se mai pot face băi de şezut în apa magnetizată, împachetări cu diverse materiale magnetizate, sau se poate da să bea apă magnetizată. Iată cum se prepară apa magnetizată pentru băi: partea băii în care va fi capul bolnavului trebuie să fie îndreptată spre nord, iar picioarele spre sud, astfel încât cel ce face baie să aibă privirea înspre sud. Temperatura apei trebuie să fie de douăzeci şi patru - douăzeci şi opt de grade. Magnetizatorul, cu mâna goală, la o distanță de doi centimetri de suprafața apei, va descrie linii uşoare de la cap până la picioare. Când se va ajunge la partea inferioară a picioarelor, acesta trebuie să le depărteze cu aproximativ cincizeci de centimetri. Mâinile să descrie un arc de cerc pentru a evita mişcările contrare, apoi de la regiunea capului se vor repeta mişcările respective. Se recomandă să se termine acest exercițiu, iar magnetizatorul să se concentreze puternic. După şapte -douăsprezece trasări de acest fel, va sufla deasupra apei. Bolnavul trebuie să stea timp de cincisprezece - douăzeci de minute în apă, după care se va culca pe pat.

Îmbolnăviri ale organelor genitale

Vom executa mişcări uşoare de-a lungul întregului corp, mişcări de mângâieri generale, şi vom utiliza tratamente locale. Putem aplica comprese locale magnetizate. Partea dureroasă se va freca cu ulei magnetizat. Putem folosi băile de şezut magnetizate.

Naşteri

Nu cu mult înainte de naştere, va trebui să aplicăm magnetizarea. Se va proceda zilnic până în momentul naşterii. Mai întâi, vom executa mişcarea de mângâiere pe tot corpul gravidei, apoi vom face câteva mângâieri de la piept până la genunchi, ne vom opri în dreptul inimii şi în partea inferioară a abdomenului, adică deasupra bazinului, vom aşeza apoi mâinile noastre pe partea inferioară a corpului şi, de la stânga la dreapta, vom sufla de câteva ori pe această parte, înainte de naştere, i se va da o linguriță de apă magnetizată, apoi una şi în timpul naşterii, care bineînțeles că a fost în prealabil magnetizată cu putere de voință concentrată pe care o vom transmite şi gravidei.

Putem începe tratamentul deja din luna a cincea de sarcină. Femeilor cu o constituție slabă le vom aplica acest tratament săptămânal - în acest fel, unele boli ale copiilor pot fi evitate chiar înainte de naştere iar mama poate evita o naştere grea sau alte consecințe grave.

Boli ale copiilor

Copiii se tratează la fel ca şi adulții, cu deosebirea că îi tratăm un timp mai scurt, cu mai puține pase magnetice.

Umflături şi răni mai mici

Vom executa mişcări uşoare în jurul rănii respective cu ulei, apoi vom unge rana sau umflătura cu ulei şi suflăm peste ea. Punem comprese deasupra şi suflăm din nou peste rană. Putem executa uşoare mângâieri pe deasupra.

Reumatism - artrită

Pe lângă tratamentul care se aplică în general, vom trata şi spatele bolnavului cu mişcări mângâietoare de-a lungul şirei spinării, cu mâinile încrucişate, putem face mângâieri locale, putem sufla peste locul dureros sau putem face băi magnetice.

Boli de nervi

Vom pune mâna stângă pe ceafa bolnavului, iar cea dreaptă în apropiere de inimă. De asemenea, se fac băi magnetice, se poate sufla peste locul dureros, se pot aplica comprese magnetizate, iar în final îi dăm să bea apă magnetizată.

Stări de astenie (slăbiciuni generale)

Se fac mângâieri de-a lungul corpului, mâna stângă fiind pe ceafa, iar mâna dreaptă va descrie linii, începând de la frunte până la genunchi. Acest fel de mângâiere îl putem face şi în stările de irascibilitate. Magnetismul face posibilă şi autovindecarea prin tratamentul aplicat cu mâinile încrucişate. Orice om poate face acest tratament cu pase magnetice (mângâieri magnetice) pe partea anterioarş a corpului său.

Când vrem să magnetizăm o plantă în scopul de a-i da mai multă vigoare, aceasta va fi magnetizată de la rădăcină spre tulpină, apoi vom sufla peste ea şi o udăm. Energia vitală se poate transmite plantei ținând mâna dreaptă câteva minute deasupra ei, în timp ce mâna stângă o vom pune pe ghiveci.

Cei care au părul identic cu magnetizatorul, de exemplu închis la culoare, au tendința să-l înfrunte pe acesta, ceea ce va pretinde de la el un efort dublu pentru vindecarea bolnavului. Nu acelaşi lucru se petrece cu subiecții ce au culoarea deschisă a părului. Aceştia sunt mai uşor de magnetizat.

FENOMENUL DE DESPRINDERE

Separarea corpului astral de corpul fizic şi corpul eteric are loc în hipnoză, în telepatie, în meditația transcendentală, în yoga, după anumite medicamente halucinogene, în moartea clinică şi la somnambuli. Mulți bolnavi care au intrat în moarte clinică descriu fenomenul desprinderii. Moartea clinică este acea stare în care bolnavul îşi pierde cunoştința pentru un timp limitat, după care revine la starea de conştientă normală.

În cazul că sunt pe masa de operație, după ce-şi revin din moartea clinică, declară că spiritul lor se găsea alături de corp, de cele mai multe ori în tavanul sălii de operație, de unde au văzut tot ce s-a petrecut cu organismul lor în timpul morții clinice. Ei descriu cu exactitate ce personal era în sala de operație, ce a vorbit şi tot ce a întreprins pentru salvarea lui.

William Woalcott declară că a murit şi, după expresia lui, a ajuns în Rai.

Înainte de a fi operat, i s-a comunicat că operația pe care urma să o facă este dificilă şi comportă un anumit risc. Operația a decurs bine, dar anestezia i-a afectat inima care a intrat în fibrilație şi pacientul „a murit”.

Lui Woalcott i s-a părut că şi-a părăsit corpul care era acoperit cu un cearşaf. Nu simțea decât puțină tristețe privindu-şi pentru ultima oară corpul, dintr-un loc situat la mare înălțime, de unde şi-a continuat călătoria în sus.

Dacă la început lucrurile din jurul său erau scufundate într-un întuneric adânc, a realizat că în partea de sus lumina devenea tot mai strălucitoare. Dintr-o dată, a fost scăldat într-o lumină venită de la distanță. A pătruns astfel într-un domeniu al razelor şi a putut discerne silueta unei ființe, minunat luminată din spate, de care se apropia acum fără efort. Woalcott a încercat să-i zărească fața, dar s-a trezit. În sala de operație, funcționa un defibrilator, care i-a fost conectat în grabă, pacientul fiind readus la viață în ultimul moment. Woalcott era sigur că murise şi că i s-a îngăduit să arunce o privire asupra vieții de după moarte şi să obțină astfel o confirmare a teologiei iudeo-creştine asupra nemuririi sufletului. Astfel de trăiri asemănătoare sunt semnalate de medici, ca şi de alte persoane în toată lumea. Asemenea fenomene trăite în pragul morții au fost trăite nu numai de oameni aparţinând unor religii creştine tradiționale, dar şi de hinduşi, budişti şi sceptici.

Pare plauzibilă ideea că multe dintre părerile noastre convenționale despre Rai derivă din astfel de trăiri din pragul morții, experiențe care de-a lungul mileniilor au fost relatate în mod frecvent.

Nici o poveste nu ar putea fi mai interesantă ori mai plină de speranță decât povestirea călătorului care se reîntoarce, istorisindu-şi drumul şi existența după moarte. Aceste experiențe constituie o dovadă în formarea credințelor religioase, credințe zdruncinate serios de ştiință în

ultimele secole. Cum se face că oamenii de toate vârstele, culturile şi predispoziţiile escatologice au acelaşi fel de a trăi în pragul morţii?

Fenomenul de desprindere se poate produce şi cu droguri halocinogene, cum ar fi marihuana extrasă din cânepă, atropină şi alţi alcaloizi extraşi din mătrăgună sau laun Se ştie că, la oracolul din Delfi, Pitia intra în transă mestecând frunză de laur.

Aceste trăiri produse de droguri, ca şi revelaţiile din pragul morţii, pot fi oare generate de vreun defect de cablaj neuronal, cu semnificaţie neutră din punct de vedere al evoluţiei, defect care să producă din întâmplare alterări ocazionale ale percepţiei lumii înconjurătoare? O asemenea posibilitate este extrem de puţin plauzibilă, fiind mai degrabă o încercare disperată de a evita ciocnirea frontală cu concepţia mistică. Toţi cei ce se întorc din moarte clinică descriu senzaţia de zbor, cu ieşirea de la întuneric la lumină, percepând câteodată prezenţa unei figuri scăldate în lumină şi aureolă.

Tot pentru a nu confirma concepţia teologiei iudeo-creştine, unii încearcă să facă o analogie între aceste trăiri şi cele ale naşterii, prin reamintirea cu claritate a trăirilor perinatale, după naştere şi în timpul imediat anterior. Ei ar distinge patru stadii. În prima fază - fericirea copilului aflat în pântece, lipsit de teamă, plasat în centrul unui mic univers cald şi întunecat, un adevărat cosmos închis în sacul amniotic, în stadiul al doilea încep contracţiile uterine şi o presiune îngrozitoare se exercită asupra fătului. Stadiul al treilea este sfârşitul naşterii, când capul copilului a pătruns prin colul uterin, iar copilul poate vedea, chiar dacă are ochii închişi, un tunel luminos la un capăt şi lumea extrauterină strălucind. Cu privirea lui slabă ar distinge ca prin ceaţă nişte figuri de zei înconjuraţi de cercuri de lumini (moaşa, medicul, alte persoane). În stadiul al patrulea, de după naştere, pruncul este înfăşat, îmbrăţişat şi hrănit. Cu alte cuvinte, ceea ce descriu oamenii întorşi din moartea clinică ar fi primele lui amintiri de viată. Dar un copil, la naştere, poate distinge imagini? Ochii lui sunt mai degrabă sensibili la lumină şi întuneric, el nu poate fixa lumina dar ce se întâmplă cu copiii născuţi înainte de începerea travaliului prin operaţia cezariană, cum mai pot fi'explicate aceste trăiri? De ce astfel de amintiri sunt posibile şi de ce, dacă experienţa perinatală produce atâta nefericire, evoluţia n-a înlăturat consecinţele sale psihologice negative?

Copiii nou-născuţi chiar trebuie să-şi vadă mediul înconjurător? Trebuie oare să-şi amintească ororile experienţei perinatale? În ce sens sunt toate acestea necesare pentru supravieţuire? Dacă totuşi, într-adevăr, şi-ar aminti, cu ce şi-ar aminti? Gândirea creierului lor este la această etapă complet nedezvoltată. Aceasta ar însemna că şi-ar aminti prin spiritul reîncarnat în ei?

Young, în 1944, în urma unei come prin infarct miocardic, s-a ridicat în eter, văzând pământul rotund şi înconjurat de un halou albastru, aşa cum încă nu mai fusese descris până atunci. Abia în 1969 navele cosmice au putut descrie fenomenul de la o înălţime de o sută cincizeci de kilometri deasupra Pământului.

Instinctul - fenomen de manifestare a spiritului

Lumea vie este dominată de două instincte: unul de conservare a speciei şi al doilea de perpetuare a speciei. Instinctul este o formă de manifestare a spiritului. Prin el specia are cunoştinţă, prin alte trăiri anterioare, de diverse fenomene şi evenimente pe care le-a parcurs. Individul pus pentru prima dată într-o situaţie asemănătoare reacţionează conform experienţei trăite în acea viaţă anterioară. Dar de ce orice mică vietate, ca să nu mai vorbim de om care, chiar în pragul morţii, imploră cerul să-l ajute să mai trăiască puţin, vrea să tţăiască în loc să prefere moartea, ştiind că viaţa este o luptă continuă pentru existenţă, de cele mai multe ori cu mari suferinţe? Aţi văzut cât de mult se apără o mică insectă atunci când vrei s-o omori, se zbate şi aleargă în toate părţile să nu fie prinsă? Explicaţia este una singură: viaţa pe pământ este ordonată de spirite superioare, care hotărăsc reîncarnarea pentru a-l ajuta pe om să se purifice pentru a nu mai fi nevoie de alte vieţi, de alte suferinţe. Că viaţa este o suferinţă o poate explica faptul că, la naştere, atât mama cât şi copilul se manifestă în acelaşi fel, ţipând.

În natură nimic nu se produce la întâmplare, nici chiar destinul omenesc. Totul este reglat şi ordonat de aceleaşi legi care guvernează şi materia, şi forţele, şi psihicul. Creierul este un instrument necesar funcţionării unei inteligenţe, unui psihism înlăuntrul corpului omenesc, dar nu instrumentul acesta cerebral produce inteligenţa, după cum nu pianul la care cineva execută o melodie este autorul melodiei. Pentru ce un medium, chiar când nu a citit cărţi spirituale, spune imediat că întruchipează pe cutare sau cutare mort? Fantomele materializate spun şi ele că reprezintă spiritul unui om care a trăit în altă viată. Anumite fapte şi evenimente spuse sau scrise de medium în transă sunt necunoscute mediumului şi asistentei. Numai defunctul le putea cunoaşte şi dezvălui.

O altă confirmare a persistenţei spiritului după moarte este statornicia deosebirilor radicale dintre mediu şi fantomele materializate.

Se citează cazuri de opere literare sau filozofice dictate post-mortem de scriitori celebri, opere ce sunt specifice numai scriitorilor respectivi, exemple: Charles Dickens, Oscar Wilde şi Frederic Nietzsche.

Identificarea fenomenelor materializate este o altă confirmare că, într-adevăr, există materializarea acelui spirit: experienţa cu fantoma Katy King care spune că numele ei adevărat este Annie Owen Morgan.

Animalele îşi adaptează existenţa prin două modalităţi, una instinctivă (automată) şi alta deliberată, supusă voinţei.

Instinctele sunt garanţii pe care şi le ia specia pentru perpetuarea ei. O viespe care se întâlneşte pentru prima dată cu un păianjen otrăvitor, pentru a-l face inofensiv, mai întâi culcă păianjenul pe spate şi apoi îl înţeapă în ganglionul nervos răspunzător de producerea otrăvii (Dumitru Constantin, *Inteligenţa materiei).*

De unde ştia viespea unde se găseşte ganglionul nervos, dacă ea întâlneşte pentru prima dată acest păianjen? Concluzia este una singură: spiritul vieţii, deşi rudimentar, este acela care ştie în ce pericol se expune viespea şi tot el cunoaşte locul unde se află acest ganglion. El ştie asta din alte vieţi, când probabil corpul viespei a murit din această cauză.

Instinctul de perpetuare a speciei este dominat de instinctul sexual. Spre deosebire de animale, fecundarea ovulului unei femei se poate face în fiecare lună. Pentru ca specia umană să evolueze şi să nu dispară, divinitatea a făcut ca ambii parteneri să alerge în mod inconştient după plăcerea actului sexual, dar, în realitate, ei fac aceasta pentru a-şi asigura perpetuarea speciei. În timpul orgasmului, la femeie, se produce contracţia ligamentelor rotunde care aduce în axul vaginului axul longitudinal al colului uterin. Glera care acoperă orificiul extern al colului uterin se elimină, lăsând orificiul liber, pereţii din treimea posterioară a vaginului se contractă ritmic, din afară spre interior, împingând sperma spre orificiul colului uterin, iar uterul, prin contracţiile sale ritmice, nu face altceva decâtsă aspire în interiorul lui sperma. Iată cum pentru o plăcere de câteva secunde, cât durează orgasmul, o femeie poate să rămână însărcinată. Spiritul duce în eroare sufletul animal al femeii. Mai mult chiar, se ştie că o femeie în timpul vieţii ei sexuale poate să pregătească pentru ovulaţie un număr de aproximativ patru sute de ovule, corespunzător celor aproximativ patru sute de menstruaţii pe care le are. Deci, are un capital biologic fix, ceea ce nu se întâmplă la bărbat, care are într-o singură ejaculare sute de milioane de spermatozoizi, dintre care însă numai unul va câştiga cursa de alergare spre ovul, pentru a-l fecunda, şi anume cel mai dotat cu substanţe nutritive, dar şi cu un fluid eteric corespunzător.

În jurul vârstei de treizeci şi doi - treizeci şi trei de ani, atunci când are loc consumul a jumătate din cele patru sute de ovule, aceasta în funcţie de data când a avut loc prima menstruaţie, femeia, spiritul acesteia, prin subconştient, îşi dă seama că începe panta descendentă a vieţii ei sexuale. Pentru a-şi atinge scopul, acela de procreare, subconştientul o împinge instinctiv pentru legături extraconjugale, tocmai pentru a se mări posibilitatea ca ea să rămână gravidă. Acest instinct poate fi însă oprit uneori prin voinţa şi prin conştiinţa ei, dar din dorinţa subconştientă şi inhibarea conştientă se nasc perturbări neurovegetative descrise sub denumirea de „nevroza femeii de treizeci şi trei de ani”.

SUBCONŞTIENTUL

Subconştientul este totalitatea fenomenelor şi însuşirilor psihofiziologice şi psihice, ce nu persistă permanent în sfera conştiinţei, dar pot acţiona selectiv şi cu uşurinţă în sfera acesteia, în raport cu împrejurările. Subconştientul este un fel de subconştiinţă latentă şi potenţială, care este inferioară, dar coexistă cu conştiinţa şi o deserveşte cu fidelitate.

Pentru subconştient se mai utilizează termenii de subconştiinţă sau zona marginală a conştiinţei. Subconştientul a mai fost calificat uneori şi cu numele de preconştient. Pe seama subconştientului s-au pus elementele cristalizate ale conştiinţei stinse sau uitate, automatismele psihice, aspectele de deprindere şi memorie potenţiale, montajele intelectuale reflectate, structurile operaţionale nereflexive, fenomenele perceptive neintegrate conştient, care astfel îndeplinesc funcţii reglatorii. În subconştient intră, de asemenea, complexe senzomotorii aconştiente, deprinderile de orice fel, atât bune cât şi rele, operaţiile necontrolate conştient, cât şi fenomenele de memorie potenţială cu toate energiile latente existente în fiinţă. Referindu-se la subconştient Tudor Arghezi spune: „Omule, nebunule, tu faci minuni fără să ştii şi nu cunoşti aproape deloc puterea formidabilă a gândirii tale. Să ştii că tot ce închipuieşti este realizabil şi se face direct proporţional cu încrederea ta. De ce te fereşti să stai de vorbă cu tine însuţi şi să te închipui descoperindu-te un zeu perfect”.

Orice acţiune a gândirii, a imaginaţiei, a vorbirii sau a corpului poartă în sine fructe bune sau rele. Omul este într-o măsură nebănuită creaţia gândirii, la ce se gândeşte în această viată, mai târziu el devine.

Tot ceea ce există în tine se află pretutindeni; ceea ce nu există în tine nu se află nicăieri, toate comorile universului sunt înlăuntrul tău. Caută cu fervoare în tine însiaţi puterea sau răspunsul la care aspiri, pe care inima ta le doreşte şi, direct proporţional cu credinţa ta, vei primi ceea ce vrei!

Marele secret caracteristic geniilor şi tuturor oamenilor cu adevărat mari din toate epocile este capacitatea lor de a intra în contact fie conştient, fie în mod spontan, cu puterile nelimitate ale subconştientului, eliberându-le. Dacă poţi face la fel, vei fi capabil de performanţe extraordinare. Subconştientul este servitorul, constructorul şi susţinătorul corpului. Dacă învăţăm cum să ne folosim de el şi în ce mod să-i dăm comenzi, el ne poate ridica, aproape fără efort, pe culmi nebănuite, asigurându-ne mereu succesul.

Orice gând este o cauză care mai devreme sau mai târziu va produce efecte bune sau rele. Orice trăire proprie sau stare interioară pe care o remarcăm în mod pasiv este efectul anumitor gânduri din trecutul îndepărtat sau apropiat.

Viaţa este o modalitate de cunoaştere. Eşti asemănător unui căpitan aflat pe mare care îşi conduce vasul, trebuie să dai ordine (gânduri, imagini) clare şi ferme mentalului subconştient care controlează, intermediază şi conduce majoritatea experienţelor vieţii tale. Atât acţiunile pe care le-am întreprins cât şi gândurile pe care le-am avut în trecut ne urmează ca o umbră, producând rezultate bune sau rele, în funcţie de natura lor. Nici în aer, nici în adâncul oceanului, nici în cea mai ascunsă peşteră sau pe vârful muntelui, în oricare parte a acestei lumi vaste, nu există loc în care omul să poată scăpa de consecinţele acţiunilor şi gândurilor sale. În prezent sau în viitor, consecinţele nu vor înceta să se dedubleze şi, astfel, făptuitorul va avea, la rândul său, partea care se cuvine din fericirea sau suferinţa pe care le-a produs. Înţelegând aceasta, trebuie să căutăm să nu facem rău nimănui, nici măcar în gând.

Să nu întrebuinţăm niciodată formulări interioare de tipul „Nu am mijloace”, sau „Îmi este imposibil”, în care să şi crezi. Subconştientul te va asculta prompt şi va crea premisele pe care doar tu le-ai gândit, aducându-le din domeniul posibilităţilor la o realitate afectivă. Astfel, la propria ta comandă, chiar subconştientul va face astfel ca, într-adevăr, să-ţi lipsească posibilităţile sau mijloacele de a realiza sau obţine ce urmăreşti. Caută să te convingi că totul

este posibil prin angrenarea puterii nelimitate a gândului tău de a comanda subconştientului. Realizează însă că, deşi totul este posibil, nu orice îţi este permis, în sensul că nu trebuie să încâlci niciodată legile morale ale firii.

Pătrunzând gradat şi cât mai lucid în profunzimile enigmatice ale subconştientului, vei reuşi să cunoşti adevărata natură din tine însuţi şi atunci ţi se va dezvălui realitatea infinită şi eternă din afara ta. Legea fundamentală a vieţii care îţi permite înflorirea este legea încrederii depline în tine. Încrederea numai într-un ajutor exterior atrage mai devreme sau mai târziu suferinţa. Încrederea fermă în tine generează forţa şi bucuria. În plus, această încredere îţi asigură totodată sprijinul exterior de care ai nevoie. Încrederea în propriile forţe, care există în stare latentă în microcosmosul tău lăuntric, este o stare mentală de putere irezistibilă, întreţinută cu perseverenţă de conştiinţa ta, care percepe într-o oarecare măsură legătura cu energiile atotputernice ale sinelui tău suprem. Vei atrage mai devreme sau mai târziu tocmai ceea ce crezi că ţi se va întâmpla rău, iar această tragică desfăşurare va fi realizată de subconştientul tău, care va executa tot ceea ce gândeşti mereu şi crezi ferm. Gândeşte-te întotdeauna numai la bine şi binele te va urma ca o umbră pretutindeni. A te lăsa cuprins de frică sau a gândi rău înseamnă a atrage răul prin rezonantă, datorită punerii la unison cu acesta, cu alte cuvinte eşti ceea ce gândeşti, aspiri şi crezi cu fermitate. Trebuie să ne cunoaştem cât mai profund pe noi şi abia după aceea vom reuşi să-i cunoaştem atât pe ceilalţi, cât şi universul în care existăm. Marea majoritate a oamenilor judecă lucrurile, fenomenele, pe ceilalţi şi chiar pe ei înşişi, după propriul lor nivel superficial de gândire şi simţire. Din această cauză, cel mai adesea ei îşi imaginează mai mult sau mai puţin eronat totul.

Sugestiile, părerile, convingerile sau remarcile altora nu au nici un fel de putere asupra ta în sensul de a te putea influenţa atât timp cât nu eşti la unison, pentru a rezona cu energiile pe care le evocă sau le manifestă. Singura putere stăpână este gândul tău, care poate accepta sau respinge prompt aceste sugestii. Poţi alege să nu iei în consideraţie ceea ce nu vrei, refuzând să crezi ceea ce nu doreşti ori consideri fals.

Supraveghează totdeauna tot ceea ce gândeşti, ceea ce simţi şi ceea ce faci. În virtutea legii acţiunii şi naturii (karma), mai curând sau mai târziu vei răspunde pentru tot ceea ce faci, atât cu tine însuţi, cât şi pentru modul în care te comporţi cu tot ce te înconjoară.

Acela ce comite rău sau o nedreptate îşi dăunează tot atât de mult lui însuşi, căci devine rău. Dacă vei reuşi să fii pe deplin stăpânul propriului tău subconştient, vei deveni stăpânul propriului tău destin. Dacă îţi controlezi subconştientul, devii spontan un model pentru ceilalţi şi îi poţi ajuta infinit. Aminteşte-ţi că în orice moment ai posibilitatea alegerii. Alege iubirea în locul urii, alege sănătatea în locul bolii, alege fericirea în locul suferinţei, alege existenţa spirituală pură în locul unei vieţi banale şi cenuşii, păstrează-ţi o puritate şi o spontaneitate de copil. Atunci când ai încetat să mai fii copil, eşti deja un suflet mort. Adevărul este descoperit mai uşor dacă îl căutăm cu o inimă pură de copil. Intelectul tău nu este rău, nici o formă sau o energie a naturii nu este fundamental rea, totul depinde de intenţia pe care o ai şi de modul în care te serveşti de forţele naturii, care sunt perfect neutre precum curentul electric. Atâta timp cât mentalul tău conştient acceptă ca adevărat şi crede ferm, subconştientul, la rândul său, va accepta imediat şi va căuta să realizeze dând viaţă şi expresie ideii sau gândului imprimat în el. Gândul tău, ideea, este sământa. Subconştientul o va hrăni şi va face să apară, mai devreme sau mai târziu, fructul. De sământă, depind roadele, cine seamănă vânt culege furtună. Gândeşte-te la supremul absolut, gândeşte-te la ceea ce este sublim şi pur, la ceea ce este perfect, frumos şi bine. Subconştientul propriu controlează toate funcţiile vitale ale corpului omenesc şi el cunoaşte deja răspunsurile şi soluţiile la toate problemele existente, dar nu te va ajuta eficient decât dacă va fi solicitat în acest sens. El este un servitor atotputernic, care nu poate avea iniţiative atâta timp cât mentalul nu-i dă dispoziţie să acţioneze în acest sens. Credinţa, gândurile, ideile, reprezentările tale pot produce adevărate miracole, prin intermediul nelimitatei puteri de expresie a subconştientului. Realizând aceasta, vei putea înţelege că, dacă ai credinţa cât un bob de muştar, poţi să dai la o parte munţi de obstacole.

O modalitate simplă de edificare: înainte de a adormi, propune spre rezolvare, în imagini clare şi ferme, o anumită problemă subconştientului şi, ulterior, o dată cu răspunsul, vei avea proba formidabilei tale puteri. Tot ceea ce imprimi în subconştient prin gânduri, idei, imagini, aspiraţii, speranţe, se va exprima ulterior, mai devreme sau mai târziu, pe ecranul existentei ca experienţe, stări, condiţii, trăiri, întâmplări sau evenimente pe care le vei suferi în mod pasiv ca pe nişte reflexii. Din momentul în care ai înţeles această legătură, trebuie cât mai des să supraveghezi cu mare grijă orientarea ideilor, gândurilor, convingerilor şi concepţiilor pe care le întreţii preponderent în conştiinţă. În trecut ţi-ai determinat prin modul de a gândi prezentul. Acum, clipă de clipă, îţi programezi şi îţi pregăteşti viitorul. Multe evenimente vor fi reflexia la ceea ce gândeşti acum. Absolutul este deja în interiorul tău şi îl porţi pretutindeni ca pe un martor tăcut. Pentru ce să-l pângăreşti cu gânduri negative, prin acţiuni josnice şi impuse, ori prin dorinţe infame? Legea acţiunii şi reacţiunii, sau legea karmei, este expresia armoniei universale, în virtutea acestei legi, gândurile sau ideile tale, întreţinute predominant şi cu o fermă convingere în mentalul constant, sunt o acţiune căreia, mai devreme sau mai târziu, îi va urma o anumită reacţie - răspunsul sau expresia, reflecţia fidelă a subconştientului tău la acele gânduri sau idei. Supraveghează-ţi ideile şi evită să menţii în mentalul conştiinţei anumite gânduri, căci reacţiile care vor urma vor fi expresia lor precisă în subconştientul tău.

Forţa subtilă a vitalităţii va circula din abundenţă, manifestându-se armonios şi ritmic în fiinţa ta, dacă vei gândi cu forţă, având în acelaşi timp fermitatea necesară: „Cred cu tărie în puterea gigantică a subconştientului meu, pe care îl dinamizez prin aceste gânduri. Sunt foarte sigur că el mi le va îndeplini impulsionat în concentrarea ideilor mele în acest sens, absolutul este cu mine şi de aceea voinţa mea este irezistibilă”. Această afirmaţie gândită intens, ca atare, anulează conflictele şi înlătură dificultăţile de tot felul care pot apărea. Atunci când, într-adevăr, vrei să reuşeşti ce ţi-ai propus, imaginează-ţi cât mai clar cu putinţă, încă de când te-ai hotărât ce vrei, deznodământul fericit, sau, cu alte cuvinte, sfârşitul încununat de succes al problemei tale. Este esenţial să se mentalizeze cu o fermă credinţă sfârşitul problemei, căci ceea ce gândeşti ferm, cu anticipaţie, subconştientul va realiza, intercalând şi corelând astfel etapele şi desfăşurarea evenimentelor în timp, ca să permită îndeplinirea principalului scop, şi anume expresia finală a ceea ce ai gândit. Indiferent dacă obiectul, starea sau modelul proiectat de tine în gând există sau nu în manifestare, datorită gândirii tale ferme şi cât mai clare, subconştientul tău va căuta să-l realizeze, dându-i expresie după planul pe care l-ai gândit şi cristalizat în gândirea ta. Acesta este idealul, iar concretizarea ta conformă cu gândirea şi credinţa aparţine numai subconştientului. Dacă credinţa ta este fermă, direct proporţională cu intensitatea acesteia, mai devreme sau mai târziu, subconştientul tău va face ca aceasta să se îndeplinească. Plantează ideea cu putere în subconştient, prin intermediul focalizării mentale repetate şi, după un timp, vei avea reuşita scontată. Un subconştient puternic, debordând energie şi o concentrare mentală excelentă, accelerează considerabil atingerea scopului urmărit. Vindecările aparent miraculoase, despre care auzi vorbindu-se, sunt în marea majoritate a cazurilor datorate unei credinţe ferme transmise telepatic prin dinamizarea adecvată a subconştientului. Cele mai multe boli încep în minte, din cauza erorilor devenite obişnuite, care sunt semănate mereu în sfera pasivă de forţă a subconştientului. Nimic nu se manifestă în fiinţa ta fără să aibă anterior imprimat un arhetip mental sau o engramă corespunzătoare. Simptomele caracteristice ale celor mai multe boli pot fi provocate rapid prin inducerea anumitor stări de sugestie hipnotice (letargie, catalepsie, somnambulism, transă). Această gamă de fenomene determinate prin hipnoză, verificate mereu în decursul timpului, dovedeşte puterea uriaşă a gândirii asupra subconştientului. În cazul hipnozei, gândul (sau ideea) este transmis telepatic de hipnotizator, iar manifestarea sau, cu alte cuvinte, realizarea acestuia se produce prin intermediul subconştientului subiectului hipnotizat, căruia i se suspendă sau se diminuează propria responsabilitate sau posibilitatea controlului mental asupra subconştientului. Dovada puterii gândului asupra subconştientului propriu este foarte clară aici. în cazul autohipnozei, îţi induci singur gândul (sau ideea) în mod ferm, iar realizarea acestuia, datorită forţei de inducţie, se

produce foarte repede prin intermediul propriului subconştient.

Atât hipnoza, cât şi autohipnoza sunt probe certe ale corelației dinamice existente între mental şi subconştient. Un mental puternic, energizat şi intens focalizat prin concentrare, poate provoca cu uşurință, prin rezonanță, influențe sau manifestări în subconştientul altei ființe umane. Un aport extraordinar de mare în cazul vindecării majorității bolilor şi redobândirea stării de sănătate o are credința fermă în finalizarea cu succes a procesului curativ.

O imagine mentală adecvată, reluată mereu şi mereu cu încredere şi entuziasm, accelerează minunea grabnicei însănătoşiri. Dacă doreşti să trezeşti în tine şi să-ți amplifici puterea de a vindeca, vei reuşi cu uşurință, mai ales dacă vei ajunge să-ți măreşti şi să-ți rafinezi magnetismul vital, prin accelerarea activității centrilor corespondenți de forță (rozetele de absorbție ale corpului eteric). Atunci când vrei să produci asupra cuiva o influență curativă, imaginează-te drept releu prin care se manifestă energia binefăcătoare pe care tu doar o tranzitezi, focalizând-o prin emisie asupra ființei pe care urmăreşti să o ajuți. Această energie este recepționată de tine, direct proporțional cu gradul de dinamizare a planului corespondent în propria ta ființă, şi provine din sfera infinită a macrocosmosului cu care, în acel moment, este necesar să te menții la unison prin concentrare mentală continuă. Efectele sunt rapide atunci când încrederea ta în eficacitatea rezonanței este mare, grație integrării acțiunii tale în armonia legilor fundamentale ale existenței. Modalitatea cea mai uşoară şi în acelaşi timp cea mai eficientă de a genera un gând (sau o idee) este să-l vizualizezi mental cât mai clar cu putință, ca şi cum ar fi în fața ta aievea, cu toate că acest lucru îl percepi numai cu ochii minții. Referitor la aceasta, un proverb chinez spune: „O imagine precisă valorează cât o sută de cuvinte, iar o imagine menținută după propria ta voință neschimbată timp de o oră valorează cât un diamant şlefuit de mărimea unei portocale".

Cel mai bun mijloc de a intra în legătură cu sfera de forță a subconştientului este de a-ți induce o stare modificată, de unitate deplină a ființei, determinată de o imensă sugestie mentală, în care modul de a gândi şi de a acționa este în întregime independent de contextul situațional, dar se află sub totala influență a mentalului.

Evită orice tensiune posibilă, orice crispare sau constrângere mentală. Atunci când soliciți ceva subconştientului, eventual înainte de culcare, generează din nou solicitarea mentală adresată subconştientului şi, aducându-ți starea de somnolență, caută să adormi chiar cu sentimentul că rugăciunea ta este îndeplinită. Acționează astfel mereu până la succesul final.

Datorită activității gândirii tale, ființa ta vibrează permanent la unison, intrând în rezonanță cu anumite straturi ale manifestării macrocosmice şi astfel captând diferite forme de energii care determină efecte sincrone în sfera subconştientului tău. Dacă vei ajunge să-ți supraveghezi gândurile, dându-le o orientare benefică, pozitivă, creatoare, vei fi totodeauna aproape de energiile universului, iar reuşita va fi de partea ta. Orice gând, o dată acceptat, se transformă în focar de autosugestie, operând în straturile corespondente ale subconştientului şi transmis în centrul subtil de expansiune al plexului solar (creierul tău abdominal), de unde se va manifesta în afară, determinând efecte sincrone în domeniul universal al posibilităților.

În general, motivele nereuşitei sau eşecului sunt slaba energie, lipsa de încredere, absența continuității în dinamizarea subconştientului, imaginea mentală imprecisă sau difuză.

Cele trei faze ale realizării unei dorințe prin dinamizarea puterii subconştiente sunt:

- considerarea lucidă şi mentalizarea atentă a problemei din punctele majore de vedere;
- acceptarea plină de încredere a gândului că în mod cert există o soluție pe care subconştientul ți-o va releva, permițându-ți totodată îndeplinirea ei într-o formă adecvată în sfera realității concrete;
- trăirea anticipată a bucuriei succesului, ce se bazează pe convingerea de nezdruncinat a unei reuşite depline.

Atunci când mentalul tău conştient este suficient de liniştit şi se poate localiza cu uşurință, poți fi pe deplin convins că poți realiza în scurt timp, prin intermediul subconştientului, ceea ce gândeşti ferm şi clar.

Cel mai propice moment natural pentru a dinamiza subconştientul ,prin intermediul unei idei sau imagini clare, este starea de trecere de la veghe la somn. în acele clipe, legătura cu sfera subconştientului se poate realiza spontan. Nu poate să existe o reuşită în bine, prin intermediul subconştientului, fără o anumită linişte a minţii. Dacă îţi imaginezi cât mai clar cu putinţă un ţel sau un ideal, direct proporţional cu eforturile depuse, mai devreme sau mai târziu, vei primi de la ambianţa cosmică infinită, care acţionează prin intermediul subconştientului tău, tot ceea ce îţi este necesar pentru realizarea acestuia. Puterea imensă a imaginaţiei susţinută cu perseverenţă de o gândire controlată va atrage în mod natural trezirea extraordinarelor puteri ale subconştientului. Pentru a te mobiliza cât mai bine, raportează-te constant la anumite modele care te entuziasmează foarte mult. Prin consonanţă telepatică cu exemplul ales, îţi poţi accelera propria reuşită. Aminteşte-ţi că, în majoritatea cazurilor, subconştientul a avut o contribuţie majoră la inspirarea celor mai minunate descoperiri ale marilor genii. Atunci când o anumită problemă te preocupă mult şi reuşeşti să fii suficient de atent asupra ei, focalizând-o lucid o durată adecvată de timp, urmărind cu tenacitate soluţionarea ei, subconştientul tău va atrage magnetic către tine, inclusiv prin telepatie, toate informaţiile şi datele necesare referitoare la problema ridicată de tine. Subconştientul poate să apeleze la cunoştinţele înmagazinate de el în timpul vieţii, dar uitate de conştientul tău dar neuitate de el, la cunoştinţele înmagazinate în spirite evoluate din atmosfera extraterestră. În final, se va cristaliza în subconştient sinteza de unde vor apărea intuiţia sau chiar soluţia clară definitivă. Ideea fermă anticipativă a succesului în ceea ce urmărim să realizăm conţine deja, într-o formă dinamică ordonatoare, energiile generatoare ale succesului ulterior. Persoanele care se consideră norocoase aplică conştient acest mecanism, care le uşurează mult reuşita. Abordează-ţi problemele din punct de vedere al succesului anticipat, în tot ceea ce urmăreşti să faci, şi în acest fel subconştientul tău va fi orientat inteligent să-ţi materializeze triumful.

În funcţie de nivelul de forţă al subconştientului şi de puterea mentală de mobilizare, reuşita (sau răspunsul) nu se produce neapărat la câteva ore sau după o zi pe alta. Continuă cu perseverenţă să impregnezi subconştientul prin intermediul ideii şi nu abandona această sistematică solicitare decât după ce succesul final s-a realizat. Subconştientul nu are reţineri, inhibiţii, temeri, ci numai reacţii, răspunsuri, sau oglindiri fidele, care sunt expresia exactă a gândurilor şi ideilor pe care cândva le-am lăsat să pătrundă în el şi să încolţească. Dacă fructele sunt dulci, gândurile au fost bune, dacă fructele sunt amare, gândurile au fost eronate sau negative. Fructele mixte sunt rodul unor gânduri mixte, fructele dureroase pot fi nimicite prompt, dacă vom face efortul de a semăna în subconştient opusul acestora, de exemplu: tristeţe-bucurie, slăbiciune-forţă, indiferenţă-simpatie, agitaţie-calm. Roadele acestor seminţe noi apar imediat, numai atunci când energia este gigantică, în celelalte cazuri fructificarea lor va fi ulterioară.

Orice mentalizare precisă sau, cu alte cuvinte, oricare imagine mentală clară susţinută prin credinţă şi dinamizată cu perseverenţă va avea tendinţa de a se realiza sub forma unui efect în virtutea miraculoasei legi a materializării prin intermediul subconştientului. Este suficient să ai o nemărginită încredere în puterea subconştientului, şi succesele vor apărea mai devreme sau mai târziu, într-un interval de timp direct proporţional cu energia investită. Subconştientul este sfera de apel a memoriei şi în el sunt înregistrate toate experienţele avute de o fiinţă atât în existenta prezentă cât şi în existenţele anterioare, sub forma unor imagini subtile. Chiar dacă nu sunt clar conştientizate din punctul de vedere al cauzelor pe care le reprezintă, ne condiţionează întreaga noastră existenţă prin feluritele efecte pe care le generează în universul nostru lăuntric. În fazele profunde ale somnului, subconştientul, în funcţie de natura ideilor, fuzionează cu anumite aspecte ale naturii superioare, participând ca o picătură reintegrată în ocean la înţelepciunea supremă.

În unele situaţii, subconştientul se poate manifesta mai uşor în vis sau chiar prin viziuni ce survin în stări de reverie - toate acestea fiind răspunsuri la solicitările tale formulate conştient sau nu. Dacă cel despre care îţi imaginezi în mod eronat că are unele defecte sau vicii este o

ființă slabă, el va fi influențat telepatic de ceea ce tu gândești cu putere și va avea tendința de a se lăsa modelat în sfera subconștientului său de ideile tale, transformându-se în conformitate cu gândurile tale. Rezultatul: chiar dacă respectivul nu prezintă înclinații pentru viciul sau defectul pe care tu ți-l imaginezi acum, tu îi sugerezi de fapt tendința în acea direcție și contribui din plin să devină așa cum numai tu îl imaginezi (este efectul magiei benefice sau malefice).

Prin urmare, fii atent, căci gândurile tale se reproduc identic în sfera subconștientului, materializându-se ulterior în conformitate cu conținutul lor, atât în tine cât și în subconștientul celor pe care simultan îi afectează, în măsura în care se referă la ei, datorită rezonanței. Iată deci semnificația psihologică profundă a regulei de aur: „Gândește despre alții numai ceea ce ai dori ca ei să gândească despre tine" și „Ceea ce ție nu-ți place nu-i face celuilalt". Caută să atingi și să-ți menții un cât mai profund echilibru emoțional, acceptă cu toleranță ca pe ceva firesc faptul că alții pot să nu gândească sau să perceapă ca tine, respectă-i și caută să-i ajuți, preluându-i de la nivelul la care se află. Așa cum tu ai dreptul să fii în dezacord cu ei, și ei, datorită ignoranței sau rea-voinței, au același drept, de a fi în dezacord cu tine. Trăirile tale interioare, ce implică gândurile, stările și sentimentele tale, sunt într-o foarte mare măsură cauza reacțiilor celorlalți față de tine, datorită reacțiilor pe care în mod spontan, prin rezonanță, le produci în subconștientul lor, care interferează cu al tău telepatic. Cheia simpatiilor sau antipatiilor fulgerătoare ține de afinitățile sau dizarmoniile ce apar între două sau mai multe subconștienturi. Dorește altuia numai ceea ce îți dorești ție și vei constata o considerabilă schimbare în bine, atât în propria ta existență, cât și în starea generală a aceluia pe care astfel l-ai ajutat. Hrănește-ți zi de zi inima cu o bunăvoință fără limite, pentru tot ceea ce trăiești, și vei constata cum se dezvoltă o bucurie imensă pe care o vei revărsa sub formă de iubire, față de tot ceea ce te înconjoară. „Identici cu mine în sinele spiritual sunt acești oameni, identici cu ei în sinele spiritual sunt eu." Identificându-se astfel cu fiecare, înțeleptul se regăsește pe sine însuși pretutindeni și îmbrățișează întreaga lume într-o stare de iubire nesfârșită, profundă și fără limite.

Numai tu singur te poți eleva, numai tu însuți te poți pedepsi. Precum roțile din față și roțile din spate ale unui car, ignoranța merge prima, iar suferința vine pe urmă. Dumnezeu, viața nu pedepsesc, de fapt. Omul ignorant este acela care se pedepsește singur, prin falsele sale idei, despre ceilalți oameni, despre viață, divinitate și univers. Datorită erorilor, el devine sclavul propriilor sale adevăruri, iar obișnuința îl împietrește în această stare. Legea esențială a înțelepciunii practice constă în trezirea, dezvoltarea și punerea în valoare a principiului absolut al spiritului. Toate acestea sunt ușor realizabile dacă ne fixăm definitiv țelul în perfecțiune. Acțiunile tale sunt binele tău - în măsura în care sunt bune, acțiunile tale sunt moștenirea ta dar și refugiul tău. Mentalul tău conștient este aparatul fotografic prin intermediul căruia fotografiezi, fixând pe fina peliculă a sferei subconștientului idei, imagini, aspirații, sugestii, dorințe care vor da ulterior roadele corespunzătoare, întocmai cum se materializează după revelare și fixare imaginile pe hârtia fotografică. Înainte de a forma un obicei bun, mai întâi trebuie să fim foarte convinși că el este dorit. Când dorința de a abandona un obicei rău va fi mai mare decât acela de a-l continua, vei fi vindecat în proporție de 55%.

Ca să ți se micșoreze sau să-ți dispară frica, imaginează-ți cu putere cât mai clar, de mai multe ori pe zi, că faci fără teamă chiar acțiunea de care îți este frică. Actul mental va încărca și pregăti în mod adecvat subconștientul, ușurând foarte mult după aceea actul fizic corespunzător de care înainte îți era teamă, și astfel frica nu va mai jexista. Reușita este rodul programării inverse a subconștientului prin jgândirea fermă a opusului - curaj ce va anula, direct proporțional cu efortul, frica existentă.

Frica este de două feluri: normală și anormală. Frica normală este un fel de sistem de alarmă a cărei rădăcină se află în instinctul de conservare și ne este dată de spirit pentru a ne ocroti. Frica anormală ia naștere atunci când îi permiți imaginației să galopeze după bunul său plac. Remediul constă în a-ți induce și menține în sfera imaginației mentalizări sau anticipări benefice. Atât timp cât stăpânești imaginația, conduci, când imaginația ajunge să te stăpânească,

eşti fatal condus şi te simţi neputincios ca un sclav supus.

Subconştientul tău este mereu acelaşi şi nu îmbătrâneşte niciodată. El este în afara timpului şi de aceea este considerat etern. El face parte din fiinţa universală a macrocosmosului şi, deoarece nu s-a născut niciodată, nici nu va muri vreodată. Viaţa este un nume pe care îl dăm unei miraculoase puteri invizibile, pe care în majoritatea cazurilor nu o înţelegem din punct de vedere al complexităţii ei. Răbdarea, stăpânirea de sine, bunătatea, blândeţea, iertarea, dragostea, abnegaţia, bunăvoinţa, credinţa de nezdruncinat, bucuria, înţelepciunea, fericirea, încântarea, înţelegerea, toate aceste calităţi sublime nu îmbătrânesc niciodată. Cultivă-le, exprimă-le, amplifică-le, rafinează-le, şi vei putea rămâne tânăr atât cu spiritul, cât şi cu trupul, îmbătrâneşti mult mai repede şi te ofileşti în mod penibil, atunci când te închistezi în prejudecăţi aberante şi încetezi să mai visezi avântat, îmbătrâneşti ca prin farmec atunci când eşti irascibil, suspicios, egoist, răutăcios, certăreţ, gelos şi deznădăjduit.

SPIRITISMUL

Spiritismul este cunoscut încă din Antichitate. Prin spiritism, sunt chemate spiritele morţilor cu care se poartă convorbiri. Chiar şi *Biblia* - care este istoria poporului evreu - spune că Saul, regele Israelului, s-a dus la En-Dor să consulte un spirit prin intermediul unui medium, prin care să evoce spiritul lui Samuel. Acesta i-ar fi spus că-şi va pierde viaţa în lupta cu filistinii

Şedinţele de spiritism se fac numai în prezenţa unui medium, acesta fiind un om în organismul şi în apropierea căruia se petrec fenomene paranormale. Acest fenomen paranormal se produce în organismul mediumului prin luare la cunoştinţă de forţe exterioare fără ajutorul simţurilor normale. Această însuşire neobişnuită se numeşte *mediumnitate.* Ştiinţa care se ocupă cu fenomenele paranormale se numeşte *metafizică.*

Spiritismul modern s-a răspândit aproape spontan în toată lumea, o dată cu anul 1848, cu prilejul fenomenelor de la Hydesville. În satul Hydesville din S.U.A., trăia o familie numită Fox, alcătuită din părinţi şi trei fete: Kate, Margaret şi Leah. Fetiţele auzeau prin pereţii camerei lor lovituri inexplicabile, fără o cauză cunoscută. Una dintre fete şi-a exprimat părerea că poate fi spiritul unui mort. Atunci, Margaret Fox a imaginat un alfabet convenţional pentru a observa dacă se poate înţelege cu spiritul mortului. Fiecare literă a fost înlocuită cu un număr de bătăi în perete şi astfel comunicarea s-a putut efectua. S-a constatat că cel ce lovea în perete avea o inteligenţă conştientă. El a mărturisit că este spiritul unui mort, un negustor ambulant care a fost omorât şi îngropat în pivniţa acelei case. S-a controlat pivniţa acelei case, dar nu s-a găsit nimic deosebit. În anul 1910, adică după şaizeci şi doi de ani de la evenimentele amintite, demolându-se casa respectivă, s-a găsit între zidurile pivniţei scheletul unui om mort şi alături de el o geantă, ceea ce a confirmat că, într-adevăr, loviturile din perete erau ale spiritului acestui negustor. Fenomenul a fost numit spiritism de către Antoine Rivail (Allan Kardek), iar fiziologul francez Charles Richet l-a numit metafizică. Obiectul metafizicii se studiază oficial în facultăţi din Portugalia, Suedia, Olanda, Germania, S.U.A., Belgia, Anglia, Grecia, Argentina şi alte ţări.

Verificarea că spiritul unui mort dă răspunsurile la întrebările ce se pun mediumului de către asistenţă este că aceste răspunsuri, fiind necunoscute nici de medium, nici de asistenţi, se dovedesc a fi reale. Iată un exemplu: o familie disperată, prin dispariţia unicului fiu în vârstă de şapte ani, merge la o astfel de şedinţă de spiritism şi prin mediumul respectiv se încearcă chemarea spiritului copilului, considerând că acesta ar putea să fie mort. Într-adevăr, a apărut spiritul copilului dispărut, care a comunicat să se caute trupul lui într-o groapă cu var din apropierea casei părinteşti. Părinţii au căutat în groapa cu var şi au găsit cadavrul copilului.

O altă verificare că, într-adevăr, este spiritul unui mort, este ca întrebările să fie făcute mediumului fără glas, adică prin mesaj mental, iar răspunsurile spiritului să fie ulterior

confirmate ca fiind reale.

După natura mediumnităţii, mediumii se împart în mai multe categorii:

- Mediumi de levitaţie, care pot să se ridice de la pământ fără nici un sprijin, sau pot să ridice un obiect în aer numai prin gândirea lor. Un medium de levitaţie a fost şi Iisus, el putând merge pe suprafaţa apei.

- Mediumi de scriere directă, când spiritul scrie direct fără mâna mediumului; mâna spiritului este invizibilă, numai creionul se vede mişcând.

- Mediumi de scriere automată, când mediumul scrie cu o mână sau cu amândouă, mâna fiind condusă de spirit (vezi Bogdan P. Haşdeu în cartea sa *Sic Cogito).*

- Mediumi de rapsuri, când conversaţia se face prin lovituri date direct de spirit.

- Mediumi de scriere autografică - se reproduce scrisul unei persoane decedate pe care mediumul nu a cunoscut-o înainte de şedinţa de spiritism.

- Mediumi de efecte fizice. Se produc singure mişcări de obiecte, mese, scaune. Unii mediumi produc mişcări la voinţă, alţii însă, în mod involuntar, pot mişca prin atingerea lor sau de la distanţă (telechinezie). Exemplu: la ruşi, Nelly Mihailova, în Franţa, Ury Geler.

- Mediumi triptologi, care conversează cu spiritul prin lovituri date de piciorul mesei, de un scaun sau de un alt obiect.

- Mediumi autori, care compun automat scrieri literare sau filozofice dictate de spirite. Un astfel de medium autor a fost Moise, care prin auz spiritual a scris primele patru capitole din *Biblie,* şi Mahomed, care tot prin auz spiritual a scris *Coranul* care i-a fost dictat de spiritul îngerului Gabriel.

- Mediumi pictori, care uneori pictează şi cu ochii închişi, reproducând picturi celebre, pe care normal nu le pot picta, nefiind în stare de transă.

- Mediumi clarvizuali, care văd prin corpuri opace ceea ce se petrece la distanţă.

- Mediumi de apariţii, care au puterea spirituală să facă să apară fantome materializate.

- Mediumi de materializare, care fac să apară fantome materializate sau numai organe dintr-un corp: mână, picior, cap.

Iisus, imediat după înviere, apare ca fantomă nematerializată atunci când îi spune Mariei Magdalena să nu-l atingă, căci încă nu s-a înălţat la Tatăl, iar mai târziu apare de trei ori ca fantomă materializată, ultima dată când i s-a arătat lui Toma necredinciosul, care vrea să vadă urma rănilor din timpul crucificării.

- Mediumi de dematerializare, care dematerializează obiecte şi le pot trece prin corpuri materiale, producând fenomenul de trecere a materiei prin materie.

- Mediumi de autodematerializare, care se dematerializează în întregime sau parţial.

În timpul atacului japonez de la Pearl Harbour, un marinar american ce-şi făcea stagiul militar a reuşit o astfel de dematerializare, el fiind dat dispărut, ca după un timp să reapară în carne şi oase.

El a povestit că, după un moment de concentrare profundă, a reuşit să se facă dispărut, spunând că poate să mai repete fenomenul. Într-adevăr, a repetat de mai multe ori fenomenul, în unele experienţe fiind chiar aruncat din avion. A dispărut şi apoi a apărut pe pământ nevătămat. Acest om trăieşte şi în prezent în oraşul Chicago.

- Mediumi care reuşesc să se dedubleze şi să-şi proiecteze dublul fluidic, făcându-l vizibil şi tangibil.

- Mediumi care se reîncarnează, reproducând aspectul, vocea şi limbajul spiritului mortului respectiv.

- Mediumi care prezic viitorul. Exemplu: Oracolul din Delfi, unde Pitia, un medium de premoniţie, intra în transă, mestecând frunze de laur. Se ştie că împăratul Traian, care cunoştea oracolul, dar care nu credea în el, a vrut să verifice dacă fenomenul este real. Pentru aceasta i-a trimis Pitiei un plic sigilat, dar în plic era o coală de hârtie albă – ea nu putea să vadă conţinutul plicului, fiind în somn hipnotic. Pitia i-a răspuns tot printr-o coală albă nescrisă. Constatând că fenomenul este

real, împăratul Traian trimite al doilea plic, de data aceasta cu o întrebare precisă: el întreba dacă se va întoarce victorios la Roma în urma unei campanii pe care urma sa o facă împotriva parților. Pitia a spus asistenților, ea fiind în stare de transă tot timpul - să ia o ramură de viță-de-vie pe care să o rupă în bucățele şi să o pună în plicul pe care l-a trimis lui Traian.

Se ştie că împăratul Traian, întorcându-se spre Roma după lupta împotriva parților, a făcut o hemoragie cerebrală şi a murit. Corpul lui neînsuflețit a fost purtat în triumf pe străzile Romei. Abia atunci s-a înțeles răspunsul dat de Pitia, bucățelele crenguței însemnând moartea, iar vița-de-vie, gloria.

Foarte mulți profeți au prezis naşterea lui Iisus, chiar şi locul naşterii, la Bethleem, precum şi multe alte fapte ale lui. Dar însuşi Iisus a fost şi un medium clarvăzător. El şi-a prevăzut trădarea de către Iuda, pentru treizeci de monede de argint, în grădina Ghetsimani. De asemenea, a prevăzut, că apostolul Petru, după arestarea lui Iisus, se va lepăda de trei ori de acesta, până la cântatul cocoşului de ziuă. Şi-a prevăzut felul în care va fi condamnat la moarte, precum şi învierea a treia zi - toate aceste fapte au fost confirmate de desfăşurarea evenimentelor.

- Mediumi care fac să apară instantaneu obiecte din afară, de la distanță, prin dematerializarea şi rematerializarea lor, cu prilejul trecerii prin ziduri. Sunt şi alte feluri de mediumi, care vorbesc prin inspirație spirituală, care vorbesc automat cu cuvinte dictate, uneori în limbi străine, limbi pe care nu le cunoşteau înainte de şedința spiritistă. Din *Evanghelie* se ştie că în Ziua Cincizecimii, adică la cincizeci de zile după înviere, spiritul lui Iisus s-a arătat deasupra apostolilor sub forma unor limbi de foc, cărora le-a dat puterea de a vorbi în toate limbile, limbi pe care nu le cunoşteau până în momentul respectiv, pentru a putea vorbi tuturor popoarelor.

- Mediumi care execută partituri muzicale celebre pe care, în mod normal, nu le cunosc.

- Mediumi care fac să apară imagini pe o placă fotografică. În zilele noastre, americanul Red Serios este capabil să fixeze pe un film imaginea unui imobil situat la distanță, prin concentrarea privirii sale asupra unui aparat fotografic.

- Mediumi de efluvii vitale, prin punerea mâinii sau prin pase magnetice. Tot din *Evanghelie* cunoaştem că Iisus le-a dat apostolilor putere spirituală, punând mâna dreaptă pe capul lor. Se ştie că fluxul vital electromagnetic intră în corp prin mâna stângă şi iese prin mâna dreaptă. Acest ritual se face şi în zilele noastre când se hirotoniseşte un preot. Puterea spirituală i se dă prin punerea mâinii drepte a episcopului pe capul său. Prin efluviuni vitale se transmite energie, putând face să germineze un bob de grâu şi să crească văzând cu ochii. Acest fenomen îl fac şi în zilele noastre fachirii din India.

- Mediumi care prin atingerea unui obiect, descriu persoana căruia i-a aparținut obiectul, regiunea de unde provine- se numesc mediumi psihometri.

- Mediumi vindecători, care, prin efluvii vitale, pot să vindece boli. Exemplu: în Rusia, Vasiliev, asistat de doctorul Finne, hipnotizator, a încercat să trateze o bolnavă numită Kuzmina, care era internată într-un spital din Leningrad de mai mulți ani, pentru o paralizie a părții stângi a corpului. După ce a primit sub hipnoză o serie de sugestii puternice repetate cu voce tare, bolnava a putut să-şi mişte brațul şi piciorul paralizat. Acelaşi efect s-a obținut nu prin voce, ci prin mesaj mental, prin telepatie. Doctorul Finne a ordonat mental bolnavei să întindă ambele brațe cruciş. După un minut şi treizeci de secunde, asistența a observat mişcări convulsive care agitau brațul stâng paralizat al Kuzminei. Încetul cu încetul, ea a întins brațul stâng, însă nu a întins brațul drept, care de fapt era normal, ceea ce a imprimat experienței un semisucces.

Apoi s-a concentrat Vasiliev, pentru a da un nou ordin mental: „Întinde-ți piciorul drept” şi Kuzmina a întins piciorul. Kuzmina, fiind în stare de hipnoză, a fost întrebată de ce a executat aceste mişcări. Ea a răspuns: „Profesorul Vasiliev mi-a cerut”. Ea nu se înşela niciodată asupra persoanelor care îi dădeau mesajul telepatic.

- Mediumi autoscopi sau eteroscopi, care îşi văd organele interne proprii sau organele interne ale altor persoane.
- Mediumi călători, al căror corp fizic este transportat brusc în depărtare. Alții îşi transferă dublul fluidic în trupuri de animale, de obicei în lupi, iar alții pot merge pe cărbuni aprinşi fără să se ardă -
sunt aşa-numiţii mediumi salamandră.

Se spune că şamanii, oamenii sfinţi, sau vrăjitorii Siberiei practicau telepatia, clarviziunea, călătoria astrală, profeţia şi cura spirituală. Ei constituiau cheia de boltă a societăţii tribale, de puterea lor depinzând supravieţuirea sau nimicirea grupului tribal.

Indivizii care simţeau această vocaţie se retrăgeau în păduri pentru meditaţie. Ei trebuiau să treacă prin multe încercări extrem de grele, de exemplu, să treacă printr-o galerie săpată în gheaţă.

Se consideră că cei orgolioşi erau eliminaţi la ultima probă. Potrivit antropologului Gerald Heard, nu se cunoaşte decât un singur caz în care individul nu a putut să treacă prin toate probele. El nu a mai aşteptat sfârşitul iniţierii, căci şi-a asasinat profesorul. Acesta a fost Ginghis-Han. Şamanii luau diverse droguri şi practicau unele dansuri sacre pentru a intra în legătură cu lumea spirituală; ei dansau în jurul unui foc care ardea până cădeau în transă, îşi mişcau picioarele din ce în ce mai repede, până ce spiritul lor se desprindea de corp.

Biblia ne vorbeşte despre fenomene paranormale de care se ocupau magii caldeeni. Ne mai vorbeşte despre sanctuarele hermetice din piramidele Egiptului, unde a fost iniţiat Moise. Religia vedică, a primilor arieni, afirmă clar denumirea spiritului şi reîncarnarea lui.

Religia romană, instituită de regele Numa Pompiliu, se baza pe profeţiile unor mediumi, misterele lui Dionysos, iniţierea lui Socrate şi a lui Platon. Ritualul bisericii creştine - altar, tămâie, muzică, ocolul mesei - este o copie a anticului ritual magic.

Magii din Antichitate erau cu toţii iniţiaţi.

Yoga este un sistem indian de autocultivare a mediumnităţii personale active, prin exerciţii respiratorii. După o pregătire care parcurge opt etape, ei ajung la performanţe extraordinare. Pot deveni insensibili la durere şi îşi pot transporta corpul astral la distanţă.

Spiritismul are la bază concepţia dovedită că spiritul, ca parte distinctă a corpului omenesc, este nemuritor, el continuându-şi existenţa în lumea spiritelor, ca spirit liber, până când urmează o nouă reîncarnare. Cu spiritul liber al unui om mort se comunică în şedinţele de spiritism. Aici trebuie să arătăm două aspecte importante care, de fapt, au fost şi întrebările pe care mi le-au pus cititorii primei ediţii a cărţii, şi anume: pe care spirit îl reprezintă spiritul liber din spaţiu, având în vedere că el suferă numeroase reîncarnări? Având în vedere legea evoluţiei spirituale, el reprezintă ultima lui încarnare, ca entitate spirituală, dar aceasta nu înseamnă că în structura sa nu sunt înmagazinate toate amintirile vieţilor anterioare încarnate. Din această cauză este posibil ca, atunci când în şedinţa de spiritism vrem să chemăm spiritul unui om mort, acesta să nu ne răspundă. Aceasta înseamnă că el nu mai este spirit liber, că este încarnat, şi ca atare nu mai poate fi interceptat de spiritul desprins din corpul mediumului care se află în transă.

În al doilea rând, foarte mulţi fac apeluri la spiritele diferitelor personalităţi din istorie, cum ar fi: Alexandru Macedon, Napoleon, Iulius Cezar, sau altele mai apropiate din zilele noastre. De ce ar răspunde aceste spirite la chemările noastre? Ce legături spirituale există între aceste personalităţi şi nişte oameni oarecare, care îi invocă? Dacă vrem să comunicăm cu spiritele morţilor, trebuie să ne adresăm unor rude sau prieteni decedaţi, care ne cunosc şi cu care am avut diferite afinităţi în viata pământească. Dar şi în acest caz există posibilitatea ca spiritul chemat să nu vină şi în locul lui să apară un spirit cu un alt nume, care se substituie numelor rudelor noastre. Explicaţia este că, între timp, spiritele pe care le-am chemat au fost reîncarnate sub numele care ne apar şi viaţa lor pământească a fost foarte scurtă, astfel încât ele au devenit spirite libere cu acest nume.

Cu spiritismul s-au ocupat o mulţime de oameni de ştiinţă, astronomi, matematicieni, chimişti, fizicieni, naturalişti, antropologi şi filozofi, cum ar fi: William Crookes, Russel,

Wallance, Fitchte, Zollner, Fechner, Ostrogvadski, Butlerov, Hare, De Morgan, Barret, Huggins, R. Chamters, Gladstone, Oxon, Varley, Edison, precum şi foarte mulţi scriitori ca: Victor Hugo, Georges Sand, Trollope, Lytton Bulwer, Arsene Hossay, Theophile Gautier, Thakeray, Longfellow, Victorien Sardou şi mulţi alţii.

La noi în ţară cel mai cunoscut este B.P. Haşdeu care, de altfel, scrie şi o carte, *Sic Cogito,* în care descrie fenomenul de spiritism şi aspectele lui teoretice, dar şi comunicările făcute de spiritul fiicei sale moarte, Iulia Haşdeu.

Iată câteva şedinţe de spiritism: în zileje de 28 februarie şi 22 martie 1910, au avut loc la Neapole două şedinţe spiritiste la care a luat parte profesorul Lombroso însoţit de mai mulţi invitaţi: Tamburini, Ascensi, doctorul Bianchi, doctorul Penta, profesorii Gigli, Vizioli şi alţii. Ziarele italiene din 5 iulie, acelaşi an, reproduc procesele-verbale autentice ale acelor şedinţe şi totodată o scrisoare din partea lui Lombroso, prin care el declara: „Mi-e ruşine şi îmi pare rău că am combătut până acum, cu atâta stăruinţă, faptele zise spiritiste". Care au fost aceste fapte care în cele două şedinţe au fost în stare să zguduie scepticismul lui Lombroso? Acestea au fost nişte fenomene spiritiste, nesugestionate, şi anume: o masă s-a înălţat în aer, s-au auzit bătăi în masă din partea unui agent nevăzut, un clopoţel care s-a ridicat singur de pe masă a sunat deasupra capetelor celor de faţă.

Scaunul pe care şedea Lombroso a fugit de sub el, astfel că profesorul a trebuit să rămână în picioare. O măsuţă a umblat singură prin odaie, o tăviţă plină cu faină s-a răsturnat de la sine fără a împrăştia un pic de faină, în sfârşit, unii asistenţi s-au simţit pişcaţi de cineva sau de ceva nevăzut. Ca medium servea o femeie, doamna Eusapia Paladino, un medium celebru în acea perioadă.

Doctorul Paul Gibier, unul dintre elevii de frunte ai lui Pasteur, s-a ocupat de asemenea cu spiritismul. El experimenta cu celebrul medium american Slade. Iată descrisă una dintre şedinţele lui. „La 29 aprilie 1896, la ora unsprezece dimineaţa, eu şi amicul meu A. ne-am dus la Slade. Am luat cu mine mai multe tăbliţe de scris pe care le-am iscălit cu creionul albastru. Am inspectat odaia, am examinat masa şi mânecile lui Slade, l-am căutat sub haine şi l-am descălţat. Apoi, la cererea lui Slade, am scos din ghiozdanul pe care nu-l lăsasem o clipă două tăbliţe şi le-am pus pe fiecare pe masă. Slade a luat un beţişor de scris pe tăbliţă, lung de opt-zece centimetri, l-a rupt în două, apoi l-a aşezat pe una dintre tăbliţe, la capătul opus iscăliturii mele, a acoperit placa cu cealaltă, cu iscălitura înăuntru, iar amândouă plăcile astfel unite le-a pus vertical pe antebraţul meu stâng. În momentul când Slade a pus plăcile ca să stea vertical, s-a auzit înăuntru alunecarea beţişorului din spaţiul dintre cele două tăbliţe. Odaia era bine luminată, noi trei aveam mâinile pe masa goală, eu fiind încadrat de domnul A. iar la stânga de Slade. Urmăream cu ochii mâinile lui Slade şi picioarele lui, pe care nu le ţinea sub masă. Am văzut foarte clar pe antebraţul meu stâng cele două tăbliţe lipite una de alta şi ţinute cu mâna stângă a lui Slade. După douăzeci sau treizeci de secunde, am simţit plăcile apăsând cu putere antebraţul. Slade a spus atunci că un curent trece prin braţul lui şi s-a plâns că-l doare puţin. Câteva lovituri surde au răsunat în tăbliţele mele şi mâna lui Slade a devenit ţeapănă. Deodată «s-a auzit» foarte lămurit scrierea. Mâna lui Slade era nemişcată, astfel că nu se mişca nici un singur deget. Am ascultat tăbliţele, nu putea fi nici o îndoială, înlăuntrul lor se auzea scârţâind, auzul meu nu mă înşela: scriere, punctuaţie, de patru ori o liniuţă trasă. Scrierea era mai întâi înceată, apoi după prima liniuţă a devenit mai repede, iar după a doua liniuţă din nou înceată."

Plăcile s-au dezlipit şi pe una dintre ele s-a înfăţişat următoarea scriere: „Într-adevăr, ideea dumitale este foarte bună, al dumitale devotat L. de M." Scrierea a fost făcută în limba engleză şi limba franceză. De reţinut felul cum se încheia scrierea: „Scumpe domnule X, noi toţi ne unim în cele de mai sus". Astfel spiritul răspundea la o cugetare a doctorului Gibier care, la începutul şedinţei de spiritism, se gândise în sine: „Dacă voi reuşi, voi scrie despre aceasta o carte". Această cugetare nu o cunoştea nimeni în afară de el. În această situaţie, spiritul care a efectuat scrierea pe tăbliţă i-a interceptat gândirea şi i-a răspuns.

Iată o altă experienţă spiritistă făcută de William Crookes, fizicianul care a descoperit

materia radiantă. El a efectuat foarte multe şedinţe de spiritism având ca medium pe faimosul Home. A cumpărat o armonică pe care a aşezat-o într-un coş, astfel încât să rămână afară partea neinstrumentală a armonicii. Home a pus mâna pe această parte neinstrumentală a armonicii şi, fără a-şi mişca mâinile sau picioarele, armonica a început să se clatine şi apoi să cânte arii, una după alta. Când Home şi-a îndepărtat mâna de pe armonică, aceasta, lăsată singură, a continuat să cânte mai departe. Era evident că nu mâna mediumului Home stăpânea, ci o altă mână, o mână nevăzută, pe care nu o împiedica coşul. Câteodată această mână se făcea chiar văzută pentru un timp oarecare. Dar să vedem ce zice însuşi Crookes: „O mică mână de o formă foarte frumoasă s-a ridicat de pe masa sufrageriei şi mi-a întins o floare, ea a apărut în trei rânduri, dându-mi prilejul de a mă încredinţa pe deplin că este o mână tot atât de reală ca şi a mea proprie. Lucrul s-a petrecut la lumină chiar în odaia mea, pe când mâinile şi picioarele mediumului erau ţinute de mine. De mai multe ori, eu şi alţii am văzut o mână apăsând pe clapele armonicii, în timp ce ambele mâini ale mediumului erau văzute deosebit şi uneori ţinute de cei de lângă mine. Mâinile şi degetele nu mi s-au părut totdeauna solide şi vii, uneori ele păreau mai mult ca un nor aburos, îndesat în parte sub forma de mână. Noi toţi nu le vedeam la fel de bine, de exemplu, pe când se mişca o floare sau altceva mic, unul dintre asistenţi vedea numai un abur luminos plutind în aer, altul vedea o mână mai groasă, iar altul numai floarea pusă în mişcare. Eu însumi am văzut nu o dată mai întâi un lucru mişcându-se, după aceea un nor luminos formându-se deasupra-i şi, în sfârşit, acel nor condensându-se, luând o formă şi prefacându-se într-o mână, cât se poate de perfectă, în acel moment toţi cei de faţă puteau să vadă acea mână - ea nu era întotdeauna o simplă formă, ci uneori părea a fi însufleţită şi foarte graţioasă. Degetele se mişcau şi carnea părea a fi pe deplin omenească. La încheietura mâinii sau la braţ, această formă se pierdea într-un nor luminos. La atingerea acestei mâini, câteodată degetele sunt reci ca gheaţa şi moarte, altădată, din contra, mi-au părut calde, vii şi strângeau mâna mea cu tot avântul unui vechi prieten. Odată, eu am reţinut una dintre aceste mâini în mâna mea, strângând-o cu hotărâre ca să nu poată scăpa. Ei bine, fără nici o încercare sau sforţare de a se smulge din strânsoare, acea mână s-a topit încetul cu încetul şi m-am pomenit că în mâna mea nu a mai rămas nimic”. Aceste fapte sunt relatate de William Crookes, care pentru englezi este ceea ce este Pasteur în- Franţa. Aşa cum am mai spus, el este cel care a descoperit materia radiantă, descoperire pentru care Academia de Ştiinţe din Paris i-a decernat un mare premiu şi o medalie de aur. În ceea ce priveşte aducerea florilor în timpul şedinţelor de spiritism, naturalistul de talia lui Darwin, Alfred Russel Wallace, a făcut şedinţe de spiritism având ca medium pe domnişoara Nichol, care putea să aducă în odăi închise flori şi fructe. Iată cum povesteşte el faptele: „Pentru prima dată văzusem acest fenomen, chiar la mine acasă, într-o epocă când mediumnitatea domnişoarei Nichol, era puţin dezvoltată. Aveam la mine mai mulţi prieteni intimi, era în toiul iernii. Într-una din aceste şedinţe, acest medium a făcut să apară pe masă, care înainte era goală, o mulţime de flori: lalele, crizanteme, aglici de China şi mai multe feluri de ferigi. Toate erau proaspete şi acoperite cu o gingaşă rouă.” Asemenea fenomene le-a putut efectua de sute de ori în diferite case şi în diferite împrejurări. Ea putea să aducă florile pe care cei de fată le comandau mediumului. Astfel, un prieten al lui Russel a cerut să i se aducă floarea-soarelui şi îndată aceasta a fost adusă pe masă cu rădăcina ei înconjurată de pământ. Aceste exemple sunt preluate din cartea *Sic Cogito* a lui B.P. Haşdeu.

Celebrul astronom Zollner, inventatorul astrofotometrului şi al colorimetrului, autorul unei capodopere asupra cometelor, a cerut şi a obţinut de la spirite ca ele să-şi întipărească urma mâinilor şi picioarelor goale pe făină sau pe funingine pe când mediumul şedea alături încălţat. Mai mult decât atât, acele mâini sau picioare au fost introduse în parafină şi au lăsat în ea forma lor întreagă.

YOGA

FENOMENUL DE DESPRINDERE AL CORPULUI ASTRAL ÎN YOGA

Natura a fixat la douăzeci şi una de mii şase sute numărul de respirații între două răsărituri de soare. O respirație prea rapidă, agitată şi zgomotoasă accelerează acest ritm şi scurtează viața. O respirație adâncă şi liniştită economiseşte şi prelungeşte viața.

Schimburile respiratorii economisite ajung să formeze o importantă rezervă, care înseamnă ani întregi de viață. Yoghinii respiră mai lent decât oamenii obişnuiți, ei cunosc misterioasele efecte ale respirației. Ei ştiu că respirația şi circulația sunt în strânsă legătură şi că spiritul este în strânsă legătură cu ele. Prin respirație, ei pot deştepta o conştiință spirituală. Respirația nu este altceva decât suportul material al unei alte forțe care este viața însăşi. Această forță nevăzută se ascunde în toate organele noastre vitale, ea este forța vitală, corpul eteric al organismului uman. Când această forță părăseşte corpul, respirația se opreşte şi atunci intervine moartea. Controlul respirației ne îngăduie să controlăm într-o oarecare măsură acest curent nevăzut. Prin concentrare, yoghinii controlează sistemul nervos vegetativ şi, prin el, toate organele interne ale corpului nostru. Ei reuşesc să-şi rărească contracțiile inimii până la oprirea lor şi apoi să facă în aşa fel ca acestea să reapară normal... Pot să-şi oprească complet circulația sângelui timp de mai multe ore fără să intervină moartea.

În lumea animală, există multe exemple când acestea îşi încetează respirația. În munții Himalaya, se găseşte o specie de liliac, care doarme tot timpul iernii, rămânând agățat de pereții peşterilor, cu respirația cu desăvârşire suspendată, până la deşteptare. Urşii din Himalaya prezintă în tot timpul iernii o rigiditate cadaverică. De asemenea, în anumite crăpături ale pământului din munții Himalaya se găsesc arici, care, negăsind nici un fel de hrană în timpul iernii, pot dormi cu respirația întreruptă.

Yoghinii consideră moartea un nou model de existență al spiritului. Prin reținerea respirației, ei rețin în acelaşi timp şi fluidul vital al organismului. Se cunoaşte cazul fachirului Haridas, care a fost îngropat de Ranjeet Singh într-o criptă din Lahore. înhumarea a avut loc în prezența ofițerilor englezi şi a celui din urmă rege Sich. Mormântul a fost păzit de militari timp de şase săptămâni, după care a fost scos fachirul şi acesta şi-a reluat viața normală. El era perfect stăpân pe funcțiile lui respiratorii şi putea să le rețină după bunul plac, fără să intervină moartea. În general, yoghinii dispreţuiesc viața. Locuind în peşteri şi în munții Himalaya, ei nu consumă nici carne, nici peşte. Reuşesc să-şi prelungească viața la sute de ani, practicând toate exercițiile de respirație, în care se însumează şi exerciții secrete, care compun sistemul yoga, cel al controlului corporal. Consumă anumite ierburi pe care le țin în mare secret şi nu le spun decât atunci când mor. Secretul ierburilor îl dezvăluie unui discipol al lor pe care îl consideră cel mai destoinic. Ei cunosc secretele controlului fluidului vital, care prin pierdere duce la bătrânețe.

Dar cucerirea corpului fizic este primul pas pentru cucerirea corpului spiritual. Prin exerciții secrete, ei reuşesc să realizeze desprinderea spiritului, Eului nostru, pe care ei îl numesc împărăția Cerurilor, fie suflet, fie Nirvana, iar hinduşii îl denumesc Eliberarea. Iisus Hristos spunea: „Acela care îşi iubeşte viața o va pierde, iar cel ce şi-o urăşte o va câştiga”.

Yoghinii cunosc foarte bine că nici corpul, nici creierul, nici dorințele simțurilor noastre nu sunt cu adevărat Eul nostru. Ei ştiu că viața are un scop, acela de a ajunge la perfecțiune şi la unirea cu Dumnezeu. Consideră că omul se naşte şi moare, pentru a se naşte din nou şi că destinul său îl urmăreşte de la o naştere la alta. Dacă nu reuşeşte să scape de consecințele unei fapte rele în timpul unei vieți, va plăti în altă viață. Dacă nu primeşte în timpul unei vieți o răsplată meritată, o va obține absolut sigur într-o altă viață. În afara doctrinei reîncarnării sufletului pe acest pământ până la atingerea perfecțiunii, întâmplările vieții apar grație unui hazard orb. Şi cum ar putea un Dumnezeu drept să îngăduie aşa ceva? Nu, ei cred cu tărie că, dimpotrivă, la moarte sufletul continuă să existe cu personalitatea lui până în clipa în care se întrupează iarăşi într-un înveliş carnal. Faptele bune şi rele împlinite în timpul unei vieți îşi vor

căpăta sancțiunile în timpul ei sau în cele următoare.

Dumnezeu rezervă destinul fiecăruia dintre noi, din pricina unei greşeli pe care am comis-o în timpul unei vieți anterioare.

Yoghinii reuşesc desprinderea spiritului de corp. în această situație, sufletul apare ca o ființă dotată cu o viață proprie, şi pe care omul o poartă în el şi a cărei seninătate îl iluminează şi îl copleşeşte. O singură experiență este de ajuns ca omul să ştie apoi pentru totdeauna că deține dovada, că în el există într-adevăr o viață divină veşnică.

Ei reuşesc acest lucru prin ajungerea la stadiul de extaz.

Extazul este obținut în singurătate sau cel mult în prezența unui prieten, care observă experiența. În acest extaz, ei stau timp de două-trei ore şi se trezesc când vor. Puterea extazului este atât de mare, încât moartea nu-l poate lua pe om în această stare. Există yoghini care au atins perfecțiunea pe această cale. De bunăvoie, ei s-au retras în peşteri, tocmai ca să trăiască aceste extaze şi să le prelungească până la gradul cel mai înalt al perfecțiunii.

În această stare, pulsul se opreşte, inima nu mai bate, sângele nu mai curge în artere, corpul pare să fie mort şi orice doctor s-ar putea înşela. Dar nu este vorba de somn. Sunt conştienți. Au intrat în lumea interioară în care trăiesc o viață mai intensă decât în lumea exterioară. Ei consideră că centrul spiritului se află în glanda pineală, ca factor al spiritului care dă viață corpului şi personalității spirituale. Când această entitate se retrage în glanda pineală, condițiile visului şi ale extazului sunt realizate, iar dacă ea părăseşte cu totul glanda, atunci moartea survine instantaneu.

Pentru a atinge aceste performanțe extraordinare, yoghinii parcurg mai multe etape. În prima etapă, ei învață cum să-şi concentreze gândirea. Concentrarea gândirii este o stăpânire absolută a raționamentului, filtrată de toate influențele exterioare, astfel încât, la un moment dat, să ducă la o completă aprofundare. Acela care doreşte, cu ajutorul gândirii, să-şi exercite influența asupra altora, trebuie în primul rând să învețe, el însuşi, să-şi dirijeze intensiv gândurile. El trebuie să ajungă la însuşirea acelei stări de a rămâne într-un singur stadiu al gândirii, iar orice alte gânduri străine să fie eliminate complet. Toate excitațiile externe, vizuale, auditive şi de altă natură trebuie suprimate. Gândurile trebuie îndreptate către o singură idee, într-o singură direcție.

Pentru a ajunge la concentrarea gândirii, trebuie parcurse succesiv mai multe experiențe. De exemplu, la început, învățăcelul ține sub observație o porțiune din corp în mod prelungit şi hotărât, excluzând orice alt gând care l-ar perturba. După un anumit timp, observă că suprafața de corp respectivă se va înroşi, în acelaşi timp, se cere o relaxare musculară cât mai completă. La început, nu reuşeşte să țină privirea fixă pe o porțiune de corp, decât circa cinci minute, dar, repetând, reuşeşte un timp mai îndelungat, uneori chiar o oră. Concentrarea gândirii este procedeul care face posibilă desfăşurarea tuturor puterilor spirituale. Toate experiențele următoare depind exclusiv de intensitatea gradului în care suntem în stare să ne concentrăm gândirea într-un singur punct. Acest exercițiu se face zilnic o perioadă de douăsprezece-paisprezece zile, iar timpul afectat acestui exercițiu nu trebuie să depăşească douăzeci-treizeci de minute. În următoarea etapă, gândirea se îndreaptă spre un obiect mai mic, de exemplu un ceas. Obiectul în cauză se examinează în mod amănunțit, scopul pentru care a fost făcut, folosirea lui, materialul din care este făcut, felul cum a fost asamblat. Exercițiul acesta va dura cinci minute şi va creşte până la cincisprezece minute. După ce acest lucru a fost realizat, se poate trece mai departe la exercițiul următor. Învățăcelul priveşte un obiect, apoi închide ochii şi îşi imaginează obiectul. Repetă exercițiul până când, la redeschiderea ochilor, va fi convins de perfecta asemănare dintre imaginea mentală şi imaginea vizuală. În următoarea etapă, îşi concentrează gândirea spre un obiect care nu este vizualizat cu vederea fizică, pe care îl are doar în imaginea spirituală sau mentală. În următoarea etapă, îşi desfăşoară un gând pe o temă, ca apoi, la un moment dat, să-şi întrerupă brusc gândirea şi să treacă la desfăşurarea unei alte teme, apoi tot brusc îşi întrerupe noua idee şi trece la prima, revenind exact acolo unde a întrerupt gândirea. Este vorba de o întrerupere a conştiinței, a gândirii, În etapa următoare, se gândeşte la

un obiect sau la o ființă şi, brusc, trece de la punctul original al gândirii la exact opusul său. De exemplu: la conceptul de „vid” căruia îi corespunde conceptul de „plin”, sau pentru foc - apa, pentru lumină -întunericul, pentru cer senin - cer înnorat etc.

Toate exercițiile până la acest stadiu se fac cu urechile astupate cu dopuri de vată. După aceea se reiau din nou toate exercițiile de până acum, dar cu urechile neastupate. În următoarea experiență, învățăcelul citeşte un ziar sau ceva interesant, ce îl poate capta cu totul, dar într-o atmosferă cu mult zgomot, şi apoi încearcă să îşi reamintească totul şi să scrie pe hârtie cele citite. Cu cât se va concentra mai tare, cu atât îşi va aduce aminte mai bine. Trece apoi la citirea unui text mai puțin important, şi din nou va căuta să-şi aducă aminte cele citite şi să scrie pe hârtie.

Exercițiul trebuie să dureze în medie treizeci de minute, dar nu mai mult. Se poate exersa însă de mai multe ori pe zi.

Următoarea etapă este aceea de a se obține starea negativă.

Cel ce poate să-şi concentreze bine gândurile îşi va însuşi şi această stare, adică să se transpună într-o asemenea stare care poate fî asemuită cel mai bine cu: „a nu fi, a nu exista”. În această stare, trebuie să uite totul, chiar şi că trăieşte. În această stare, sufletul ajunge să-ți învingă cu mai multă forță rezistența fizică. Astfel, sufletul este deschis deopotrivă pentru a primi influențele spiritelor binevoitoare, dar şi pe cele ale spiritelor inferioare. În această situație, pentru a înlătura influențele spiritelor inferioare, ne stă la dispoziție concentrarea voinței sau starea de voință pozitivă. Dacă, totuşi, simțim influențe negative care ne indispun, ne concentrăm gândurile la polul opus lor, reuşind în acest mod să obținem numai influențele de ordin spiritual superior. Cel ce vrea să atingă starea negativă trebuie să stăpânească foarte bine concentrarea gândirii şi concentrarea voinței.

Cel mai potrivit moment pentru obținerea stării negative (de vid mental) este seara sau dimineața. Pentru obținerea ei, se face următoarea experiență: având poziția culcat în pat, în absolută stare de repaus, într-o stare de completă relaxare şi cu respirația reglată cât mai rar, ne imaginăm că privim cu vederea minții, vederea spirituală, un disc cu diametrul de douăzeci-treizeci de centimetri, alb, pe un fond negru. Ne imaginăm că discul se roteşte liniştit şi uniform. În această stare stăm două-cinci minute. După zece-douăzeci de experiențe de acest fel, ajungem să ne menținem cel puțin trei minute această stare. Repetăm exercițiul, ajungând treptat până la zece minute. Următoarea experiență o facem tot cu ochii gândului, imaginar - un fundal negru pe care să apară imaginea fixă a unui mic punct rotativ luminos, durata fiind tot de zece minute. Dacă am reuşit acest lucru, putem deja renunța şi la punctişorul luminos şi nu ne mai gândim la nimic. Aşa ajungem, de fapt, la starea negativă. În această stare nu mai auzim nimic, nu mai simțim şi nu mai gândim nici că mai existăm. În gândire rămâne numai fundalul negru, apoi şi imaginea fundalului negru dispare şi se transformă într-o culoare gri, ca apoi să treacă în nimic. Această fază de trecere de la punctul luminos la nimic se face treptat. Starea negativă (de vid mental) este un strălucit calmant pentru toate pornirile sufleteşti, întăreşte sufletul şi ne dă noi speranțe de viață. Când am ajuns în acest stadiu, putem să luăm legătura de pe ochi.

Vom lua apoi o poziție şezândă. Întindem o pânză de circa un metru şi jumătate în fața noastră, îndreptându-ne privirea exclusiv spre această suprafață, care trebuie să fie absolut albă, fără nici un fel do pată care ar putea să ne distragă atenția, apoi trecem la exersarea procedeului de mai înainte;

După aceea, tot cu ochii deschişi, trebuie să privim „în nimic” cel puțin zece minute, cu muşchii relaxați, îndepărtând toate gândurile, făcând abstracție de lucrurile din jur.

EXERCIȚIILE DE RESPIRAȚIE

Respirația este foarte importantă în cultivarea instinctului de conservare. Fără respirație nu există viață. Corpul nostru eteric se hrăneşte prin inspirarea aerului. Cu fiecare inspirație introducem în organism materie eterică din univers, care se distribuie tuturor celulelor corpului uman. Un nou-născut respiră de patruzeci şi patru de ori pe minut, un copil de cinci ani respiră

de douăzeci şi şase de ori pe minut, iar un adult respiră de şaisprezece-şaptesprezece ori/minut.

Am spus mai înainte că natura a fixat la douăzeci şi una de mii şase sute numărul respiraţiilor în douăzeci şi patru ore... Aerul curat este extrem de important ca hrană pentru organism. Scopul primelor exerciţii este de a învăţa modul corect al respiraţiei. Cel mai corect procedeu este de a inspira numai pe nas şi de a expira numai pe gură... Exerciţiul ce urmează se face în picioare: ridicăm braţele orizontal la dreapta şi la stânga, apoi ne încordăm muşchii antebraţului şi ridicăm braţele, unind mâinile le ceafa, îndreptăm umerii, ne împingem pieptul înainte şi închidem gura. În poziţia aceasta inspirăm numai pe nas şi expirăm numai pe gură. Acest exerciţiu îl facem de opt-zece ori, cam opt zile în şir, apoi astupăm o nară şi repetăm exerciţiul numai cu nara rămasă liberă. Următorul exerciţiu este acela în care căutăm să reţinem aerul în plămâni cât mai mult timp, dar tot cu mâinile la ceafă, astfel inspiraţia va dura zece secunde, ţinerea aerului în plămâni alte zece secunde şi expiraţia tot zece secunde. Acest timp va fi mărit mereu cu câte două secunde, dar nu-l vom duce, totuşi, la extrem. După zece-paisprezece zile, schimbăm exerciţiul. De data asta, îl executăm culcat, cu mâinile tot la ceafa. Vom căuta să participăm la respiraţie cu abdomenul, cu diafragma, retrăgând abdomenul în timpul inspiraţiei. Se exercită astfel o influenţă asupra plexului solar, care are o strânsă legătură cu corpul nostru solar. Respiraţia o vom face participând alternativ, atât cu muşchii toracelui cât şi ai abdomenului, ajungând să facem acest exerciţiu timp de şaizeci de minute. Trecem apoi la exercţiul următor, când, în timpul inspiraţiei, ţinem capul pe spate, poziţie pe care o menţinem şi în timpul cât ţinem aerul în plămâni, şi aducem capul în poziţie normală când expirăm pe gură. Respectăm şi aici timpul de zece secunde pentru inspiraţie, zece secunde pentru reţinerea aerului în piept şi zece secunde pentru expiraţie - tot exerciţiul se face în picioare. În timpul exerciţiului, cât reţinem aerul în plămâni, toţi muşchii vor fi încordaţi, rămânând liberi doar muşchii gâtului şi muşchii capului. Între exerciţiile de respiraţie şi puterea de voinţă, este o legătură absolută. Prin aceste exerciţii de respiraţie, organismul economiseşte din forţa vitală, din corpul său eteric, consum care duce la procesul de îmbătrânire.

Referitor la economisirea forţei vitale, la menţinerea vitalităţii şi prelungirea vieţii, în filozofia tibetană, se consideră că forţa eterică a corpului nostru se consumă după fiecare experienţă sexuală. Se ştie că, o dată cu sperma, în timpul ejaculării, se pierde o mare cantitate de materie eterică, necesară vitalităţii sutelor de milioane de spermatozoizi, care au o mişcare proprie. Tot din această materie eterică îşi va lua forţele şi viitorul ou din care se va dezvolta embrionul. Excesul sexual duce la o pierdere mare de forţe eterice şi la accentuarea procesului de îmbătrânire.

Este cunoscut faptul că organismul se simte obosit după un act sexual şi are nevoie de repaus pentru a se reface. Dar nu efortul fizic al actului sexual oboseşte şi nici timpul în care acesta se înfăptuieşte, ci ejacularea. Dacă nu are loc ejacularea, oboseala nu apare. În filozofia tibetană, pentru menţinerea virilităţii şi a forţei fizice, se recomandă ca ejacularea să nu aibă loc la fiecare contact sexual. Ei recomandă ca, până la douăzeci şi cinci de ani, ejacularea să fie permisă de două ori pe zi, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, o dată pe zi, între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, o dată la două zile, între patruzeci şi patruzeci şi cinci de ani, o dată la trei zile, între patruzeci şi cinci şi cincizeci de ani, o dată la patru zile, între cincizeci şi cincizeci şi cinci de ani, o dată la cinci zile, între cincizeci şi cinci şi şaizeci de ani, o dată la şase zile, între şaizeci şi cinci şi şaptezeci de ani, o dată la şapte zile, iar peste şaptezeci de ani, o dată la şapte-zece zile. Abţinerea de la ejaculare nu înseamnă a nu avea contact sexual în restul zilelor. Contactul poate avea loc în orice moment, de câte ori doreşti, dar fără să se ajungă la pragul de excitaţie care duce la ejaculare. Printr-un act concentrat de voinţă, se ajunge a se controla actul sexual şi a se evita momentul ejaculării.

Asupra femeii aceasta nu are nici un fel de consecinţă, orgasmul ei putând avea loc de mai multe ori pe zi, căci şi actul sexual pentru bărbat poate avea loc în orice moment dacă acesta nu a ejaculat.

Mai este de menţionat faptul că, în timpul unei experienţe sexuale, se produce un amestec

de fluide între cei doi parteneri, astfel încât pierde unul şi câştigă celălalt. Se cunoaşte faptul că un cuplu, după un timp oarecare, atât din punct de vedere trupesc cât şi sufletesc, îşi împrumută unul altuia din caractere şi se completează reciproc în multe direcții. Cu timpul se vor vedea trăsături comune ale fetei, ale privirii şi chiar vor semăna unul cu altul foarte mult. Acest amestec de fluide se instalează chiar la simpla atingere ale celor două corpuri.

Aşa cum am scris mai înainte, fenomenul de desprindere a corpului astral în yoga se obține prin exerciții de respirație. Yoghinii practică gimnastica respiratorie câteva minute pe zi, după ce mai întâi îşi fac o baie corporală. Această practică se numeşte „Pranaiama". Ei numesc nara stângă împreună cu căile pe unde trece aerul Chandra Nadi (artera Lunii), iar nara dreaptă Surja Nadi (artera Soarelui). Yoghinul respiră o oră în continuu pe aceeaşi nară, începând cu prima zi cu lună nouă. Începe cu nara stângă, după o oră respirația se face apoi prin cea dreaptă, apoi din nou cu nara stângă o oră şi aşa mai departe, alternativ, când cu una, când cu alta. În timp ce o nară este folosită pentru respirație, cealaltă este astupată. În luna următoare, în prima zi cu lună plină, se reia procesul de respirație. De data aceasta, începe cu nara dreaptă timp de douăzeci de minute, urmând să respire alternativ când cu nara stângă, când cu nara dreaptă, tot câte douăzeci de minute. În ştiința yoga canalele principale prin care trece aerul se numesc, Ida, Pingala şi Susuma.

Ida trece prin partea stângă a coloanei vertebrale şi aparține nării stângi. Pingala trece pe partea dreaptă a coloanei vertebrale şi aparține nării drept, iar Susuma trece chiar prin coloana vertebrală. Într-o oră de respirate făcută alternativ, când pe o nară, când pe alta, în primele douăzeci de minute predomină elementele pământului, după aceea, timp de şaisprezece minute, predomină focul, apoi în continuare opt minute aerul şi celelalte patru minute predomină eterul. Termenii pământ, apă, foc, aer şi eter arată calitatea şi natura respirației. Pentru a cunoaşte care element predomină în timpul unei ore de respirație, ne servim de o oglindă în modul următor: dacă, respirând în fața oglinzii, condensarea aerului arată un pătrat, atunci predomină elementul pământ, dacă arată o semilună, predomină apa, dacă este un cerc predomină aerul, iar dacă se văd nişte puncte, predomină eterul. Filozofia yoghistă se împarte în mai multe părți, dintre care cele mai importante sunt: Hatha Yoga şi Raja Yoga. Hatha Yoga este metoda de a robi personalitatea şi corpul fizic în scopul unirii între fizic şi astral. Ajungând la starea negativă prin concentrarea voinței, el comunică direct cu Eul său, dar în acelaşi timp poate comunica şi cu subconştientul altei persoane. Este foarte periculos să se practice aceste experiențe de cei neinițiați, căci, dacă în primul caz se poate acționa asupra fizicului, întărindu-i sănătatea, în cel de-al doilea caz, pot apărea cazuri grave de îmbolnăviri: surditate, incapacitatea de a mai gândi, pierderea memoriei, mutismul etc. A doua parte a filozofiei yoghiste, Raja Yoga nu prezintă pericole în practicarea sa. Yoghinii trebuie să-şi întărească şi să îşi controleze personalitatea, acțiunile şi gândurile, dorințele şi speranțele. Ei trebuie să gândească mereu la maximele morale. Aceasta este ceea ce se cheamă Yama. Urmează perioada de mulțumire şi de răbdare. Chiar dacă cineva îi aduce injurii sau îi pricinuieşte alte necazuri, este perioada cunoaşterii naturii şi a sufletului, adorația creatorului şi ființelor supreme, ceea ce se numeşte Niama. Al treilea grad este numit Asana şi cuprinde meditația fixă în diferite poziții. Amintesc aici două dintre aceste poziții: Sidhasana se practică astfel: yoghinul pune călcâiul stâng sub orificiul anal şi pe cel drept în fața organelor genitale şi, fixând privirea între sprâncene, stă nemişcat şi repetă în gând silaba *om,* meditând asupra ei. A doua poziție este Padmasana şi se practică astfel: piciorul stâng sub coapsa dreaptă şi piciorul drept sub coapsa stângă. Cu mâna dreaptă yoghinul apucă degetul mare de la piciorul stâng şi cu mâna stângă prinde degetul mare de la piciorul drept.

Mâinile trebuie să treacă încrucişate pe la spate şi nu prin fața corpului, Bărbia este sprijinită în piept şi privirea fixată la rădăcina nasului. În ambele poziții, meditează la silaba *om,* cu scopul de a calma circulația sângelui şi de a întârzia mişcările respiratorii. Când yoghinii ajung la performanța de a menține timp de două ore aceste poziții, ei pot să înceapă Pranayama - faza de transă voluntară, caracterizată prin transpirație abundentă, prin tremurături ale corpului şi un sentiment de uşurare în întregul organism, ceea ce anunță posibilitatea ridicării în aer.

Pranayama constă în reținerea respirației la început câteva secunde, apoi câteva minute, ajungându-se la câteva ore. Pranayama are cinci grade:

- Pranayama propriu-zisă: inspirația - douăsprezece secunde, apneea - reținerea respirației - trei sute douăzeci şi patru de secunde, iar expirația - douăzeci şi patru de secunde. Efectul produs este letargia.
- Pratiahara: inspirația - douăsprezece secunde, apneea – şase sute patruzeci şi opt de secunde, iar expirația - douăzeci şi patru de secunde. Efectul este catalepsia.
- Dharana, inspirația - douăsprezece secunde, apneea - o mie două sute nouăzeci şi şase de secunde, expirația - douăzeci şi patru secunde. Aceasta produce extazul şi luciditatea.
- Dhyana, inspirația - douăsprezece secunde, apneea - două mii cinci sute nouăzeci şi şase de secunde, expirația - douăzeci şi patru de secunde. Este faza în care yoghinii se îngroapă de vii.
- Samadhi, inspirația - douăsprezece secunde, apneea - cinci mii o sută optzeci şi şase de secunde, expirația douăzeci şi patru de secunde. Prin aceasta se obține moartea aparentă.

Practicarea acestor exerciții de respirație este însoțită de băi, de masaj, de rugăciuni şi de un regim vegetal special. În Pratiahara simțurile sunt suspendate - este faza de automagnetizare. În Dharana, corpul poate să stea mult timp într-o poziție fixă. Dhyana este starea de luciditate în care yoghinii spun că sunt înconjurați de lumină sau electricitate eternă, o lumină fără de sfârşit. În Samadhi, ultima fază, ei se pot lipsi de aerul atmosferic, de hrană şi de apă.

FENOMENUL DE DESPRINDERE ÎN CLARVIZIUNE

Clarviziunea este mediumnitatea care ne dă posibilitatea de a vedea în lumea astrală. Ea nu este legată de timp şi de spațiu, se poate manifesta şi asupra interiorului nostru, atunci când vorbim de vederea lăuntrică, care nu se face cu vederea fizică, ci cu vederea spirituală.

În ceea ce priveşte vederea astrală, dispărând timpul şi spațiul, omul poate vedea clar evenimentele ce se vor desfăşura în viitorul îndepărtat. Din *Biblie* cunoaştem că Moise şi Solomon purtau inele prin care puteau să evoce puterea de clarviziune. De asemenea, preotul şef la evrei (rabinul) poartă o bijuterie cu douăsprezece pietre prețioase în acelaşi scop. Caterina de Medici putea ajunge la această stare cu ajutorul unei oglinzi. Când a dorit să ştie cine va domni în viitor în Franța, în oglindă au apărut fiii ei - fiecare cu anii de domnie care au fost reali - apoi contele de Guise şi Henric de Navarra.

Se pot face exerciții pentru a se obține starea de clarviziune.

Socrate era un bun medium clarauditiv. Iisus Hristos a fost un medium foarte dezvoltat: un medium vindecător prin atingerea cu mâna, un medium de levitație (umbla pe ape), medium de transfigurație (schimbarea la față), medium de premoniție (a prevăzut trădarea, prin sărutul lui Iuda); se ştie că acesta trebuia să fie consemnul cu reprezentanții clerului evreu, pentru a-l identifica pe Iisus în grădina Ghetsimani, ca să poată să-l aresteze. Mahomed a fost un medium clarauditiv scriind *Coranul,* sub imboldul spiritului îngerului Gabriel, deşi Mahomed era analfabet. Ioana D'Arc era un medium clarauditiv, ea auzea glasul Sfintei Caterina. De asemenea, a fost şi un medium clarvizual - a găsit pe regele deghizat, în mulțimea asistenței - şi era, de asemenea, şi un medium de premoniție - şî-a prevăzut felul în care va fi omorâtă. Goethe era un clarvăzător, văzând aura fluidică a persoanelor.

Evenimentul fundamental al doctrinei creştine este un miracol, şi anume învierea lui Iisus Hristos, menită să arate nemurirea sufletului.

Învierea este materializarea spiritului lui Iisus. Toți ucenicii lui Iisus au murit martirizați, propovăduind învățătura Lui, pentru că ei văzuseră cu ochii lor învierea lui Hristos şi nu puteau să creadă altfel, de îndată ce El li s-a arătat de mai multe ori după aceea.

Alături de Iisus Hristos, şi alte personaje au contribuit la naşterea creştinismului. Maria Magdalena este prima care a văzut dispariția lui Iisus din grotă, şi primul om căruia i s-a arătat, prima dată materializat, când îi spune să nu-l atingă, că nu s-a înălțat la Tatăl, şi apoi complet materializat în mai multe rânduri.

Al treilea personaj este apostolul Pavel. Se ştie că, la început, acesta era un adversar înrăit al creştinilor, contribuind chiar personal la uciderea cu pietre a apostolului Ştefan. Dar, pe când acesta mergea spre Damasc însoțit de alte două persoane, unde urma să participe la uciderea a încă doi creştini condamnați la moarte, Iisus i s-a arătat sub forma unei lumini, care a coborât din cer şi cu vocea lui i-a zis: „Saule, Saule, de ce mă prigoneşti?” (Saul era numele evreiesc al apostolului Pavel). Aceasta se întâmpla la cinci ani după moartea lui Iisus. Pavel, auzind glasul, a zis: „Cine eşti tu, Doamne?” iar Domnul a spus: „Eu sunt Iisus, pe care tu îl prigoneşti”. Din acel moment apostolul Pavel a devenit un susținător al creştinilor, răspândind învățătura lui Iisus şi fiind condamnat la moarte pentru aceasta, prin tăierea capului.

În Imperiul Roman condamnații la moarte erau executați prin tăierea capului, dacă aveau cetățenia romană aşa cum o avea Pavel, sau prin răstignire pe cruce, dacă erau de alta cetățenie. Apariția mediumnitătii sub formă de lumină a fost descrisă de William Crookes: ca sclipiri de lumină, fulgere luminoase sau nor luminos. Glasul lui Iisus a fost auzit şi de cei doi tovarăşi de drum ai apostolului Pavel, ei nu au văzut însă lumina.

W. Shakespeare cunoştea şi el fenomenul aparițiilor. De aceea, spectrul tatălui lui Hamlet este văzut şi auzit de toți, alteori numai de fiul său. Că Pavel avea însuşiri mediumnice ne-o spune chiar el în *Epistola a doua către corinteni,* unde afirmă că auzea glasuri spirituale şi putea să vadă tot spiritual. Deci, cei trei mari protagonişti ai celei mai mari religii, Iisus, Maria Magdalena şi Pavel au fost mediumi.

Ei au reprezentat reîncarnarea unui spirit solar, ca fiu al lui Dumnezeu şi alte două spirite mai puțin evoluate, dar suficiente ca ele să devină mediumi. Că Iisus a fost, într-adevăr, fiul lui Dumnezeu, ne-o mai arată şi fenomenele care s-au petrecut în momentul morții lui, şi anume un puternic cutremur de pământ şi o eclipsă de soare.

De asemenea, întreaga lui viață s-a desfăşurat conform previziunilor nenumăraților profeți din *Biblie.*

Putea Fecioara Măria să nască un copil, rămânând însărcinată prin duhul sfânt, aşa cum afirmă religia creştină?

Se ştie că embrionul uman se dezvoltă prin unirea unui ovul de la mamă, care aduce un număr de douăzeci şi trei de cromozomi, cu spermatozoidul de la bărbat, care aduce şi el tot douăzeci şi trei de cromozomi, pentru a forma împreună un număr total de patruzeci şi şase de cromozomi, atât cât are specia umană. Orice specie are un număr fix de cromozomi. Această posibilitate există, ea s-a dovedit prin fenomenul de partenogeneză: de exemplu, ouăle unei specii de curcă şi ouăle de broască nefecundate pot da naştere la pui dacă sunt supuse unui flux electromagnetic. Cu siguranță, fecundarea ovulului fecioarei Maria a fost făcută de spiritul divin prin forța spiritului, care, aşa cum vom vedea, poate produce materializarea unui om întreg, nu numai fecundarea unui ovul.

MATERIALIZARE PRIN SPIRIT

Spiritele cele mai evoluate sunt spiritele de materializare. Ele sunt astfel structurate, încât unele sunt programate pentru materializarea mineralelor, altele pentru materializarea animalelor şi altele pentru materializarea omului.

Această structurare a formei de energie spirituală îşi are originea în sfera spiritului divin, iar pentru materializare se foloseşte drept materie de construcție eterul primordial universal. În rândul oamenilor există mediumi de materializare. Celebra experiență făcută de William Crookes cu mediumul Florence Cook, prin care a materializat complet fantoma lui Katy King, a fost relatată în cartea sa tradusă în româneşte sub titlul *Nemurirea sufletului.* El afirmă că aceste fantome nu trebuie atinse, atâta timp cât nu sunt complet materializate, „Katy recomanda tuturor asistenților prezenți la şedința respectivă să stea aşezați şi să respecte aceste condiții. Numai eu puteam să fac excepție de la această măsură, căci de câtva timp Katy îmi dăduse permisiunea să

fac ce vreau, să o ating ori de câte ori vreau şi să ies din cabinet de câte ori îmi place”.

O atingere intempestivă a fantomei duce la o dispariţie prea rapidă a ectoplasmei materializate şi la vătămarea mediumului. Din multitudinea cazurilor în care William Crookes a materializat-o pe Katy King alegem unul: „Niciodată nu a apărut Katy cu atât de mare perfecţiune. Timp de aproape două ore s-a plimbat prin cameră familial cu cei de faţă, de mai multe ori mă lua de braţ în timpul mersului şi impresia era că lângă mine se afla o femeie vie, nu un vizitator din cealaltă lume. Gândind, deci, că lângă mine nu era un spirit, ci o femeie, i-am cerut voie să o iau de braţ. Îngăduinţa mi-a fost dată în chip graţios şi m-am folosit de ea cuviincios, cum ar fi făcut orice bărbat bine crescut în asemenea împrejurare.” Fantoma era o fiinţă tot la fel de materială ca şi domnişoara Cook. Vom reproduce şi ultima apariţie a lui Katy King pentru extraordinarul ei. „La ora şapte şi douăzeci şi trei de minute seara, domnul Crookes a condus-o pe domnişoara Florence Cook în cabinetul obscur, unde ea s-a întins pe pat, cu capul rezemat pe pernă. La ora şapte şi douăzeci şi opt de minute, Katy a vorbit pentru prima dată, iar la şapte şi treizeci de minute s-a arătat în afara perdelei în toată forma ei. Era înveşmântată în alb, avea păr lung castaniu-deschis, de nuanţă aurie, căzând în cosite pe ambele părţi ale capului şi de-a lungul spatelui până la brâu. Purta un voal lung alb, pe care şi l-a lăsat pe obraz numai o dată sau de două ori în timpul şedinţei. Mediumul Florence Cook purta o rochie albastru-deschis de merinos. Aproape tot timpul şedinţei, Katy a stat în picioare în faţa noastră. Perdeaua cabinetului era înlăturată şi toţi am . putut vedea desluşit mediumul adormit cu obrazul acoperit cu un voal roşu. Katy a vorbit despre apropiata ei plecare şi a acceptat un buchet de flori pe care îl adusese domnul Tropp, precum şi câtiva crini oferiţi de domnul Crookes. Katy l-a invitat pe domnul Tropp să dezlege buchetul şi să pună florile în faţa ei pe podea, s-a aşezat turceşte şi ne-a rugat pe toţi să facem la fel, împrejurul ei. Apoi a împărţit florile şi a dat fiecăruia un mic buchet pe care l-a înfăşurat într-o panglică albastră, a scris de asemenea o scrisoare, iscălindu-se Annie Owen Morgan, zicând că acesta fusese adevăratul ei nume în timpul vieţii pământeşti. A scris o scrisoare şi mediumului ei şi a ales pentru ea un boboc de trandafir ca dar de adio. A luat apoi o foarfecă şi a tăiat o şuviţă din părul ei, dând fiecăruia în parte.

L-a luat de braţ pe domnul Crookes şi, făcând ocolul camerei, a strâns mâna fiecăruia dintre asistenţi, după care s-a aşezat din nou, tăind mai multe bucăţi din rochia ei şi din voal, bucăţi ce le-a dăruit celor de faţă. Văzând găuri atât de mari în rochie, a fost întrebată dacă ar putea repara stricăciunea, aşa cum mai făcuse şi cu alte prilejuri. Ea a înfăţişat atunci partea tăiată la lumină şi a lovit deasupra ei, astfel încât într-o clipă partea stricată a fost reparată la loc. Cei de faţă au examinat şi au pipăit stofa cu voia ei, afirmând că nu mai exista nici o gaură, nici o cusătură acolo unde cu o clipă înainte văzuseră găuri de zece centimetri diametrul. Katy părea obosită şi a spus cu tristeţe că trebuie să plece, că forţa îi scade, luându-şi rămas-bun în chipul cel mai afectuos de la asistenţi. În timp ce îşi îndrepta asupra asistenţilor ultima privire gravă şi gânditoare, a lăsat perdeaua să cadă şi s-a făcut nevăzută. Au auzit-o deşteptând pe mediumul ei care o ruga să mai stea puţin, dar Katy i-a răspuns: «Draga mea, nu pot, misiunea mea este îndeplinită, Dumnezeu să te binecuvânteze». S-a auzit atunci un sunet de sărut de adio, după care mediumul s-a înfăţişat în mijlocul asistenţei, complet sleită şi adânc consternată. Katy spunea că de acum încolo nu va mai putea nici vorbi, nici să-şi arate faţa, că, îndeplinind timp de trei ani aceste apariţii fizice, petrecuse o viaţă teribilă ca să-şi ispăşească greşelile. Era hotărâtă să se înalţe la un grad superior de viaţă spirituală. Numai după lungi perioade de timp va mai putea coresponda în scris cu mediumul ei, dar că acest medium va putea să o vadă întotdeauna cu ajutorul vederii spirituale.”

Citind această experienţă, nu ne mai putem îndoi de apariţiile lui Iisus. Nu avem absolut nici un motiv pentru aceasta. Astfel, doctrina creştină s-a întemeiat pe un fenomen ştiinţific, adevărat.

Apostolii, la apariţia lui Iisus, ştiau că acesta este fantoma materializată a spiritului său şi nu întoarcerea la viaţă a cadavrului său. Ei ştiau ce înseamnă un spirit, o fantomă, o stafie. Dovadă *Evanghelia* lui Luca, cap. 24 pag. 36-40: „Şi vorbind ei acestea, Iisus însuşi stătu în

mijlocul lor şi le zise: pace vouă, dar ei, spăimântându-se şi înfricoşându-se, gândeau că văd un duh, şi El le zise: pentru ce sunteți tulburați şi pentru ce se ridică gânduri în inima voastră, vedeți mâinile şi picioarele mele că eu însumi sunt, pipăiți-mă şi vedeți pentru că un duh nu are carne şi oase, după cum mă vedeți pe mine că am, şi zicând acestea le arătă mâinile şi picioarele." Iisus a voit să le arate deosebirea dintre el, apariție materializată, şi un simplu duh, o fantomă nematerializată, obiect de groază şi oroare, un fel de umbră a morții, pentru evocarea căreia legea mozaică pedepsea cu moartea. Mai târziu, sensul învierii s-a pierdut din greşeala bisericii. În loc să lămurească fenomenul învierii ca pe arătarea spiritului lui Iisus, biserica, pentru a exercita.o fascinație asupra maselor şi pentru a obține o ascultare oarbă, a înfățişat învierea ca pe o minune: învierea corpului material fizic al lui Iisus şi înălțarea lui la ceruri, pentru că Iisus a fost fiul lui Dumnezeu.

De altfel, religia creştină susține că există o singură viață pământească, după care spiritul rămas se înalță la ceruri, aşteptând Judecata de apoi. Apoi va fi trimis în Rai sau în Iad, după faptele sale. De asemenea mai susține că mântuirea păcatelor noastre s-a obținut prin răstignirea lui Iisus şi că materializarea fiului lui Dumnezeu, respectiv Iisus Hristos, a avut loc o singură dată.

Colonelul Albert de Rochas a putut desprinde în mod experimental fantoma omului în viață, reuşind să fotografieze aceste dedublări eterice. Aceleaşi experiențe le-au făcut şi Charles Lancelin şi Hector Durville. Dedublarea corpului eteric se face la început la mică distanță, persistând o legătură cu corpul material, un fel de cordon ombilical.

Corpul astral poate să se deplaseze la distanțe mult mai mari, părăsind corpul fizic, care rămâne în transă - un fel de letargie. El se poate arăta la mari depărtări, luând o formă vizibilă, uneori rostind chiar cuvinte.

Domnişoara Sage, institutoare franceză într-un oraş din Livonia, a fost văzută timp de optsprezece luni, în repetate rânduri, în dublu de către un întreg pension de patruzeci de fete.

Robert Bruce, un ofițer scoțian de marină, cobora în cabina căpitanului pentru a lua instrucțiuni în legătură cu ruta de urmat. Acolo, în locul căpitanului, a.văzut un om străin care scria la o măsuță. Ofițerul a urcat pe punte unde l-a găsit pe căpitan, împreună cu el a coborât în cabină, unde au găsit un bilet pe care scria: „Cârmeşte spre nord-vest". Urmând acest sfat, au întâlnit o corabie gata să se scufunde, dar surpriza a fost şi mai mare atunci când pe această corabie a fost văzută persoana pe care o găsise în cabina căpitanului.

În oraşul Mantes, lângă Paris, a fost văzută fiica materializată a soților Alexandre, decedată în urmă cu şapte ani, la vârsta de nouăsprezece ani, luând aspect de corp omenesc, îmbrățişându-şi părinții, vorbind cu cei şaisprezece asistenți, distribuind flori şi apoi dispărând treptat într-o negură după cum şi apăruse.

La Charles Livermore, pe o perioadă de cinci ani, au avut loc trei sute optzeci şi opt de şedințe cu apariții de fantome materializate sub un control riguros. S-a văzut acolo şi figura lui Benjamin Franklin.

Aşa cum am spus, faptul fundamental al doctrinei creştine pe care teologia îl consideră supranatural, un miracol, este învierea lui Iisus; ea este menită a dovedi dogma nemuriri sufletului.

Învierea este în termeni metafizici apariția materializată post-mortem a lui Iisus. Este, cum ar zice spiritiştii, arătarea spiritului său. Iisus s-a arătat prima dată Mariei Magdalena, apoi celor doi ucenici pe drumul înspre Emaus şi apoi tuturor deodată. Religia creştină nu s-a fondat, prin urmare, pe fanatismul orb al unor halucinații, pe sugestia colectivă a unora, pe credința copilărească a unor naivi, ci pe certitudinea unui fapt - apariția lui Iisus după moartea sa.

Fantoma materializată a lui Iisus a fost alcătuită ca toate fantomele, atât cele de apariții spontane, precum învierea, cât şi cele provocate în laborator, din substanța numită de Charles Richet ectoplasmă. Ectoplasma este o substanță protoplasmatică, prin manipularea căreia subconştientul mediumului său şi inteligența spirituală, produc fenomene de ordin superfizic, inclusiv materializări parțiale sau totale. Ectoplasma este invizibilă în stare primară, dar,

îmbrăcând o stare vaporoasă, lichidă sau solidă, în diferitele ei grade de condensare, emite un miros ca al ozonului. Culoarea ei este albă, neagră sau cenuşie. Senzaţia la pipăit este umedă şi rece, uneori vâscoasă şi cleioasă, mai rar uscată şi tare. Este mobilă, înceată prin mişcarea ei, ca o reptilă, sau iute ca fulgerul, este sensibilă la lumină şi cu o inteligenţă interioară.

Ectoplasma formează fantoma materializată în carne şi oase în câteva minute, şi tot în câteva minute poate dispărea, intrând la loc în corpul mediumului sau a celorlalte corpuri de unde a ieşit. Fotografiile şi filmele experienţelor moderne surprind însuşi procesul de formare a materializărilor în diferitele lor faze. În general, se materializează mai greu o fantomă completă, din cap şi până în picioare, aceasta necesitând un mare consum de energie. De obicei, se materializează numai o parte a corpului, aproape întotdeauna faţa pentru a fi recunoscută, restul sau este un gol, sau este acoperit într-o draperie de ectoplasmă de culoare albă, strălucitoare. De aici, credinţa populară că stafiile sunt îmbrăcate în cearşafuri albe.

Atingerea famomelor este un lucru foarte delicat, chiar primejdios. Bruscarea, rănirea sau lovirea fantomei produc acelaşi efect vătămător asupra corpului mediumului din care a ieşit ectoplasma ce serveşte la alcătuirea fantomei. Fantoma este în permanenţă legată de medium printr-un cordon de ectoplasmă ieşit cel mai adesea din corpul mediumului. Substanţa ieşită din corpul mediumului îşi păstrează sensibilitatea ca şi în interiorul corpului. Disocierea materiei sau aşa-zisa energie intraatomică creează căldură, magnetism, electricitate, lumină, gravitaţie. Aceasta confirmă unitatea de concepţie a universului: forţele se desprind din materie ca să poată lucra. Din eterul primordial, sub impulsul unei forţe cosmice conştiente şi organizatoare, prin concentrări lente în decurs de miliarde de ani, s-a format materia, apoi, prin dezagregarea materiei, iau naştere forţele fizice şi mecanice, care mişcă materia şi fac să funcţioneze maşinăria universului. Este o identitate de construcţie în natura neînsufleţită ca şi în cea însufleţită. Materia, forţele şi viaţa sunt plămădite după acelaşi tipar. Materia, deci, este un loc de refugiu al energiilor care există şi în afară de ea. Fenomenul de disociere a materiei şi energia care o formează şi reasocierea energiei în materie sunt realizate de spiritele angelice, foarte evoluate. Mediumul de materializare are spiritul foarte evoluat cu înalt grad în cer, şi are o mare cantitate de fluid solar. *Biblia* spune că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu are chipul unui moş cu barbă sau al unui om cu cap, mâini, picioare etc. Şi totuşi, spiritul divin este într-adevăr creat din trei părţi distincte. Aşa cum corpul omenesc este constituit din trei forme de energie, şi anume: spiritul sau scânteie divină în interior, corpul astral sau perispiritul la mijloc, şi corpul eteric în exterior, tot astfel şi creatorul divin este format din trei componente.

Forma pe care o are creatorul este forma cea mai perfectă din univers, adică aceea de sferă, şi duhurile create de divinitate sunt şi ele tot sferice. Această sferă centrală a divinităţii se numeşte „capul" sau „tatar" din care pleacă scânteia divină pentru toate vieţuitoarele. La mijloc se află o altă sferă numită a „pectoralului" sau a „respiratorului", din care pleacă corpul astral cu învelişurile fluidice ce formează perispiritul. Către exterior, a treia sferă este aceea a „pântecului" sau a „laboratorului", unde se găsesc spiritele de materializare, minerale, plantare, animale şi ale omului. Dumnezeu este Nirvana indienilor, în sânul căreia domneşte cea mai desăvârşită fericire. El este format dintr-o infinitate de spirite divine ajunse la ultimul termen al evoluţiei lor. Deşi fiecare spirit divin îşi păstrează conştiinţa individualităţii sale, totuşi aşa de înaltă este înţelegerea rolului lor, încât acolo domnesc o singură voinţă şi un singur gând. Deci, spiritul de orice grad vine din „tatar", materia care va servi de pârghie sau forma spiritului este trimisă din „mamar". Sfera centrală execută o mişcare de rotaţie în jurul axei sale închipuite. De asemenea, cele patru universuri execută fiecare câte o mişcare de rotaţie în jurul axei lor şi o altă mişcare de revoluţie în jurul sferei centrale. Cele patru universuri sunt de evoluţie şi constituţie diferite şi sunt aşezate în jurul sferei divine, pe o linie închipuită de spirală, ele fiind la depărtări diferite de centru. Privite de sus în plan orizontal, cele patru universuri par a fi aşezate după direcţia celor patru braţe ale unei cruci. Fiecare planetă execută o mişcare de rotaţie şi în acelaşi timp una de revoluţie în jurul Soarelui din care a derivat o dată. Şi sorii fac două mişcări, una în

jurul axei lor şi alta în formă de elipsă în jurul centrului universului de care depinde. Mişcarea de rotație a Soarelui în jurul axei şi alta în formă de elipsă în jurul centrului universului de care depinde. Mişcarea de, rotație a Soarelui în jurul axei sale este de douăzeci de kilometri pe secundă, iar mişcarea de revoluție de la un punct vernal la altul o face în decurs de douăzeci şi şase de mii de ani, parcurgând în fiecare an o distanță de şase sute de milioane de kilometri. Mişcarea de revoluție a Pământului are o viteză de 29,8 kilometri pe secundă, iar cea de rotație de o mie şase sute şaizeci şi şase de kilometri pe oră.

Conducerea a tot ce s-a creat se face de către cele zece categorii de Fii ai lui Dumnezeu, numiți de evrei în *Zohar* cu numele de sefiroti. De aceea pe cele două table ale lui Moise sunt zece porunci, nici mai multe şi nici mai puține. Şi pentru că totul pe lume se conduce prin două forțe contrarii, cele zece porunci sunt scrise pe două table şi nu pe una.

Din punct de vedere spiritual, Iisus este considerat guvernatorul nostru solar.

De ce Iisus a avut doisprezece apostoli şi nu mai mulți?

Pentru că fiecare zonă spirituală este subdivizată în câte trei subgrupe, încât există trei zone spirituale: albă, albastră şi roşie. Cea roşie este zona ce cuprinde spiritele inferioare, diavolarii. Cea albastră este mai evoluată şi cuprinde fiularii, spirite mai ridicate, crezând în Dumnezeu. Zona albă este zona cea mai evoluată, cu spiritele numite divinari. Acestea sunt spirite încarnate, care au cunoştințe profunde despre alcătuirea universului, despre viața de pretutindeni şi despre legile din natură. Fiind trei zone, fiecare cu trei subzone, rezultă un total de nouă. Deasupra acestor zone se află zona cu spirite angelice, care şi ea este subdivizată în trei - aşadar, un total de douăsprezece, pentru fiecare dintre acestea un apostol.

Trebuie să amintesc aici şi ceva despre strigoi, moroi sau vampiri. Dacă corpul eteric nu s-a desprins în totalitate de corpul fizic, o dată cu moartea, această forță vitală care mai persistă o perioadă de timp face ca prin ea să se producă anumite efecte asupra cadavrului, care continuă să-şi desfăşoare o oarecare viață vegetativă; unghiile şi părul cresc în continuare, buzele sunt roşii, ochii adesea sunt deschişi, descriindu-se şi cazuri când cadavrul a fost găsit cu fața în jos. Prin persistența corpului eteric legat de corpul fizic, se pot produce materializări ale strigoilor sub formă de fantome, fie ca oameni, fie ca animale care provoacă efecte mecanice neplăcute în casa unde au trăit sau în altă parte. Obiceiul, la țară, este ca să se dezgroape cadavrul şi să i se împlânte în inimă un par ascuțit", alteori să i se taie capul sau să se ardă cadavrul.

O dată cu incinerarea, fenomenul dispare. Aceste efecte mecanice sunt cunoscute ca fiind produse şi de spiritele rele. Iată câteva exemple: în casa lui Bartolomeo Rossi din Milano, hainele locatarilor casei erau rupte de forțe nevăzute. Monseniorul Westen, episcop al Zanzibarului, care a prezidat congresul anglo-catolic din 1923, a cunoscut într-o colibă de indigeni acțiunile unor spirite turbulente care aruncau bucăți de tencuială de pământ ce se desprindeau de pe pereți în toate direcțiile. Un gazetar englez a publicat în 1919 un caz similar petrecut într-o colibă din Africa, unde a fost bombardat în mod inexplicabil cu noroi uscat. O bucată de stofa s-a ridicat singură până la un metru în sus şi a fost sfâşiată la mijloc de o forță nevăzută.

Un caz ciudat s-a întâmplat în Constanța pe strada Valea Albă, înainte de al doilea război mondial, în casa unde locuiau Ion Blisa şi mai mulți chiriaşi. Casa a fost supusă unui bombardament cu pietre timp de trei zile, aruncate de mâini nevăzute, şi căzând zeci deodată din direcții diferite.

Acțiunea strigoilor se mai numeşte şi vampirism. Licantropia se deosebeşte de vampirism. Ea constă în materializarea unor fantome ce provin de ta un om în viață, care doarme în patul său, pe când vampirul este vrăjitorul mort care duce încă o viață vegetativă. Iată un caz de licantropie, în care corpul astral al unui vrăjitor s-a materializat, luând forma unui câine. Într-o localitate, se găsea o casă, prin 1878, pe care proprietarul nu putea nici s-o închirieze şi nici s-o vândă, căci casa era vizitată de o stafie sub forma unui câine care nu lăsa pe nimeni să doarmă noaptea. În apropiere, locuia o bătrână care se cunoştea că este vrăjitoare. Un ofițer pe nume Gustav Bujanso a luat hotărârea de a locui o noapte în acea casă. Pe la ora douăsprezece

noaptea, s-a auzit o zgârietură pe uşa casei unde locuia. El s-a sculat şi a lovit puternic cu sabia în uşă, astfel încât lama săbiei a trecut dincolo de uşă. în acel moment s-a produs un snop de scântei luminoase şi zgomotul a încetat. A doua zi, vrăjitoarea ce locuia aproape de casă a fost găsită moartă în urma unei răni primite în regiunea frontală.

Acest caz de materializare a fost descris de Ernest W. Oaten în cartea *Amintirile unui medium.*

Date noi despre fenomenul de materializare şi dematerializare au adus Pierre Janet în Franţa, Frederik Myers în Anglia şi William Jones în America, în timpul unei şedinţe, ei au reuşit să materializeze spiritul unei fetiţe. La ruşi, Alexandr Aksanov a asistat la o şedinţă de spiritism când un medium s-a dematerializat complet.

Fenomenul de materializare îl găsim şi în apariţiile Fecioarei Maria, în Polonia şi ultima dată în Spania, în localitatea Pora, când s-a arătat unui grup de copii care se jucau. Cu această ocazie a prezis trei lucruri. Mai întâi, a prezis că unul dintre aceşti copii se va îmbolnăvi, lucru care s-a şi întâmplat, a doua zi copilul murind. A doua previziune a fost aceea că sistemul comunist va dispărea, iar a treia previziune o cunoaşte numai Papa care nu are voie să o divulge, fiind înscrisă şi ţinută într-un seif al lui.

Este interesant că cel care a atentat la viaţa papei, turcul Hagea, care se găsea în slujba serviciilor secrete bulgare, ştia de existenţa celei de-a treia previziuni, pentru că la un interogatoriu, când i s-a cerut să se spună în al cărui serviciu secret este, a spus că va divulga acest secret, dacă şi papa va spune ce are scris în seiful lui referitor la previziunile Fecioarei Măria.

FUNDAMENTUL BIOFIZIC AL MEDIUMNITĂŢII

În telepatie şi transmiterea gândirii, corpul astral se desprinde din sistemul nervos al mediumului. Acesta întâlneşte în spaţiu corpul astral al unui individ. Schimbă informaţii şi apoi se reîntoarce în corpul lui fizic. În visul premonitor, corpul astral desprins care călătoreşte în spaţiu ia cunoştinţă şi cu lumea spirituală pe care o întâlneşte, prin văzul şi auzul spiritual. În cazul când se produce şi exteriorizarea sensibilităţii, din corp se desprinde „un dublu” care duce cu el sensibilitatea mediumului, astfel încât corpul rămâne complet insensibil, iar sensibilitatea se concentrează în „dublu-fantoma” care s-a desprins. În experienţele de telechinezie, aşa-numita ectoplasmă sau bioplasmă se desprinde din corpul fizic al mediumului. Se cunoaşte faptul că în timpul unei şedinţe de spiritism, când se face materializarea unui spirit, mediumul scade în greutate - cu exact greutatea fantomei.

Mediumul este o persoană ale cărei elemente constitutive, mentale, dinamice şi materiale, sunt susceptibile de o decentralizare momentană. Pentru a lucra, aceste forţe trebuie să iasă din materie. Ele nu lucrează ca alte forţe ale naturii, asupra materiei din care s-au născut, ci în afară, asupra altei materii. S-a constatat că forţele naturii: electricitatea, căldura, magnetismul, lumina şi gravitaţia, constituie materie disociată sau energie intraatomică. Din eterul spaţial primordial, ce cuprinde protoni, neutroni şi electroni rezultaţi din explozia primordială, aşa-numitul „Big Bang”, forţele spirituale conştiente şi organizatoare au constituit materia în decurs de miliarde de ani. Construcţia materiei neînsufleţite sau însufleţite se face identic. Materia, forţele şi viaţa sunt făcute după acelaşi tipar, materia fiind numai un loc de refugiu al energiilor de tot felul, dar aceste energii există şi în afara materiei, în materia vie, elementul spiritual fiind independent de materie, după îndeplinirea ciclului de evoluţie firească, continuă să supravieţuiască. Am menţionat mai înainte că sunt mediumi care pot trece materia prin materie. Aceasta nu contrazice legile naturii, pentru că legea fizică arată că atomii materiei se disociază în elementele care i-au alcătuit, adică în forţa care se dispersează în eterul primordial. Altfel spus, un corp material poate străbate un alt corp material. Dacă unul dintre ele se disociază, atunci produsul acestei disocieri atomice trece prin corpul rămas material, aşa cum lumina, căldura, magnetismul trec fără nici o greutate prin corpul material.

Părţile componente ale atomului, protonii, neutronii, au o mişcare de rotaţie în jurul axei lor şi o altă mişcare de revoluţie a electronilor în jurul nucleului, cu o viteză de trei sute de mii de kilometri pe secundă, aceeaşi mişcare, la scară mai mică, pe care o au toate corpurile din univers. Viteza lor constituie cauza energiei pe care o conţin. Când viteza lor scade sub influenţa unei cauze oarecare, sub un punct limită, echilibrul particulelor devine instabil şi ele pot fi expulzate în afară, ceea ce constituie începutul disocierii atomului. Materia se disociază sub influenţa luminii, a electricităţii sau în mod spontan. Toate corpurile se disociază, dar unele dintre ele mult mai intens, de exemplu: radiul, uraniul. Forţa spiritului este o cauză formidabilă de disociere a materiei. Gustave de Bon, încă din 1902, calculează că un ban de aramă cântărind un gram, dacă s-ar disocia în întregime, într-o secundă ar elibera o putere de şase milarde opt sute de milioane de cai putere, care ar fi suficientă să mişte un tren de marfă cu o lungime egală cu de peste patru ori circumferinţa pământului, pe o suprafaţă orizontală. În mod normal, această energie se degajă încet în miliarde de ani, adică tot în atâta timp cât i-a trebuit naturii să alcătuiască materia din eterul primordial. Forţa spirituală a mediumului nu numai că poate disocia materia, dar o şi reasociază - ea creează materie acolo unde înainte nu existase. Acest fenomen este atât de rar, încât nici natura nu-l mai poate reproduce, cel puţin în sistemul nostru solar.

Sensul legii lui Lavoisier - în natură nimic nu se creează, nimic nu se pierde, ci totul se transformă - este că natura există dintotdeauna, astăzi nu se mai creează, nici nu se pierde, se transformă sub influenţa reacţiilor chimice. Legea lui Gustave de Bon spune că sub impulsul unei forţe necunoscute, din eterul universal, se creează materie, prin concentrări treptate în timp de miliarde de ani. O dată formată materia, de exemplu: un sistem solar ca al nostru, fenomenul constructiv încetează şi materia se descompune încet-încet, în alte miliarde de ani, întorcându-se la loc, în eterul universal. Aceasta înseamnă că materia se formează sub influenţa unei forţe psihice, aşa cum fac mediumii de materializare. Această forţă este de natură mentală, pentru că organizarea materiei nu este un element haotic, ci organizat şi inteligent. La fel se întâmplă şi în telechinezie.

Un medium celebru de telechinezie a fost Helena Petrovna Blavatsky. Încă din copilărie aceasta putea hipnotiza porumbei. Apoi a fost folosită de poliţie pentru prinderea răufăcătorilor prin puterea ei de desprindere a corpului astral. După o condamnare, a plecat pentru a deveni artistă de circ. A luptat travestită în bărbat alături de Garibaldi. Din Italia a plecat la Boston, în America.

Era capabilă să creeze cele mai suave parfumuri şi cele mai apetisante fructe. Numai printr-un singur gest al mâinii, ea putea oricând să-şi desprindă corpul astral şi să stabilească contacte cu spirite evoluate, care i-au vorbit de existenţa unei alte lumi, spirituale. Ea putea să spargă de la distanţă obiecte de sticlă. Este considerată, de altfel, întemeietoarea teozofiei, pe care a dezvoltat-o atât de bine Rudolf Steiner. Sunt citate numeroase cazuri de mediumi care fac telechinezie. Neli Mihailova, Eusapia Paladino, Rudy Schneider.

Neli Mihailova, prin putere mentală, mişca obiecte, le ridica în aer, le spărgea, separa albuşul de gălbenuşul oului. În Bulgaria, este cunoscută Vanga Dimitrova, cu aceleaşi puteri, fiind, în plus, şi un mediu de premoniţie extraordinar, prevăzând lucrurile ce se vor întâmpla, cu o exactitate de zile şi ore.

Forţa prin care se reuşeşte acest lucru mecanic îl reprezintă eterul, un corp care umple tot spaţiul între corpurile cereşti. El nu a putut fi pus în evidenţă, dar existenţa lui a fost dedusă. Fresnel dovedeşte că lumina se propagă prin ondulaţiuni, la fel ca acelea care se produc prin căderea unei pietre în apă. Aceste ondulaţiuni trebuie să se producă într-un mediu - acel mediu se numeşte eter. Lăsând lumina să treacă cu viteza de trei sute de mii de kilometri pe secundă, înseamnă că are o rigiditate mai mare decât a oţelului, cu o densitate extrem de slabă. Totuşi, nu este gaz, căci, dacă ar fi gaz, la izbirea aştrilor fără atmosferă ar produce o temperatură de treizeci şi opt de mii de grade Celsius. El este un corp solid fără densitate şi greutate, fiind sustras legilor gravitaţiei. Este deci imponderabil, imaterial. Eterul este solid, fără să fie materie,

lucrează întocmai ca forța psihică, putând executa o forță mecanică, fără să fie observat.

SUFLET ŞI SPIRIT

Noțiunea de suflet nu trebuie suprapusă aceleia de spirit. Prin suflet se înțeleg senzațiile noastre de plăcere şi de durere, de bucurie şi de tristețe, de foame sau de sete, precum şi sentimentele de ură sau de iubire. Toate acestea se datorează corpului eteric care este sensibilizat prin organele de simț: văz, auz, miros, gust, pipăit şi care sunt transmise în interiorul corpului prin fibrele nervoase somatice sau viscerale la centrii nervoşi unde corpul eteric este mult concentrat. Aceste formațiuni eterice concentrate sunt influențate de excitații ce sunt primite prin centrele de absorbție şi care pentru viscerele abdominale se concentrează în special în plexul solar, un fel de „creier abdominal" ce controlează funcționalitatea organelor abdominale şi care, la rândul lui, este sub controlul hipotalamusului. Excitațiile primite prin organele de simț sunt trimise în final la scoarța cerebrală unde se conştientizează. Prin urmare, corpul eteric este sufletul senzațiilor noastre, alături de corpul astral.

În ceea ce priveşte noțiunea de spirit, acesta este o formă de energie necunoscută încă, dar care pare să fie formată din particule infraatomice, bine structurate, fără sarcină electrică sau magnetică, fără masă, care circulă cu viteze de zece la puterea a zecea mai mari decât viteza luminii, care pot străbate orice obstacol fără greutate şi care nu sunt supuse legilor gravitației. Spiritul este responsabil de gândirea, memoria, imaginația şi voința noastră. El este nemuritor, rămânând în spațiu după moartea noastră fizică şi supus reîncarnării pentru purificarea lui. În spirit sunt înmagazinate toate informațiile noastre din actuala viață şi din viețile anterioare, iar sediul lui s-ar afla în subconştient, în substanța reticulară în special.

Sufletul nu este nemuritor, el persistă un timp după moarte, atâta timp cât mai persistă legătura dintre corpul astral şi corpul eteric. În această perioadă, spiritul, prin persistența acestor legături cu sufletul, simte nevoia de a se bucura de aceleaşi satisfacții sufleteşti pe care le-a avut în viata pământească. Din această cauză, persistă în înțelepciunea populară obiceiurile parastaselor şi pomenilor ce se fac la înmormântare şi după aceea. Se ştie că, în general, această legătură dintre suflet şi spirit sau, altfel spus, dintre corpul eteric şi corpul astral, este de circa şapte ani - este exact perioada de timp în care au loc aceste parastase şi în care nu este voie să se deshumeze cadavrul.

Dar cum poate sufletul care a părăsit corpul fizic să mai cunoască aceste senzații de îndată ce el nu mai este sub influența organelor de simț care să îi dea senzațiile percepute în lumea fizică?

În lumea astrală, sufletul-spirit este hrănit prin gânduri, prin imaginile transmise prin gânduri, cu alte cuvinte gândurile celor din lumea fizică sunt cele care ajung la suflet, nu alimentele care se împart la parastase.

Aşa cum am spus, spiritul este o formă de energie de proveniență divină, îmbrăcat în mai multe învelişuri fluidice: planetar, solar, universic şi cosmic, care alcătuiesc perispiritul.

Învelişul solar al perispiritului posedă voință, memorie şi inteligență.

În ceea ce priveşte memoria, forma sa cea mai elementară este aceea a unei memorii de simplă recunoaştere în prezența obiectului perceput, dar fără evocare în absența acestuia. Cea mai evoluată formă de memorie este memoria de evocare - prin urmare, capacitatea de evocare sub formă de imagini de amintire, a unor obiecte sau evenimente care nu sunt percepute în prezent. Aceasta presupune o funcție simbolică de imagini mentale (chiar şi limbajul evocă tot imagini mentale), existența unor înregistrări inconştiente, scheme fie pentru organizarea amintirii, fie pentru reconstituirea ei, sau poate doar pentru decodarea ei. Ne găsim, deci, în fața unei codări sau decodări legate cu scheme de acțiuni sau operațiuni. Aceasta înseamnă că memoria comportă două aspecte cu totul distincte: aceea de conservare a schemelor ca atare şi aceea de actualizare a amintirii sau decodarea sub formă de recunoaştere sau evocare. Memoria

instinctului la nou-născut este transmisă prin reîncarnarea spiritului; tot subordonat memoriei spirituale are loc şi funcţia de anticipare. Iată un exemplu: se cunoaşte că, dacă are loc o luptă între un şarpe boa şi un tigru, tigrul pentru a-l face inofensiv pe şarpe, ca să nu-l muşte, îl prinde cu dinţii de gât. În acelaşi timp, se fereşte de mişcările corpului şi cozii şarpelui, acesta putând să-l omoare la rândul lui nu numai prin muşcătură, ci şi prin asfixiere. În acest scop el caută ca, prin mişcarea corpului, să-l înfăşoare prin încolăcire în jurul toracelui. În tot timpul luptei, asistăm la această mişcare a tigrului care, ţinând strâns cu dinţii capul şarpelui, îşi fereşte corpul pentru ca acesta să nu fie încolăcit. De cele mai multe ori şarpele reuşeşte acest lucru, astfel că în final mor amândoi. De unde ştie tigrul, care nu s-a luptat niciodată cu un şarpe, că acesta ar putea astfel să-l omoare? Aceasta se datorează memoriei de evocare pe care o are înscrisă în spiritul său şi pe care o decodează, din alte vieţi anterioare, şi funcţiei de anticipare prin care prevede ce s-ar putea întâmpla în cazul în care nu ar fi atent în această luptă. Această memorie nu poate fi decât în spiritul lui, pentru că procesele de memorie nu se transmit prin codul genetic, respectiv prin ADN sau ARN.

Iată şi un alt exemplu de memorie de evocare şi de anticipare: se cunoaşte faptul că, după ce un leu îmbătrâneşte, este alungat din teritoriul pe care îl deţine împreună cu leoaica şi puii lor, în urma unei lupte cu alt leu tânăr care vine din alt teritoriu şi de cele mai multe ori este omorât. Prima acţiune a leului tânăr învingător, imediat ce a pătruns pe teritoriul leului alungat sau omorât, este aceea de a omorî prin muşcătura coloanei cervicale toţi puii de leu de sex masculin pe care îi găseşte în colonie. Aceasta pentru a nu le da posibilitatea ca, atunci când vor fi mari, să-l poată ataca întrucât nu sunt descendenţii lui. Leul nu a deprins acest instinct în viaţa lui actuală, îl are înscris din alte existenţe anterioare când probabil a fost omorât la rândul lui de un alt pui de leu.

În ceea ce priveşte creierul, se ştie că el are o origine ectodermică şi ne informează asupra mediului exterior în măsură mult mai mare decât asupra interiorului corpului nostru, deşi el joacă rolul de organ reglator pentru ansamblul organismului. Tocmai de aceea, în spiritualismul bergsonian, creierul este redus în raport cu spiritul la rolul modest de cui în care s-a atârnat un palton. Dar chiar şi acest cui este problematic, deoarece dintr-o asemenea perspectivă, la originea vieţii, este paltonul, ceea ce face cuiul inutil. Deci, spiritul îşi creează creierul pentru perfecţionarea evoluţiei lui, fiind subordonat interesului acestuia, aşa cum şi corpul fizic este construit de spirit în acelaşi scop - de a găzdui în condiţii cât mai bune spiritul. Aceasta înseamnă că nu creierul nostru este sediul spiritului. Se cunosc cazuri când unii bolnavi prezintă o inteligenţă şi o memorie perfectă, deşi după moartea lor, la necropsie, se găseşte creierul distrus, fie printr-un abces cerebral, fie prin procese de distrucţie specifice senilităţii.

Pe de altă parte, deşi sistemul nervos se diferenţiază abia la celenterate, funcţiile sale sunt prezente încă de la protozoare.

Inteligenţa nu este nici în raport cu greutatea creierului. Creierele lui Napoleon, Gambeta şi Anatole France aveau 1 500 grame, 1 250 grame şi respectiv 1 017 grame, deci o greutate subnormală şi, totuşi, au fost nişte genii. În creierul lui Einstein a existat un exces de celule gliale, celule de susţinere, care nu au nici un rol în funcţiile lui.

Încă din Antichitate, filozofii greci, în special Pitagora, Platon şi Aristotel, s-au aplecat asupra relaţiei dintre corpul fizic al omului şi procesele psihice. Ei au numit suflet acea parte din organism care este responsabilă de producerea fenomenelor psihice. Pitagora considera sufletul un element material *(pneuma)* care are o provenienţă cosmică, adică eterul cosmic. El considera că mişcarea acestui eter în organism determină procesele psihice, adică stările afective, stările de motivaţie, de gândire sau cunoaştere, precum şi senzaţiile noastre. Conform concepţiei lui, sediul sufletului este localizat în creier şi în inimă, iar contactul cu realitatea se face prin organele de simţ. Rolul inimii ca sediu al sufletului a fost considerat şi de antichitatea romană, de gândirea filozofică chineză antică, precum şi de filozofia indiană veche. În textele vedice, în *Cartea* egipteană a *Morţilor* se descrie judecarea sufletului după moarte, sub forma unei cântăriri efectuată în fata unui tribunal format din patruzeci şi doi de judecători, având pe cântar

inima mortului. În ceea ce priveşte rolul creierului, ca sediu al sufletului, nu materia cerebrală era considerată a avea importanţă, ci cavităţile ventriculilor cerebrali. Această concepţie privind sediul sufletului în ventriculii cerebrali va persista până în secolul al XVIII-lea î.Hr. Această concepţie s-a bazat pe faptul că suportul material al sufletului fiind un fluid eteric, el nu putea fi localizat decât în aceste cavităţi, care ofereau condiţia anatomică cea mai bună pentru localizare. Eterul pneumatic (corpul vital) este de origine divină, ca şi fluidul cosmic, existând o corelaţie între suflet, respiraţie şi aer. Circulaţia eterului pneumatic prin corp, după concepţia lui Pitagora, se făcea prin artere. Platon reia concepţia lui Pitagora asupra sufletului pe care o dezvoltă şi mai mult. El susţine transmigrarea sufletului din spatiile siderale în corpul uman şi apoi, după moarte, reîntoarcerea lui în lumea astrală. De asemenea, el considera sufletul ca o substanţă cosmică de natură divină. Aristotel atribuie cordului rolul principal în procesele psihice, sediul cel mai important al sufletului. Deşi el consideră eterul ca suport al proceselor psihice, nu-l consideră şi suport al forţei vitale care asigură viaţa organismului. Conform concepţiei lui, funcţiile emotional-afective şi motivaţiile sunt localizate în ventriculul cerebral. Aceşti filozofi nu fac o distincţie între suflet şi spirit, între procesele afective şi sentimente, pe de o parte şi gândire şi memorie, pe de altă parte, considerându-le că fac parte toate din suflet.

Apostolul Pavel în *Epistola către corinteni* admite existenţa a două suflete, unul pe care-l numeşte de esenţă spirituală, singurul care supravieţuieşte sau învie după moarte, şi unul mai inferior, în sensul unei materializări mai opace, care structurează corpul fizic. Ambele se întrepătrund cu corpul fizic, neavând o localizare precisă. Acest fluid de origine divină a fost identificat cu suflarea divină din *Geneză.* În concepţia religiei islamice, în *Coran* se consemnează ca sediu al sufletului tot cordul; memoria, atenţia, inteligenţa şi înţelepciunea sunt situate exclusiv în inimă. În ceea ce priveşte natura sufletului, Mahomed se situează pe o poziţie dualistă, considerând sufletul ca un principiu ce transcende materia şi care este insuflat de divinitate.

În Evul Mediu, Toma D'Aquino considera că natura sufletului nu este eterul cosmic, ci spiritul care este transcendental şi de origine divină, eternă, el fiind numai temporar găzduit de corp. În felul acesta, el combină ideea anatomo-fiziologică aristotelică cu concepţia iudeo-creştină a sufletului, privindu-l drept o emanaţie sau o suflare divină. El neagă existenţa pneumei şi a eterului ca un principiu material şi susţine existenţa caracterului transcendent al suportului activităţii psihice. Cu alte cuvinte, în actul creaţiei sufletul nu se transmite de fiecare dată, ci se generează un suflet nou. El admite, totuşi, un suport raţional de origine divină şi un suflet vegetativ care poate fi abordat de ştiinţele naturii.

În timpul Renaşterii, revine puternic concepţia potrivit căreia ventriculii cerebrali au rol în elaborarea proceselor psihice, apeductul lui Silvius şi glanda pineală (epifiza) având rolul cel mai important.

Paracelsus este primul care afirmă că omul dispune de un *spiritus vitae,* adică un suflu vital, care, spunea el, conferă substanţei anorganice calitatea de substanţă organică. El şi-a dat seama că acest corp vital este cel ce determină şi întreţine metabolismul celular şi a fost primul care i-a atribuit calităţile de a avea memorie şi inteligentă. Pe lângă corpul vital, el a adus în discuţie existenţa unui principiu mai puţin material, pe care l-a numit *anima,* şi care ar fi de provenienţă divină, cel ce ar fi suportul activităţilor psihice, dar nu a reuşit să-l localizeze cu precizie, atribuind totuşi un rol creierului. După părerea lui Paracelsus, stomacul ar fi sediul principal al corpului vital, sediul unei inteligenţe a organismului. Dacă comparăm această remarcă cu ceea ce cunoaştem astăzi, nu a greşit prea mult, căci corpul eteric sau vital se concentrează şi în spatele stomacului, în plexul nervos solar, care este un centru neurovegetativ ce controlează activitatea tuturor organelor abdominale. El considera, de asemenea, că tulburările psihice ar fi determinate de activitatea Lunii. De aceea i-a numit lunatici pe bolnavii psihici. El considera că Soarele este corelat cu inima, iar Luna cu creierul - sediul proceselor psihice.

Se poate trage concluzia că toate teoriile despre suflet au următoarele trăsături comune: nu

precizează anatomic locul sufletului, se consideră două compartimente spirituale suprapuse, principiul vital şi *anima (spiritus vitae),* corpul astral descris mai târziu. În epoca noastră se consideră că sediul proceselor psihice ar fi scoarţa cerebrală.

Freud este cel care a admis existenţa unei vieţi psihice conştiente pe care a localizat-o în scoarţa cerebrală, pe care am putea-o numi suflet, şi a unei activităţi psihice subconştiente, cu localizare subcorticală. Această dublă localizare a proceselor psihice pe care a prevăzut-o Freud m-a convins că este cea mai apropiată de realitate, existând două entităţi distincte. Pe de o parte, sufletul care este localizat în scoarţa cerebrală şi în hipotalamus şi, pe de altă parte, spiritul, adică „Eul” nostru îmbrăcat în hainele perispiritului, de corp astral, solar, universic şi cosmic, care îşi are sediul în subconştient, probabil în substanţa reticulară. Spiritul este de provenienţă divină, fiind cel ce ne asigură memoria, gândirea şi inteligenţa. În el se înmagazinează toate acestea şi, după moartea fizică, el nu dispare, ci îşi continuă viaţa de spirit liber în lumea astrală, până când revine la o nouă reîncarnare, dar luând cu el tot ceea ce a înregistrat din memoria altor vieţi. În ceea ce priveşte comportamentul emoţional, tristeţea, bucuria, râsul, plânsul, ca elemente ale sufletului, acestea îşi au sediul în hipotalamus. Tot acolo se află şi sediul poftelor noastre: sete, foame sau sexualitate. Iubirea ca element al sufletului este o combinaţie a activităţii corticale, care admiră frumosul prin organele de simţ, şi hipotalamusului care dă impulsul de erecţie şi ejaculare.

Pe când spiritul este nemuritor, sufletul, după moartea fizică, făcând parte din corpul eteric şi astral, părăseşte corpul fizic, fiind unit un timp cu corpul astral, dar după aceea se desparte de acesta şi dispare. El rămâne cu atât mai mult cu corpul astral cu cât în viaţa pământească a fost mai dezvoltat, în toată perioada cât este unit cu corpul astral, sufletul doreşte să-şi satisfacă plăcerile din lumea fizică, dar, nemaiavând organele de simţ fizice pentru perceperea stimulilor specifici, îşi satisface dorinţele apelând la spirit. Cu alte cuvinte, spiritul ca scânteie divină, pentru perfecţionarea lui, îşi creează sufletul şi corpul fizic, dar, după un timp, se debarasează de amândouă, pentni a-şi crea un alt perispirit, cu un alt corp eteric ca suport al sufletului, atunci când va veni la o nouă reîncarnare într-un alt corp fizic.

Din sfera sufletului face parte şi trăirea sexuală. Actul sexual se desfăşoară sub controlul hipotalamusului - loc central al sistemului nervos vegetativ. Prin centrii simpatici de la nivelul măduvei dorsale şi lombare, produce prin nervii splahnici ejacularea la bărbat şi orgasmul la femeie, iar prin parasimpaticul localizat în măduva sacrată produce erecţia penisului şi erecţia clitorisului, care induc automat dorinţa sexuală. Erecţia, ca şi producerea de stimuli hormonali, pentru ovare şi testicule, este în strânsă legătură cu concentraţia testosteronului din sânge şi, respectiv, foliculină şi progesteron. Anumite celule nervoase de la nivelul hipotalamusului sunt astfel structurate, încât, prin conexiune inversă în funcţie de această concentraţie în sânge, stimulează sau inhibă organele genitale. Această structurare specifică celulară este dată de matriţa corpului eteric, specifică fiecărui organ în parte. Cu alte cuvinte, informaţia genetică se află în structura energetică a corpului eteric a organului respectiv. Orice experienţă sexuală produce o nouă trăire sufletească, dar plăcerea sexuală, făcând parte din sfera sufletului, este trecătoare ca şi sufletul.

Nu acelaşi lucru se poate spune despre iubire. Iubirea face parte din spirit. Fie că ne referim la iubirea partenerei, a fraţilor sau a părinţilor, ea implică gândirea şi reprezentarea în imagini a acestora, or toate acestea fac parte din atributele spiritului. Iată de ce iubirea adevărată, făcând parte din spirit, este nemuritoare ca şi spiritul.

SOMNUL ŞI VISUL

În timpul somnului, rămân pe locul de odihnă corpul fizic şi corpul eteric, nu însă corpul astral şi Eul omului adormit, în somn, corpul eteric rămâne unit cu corpul fizic şi de aceea funcţiile biologice continuă. Dacă corpul fizic ar rămâne singur, fără corpul eteric, acesta s-ar

descompune. În somn se sting reprezentările, suferința şi plăcerea, bucuria şi mâhnirea, facultatea de a exterioriza o viată conştientă, în timpul stării de veghe, imaginile model pentru corpul eteric nu acționează cu deplină putere, munca de veghe corpul astral şi-o îndeplineşte numai înăuntrul corpului fizic. În somn el acționează asupra acestuia, dar din afară.

După cum, pentru hrănire, corpul fizic are nevoie de lumea exterioară cu care se aseamănă, tot astfel şi corpul astral, pentru a se împrospăta, trebuie să se desprindă de corpul fizic şi eteric pentru a ieşi în lumea spiritelor ca să se hrănească cu fluidele eterice din univers. Corpul fizic ar muri imediat dacă ar fi rupt de mediul ambiant, căci, de fapt, corpul fizic al omului nu este decât o parte a pământului sau a universului fizic. Din acest punct de vedere, el se raportează la pământ ca un deget al mâinii la corpul omenesc. Despărțind degetul de mână, el nu mai poate să se hrănească şi moare. Tot astfel şi corpul astral: dacă nu s-ar despărți de corpul fizic şi corpul eteric în timpul somnului, nu ar putea ieşi în spațiu, nu s-ar putea reîmprospăta cu fluidul astral şi astfel omul ar muri. În timpul stării de veghe, corpul astral este smuls mediului său, numai în somn el este într-o lume asemănătoare lui. În starea de veghe este absorbit de corpul fizic şi eteric pe care le umple peste tot, iar prin organele de simț, corpul astral percepe lumea exterioară. În interiorul corpului el păstrează numai imaginile model de care are nevoie corpul eteric, căci în timpul somnului corpul astral primeşte imaginile lumii care îl înconjoară. În timpul stării de veghe, sufletul-spirit înlocuieşte imaginile model cu propriile sale modele. De îndată ce simțurile îşi încetează activitatea, o forță creatoare îşi face apariția în om. Este acelaşi element creator care există şi în somnul fără vise şi care atunci reprezintă starea sufletească opusă stării de veghe. În timpul somnului cu vise, corpul astral mai păstrează o anumită legătură cu corpul fizic şi corpul eteric printr-un cordon fluidic. Dacă se rupe şi această legătură, atunci avem somnul fără vise. Fără organele de simț, corpul astral nu mai poate raporta just imaginile din vis la adevăratele fenomene şi obiecte din lumea exterioară.

MONOIDEISMUL ŞI NORMALIZAREA VISELOR. CLARVIZIUNE ÎN VISE

Prin monoideism se înțelege o gândire puternică despre o acțiune sau un lucru, pe care o aducem în prim-plan, căutând în acelaşi timp să nu ne gândim şi la altceva. Monodeismul este o puternică viziune a autosugestiei.

Cu cât vom reuşi mai bine să ne concentrăm gândurile asupra muncii pe care o depunem, cu atât mai bine ne vom deconecta de influențele zgomotoase şi ne vom coordona forțele sufleteşti şi spirituale în scopul atingerii țelului propus. Cu cât vom reuşi să ne concentrăm gândurile doar pe un singur lucru înainte de culcare, cu atât mai sigură va fi reuşita noastră. Acest gând va fi preluat în timpul somnului de corpul astral pe tot parcursul nopții şi se va ocupa de el pentru rezolvare, încât, la trezire, problema care ne-a frământat în cursul zilei precedente va avea o soluție. Cu alte cuvinte, starea de monodeism poate să transpună în spațiu corpul nostru astral, fără să intervină hipnoza. Această stare de monodeism este foarte utilă în mai multe acțiuni. Înainte de a adormi, Eul nostru trebuie să-şi amintească în linişte şi singurătate toate amintirile zilei trecute şi să-şi fixeze în gând ceea ce doreşte să realizeze a doua zi. Doctorul Bernardt, în lucrarea sa *Cartea minunilor şi secretele naturii,* descrie modul cum prin monoideism se pot rezolva probleme care în starea de veghe par insolubile. Vise de asemenea natură sunt destul de des întâlnite şi în literatură. Important este ca oamenii să-şi însuşească imediat capacitatea prin care să-şi amintească exact ceea ce au visat. Pentru aceasta trebuie ca, dimineața, la trezire, să se concentreze asupra visului şi să retrăiască toate fazele lui, chiar să-şi noteze pe hârtie visul. Pentru a ajunge la starea de monoideism natural, trebuie să exersăm mai întâi cu lucruri mai uşoare, ca de exemplu: ne impunem ca a doua zi dimineața să ne sculăm veseli şi bine dispuşi sau să ne trezim la o oră fixă, apoi să trecem la exerciții mai grele. Pentru obținerea stării de monoideism, trebuie să alungăm alte gânduri care ne îndepărtează de la planurile noastre, ca astfel să putem ajunge la o concentrare puternică şi curată. Problema pe

care vrem s-o rezolvăm să fie ultimul nostru gând cu care adormim, în ceea ce priveşte visele, acestea sunt de trei feluri:

- vise care se produc din instincte fizice; aceste vise sunt chinuitoare şi se produc înainte de miezul nopţii;
- vise care se produc sub influenţe exterioare şi pe care le putem condiţiona;
- adevăratele vise care se produc în majoritatea cazurilor în orele de dimineaţă.

Visele produse în legătură cu influenţele excitaţiilor fizice sunt legate de sânge, de organele interne ale organismului. Dacă, înainte de culcare, mâncăm alimente greu digerabile, visele vor fi chinuitoare, căci respiraţia este îngreunată, nervii se abat de la starea lor normală de repaus. Se pot produce modificări importante în organism; aşa, de exemplu, în caz de vise cu accidente mortale, se produc pulsaţii puternice ale inimii, se măreşte tensiunea arterială, respiraţia este îngreunată. A doua zi munca este obositoare, iar starea generală este foarte proastă. Excitaţiile sonore din timpul nopţii pot produce diferite vise, de exemplu: zgomotul monoton al ploii ne face să visăm că asistăm la concerte de muzică, sau zgomotul pe care îl face vântul ce bate la uşă ne face să visăm că hoţii încearcă să spargă uşa etc.

În scopul ducerii la bun sfârşit a oricărei dorinţe, trebuie să avem în vedere următoarele reguli: cu cel puţin două ore înainte de culcare vom mânca masa de seară, care va fi uşoară, şi nu vom bea băuturi excitante: alcool, cafea, ceai. De asemenea, nu vom face nici un fel de eforturi fizice. Timpul ce se scurge de la terminarea cinei până la culcare să-l petrecem în pace şi linişte şi să ne gândim numai la lucruri plăcute. De asemenea, înainte de a adormi, să căutăm o poziţie a corpului cât mai comodă, să nu ne culcăm pe partea stângă, căci această poziţie îngreunează bătăile inimii, şi nici pe burtă. Capul să fie în direcţia nord, iar picioarele spre sud, căci curentul cosmic circulă pe direcţia sud-nord. El trebuie să intre în corp prin picioare şi să iasă prin creştetul capului. Este bine să avem în camera de dormit aer proaspăt şi, dacă se poate, să dormim cu geamul deschis, pentru ca aerul proaspăt să pătrundă mereu în cameră. Să lăsăm să pătrundă o uşoară rază de lumină, pentru ca visul să nu fie întunecat. De asemenea, să nu folosim în camera de dormit parfumuri sau alte mirosuri artificiale. E bine să ascultăm puţină muzică bună înainte de culcare, dar în surdină. Cel ce doreşte să aibă un vis determinat, după ce s-a culcat în pat, să nu mai discute cu nimeni, să efectueze timp de zece-cincisprezece minute exerciţii de concentrare a gândirii, care să aibă la bază închipuirea obiectului dorit. Este posibil ca perechea celui adormit (soţ-soţie) să-i sugereze visul ce trebuie visat. Pentru aceasta, trebuie să-i şoptească la ureche ce trebuie să viseze, la o oră după ce acesta a dormit. Acest procedeu se numeşte „educaţie astrală” şi poate fi aplicat şi în cazul copiilor, şoptindu-le cuvinte de îndreptare.

Arta condiţionării viselor duce la al treilea fel de vise, acelea de clarviziune. Preoţii din Antichitate cunoşteau bine acest procedeu, ei putând obţine în starea de monoideism vise de clarviziune, cu acţiuni ce urmau să se desfăşoare în viitor.

Putem visa, de asemenea, şi amintiri din alte vieţi trăite este aşa-numitul fenomen *deja vu.*

În timpul somnului, corpul astral se împrospătează cu fluid cosmic. Este bine de subliniat faptul că acest fluid cosmic, care este încărcat cu electricitate alternativă, nu-l putem primi din univers decât în timpul nopţii, atunci când între Pământ şi univers nu se interpune Soarele, căci fluidul solar este încărcat cu electricitate pozitivă şi se opune fluidului cosmic. Din această cauză nu se poate compara somnul din timpul zilei cu cel din timpul nopţii. Fluidul solar împrospătează în special corpul eteric, care pătrunde în organism prin mâna stângă şi iese prin mâna dreaptă, numai că în corpul omenesc acest corp eteric are o dublă polaritate. Pe partea stângă este încărcat electromagnetic negativ, iar pe partea dreaptă electromagnetic pozitiv.

Corpul astral, în timpul nopţii, părăsind corpul fizic şi eteric, se întâlneşte în lumea astrală cu alte corpuri astrale - spirite ale oamenilor încarnaţi sau ale celor morţi - cu care poartă conversaţii, se plimbă alături de ele şi se informează de la ele.

BĂTRÂNEȚEA

Întotdeauna bătrânețea a preocupat pe gânditori (Cicero, Seneca, Schopenhauer), constituind de asemenea subiect de inspirație pentru artişti ca Rembrandt, Michelangelo, Delacroix şi mulți alții. Este fenomenul care produce moartea naturală. Ce se întâmplă în organismul omului, încât aspectul său fizic se schimbă atât de mult şi îi scad toate funcțiile? Ce se consumă sau ce nu se mai consumă? în procesul de îmbătrânire, fundamentală din punct de vedere biologic este scăderea capacității de adaptare, fenomen care trebuie înțeles atât la nivelul funcțiilor diferitelor organe cât şi la nivelul metabolismului celular. Ansamblul mecanismelor de reglare care conduce la echilibru dinamic al homeostaziei funcționează mai lent sau insuficient. Homeostazia reprezintă constanța parametrilor mediului intern: PH, presiune parțială a oxigenului şi bioxidului de carbon în sânge şi celule, o anumită concentrație a ionilor. Aceste mecanisme se asigură printr-o reglare neurohormonală, celulară şi intracelulară.

La bătrâni, această homeostazie se realizează mai greu, iar mai târziu perturbarea este ireversibilă. Apar o arteroscleroză generalizată, o modificare a substanței fundamentale a țesutului conjunctiv, a colagenului, o hipotrofie musculară, o scădere ponderală şi în înălțime, o micşorare a capacității respiratorii, o osteoporoză generalizată.

Toate funcțiile organismului devin insuficiente. Apare o perturbare a proceselor psihice: bătrânii devin anxioşi, agresivi, conflictuali, emotivi şi egoişti. Se observă o scădere a memoriei caracterizată prin inerție şi reducerea asocierilor cu o incontinență psihoemoțională.

Îmbătrânirea aşa-zisă primară (programată) situează în centrul atenției acizii nucleici şi proteinele componente ale macromoleculelor de acid dezoxiribonucleic de la nivelul cromozomilor. Apar erori în replicarea ADN-ului cu sinteze de proteine false. Se modifică puterea imunologică a organismului prin apariția de complexe antigen-anticorpi asupra propriilor organe. Se produce o deshidratare progresivă a organismului.

Se consideră că după vârsta de patruzeci de ani, vârsta la care se constată un maximum funcțional, capadtatea funcțională a organismului scade anual cu 0,5-l,5%. Procesul de îmbătrânire diferă de la individ la individ, fiind legat de zestrea sa genetică. Se ştie că durata de viață este înscrisă în cromozomul 7. Există o îmbătrânire fiziologică normală care se produce în anumite etape: între patruzeci şi cinci şi patruzeci şi nouă de ani, perioada de tranziție, între şaizeci şi şaptezeci şi cinci de ani, perioada omului vârstnic, între şaptezeci şi cinci şi optzeci şi nouă de ani de ani, omul bătrân, iar peste nouăzeci de ani, longevitate.

Există şi o îmbătrânire patologică, similară stării de boală, care presupune o dereglare rapidă, avansată, care imprimă un decalaj între vârsta calendaristică şi vârsta biologică. În mod normal, începând după cincizeci de ani, se observă o scădere a vitezei de propagare a influxului nervos în lungul axonilor, cu o creştere treptată a perioadei de latență.

La nivelul scoarței cerebrale, se observă o încetinire a ritmului alfa al undelor cerebrale. În sistemul imunitar se pierde capacitatea de recunoaştere a celulelor anormale rezultate din diviziunile celulare (se ştie că, la nivelul întregului organism, zilnic se formează miliarde de celule noi). Anumite toxine exogene au, de asemenea, un rol important. Dintre acestea, alcoolul şi tutunul sunt pe primul plan. Se cunoaşte efectul nociv al tutunului - o singură țigară scade durata de viață cu cinci minute. S-a remarcat că vigoarea organismului, atât la femeie cât şi la bărbat, este strâns corelată cu funcția normală a ovarului şi a testiculului. Cu câtfenomenul de menopauză la femeie şi fenomenul de andropauză la bărbat se produc la o vârstă timpurie, cu atât îmbătrânirea este mai precoce.

Instinctul de perpetuare a speciei nu mai poate fi îndeplinit, iar menirea individului în această viață se încheie.

MODIFICĂRI ORGANICE ÎN PROCESUL DE ÎMBĂTRÂNIRE

Îmbătrânirea plămânilor

În procesul de îmbătrânire la nivelul plămânilor au loc modificări care angajează deteriorarea progresivă a țesutului pulmonar şi o creştere a rigidității cutiei toracice. Se măreşte sistemul alveolar prin dilatarea alveolelor, se reduce elasticitatea plămânului şi creşte aerul rezidual din alveole. Capacitatea respiratorie se reduce. De asemenea, se reduc capilarele pulmonare, provocând insuficiență respiratorie. Scade amplitudinea respiratorie, toracele apare lărgit, globulos, omul respiră mai greu, obosind uşor, căci se reduce cantitatea de oxigen pe care plămânul o poate transporta pentru țesuturi. La toate modificările pulmonare se adaugă şi modificări ale cutiei toracice, prin apariția de deformări ale coloanei vertebrale, prin scolioză şi mai ales prin cifoză.

Îmbătrânirea aparatului cardio-vascular

Procesul de îmbătrânire duce la o arterioscleroză generalizată. Cardiopatia ischemică este forma cea mai frecventă de manifestare a arteriosclerozei şi cauza cea mai frecventă de deces. La acestea se mai adaugă o uşoară hipertensiune arterială prin sclerozarea pereților vaselor mari. Modificările cardiace încep să apară după vârsta de patruzeci de ani. Încep în special cu modificări în ventriculul stâng, cel care are sarcina cea mai importantă de a trimite în circulație, la fiecare sistolă, o cantitate de sânge ce trebuie să învingă presiunea perețilorvasculari. El se măreşte în volum.

Echilibrul hemodinamic este menținut de inimă până în jurul vârstei de cincizeci şi cinci-şaizeci de ani. După această vârstă, inima nu se mai adaptează la efort şi nici la mărirea valorilor presiunii arteriale. Starea funcţională a celor două artere coronare care hrănesc muşchiul inimii se modifică foarte mult. Creşte cantitatea de grăsime din jurul vaselor coronare, lumenul lor se îngustează, inima primind mai puțin sânge, ceea ce duce la miocardoscleroză.

Se produc modificări în circuitul influxului nervos specific al cordului, apar blocuri de ramură, extrasistole sau alte modificări de ritm cardiac, apar sufluri cardiace, iar puterea de contracţie a inimii scade. Se produc frecvent crize de angină pectorală, stări de preinfarct şi infarcte miocardice.

Mulți bătrâni mor prin insuficiență cardiacă.

Îmbătrânirea sistemului nervos

Sistemul nervos uman dispune de circa zece la puterea a unsprezecea celule şi fiecare neuron dispune în medie de zece la puterea a patra contacte sinaptice. Fiecare neuron are circa zece la puterea a opta molecule şi fiecare dintre aceste molecule se reînnoieşte de circa zece la puterea a patra în cursul unei vieți. Procesul de îmbătrânire duce la o acumulare de lipofuscină în neuron, o degradare a neurofibrilelor, se produc modificări în mitocondrii, care îşi reduc numărul.

La nivelul acidului dezoxiribonucleic şi acidului ribonucleic, apar legături alterate, cu dereglări în biosinteza proteică.

Se produce o proliferare a țesutului conjunctiv dintre neuroni, a nevrogliei. Vasele cerebrale suferă un proces de arteroscleroză, se produce o scădere a greutății creierului, care reprezintă 1/7 din greutatea adultului. Apar instabilități în mers, baza de susținere are tendința să se lărgească, mişcările de întoarcere se fac mai greu, apar mişcări involuntare ale mâinilor, tremurături şi mişcări coreice.

Mirosul, vederea sunt diminuate. Apar atrofii musculare la nivelul mâinilor, scade memoria şi apar modificări de orientare, în timp şi spațiu, se observă o scădere a nivelului intelectual, o diminuare a atenției şi o lentoare în gândire. Apar stări depresive, instabilități emoționale cu stări agresive, se accentuează egocentrismul.

Toate aceste simptome pot duce la demențe senile.

Îmbătrânirea aparatului digestiv

După vârsta de cincizeci de ani, musculatura pereților stomacului începe să se atrofieze, pereții devin subțiri, corpul gastric devine aton, se alungeşte, căzând uneori până în pelvis, scade aciditatea gastrică. De asemenea şi la nivelul intestinului se produce o involuție musculară, intestinul devine aton, creşte meteorismul abdominal şi scade peristaltica, majoritatea bătrânilor suferind de constipație, apar tulburări sfincteriene, cu pierdere involuntară a scaunului.

Îmbătrânirea aparatului renal

Modificările sclerozei apar şi la nivelul rinichilor, care îşi micşorează volumul cu 30-50% față de adult. Modificările apar la nivelul glomerulului renal al tubilor renali şi în țesutul interstițial. Apar micțiuni frecvente, mai ales nocturne, cu incontinențe de urină, scade capacitatea de concentrație a rinichilor. În urină apar proteine şi elemente figurate ale sângelui (hematii şi leucocite).

La bărbați se întâlneşte frecvent adenomul de prostată, care provoacă micțiuni şi mai frecvente şi o greutate în actul micțiunii.

Modificări produse de îmbătrânire asupra sângelui

O dată cu vârsta, scade conținutul hidric al organismului, se pierde atât apa extracelulară cât şi apa intracelulară. Scade concentrația fosforului şi calciului, scad proteinele din sânge printr-o diminuare a sintezei lor la nivelul ficatului, scade aportul de glucoza spre țesuturi, dar creşte lent şi progresiv concentrația lipidelor şi colesterolului, care favorizează producerea arterosclerozei.

Modificări produse de îmbătrânire asupra glandelor endocrine

La vârstnici, hipofiza se atrofiază, în special la bărbați, procesul de îmbătrânire se corelează cu o scădere a sensibilității hipotalamice la semnalele periferice. Menopauza s-ar explica prin lipsa inhibării ciclice, programată genetic, a producției de gonadotrofine hipofizare. Are loc o scădere a funcției glandei tiroide care se manifestă prin aspectul uscat şi zbârcit al pielii, prin astenie, constipație, căderea dinților, scleroza vasculară şi hipoacuzie progresivă. În ultimele decade de vârstă, se remarcă şi o scădere în volum şi greutate a glandelor suprarenale. Are loc o scădere continuă a producției de hormoni sexuali. Testiculul prezintă un proces continuu de fibroză. Celulele ce secretă testosteronul se atrofiază şi degenerează. Celulele ce secretă spermatozoizii îşi mențin 50% din capacitate, până la adânci bătrâneți. Ovarele, la menopauză, suferă un proces intens de atrofiere, devin sclerochistice, cantitatea secreției de foliculină şi progesteron scade până la dispariție. Sânii îşi pierd din consistență, se produce o scleroză a vulvei, o scleroză a vaginului şi o atrofiere a uterului.

Modificări produse de îmbătrânire asupra oaselor şi articulațiilor

Oasele corpului suferă un proces de osteoporoză, care apare imediat după menopauză la femeie, iar la bărbat după andropauză, dar ceva mai târziu. Osteoporoza este însoțită de dureri osoase şi articulare, oasele îşi pierd rezistența şi elasticitatea, fracturându-se uşor. La nivelul articulațiilor, apare artroza; mai frecvent, la bărbat înainte de patruzeci şi cinci de ani şi la femei după cincizeci şi cinci de ani. Ea poate apărea la nivelul coloanei vertebrale, cervicale, dorsale sau lombare. Adesea se produc şi modificări în discul intervertebral. La genunchi, însoțind artroza, poate apărea şi lichid în articulație.

După ce am amintit, foarte pe scurt, toate modificările organismului uman, în procesul de îmbătrânire, se pune întrebarea firească: de ce îmbătrâneşte omul, de ce trebuie să moară atât de schimbat față de aspectul lui din tinerețe. Ce factori intervin? La aceste întrebări s-au încercat foarte multe explicații. Una ar fi aceea că procesul de copiere, care se face încontinuu,

schimbând în totalitate toate celulele corpului o dată la şapte ani, nu se mai face exact, că ADN-ul nu se mai copiază identic după fiecare replicare necesară diviziunii celulare. Dar ce factor intervine pentru a determina acest proces?

S-a emis şi o ipoteză, şi anume că organismul ar fi continuu intoxicat cu produşi rezultaţi din putrefacţia intestinală şi că aceşti produşi (fenol, scatol, indol) ar acţiona asupra celulelor ficatului, unde se face sinteza proteinelor, precum şi asupra măduvei osoase, unde se fabrică globulele roşii şi globulele albe ale sângelui. De aici, a venit ideea anihilării florei de putrefacţie din intestin, prin consumul regulat de iaurt, pe care îl recomandă Bogomolet... S-a insistat şi asupra rolului pe care îl au cele două glande de reproducere, ovarul şi testiculul, plecând de la constatarea că, o dată cu menopauza şi andropauză, începe un proces ireversibil al îmbătrânirii, cu pierderea vigoarei fizice şi a dorinţei de viaţă. Folosirea procainei (Gerovital, Aslavital) preconizată de şcoala românească de geriatrie pare a încetini în oarecare măsură procesul, prin acţiune directă asupra celulelor, probabil prin activitatea unei enzime, numită adenilciclază, dar în orice caz nu poate evita procesul de îmbătrânire.

Explicaţia cea mai plauzibilă o oferă ştiinţa spirituală. Aţi văzut că forţa viului, forţa care întreţine viaţa, aceea care formează scheletul structural, energetic al organismului, este corpul eteric, sau corpul vital. Mai întâi, apare acest schelet energetic şi pe el se fixează corpul nostru fizic.

Se ştie că, dacă în urma unui accident sau a unei intervenţii operatorii, se produce o lipsă de substanţă, de exemplu piele, organismul îşi reface această piele, şi nu un altfel de ţesut. Cine are inteligenţa să conducă acest proces? Am amintit în cuprinsul acestei cărţi că într-o secundă organismul nostru primeşte peste o sută de milioane de unităţi informaţionale, atât din mediul intern cât şi din cel extern, numai că acestea sunt decodificate, selectate după importanţa fiecăreia, şi numai o mică parte devine conştientă.

Aceasta înseamnă că cel care efectuează un lucru conştient, inteligent ,trebuie să aibă el la rându-i o inteligenţă - subconştientul. Pentru fiecare stimul, acest organ răspunde corespunzător. Acesta este spiritul nostru - el are informaţia despre cum se poate reacţiona îndiverse situaţii trăite în viaţa actuală sau în alte trăiri anterioare. Pentru a răspunde, are nevoie de materialul necesar şi acest material este corpul de energie, corpul vital, matricea necesară formării diverselor ţesuturi ale corpului. El se împrospătează prin absorbţie din univers, prin anumite centre invizibile cu ochiul liber, dar vizibile prin vederea spirituală. Sunt cele şapte „rozete” pe care le-am descris. Cu timpul ele devin insuficiente, deşi nu se epuizează niciodată. Cauza procesului de îmbătrânire este pierderea treptată a forţei vitale, a corpului de energie pe care îl numim corp vital. El nu se mai împrospătează, ci se consumă mereu pentru întreaga activitate celulară. Aşa se explică de ce o ţigară scurtează durata vieţii cu cinci minute - ea alterează câmpul de energie nu numai la om, ci şi la o plantă care se află în preajma fumului de ţigară, care se ofileşte. Aşa se explică şi faptul că viaţa petrecută la ţară în aer curat, sau în staţiune de munte, cu posibilitatea de a se împrospăta mai uşor forţa vitală, duce la o prelungire a duratei noastre de viaţă cu cel puţin şapte-zece ani.

MOARTEA

Moartea este fenomenul care a preocupat mintea omenească de când a apărut omul pe pământ. Nici un alt eveniment nu l-a pus mai adânc pe gânduri ca această nemişcare şi răceală a corpului omenesc din momentul morţii.

Chiar şi sălbaticul cel mai îndobitocit are un sentiment că s-a petrecut ceva extraordinar cu semenul lui. Acest sentiment s-a întărit şi prin observarea că toate fiinţele pe care le-a cunoscut, la un moment dat, mor. Nimeni nu scapă morţii. Toţi suntem supuşi durerii de a vedea pe cineva iubit, din jurul nostru, plecând în lumea invizibilă ochilor noştri. Acest eveniment aşezat cu desăvârşită înţelepciune de Dumnezeu a produs de-a lungul secolelor atâtea griji, atâta frică şi atâtea superstiţii, încât toată existenţa oamenilor a stat sub teroarea zilei fatale, când va dispărea

pentru totdeauna.

Totul este o deşertăciune, din pământ ai fost creat şi în pământ vei ajunge, aşa cum spune Sfânta Scriptură, fără să iei cu tine nimic din ceea ce ai agonisit. Omenirea nu este lămurită ce se petrece dincolo de mormânt. Această trecere dintr-o stare în alta este un factor comun pentru tot ce există în univers. În această lumină, viata omului capătă un alt înțeles, iar moartea, din oribilă şi respingătoare, devine un element firesc. Omul scapă de întunericul vieții pământeşti şi trece într-o lume de lumină, dacă s-a străduit să respecte pe pământ legile divine. Este bine ca omul să aibă cunoştințe despre actul morții, căci altfel agonia va fi prelungită şi, în plus, spiritul lui ajuns în spațiu nu ştie ce s-a întâmplat cu el, se zbate în neştiință, şi abia târziu îşi dă seama că se află într-o lume formată din alt fel de material şi în alte condiții decât în viața pământească.

Pentru materialişti, care nu văd în viața plantelor, a animalelor şi a omului decât fenomene fizice, chimice, biologice şi mecanice, viata este aceea pe care omul o trăieşte pe pământ. Deci, am putea spune că sunt oameni care nu mai cred în existența unei vieți dincolo de moarte.

O altă categorie înclină să creadă în existența unei alte vieți, dar nu îşi închipuie unde şi cum va fi.

În fine, există o a treia categorie, a celor inițiați, care cunosc perfect evoluția spiritului uman după moarte.

La început, religia creştină, a ştiut să propovăduiască nemurirea sufletului şi nenumăratele lui reîncarnări, dar cu timpul a pierdut orice cunoştință a lumii invizibile, mărginindu-se a susține numai teoretic soarta spiritului după moarte, ea nemaifiind în măsură să dea o explicație referitor la domeniul şi felul de viață al omului după moarte. Se mărgineşte să ne spună despre o viață plină de chinuri în Iad, pentru cei culpabili în lumea pământească, şi de o viață fericită în Rai, pentru cei ce au ascultat de învățămintele din Sfânta Scriptură, în timpuri străvechi, cunoştințele cu ceea ce se întâmpla cu un om după moarte erau cunoscute numai de preoții care le transmiteau oral urmaşilor şi discipolilor. Doctrina teozofică, spiritistă, este singura care ne explică rostul sufletului în lumea fizică şi a spatiilor, creațiile spiritului divin, natura şi atributele ființei supreme. În general, aceste asertiuni nu sunt crezute de cei ignoranți, care le neagă cu încăpățânare, fără să ia în considerare că spiritul divin a dat fiecăruia dintre noi judecata de a cerceta lucrurile şi faptele ca să cunoască adevărul. Este de înțeles cum asemenea explicații despre felul cum moare omul, cum se reîncarnează şi cum trăieşte în spațiu în stare de spirit liber, explicații obținute în urma a mii şi mii de experiențe aparținând unor persoane străine unele de altele, cu ajutorul unor mediumi, din țări depărtate unele de altele şi în diferite timpuri - nu sunt crezute.

Cunoscând aceste taine, moartea ne apare ca un incident, o simplă formă de trecere dintr-o stare în altă stare.

Moartea fizică nu schimbă natura omului. După moarte, în lumea spațială, ei nu este, nici mai mult nici mai puțin, decât gradul lui evolutiv din punct de vedere spiritual Gradul evolutiv din lumea spiritelor nu corespunde cu funcția pe care un om a avut-o în lumea fizică. Un simplu cioban, cum a fost Petrache Lupu de la Maglavit, care a fost un medium auditiv în lumea fizică, sau un biet plugar neştiutor de carte, dar admirabil ca moralitate, după moarte pot să fie de o vibrațiune superioară în lumea eterică asemănătoare unui profesor universitar sau unui preşedinte de țară. Valoarea unui spirit nu se măsoară după rangul lui social pământesc, după cunoştințele din lumea fizică, ci după vechimea spiritului lui, după gradul lui de evoluție morală şi intelectuală.

Întrucât moartea este un lucru natural, plânsul, zile, luni sau ani după plecarea în lumea spiritelor a unui părinte, soț sau frate, nu este indicat, căci durerea produce unde eterice, care străbat spațiile din jurul pământului. Ele merg şi se adresează celui plecat şi produc asupra lui o mare suferință. De multe ori strigătele celor din cameră fac ca spiritul să nu se poată desprinde uşor de corpul fizic al celui muribund. În popor, uneori se spune: „L-au întors de la moarte”. Această manifestare provoacă spiritului o foarte mare suferință.

Spiritele din lumea astrală ne vizitează, ne fac cunoscută prezenta lor prin mici semne:

trosnituri de obiecte, ciocănituri în oglindă sau geam, spargerea de la sine a unor obiecte, sau o străfulgerare dacă în cameră este întuneric. Dar orice comunicare pe care o fac spiritele trebuie aprobată de spiritele superioare lor. În Bucureşti, înainte de război, îşi ducea viaţa lui liniştită un om, care era un medium auditiv. Pe când era la şcoala comercială, avusese un coleg cu care s-a înţeles foarte bine, fiind buni prieteni. Acest coleg a murit de tânăr, într-o seară, a auzit glasul colegului său mort, care îl avertiza că va avea o mare nemulţumire de acolo de unde nu se aşteaptă. La puţin timp, a primit o citaţie, prin care fratele lui îl acţiona în judecată, pretinzând că ar fi primit o sumă de bani de la mama lor care tocmai murise. Fără probe, fratele a pierdut procesul. Comunicarea colegului mort fusese făcută spiritelor superioare. Pentru aceasta, a fost condamnat la o nouă reîncarnare.

După aproape un an, omul a auzit din nou glasul prietenului său, care i-a spus: „În spaţiu orice greşeală se plăteşte. Eu te-am avertizat că vei avea un necaz, fără să am încuviinţarea superiorilor mei, şi pentru această faptă am fost pedepsit să mă nasc în sânul unei măicuţe aici în Bucureşti. După naşterea trupşorului meu, am mai trăit câteva luni şi am plecat, lăsând în lacrimi şi durere pe sărmana mea mamă. Acum sunt iar spirit liber, şi voi mai veni la tine, dar nu îţi voi mai spune nimic fără ştirea celor mari” (relatare redată din cartea *Taina cerului şi a pământului* de Scarlat Demetrescu).

ACTUL MORŢII

Senzaţiile care preced şi urmează morţii sunt diferite de la om la om şi depind de înălţimea morală a spiritului care părăseşte corpul.

În general, separarea spiritului de corp se face gradual, încetul cu încetul. Cu cât legătura fluidică dintre corp şi suflet este mai mare, cu atât agonia va fi mai lungă. În momentul morţii, toate evenimentele din viaţa lui sunt rememorate. Această retrăire a vieţii pământeşti se face fulgerător, după care spiritul este cuprins de întuneric. Cu toate învelişurile sale de corp astral, solar şi cosmic, spiritul se strecoară afară prin creştetul capului, ieşind ca un fum de ţigară, sub forma unei cete aburii, ce se înalţă spre tavanul camerei.

Clarvăzătoarea Eglen Garett din New York vedea spirale de energie părăsind cadavrele, trei zile după decesul lor. Aceste curbe de energie erau asemănătoare cu traseul înregistrat la acelaşi aparat în momentul când Neli Mihailova deplasa de la distanţă obiectele.

Serghiev reuşeşte să descopere la oarecare distanţă, circa patru metri de mort, câmpuri de forţă electromagnetică. Doctorul Dougali, cântărind omul muribund înainte şi după exitus, a constatat că greutatea lui a scăzut brusc, cu o valoare a învelişurilor sale astrale.

La spiritele inferioare, degajarea sufletului de corp se face prin gură, o dată cu ultimul suspin. Când tot perispiritul a ieşit afară din corp, această masă fluidică se adună şi îşi ia forma de om identică aceluia care moare, apoi cordonul de legătură se rupe de dublul vital, şi spiritul pleacă spre regiunile eterate ale spaţiilor, prin tavan şi perete, ca şi când acestea nu ar exista. Până nu se rupe acest cordon fluidic de corpul vital, omul care este în agonie spune că vede în jurul lui, în camera lui, câteva fluide în care o recunoaşte pe mama, pe tata, vreun frate sau prieten care au murit mai înainte. Uneori are loc o conversaţie cu aceştia. Cei de faţă se uită, dar nu văd nimic.

Aceste fiinţe invizibile au venit datorită iubirii ce o poartă celui ce moare, să-l ajute la destrupare şi apoi să-l petreacă în noua lui călătorie. Unul dintre ei este călăuza lui în noua viaţă pe care o va avea.

În momentul morţii, cei de fată sunt cuprinşi de fiori de jale, încep să plângă, să se jelească, manifestări care nu sunt bune pentru spirit, deoarece acestea pot duce chiar la rechemarea lui în trup pentru câteva momente şi apoi să fie nevoie de mari sforţări să efectueze destruparea. De aceea este bine să păstrăm tăcere absolută în jurul omului care moare.

Dar ce se întâmplă cu omul care se sinucide? În acest caz nesocotit, nu se oferă posibilitatea spiritului de a se purifica în noua lui reîncarnare - a încălcat legea divină a nedistrugerii. Pentru acest fapt, va suferi şi mai groaznic în vieţile lui carnale viitoare.

Spiritul omului ce şi-a distrus corpul, instrumentul orânduit de spiritul divin, va rămâne pe lângă cadavrul său până în ziua când va avea să-l părăsească în mod firesc conform destinului său. în tot acest timp, el va repeta actul sinuciderii, provocându-şi o suferinţă cumplită.

Din relatările spiritului Sfântului Mina, rezultă că, în momentul morţii, sosesc trei mesageri destrupători. Cel mai mic în grad are rolul de a demagnetiza şi a deselectriza corpul, de a nu mai avea putere de atracţie asupra sufletului. Al doilea taie toate firele fluidice ce sunt animate de celulele corpului fizic. Al treilea absoarbe ca un magnet spiritul, toate particulele eterice ce formează perispiritul acestuia. În acelaşi timp, un spirit foarte evoluat lucrează asupra scânteii din spirit, (a Eului), pentru ca acesta să părăsească primul corpul. După ce spiritul s-a desprins de corp şi a devenit liber, îmbracă o nouă haină cu care se prezintă în faţa spiritelor superioare.

Haina lui planetară este folosită de alte spirite ajunse la acel grad de dezvoltare, adică la stadiul planetar, pentru o nouă reîncarnare.

Toate aceste aspecte despre actul morţii sunt comunicate pământenilor de spiritele morţilor, prin mediumi, în şedinţele de spiritism. Iată o relatare a unui soldat care a murit de tifos exantematic, în timpul războiului dintre Nord şi Sud, în S.U.A.

Fiind întrebat ce impresie a avut când a intrat în lumea spiritelor, el a răspuns:

„- Mi-a părut ca şi cum mă deşteptasem dintr-un somn. Nu mă mai simţeam bolnav, lucru de care mă miram grozav. Aveam o vagă bănuială că s-a întâmplat cu mine ceva ciudat, dar nu puteam să-mi dau seama ce anume, vedeam corpul meu întins pe pat şi ziceam: Ce fenomen ciudat! Am privit în jurul meu şi mirarea mi-a fost şi mai mare când am văzut trei dintre camarazii mei ucişi în tranşeele din faţa Wickburg-ului, pe care îi îngropasem eu.

- Ce senzaţii ai mai avut apoi?

- Am simţit întocmai că mă cuprinde somnul şi gândurile se pierd încetul cu încetul. Mi-am adus aminte de toate evenimentele vieţii mele, de tot ce am văzut şi auzit, de tot ce am făcut, spus şi gândit.

-Povesteşte primele tale impresii de când ai sosit în lumea spiritelor.

-Vă spun că bunii mei soldaţi nu m-au părăsit până în momentul când mi-am făcut intrarea în lumea spiritelor. Mi se părea că umblu pe pământ şi deodată am văzut o femeie bătrână care mi s-a adresat: «Jim, iată-te, ai venit la noi?» Am privit cu atenţie şi am strigat: «O, mamă, tu eşti?» «Eu sunt, dragul meu Jim, vino cu mine», şi atunci m-a condus în casa ei.

- Locuinţele de care îmi vorbeşti au aspectul unor case?

-Desigur, în lumea spiritelor, cu puterea gândului poţi să crezi orice doreşti” (relatare din cartea *Startling in Modern Spiritualism* de E. Wolfe).

Iată un exemplu extras din lucrarea intitulată *The Morrow of Death by Amicus,* în care spiritul preotului N.A. Stockwell comunică prin mediumul Ernest H. Pekam următoarele idei, referitoare la actul morţii lui:

„Când mă găseam în lumea pământească, nu mi-am făcut nici o idee despre existenţa omului dincolo de mormânt. În timpul meu nu se cunoştea posibilitatea comunicării cu spiritele morţilor. În lumea spiritelor, m-am văzut privit şi ajutat de persoane pe care le-am cunoscut pe pământ şi care muriseră înaintea mea. Cea mai mare bucurie am avut-o când am întâlnit-o pe scumpa mea soţie. Primii paşi în lumea cerească au fost supravegheaţi de ghidul meu.”

Procesul morţii fizice, ca şi cel al renaşterii în lumea spiritelor, este interesant. După moarte, se trece într-o nouă existenţă, spiritul la început nu-şi dă seama că a murit.

Toate spiritele, când ies din criza morţii, sunt primite de conducători experimentaţi. Ei vor intra în noua existenţă, după cum cer condiţiile morale, intelectuale şi spirituale. Mediul care îi va primi va fi determinat de gradul lor de spiritualitate. Nu putem să ne ducem în alt loc întrucât gravităm pe un plan spiritual corespunzător meritelor noastre.

După moartea sa, omul merge în locul pe care şi l-a pregătit prin traiul său de pe pământ. Lumea noastră este a gândului, tot ceea ce se vede aici. Tot ceea ce este utilizat aici este creaţia gândirii.

Chiar corpul nostru spiritual este o creaţie a gândului. Noi suntem fiinţe construite din

gândire, existând într-o lume creată prin gândire. Aceste învăţăminte constituie câteva dintre numeroasele taine pe care Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, nu le-a dezvăluit generaţiei Lui, pentru că aceasta nu era coaptă pentru a le înţelege. Se pune întrebarea: De unde ştim noi că cele relatate de spiritul morţilor sunt lucruri reale? Răspunsul vine din faptul că, de multe ori, informaţiile pe care ni le dă spiritul în şedinţele de spiritism despre fapte din lumea pământească, necunoscute de mediumi sau de asistenţi, verificate ulterior, se dovedesc a fi exacte. Iată un exemplu:

Un mare artist de cinema, Rudolf Valentino, era şi un bun medium scriitor şi văzător. În timpul unui turneu în America, a avut de suferit o intervenţie chirurgicală la New York, în urma căreia a murit. Soţia sa, care locuia în Franţa, în apropiere de Nisa, după decesul soţului, a făcut o şedinţă de spiritism cu mediumul american G. Benjamin Wener, care pe vremuri a fost folosit şi de H.P. Blavatsky. În timpul şedinţei de spiritism, s-a manifestat spiritul unei bune prietene a familiei, Jenny, care murise. Aceasta a comunicat că a stat tot timpul la căpătâiul muribundului Valentino, descriind transportul, operaţia şi înmormântarea lui. După o săptămână, soţia lui Valentino, care nu fusese la New York în momentul morţii soţului său, a primit o scrisoare de la sora ei, care a fost tot timpul lângă Valentino, şi în care îi scria, printre altele, că în ultimele momente ale vieţii Valentino spunea că se întreţine cu Jenny. Însuşi spiritul lui Valentino, care a venit într-o altă şedinţă, a confirmat că a fost asistat în ultimele momente ale vieţii pământeşti de spiritul lui Jenny. Cunoaştem, de asemenea, convorbirea dintre B.P. Haşdeu şi spiritul fiicei sale, Iulia Haşdeu. însăşi construcţia castelului de la Câmpina s-a făcut sub îndrumările spiritului său.

Sunt zeci de ani de când se fac tot felul de observaţii, se experimentează şi se adună materiale. Astăzi, cantitatea faptelor spiritiste este aşa de mare, încât numai cel ce închide ochii nu vrea să le vadă.

Se poate constata că sunt fenomene fundamentale, care, indiferent de gradul evolutiv al decedaţilor, se produc în mod constant, şi unelesecundare care se produc sau nu după înălţimea spirituală a celui care a murit.

Un fenomen fundamental este acela că: sufletul nu crede la început că a murit. Se vede tot ca un om, îşi aduce aminte de toată activitatea lui din lumea pământeană, că a fost vizitat de rude şi prieteni, că a căzut într-un somn, că lumea în care a ajuns este frumoasă sau întunecată după faptele din viaţa pământeană, că lumea spirituală este reală şi asemănătoare ca aspect cu cea pământeană, că spiritele comunică prin gândire - care este limbajul spiritual - că gândirea este o forţă creatoare, că spiritele străbat spaţiul cu gândul, în sus şi în jos, împrejurul pământului, că, potrivit condiţiilor lor morale, spiritele gravitează automat către nivelul spiritual corespunzător. Aceste aspecte sunt descrise şi de unele persoane care, fiind în moarte clinică, după ce-şi revin la starea normală a conştientului, povestesc fenomenul desprinderii spiritului de corpul fizic, detaşându-se şi privind de pe tavanul camerei unde se află tot ce se întâmplă cu corpul lor. Ei descriu ce manevre s-au efectuat şi cine anume le-a făcut. Toate acestea nu le pot vedea decât cu vederea spirituală şi cu auzul spiritual.

Spiritul nu părăseşte dintr-o dată corpul fizic. În primele zile, el stă alături de cadavru, cu care ocazie asistă la înmormântare. După patruzeci şi două de zile, spiritul se înalţă în lumea astrală. Este ceea ce religia creştină sărbătoreşte la înălţarea Domnului. După ce a ajuns în lumea spiritelor, spiritul inferior este judecat de un grup de spirite evoluate şi este retrimis pentru o nouă viaţă, care va fi în raport cu meritele sale din lumea pământească. Dacă spiritul este evoluat şi poate singur să-şi dea seama de greşelile şi meritele lui, după un număr de luni sau ani, alcătuieşte planul unei noi vieţi pământeşti. Această hotărâre este apoi judecată de un spirit superior, care aprobă sau nu reîncarnarea într-o altă viaţă. A treia formă de judecată este după un ciclu de douăzeci şi şase de mii de ani de existenţă, în atmosfera spirituală a unei planete, pe care o va face spiritul solar care coboară în atmosfera fluidică a planetei noastre, însoţit de juriul său solar, alcătuit din spirite angelice solare. Cu alte cuvinte, omul trece prin trei judecăţi, cea din timpul unei reîncarnări, cea după fiecare reîncarnare şi cea de la sfârşitul şcolii spirituale

planetare.

Până la şapte ani, spiritul inferior coboară mereu la suprafaţa pământului şi îşi priveşte, prin pământul de deasupra mormântului, cadavrul său. Aşa se explică faptul că nu este voie să se deshumeze mortul timp de şapte ani - aceasta pentru că între spirit şi corpul său carnal mai persistă un timp o atracţie magnetică.

După ce un spirit a părăsit corpul fizic, la început mai stă pe lângă cadavrul său şi numai după patruzeci şi două de zile pleacă în lumea astrală. La început, cade într-un somn adânc, care tine la unele spirite câteva zile, câteva luni sau chiar câţiva ani. Acest somn este necesar pentru a-şi reface forţele pierdute în efortul desprinderii de corpul fizic. Unele spirite sunt înconjurate de alte spirite cunoscute şi le fac să înţeleagă noul mod de viaţă. Altele nu pot să realizeze ce s-a întâmplat cu ele, nevăzând pe nimeni în jur. În această situaţie, legătura cu corpul vital nu s-a rupt complet. Ele simt nevoia să coboare pe faţa pământului şi pe firul legăturilor eterice revin acasă, unde îi văd pe cei lăsaţi. Spiritul se crede încă viu printre oamenii de pe pământ şi li se adresează chiar, dar nu este auzit, căci vocea lui nu mai este sonoră, este o voce spirituală. Vrea să aşeze unele lucruri prin casă, dar vede că mâna lui trece prin obiecte. Toate acestea sunt realităţi eterice constituite cu puterea gândului lui şi din materialul eteric care umple universul. În lumea astrală, spiritele nu se găsesc într-un anumit loc din spaţiile universului, ci se găsesc în jurul pământului pe diferite zone, de vibraţii diferite, după vechimea şi meritul lor. Cu cât spiritul este mai puţin dezvoltat, cu atât se va afla în apropierea pământului, în zona inferioară, cu eterul cel mai grosolan din jurul pământului. El va simţi sete, foame, dar, cum nu mai are corp fizic, nu-şi va putea îndeplini aceste nevoi şi va suferi foarte mult. Va coborî pe suprafaţa pământului şi va sugestiona oameni, simţind o satisfacţie influenţându-i în săvârşirea unor fapte rele. Acest spirit inferior este ceea ce biserica numeşte diavol sau satana. În aceasta zonă inferioară, îşi duc viaţa şi spiritele animalelor.

Orice amintire sau orice discuţie despre un mort provoacă vibraţii fluidului din jurul său, se propagă în spaţiu şi va ajunge la spiritul acestuia. Morţii ştiu tot ce se vorbeşte despre ei şi chiar ceea ce se gândeşte despre ei. De multe ori coboară şi văd oameni pe pământ, dar ei nu pot fi văzuţi. Uneori prezenţa lor provoacă o senzaţie de frig sau de cald, pe care o simţim în special în partea dreaptă a corpului. Când au mai mult corp vital, spiritele pot să-şi condenseze fluidul şi să-şi realizeze un deget aproape materializat cu care să producă ciocănituri în cameră, în mobilă, în geam, în oglindă, să spargă un geam, un pahar, un bec, să trântească un obiect. În această situaţie, în cameră se simte un curent, o mişcare de aer. Se citează cazuri când flacăra a pâlpâit printre asistenţi, ori un punct luminos s-a arătat fulgerător. Cu ocazia parastaselor, când preotul îi pomeneşte numele, el ia cunoştinţă şi, ca fulgerul, coboară în biserică. Prin rugăciunile celor de jos, se poate desprinde mai repede de legăturile sale cu corpul vital pe care le mai are şi se poate ridica mai sus, spre o altă zonă, pe un alt plan spiritual. în spaţiul astral, spiritele stau pe diferite planuri sau zone conform vibraţiilor fluidelor lor. Spiritul inferior nu vede niciodată pe cel superior, căci nu poate pătrunde în zone superioare. Reîncarnarea spiritelor inferioare este hotărâtă de spiritele superioare pe care ele nu le văd. Numai spiritele superioare de pe ultima treaptă a existenţei spaţiale sunt instruite cum să alcătuiască un trup de om.

Din punct de vedere spiritual, orice planetă are în jurul său trei zone, trei planuri în care se găsesc spiritele noastre.

Toate se găsesc în fluidul comun, o materie eterică formată din eterul primordial, din care se hrănesc. Deci, toate corpurile cereşti înoată într-un ocean de materie fluidică. Fiecare corp ceresc atrage în jurul lui acest fluid, datorită magnetismului pe care îl posedă, acţiune pe care o mai numim gravitaţie.

Cele trei zone în care se găsesc spiritele sunt: roşie, inferioară, cea mai apropiată de pământ, zona albastră, zona care este la mijloc, şi zona albă, cu spiritele cele mai evoluate. La spiritele roşii, va predomina fluidul voinţei, la cele albastre fluidul memoriei, iar la cele albe fluidul inteligenţei, în spaţiul sideral, materia primă este formată din mici particule de voinţă, memorie şi inteligenţă.

Noțiunea de plan nu are nimic comun cu noțiunea de spațiu. Există planuri şi subplanuri, precum şi supraplanuri. Fiecare dintre acestea îşi are însuşirile sale deosebite, dar sunt guvernate toate de aceleaşi legi comune şi generale.

Dimensiunile planului astral alcătuiesc dimensiunile timpului, deoarece vibrațiile pot fi detectate prin măsurarea vitezei mişcării, care poate fi determinată numai prin caracteristicile timpului. Cu cât gradul de vibrație este mai mare, cu atât mai mare este şi viteza manifestată de vibrații.

Sufletului îi este imposibil să treacă pe un plan mai înalt, care nu corespunde dezvoltării lui, deoarece legea vibrației nu permite acest lucru, dar fiecare spirit poate călători în planuri inferioare. În planul astral nu există nici o formă de materie în afară de aceea a gândurilor şi a ideilor. Fiecare suflet îşi aduce cu sine mediul din propria imaginație.

Sufletele care au aceleaşi gânduri şi aceleaşi idei locuiesc în acelaşi subplan. Ele îşi vor aduce cu ele acelaşi mediu spiritual.

O dată cu actul morții, spiritul se desprinde de corpul fizic şi împreună cu corpul eteric evoluează în lumea spiritelor.

Spiritul este format dintr-o formă de energie ce are la bază elemente subatomice, probabil neutrino. Aceste elemente îşi au o structurare deosebită, ele fiind înzestrate cu capacitatea de a avea memorie, inteligență şi voință. Această formă de energie ce intră în componența corpului astral este înalt vibratorie, având o viteză de zece la puterea a zecea până la douăzeci la puterea a douăzecea mai mare decât viteza luminii, aşa cum a putut constata W.T. Tiller.

După unii cercetători, elementele subatomice ce intră în alcătuirea spiritului, pe care le numesc tahioni, se pot deplasa atât înainte în timp, cât şi înapoi. Ele sunt cele ce dau vederea spirituală şi auzul spiritual, imaginea spirituală şi vocea spirituală.

Friederich Jurgenson, în Suedia, şi Konstantin Raudive, în Germania, au putut înregistra pe benzi magnetice vocile unor persoane decedate. Aceleaşi rezultate le-au obținut, în America, Attila von Szalay şi Raymond Bayless. S-a putut dovedi că greutatea spiritului este în jur de douăzeci de grame, greutate cu care muribundul scade brusc, în momentul morții, fapt evidențiat de doctorul Dougall.

Doctorul Baraduc, fotografiindu-l pe fiul său Andre în momentul morții şi developând clişeele, a constatat prezența unor vârtejuri deasupra capului cadavrului. Acelaşi autor, fotografiind-o pe soția lui în momentul morții, a observat prezența unor formațiuni globulare luminoase plutind deasupra capului muribundei.

În timp ce se desfăşoară actul morții, toate fluidele eterice ale corpului se desfac de acestea şi pleacă în lumea astrală. Este o nouă naştere, o naştere spirituală. Aşa cum în viața pământească este nevoie de o moaşă care să-l asiste pe nou-născut, să îndepărteze, placenta, tăind şi legând cordonul ombilical, tot astfel şi la naşterea spirituală este nevoie de un spirit-moaşă, care să supravegheze desprinderea spiritului împreună cu toate învelişurile fluidice ce formează perispiritul.

Acest spirit-moaşă trebuie să taie cordonul ombilical ce face legătura dintre corpul fizic şi corpul eteric.

În acomodarea spiritului la noua lui viață astrală, acesta este ajutat de spiritele rudelor decedate. În şedințele de spiritism spiritele morților, comunică unele aspecte fundamentale ale trecerii lor în lumea astrală. Astfel, imediat după moarte, spiritul nu-şi dă seama că trupul său fizic a murit. După această primă fază, urmează o alta când spiritul îşi vede imaginile întregii sale vieți pământeşti, în mod regresiv, din momentul morții până la naştere. Toate suferințele pe care le-a provocat altora le trăieşte el. După această fază intră într-un somn, care poate dura foarte puțin sau foarte mult, chiar ani de zile.

Existența în noua sa viață este întunecoasă sau luminoasă în raport cu faptele din viața terestră. Comunicarea dintre spirite se face prin gânduri.

Imediat după moarte, spiritul este luat de ghidul său şi dus în fața a trei şefi ai grupului său care, examinându-l, dau o hotărâre provizorie, locul unde trebuie să locuiască la început.

Ultima clipă a vieţii este cel mai greu de sesizat. Nu toate organele mor în acelaşi timp. Din punct de vedere spiritual, există trei cadavre: cadavrul fizic, cadavrul eteric şi astral.

După ultimul cadavru, cel astral, rămâne numai Eul, sau scânteia divină, care va îmbrăca o nouă reîncarnare. După moarte, spiritul îmbrăcat cu perispiritul său va retrăi toate momentele vieţii sale pământeşti în mod regresiv până la naşterea sa. Este focul purificator prin care va trece, trăind toate suferinţele provocate altora. După purificare, Eul trăieşte o stare de conştientă cu totul nouă, iar când Eul revine la reîncarnare, el îşi creează un nou corp astral, eteric şi fizic. Omul coboară mereu la reîncarnare, când rodul pe care l-a însuşit într-o viaţă fizică s-a copt în lumea spiritelor.

La reîncarnare, exact în momentul când se concepe viitorul embrion, un spirit din lumea astrală coboară şi înconjoară corpul mamei ca un voal, numai corpul, nu şi capul. El este împrejurul corpului mamei, dar nu vine în atingere cu el, apropiindu-se mai mult în regiunea ombilicului. Acesta este spiritul ce urmează mai târziu să se încorporeze, luând în partea superioară forma unui con. El acţionează în permanenţă asupra corpului care se dezvoltă în interior. Acest spirit din afară va determina sexul copilului, executând ordinul dat de spiritul angelic. În timpul naşterii, spiritul din exterior al nou-născutului se îndepărtează de mamă, până la o distanţă de doi-trei metri. Acesta se situează spre răsărit şi de acolo trimite o rază de fluide spre micul prunc. Din această cauză este obligatoriu ca moaşa care asistă copilul la naştere şi alte persoane de faţă să nu se interpună între raza ce vine din răsărit şi nou-născut. Când copilul s-a născut, spiritul se strânge ca un fir, venind fulgerător pe raza de legătură cu răsăritul, lovind puternic creştetul copilului, după care se întinde şi închide copilul, luând tot forma de con. Spiritul rămâne în afara corpului copilului până la vârsta de şapte ani. La această dată, spiritul se încorporează în interiorul corpului, localizându-se probabil în subconştient, în timpul somnului.

Tot ce există pe pământ este destinat pieirii: indivizi, specii, ansamblul regnului vegetal şi animal.

Chiar şi pentru astrofizicieni sfârşitul vieţii este prevăzut atunci când Soarele se va stinge după epuizarea rezervelor de hidrogen. După moarte, încetează anabolismul care se opune entropiei, dar continuă catabolismul. Încep o serie de degradări proteolitice, determinate de enzime care se găsesc în organism (ptomaine, proteaze, fibrinolizina etc.) sau în exterior. La fiecare generaţie, numărul de morţi creşte geometric, într-un secol mor aproximativ cinci miliarde de oameni. Moartea este indispensabilă eternei tinereţi a vieţii şi a evoluţiei sale,

Cimitirele militare, cu alinierea lor de cruci identice, exprimă cel mai bine egalitatea noastră în faţa morţii. Fenomenul morţii comportă trei etape: agonia, momentul de ireversibilitate şi etapa de după moarte. Cele trei simptome principale pe care le simte omul care moare sunt: senzaţia fizică de apăsare, ca şi când pământul se scufundă în apă, senzaţia de frig, ca şi când corpul ar fi aruncat într-o apă, senzaţie care se transformă treptat în fierbinţeală, şi senzaţia de explozie a atomilor corpului, aşa cum spun tibetanii: „focul scufundându-se în aer". Fiecăruia dintre aceste trei simptome îi este caracteristică o schimbare exterioară vizibilă a corpului: pierderea controlului muşchilor faciali, pierderea auzului, pierderea vederii, respiraţia devenind spasmodică înainte de pierderea cunoştinţei. În timpul actului morţii, corpul vital se poate scurge prin cinci ieşiri, dar preferabil este ca el să iasă prin creştetul capului. Din acest motiv nu este voie să se atingă muribundul în această regiune, pentru a nu pune un obstacol în calea corpului vital. A doua regiune preferabilă prin care să plece corpul vital o reprezintă aceea situată imediat deasupra ombilicului.

Din punctul de vedere al lui Scheler, moartea apare ca punct limită previzibil după procesul de îmbătrânire, îmbătrânind, omul îşi limitează posibilităţile viitorului, el se simte din ce în ce mai puţin liber. Îmbătrânind, omul nu pierde numai sentimentul libertăţii, ci libertatea însăşi. Noi cunoaştem moartea, în special ca moarte a celuilalt, la care asistăm sau de care luăm cunoştinţă în mod indirect. Astfel, observăm că moartea nu este legată neapărat de procesul îmbătrânirii, adică nu o putem, considera întotdeauna ca naturală, urmând îmbătrânirii. Dar chiar şi în cazul acestei morţi aşa-zis naturale, trebuie să intervină un accident, o boală intercurentă, o

gripă, un guturai, o inflamație undeva, la care organismul nostru nu mai poate reacționa. În unele cazuri, puterea de apărare a organismului este prea slăbită. Omul are nu numai certitudinea că o să moară o dată, dar şi aceea că în fiecare clipă se află în fața posibilității reale a morții. Dintre categoriile de ființe omenești, numai copiii şi oamenii primitivi ignoră necesitatea morții. Aşa cum arată Levy-Bruhl, pentru popoarele primitive, moartea are o cauză exterioară, prezentând un caracter întâmplător.

La popoarele antice, teama față de mort era mult mai mare decât aceea față de moarte. Ele se temeau de morții încă nereîncarnați, ca de niște ființe aflate în apropiere, ascunse şi amenințătoare. Vedeau în ei posibili strigoi, care trebuiau satisfăcuți și fermecați prin ritual, pentru a nu putea să facă rău.

Învățătura creştină făgăduieşte o naştere spirituală, căreia nu-i mai poate urma nici o altă moarte. Buddha promite o moarte căreia nu-i mai poate urma nici o naştere. Creştinismul este afirmarea supremă a vieții biruitoare. Budismul este negarea vieții pe temeiul a însăşi realității morții. Pentru noi, cei în viață, experiența morții celuilalt are o valoare de neînlocuit. Există nenumărate feluri de a ne presimți propria moarte. Mulți sfinți şi-au prevăzut moartea prin meditație. Moartea aproapejui înseamnă pentru noi mult mai mult decât moartea altcuiva. Dacă moartea este o prezență absentă, mortul este o absență prezentă. Corpul viu devine cadavru iar prezenta persoanei nu mai este posibilă într-un cadavru, deci un cadavru este o absență, un lucru părăsit, o rămăşiță pământească. În ochii deschişi ai unui mort, observăm nu numai sfârşitul vieții, dar mai ales dispariția persoanei spirituale. Vocea familiară nouă a devenit imposibilă, căci gura mortului nu mai poate vorbi, ochii lui par a fi de sticlă, ei nu ne mai pot privi, comunicarea cu persoana moartă nu se mai poate realiza.

Moartea nu este o durere a defunctului, căci el nu mai simte durerea, aceasta rămâne membrilor familiei care rămân în preajma mortului. Moartea, ca sfârşit absolut, este o idee goală, numai spaima morții este o reprezentare a ei.

Seneca afirma: „De când te-ai născut, te tot duci." Aceasta este o lege generală inevitabilă, egală pentru toți. Trebuie să învățăm să putem muri, căci omul înțelept se cunoaşte după felul în care moare şi în care îşi aşteaptă moartea. Cel care moare fără teamă şi spaimă arată că şi-a îndeplinit misiunea umană, conform ordinei divine.

Iisus Hristos aduce credincioşilor o eliberare față de moarte cu totul nouă. Omul poate transforma şi transcende condiția sa de muritor, căci există dincolo de moarte posibilitatea unei alte vieți. Viața pământească este trecătoare, pieritoare, lumea se degradează în fiecare clipă, clipa moare pe măsură ce se naşte. Clipa este singura şansă pământească a prezenței, singura şansă a unei existențe posibile.

Persoana spirituală a defunctului nu dispare, ea capătă o existentă nouă, într-o lume astrală, o lume a spiritelor.

Tot ce există este născut din radiația sferei divine. Originea noastră este într-o subdiviziune a planului spiritual etern.

Nu există o ereditate spirituală - copilul nu primeşte spiritul nici de la tată, nici de la mamă, ci de la un om mort aflat în lumea astrală. Atragerea însă a spiritului la reîncarnare se datorează tatălui, mamei sau altor persoane care se găsesc în anturajul viitoarei mame. În ceea ce priveşte formarea spiritului unui nou-născut, el nu se formează nici în momentul fecundației, nici în momentul creşterii copilului în viata intrauterină, căci el este deja format din alte vieți anterioare. Singura contribuție a celor doi părinți în reîncarnarea noului spirit al copilului constă în legea atracției afinităților, conform căreia spiritul spațial liber ce vine la reîncarnare este atras în locul ce se aseamănă cel mai mult cu caracterul său, cu gradul de vibrație al energiei lui. Dar atracția spiritului poate fi determinată şi de anturajul femeii însărcinate, căci spiritul acestor persoane poate determina aceeaşi atracție ca şi a mamei în special.

După Abd-ru-shin, momentul încorporării noului spirit în făt are loc în mijlocul sarcinii, atunci când apar primele mişcări ale fătului, o dată cu formarea sângelui şi bătăile cordului.

Potrivit filozofiei hinduse şi tibetane, această încorporare are loc în momentul naşterii, în

timpul expulzării fătului. Considerăm că această filozofie este mai aproape de adevăr pentru că atributele principale ale spiritului sunt: gândirea, imaginaţia, voinţa şi memoria, or, este greu de crezut că un făt în viaţa intrauterină posedă aceste însuşiri. În dezvoltarea pe mai departe a spiritului, rolul determinant îl are destinul său, care este conform karmei sale. După felul cum a evoluat în altă viaţă anterioară, îşi are hotărât destinul într-o nouă viaţă pământească. Spre deosebire de acest aspect al spiritului, corpul fizic al copilului se dezvoltă conform legilor naturale, în care mama are rolul de a hrăni prin circulaţia placentară embrionul şi apoi fătul. Dezvoltarea lui fizică este supusă legilor eredităţii celor doi părinţi.

Din anturajul mamei, tatăl, fraţii şi surorile sau alte rude ale mamei pot juca un rol în atracţia noului spirit.

În ceea ce priveşte întreruperea voluntară a sarcinii, discuţiile nu au putut clarifica momentul când începe viaţa. Aşa cum am spus, pentru unii spiritul este trimis de divinitate, în momentul procreaţiei, pentru alţii în momentul naşterii, iar pentru alţii în mijlocul sarcinii. Admiţând că spiritul se încarnează în mijlocul sarcinii, întreruperea cursului normal al acesteia, după ce se produc primele mişcări fetale, este calificată drept o crimă. În ţările unde este permis avortul la cerere, acesta se efectuează numai în primele douăsprezece săptămâni ale sarcinii, tocmai pentru a se evita considerentul că s-ar fi înfăptuit o crimă.

MOARTEA PRIN SINUCIDERE

Sinuciderea este considerată un păcat de moarte de teologia creştină, de orice nuanţă ar fi ea, fiind interzisă de autoritatea divină. Platon şi platonienii aveau o aversiune faţă de sinucidere. Aceeaşi poziţie o întâlnim şi la evrei în *Vechiul Testament* şi la budişti. Dar sinuciderea există la toate popoarele şi în toate epocile.

Natura suferinţei umane face ca să apară şi ispita sinuciderii.

Sinuciderea se manifestă în lume ca un fapt cotidian. Se pune întrebarea: Cum poate fi considerat cel ce se sinucide: un laş sau un curajos?

În istorie aceste cazuri sunt numeroase. Este suficient să ne amintim de Cato, Hannibal, Brutus, Mitridate, Seneca, Lucreţiu şi mulţi alţii.

Pentru popoarele războinice, pentru spartani, romani, japonezi, sinuciderea constituie un act de îndrăzneală şi de datorie. Creştinismul, însă, consideră sinuciderea un păcat luciferic, nu o laşitate obişnuită. Argumentul că sinuciderea ar fi o slăbiciune a voinţei nu este adevărat, căci există o voinţă de a muri, ca şi o voinţă de a trăi.

În sinucidere intervine acţiunea unor spirite rele, care pun stăpânire pe subconştientul nostru şi îl determină să ia această hotărâre. Prin aceasta se contravine karmei, destinului nostru, care ne-a trimis la reîncarnare într-o evoluţie spirituală superioară conform legilor divine spirituale. Recurgând la sinucidere, întrerupem evoluţia spiritului şi această nesupunere se pedepseşte de divinitate. În această situaţie, spiritul rămâne pe pământ, legat de corpul său fizic, atât timp cât era destinat acestuia să trăiască, repetând de nenumărate ori actul sinuciderii şi al suferinţei spirituale a acestuia. În acest caz, spiritul nu poate fi liber în spaţiul astral şi nici nu se poate reîncarna.

Problema morţii libere este o problemă fundamentală în toate marile filozofii. Unii o consideră o filozofie a libertăţii, a eliberării.

Epicur credea că moartea nu ne priveşte, întrucât, când existăm noi, nu există ea, iar când există ea, nu mai existăm noi. Aceeaşi concepţie o întâlnim la Seneca şi Tacit.

Înţelepciunea stoică atribuie persoanei liberul arbitru al vieţii sau al morţii. Este de semnalat aserţiunea lui Seneca care spune că omul nu trebuie să trăiască sub imperiul necesităţii, căci nimic nu te obligă să trăieşti.

Dar în actul sinuciderii sunt mai multe aspecte care trebuie interpretate. De pildă, cum poate fi calificată acţiunea de sinucidere a unui bolnav psihic, care nu are discernământul de a hotărî acţiunea prin deplina capacitate a responsabilităţii actului în sine?

Alteori, oamenii se sinucid tocmai pentru a scăpa de un anumit fel de moarte, sute şi mii de

oameni s-au sinucis în închisorile Inchiziției ca să nu fie arşi de vii, sau în închisorile Revoluției franceze, ca să scape de moartea prin ghilotinare, sau în închisorile fasciste şi comuniste, pentru a evita repetarea chinurilor fizice şi morale la care erau expuşi.

Din acest punct de vedere, martirii creştinismului au suferit tocmai moartea cea mai înspăimântătoare fără să dorească să-şi ia viața înainte, pentru că în sufletul lor biruise credința. În actele martiriului Sfântului Petru găsim un dispreț față de moarte şi de viață întemeiat pe exemplul oferit de Hristos: „Frați şi fii, nu trebuie să fugiți de suferințele întru Hristos, pentru că El însuşi s-a dăruit de bunăvoie morții, pentru mântuirea noastră".

Sinuciderea este contrară înclinației naturale a omului, contrară legii naturale şi contrară milei, acelei mile pe care omul trebuie să o manifeste față de el însuşi.

Dacă omul este creat de Dumnezeu, înseamnă că suntem proprietatea Lui, şi că numai el hotărăşte în legătură cu viața şi moartea noastră.

IERARIA CEREASCĂ

Spiritul mineral a evoluat pe toate planetele solide din univers, iar când a terminat seria de minerale din lume, a animat apoi un corp de plantă. Spiritul de plantă va trăi şi va evolua prin toate plantele, de pe toate planetele din univers purtătoare de plante, şi când va termina întreaga serie, de la cele mai solide până la cele mai eterice, va deveni spirit de animal. Aceeaşi filieră o va urma şi spiritul animal până când va deveni spirit uman. Spiritul uman, prin acelaşi fel de evoluție, va ajunge la stadiul de înger planetar, apoi la stadiul de conducători de îngeri planetari (conducător de înger planetar a fost Moise). Acesta, prin evoluție, va deveni înger solar şi apoi conducător de sistem solar, aşa cum a fost Iisus. Toate sistemele solare din univers au câte un conducător de sistem solar, considerați a fi fiii lui Dumnezeu.

Orice planetă din univers, din oricare sistem solar ar face parte, are trei zone fluidice în jurul ei, în care trăiesc spiritele ce îşi fac şcoala spirituală pe acea planetă. Fiecare spirit din zona inferioară trebuie să evolueze şi să urce pe rând în sus, pentru a ajunge la zona superioară.

Aşa cum am afirmat anterior, din punct de vedere al evoluției spiritului, cea mai de jos zonă este zona roşie, situată imediat în jurul pământului. Un spirit din zona roşie a planetei Pământ va trăi pe planeta noastră fie ca spirit liber în spațiu, fie ca încarnat pe pământ toată durata evoluției necesară globului nostru. La sfârşit, dacă va reuşi să evolueze continuu, va trece pe o altă planetă a sistemului nostru solar, cea imediat următoare din punct de vedere evolutiv, şi va trăi şi evolua pe ea tot ca spirit roşu cât va dura evoluția pe acea planetă. Astfel, va trece tot ca spirit roşu pe fiecare planetă din sistemul solar. Când va termina cu bine toată seria de planete ale sistemului solar, va reveni la prima planetă, cea mai de jos a sistemului, dar de data aceasta făcând parte din zona fluidică, aceea a spiritelor albastre. La fel va evolua şi spiritul albastru, transformându-se în spirit alb, trăind în a treia zonă fluidică, aceea cu spirite albe. Când şi spiritul alb va termina ciclul său evolutiv pe toate planetele sistemului, se va întoarce la cea mai de jos planetă sub formă de înger planetar.

Sunt douăsprezece grade de sisteme solare şi, deci, douăsprezece categorii de planete. Ca atare, orice spirit roşu, albastru sau alb de pe pământ va trebui să treacă cu alte învelişuri astrale prin toate acestea până va ajunge înger, în afară de universul nostru mai există trei universuri şi pe fiecare în parte spiritul are aceeaşi evoluție, de la spiritul roşu la stadiul de înger.

Fluidiul eteric universal este mai concentrat în jurul sorilor şi planetelor, dar toate spiritele pentru a trăi au nevoie de acest eter universal. În special, corpul eteric este acela care are nevoie de eterul universului, cel care formează dublul vital al tuturor vietăților. Fluidul eteric este mai condensat în apropiere de planete. Cu cât ne îndepărtăm de acestea, dăm de straturi din ce în ce mai rare, mai fine, la eterul solar.

Fluidul universic este o masă de mici corpusculi vii, de vietăți ultramicroscopice, formate din elemente infraatomice şi dotate cu inteligență. Sunt într-o continuă mişcare şi, prin natura lor, electrice. Cu alte cuvinte, fiecare zonă are o anumită vibrație electrică. Spiritele evoluate ale spațiilor, îngerii solari, spun că eterul universal este format din particule libere, dar, pe măsură

ce se depărtează către sori, se asociază şi devin sferale din ce în ce mai mari, formând fluidul solar şi apoi cel planetar. Particulele vii din eterul universal sunt, deci, de trei feluri: cu inteligenţă, cu memorie şi cu voinţă. Dar distribuţia lor este inegală. Cele mai numeroase sunt de voinţă, apoi urmează cele de memorie şi după aceea cele de inteligenţă. Raportat la o sută de particule, raportul ar fi de nouăzeci de voinţă, nouă de memorie şi unul de inteligenţă. Dacă în eterul universal aceste fluide sunt libere, în jurul sorilor se adună câte trei la un loc, formând un corpuşor sferic care este tot o vietate. Aceste mici corpuşoare sferice se asociază între ele, formând particule din ce în ce mai mari.

În sfera divină, particulele inteligente sunt mai numeroase, iar cele de voinţă sunt cele mai puţine. În această sferă divină, fluidul este de trei categorii: un fluid psihic, din care va lua naştere scânteia spiritului, un al doilea care va forma corpul astral şi planetar, numit fizic, şi al treilea va fi combinaţia lor, fluidul fizico-psihic. În zonele spirituale ale planetei, aceste glomerule sunt repartizate astfel că în zona roşie predomină cele cu voinţă, în zona albastră cele cu memorie, iar în zona albă cele cu inteligenţă. De menţionat că în cele trei zone, roşie, albastră şi albă, există zone intermediare în care nu se găsesc spirite.

Spiritele nu au sex, dar, după felul cum sunt încărcate cu electricitate, sunt masculine sau feminine, respectiv cele masculine, cu electricitate pozitivă, iar cele feminine, cu electricitate negativă. Spiritul spaţial feminin se hrăneşte numai cu electricitate negativă, iar cel masculin, numai cu electricitate pozitivă.

Scânteia divină este o unitate indivizibilă. Ea nu poate suferi subdiviziuni. Aşadar, deşi scânteia divină este formată din aceeaşi materie ca şi Tatăl, nu are atributele desăvârşite ale acestuia. Zonele de spirite, roşie, albastră şi albă, precum şi zona angelică sunt subîmpărţite fiecare în câte trei zone, în total douăsprezece, adică exact câţi apostoli a avut Iisus. între zona spirituală albă şi zona spirituală angelică este o distanţă de cinci mii de kilometri. Zonă intermediară fără spirite, zona angelică, ţine până dincolo de Lună pe o distanţă egală cu distanţa de la Pământ la Lună.

Îngerii, la rândul lor, au diferite grade de evoluţie, şi anume:

- Îngeri cu spiritele înţelepciunii, care corespund în ezoterismul creştin cu *Domnii* sau *Kyriotetes;*
- Îngeri cu spiritele voinţei, care corespund în ezoterismul creştin cu *Tronurile;*
- Îngeri cu spiritele mişcării, care corespund în ezoterismul creştin cu *Dinamis* sau *Puterile;*
- Îngeri cu spiritele formei, care corespund în ezoterismul creştin cu *Stăpânirile* sau *Exsusiai;*
- Îngeri cu spiritele personalităţii, care corespund în ezoterismul creştin cu *Începătorii* sau *Archai;*
- Îngeri cu spiritele focului, care corespund în ezoterismul creştin cu *Arhanghelii* sau *Arhangeloii;*
- Îngeri cu spiritele iubirii, care corespund în ezoterismul creştin cu *Serafimii;*
- Îngeri fii ai amurgului sau fiii vieţii, care corespund în ezoterismul creştin cu *Angeloi.*

Ultima categorie de îngeri o formează spiritele armoniilor, adică *Heruvimii.*

REÎNCARNAREA

Reîncarnarea este revenirea spiritului din lumea astrală în lumea fizică, într-un corp omenesc. Acest fenomen era cunoscut de marii iniţiaţi din veacurile apuse, de pieile roşii din America, de celţii din Irlanda, Anglia şi Bretania, de băştinaşii insulelor Hawaii, de locuitorii din India, Indochina, Tibet, China, Mongolia şi Japonia. Reîncarnarea este o lege fundamentală care se exercită asupra tuturor corpurilor din univers, fie ele minerale, vegetale, animale sau umane. Această idee a reîncarnării o găsim, chiar şi dacă numai cât un sîmbure, în toate religiile,

dar, trecută prin mintea diferitelor popoare, a ajuns până în ziua de astăzi însoțită de nenumărate erezii.

Materialiştii socotesc că dogmele religiei contravin datelor ştiinţifice. Şi totuşi, ei constată că în afară de materie, care este supusă legilor ei, mai sunt şi substanțe eterice conduse de alte legi decât cele fizice. S-a afirmat chiar de materialişti că nu există în univers decât materia şi legile care o pun în mişcare, că sufletul nu este decât produsul imaginației, iar religia nu poate fi decât o înşiruire de poveşti şi de rugăciuni.

Desigur, oamenii se întreabă dacă există un Dumnezeu care a creat universul, căci, văzând în jurul lor atâtea nedreptăți, îşi pun întrebarea: Dacă există un Dumnezeu, de ce cel slab este prada celui puternic? Dacă Dumnezeu a creat această lume atât de nedreaptă, ce se mai poate aştepta la lumea de dincolo? Dacă toate sufletele noastre se nasc egale, de ce viețile nu sunt egale? De ce unii se îmbolnăvesc şi mor în fragedă copilărie? Această ordine este nedreaptă în aparență. Explicația ne este dată tot de spiritele evoluate şi are la bază reîncarnarea repetată, pentru ca sufletul nostru să se purifice. Suferința unor oameni pe pământ este consecința păcatelor spiritului în alte vieți anterioare. El trebuie să sufere pentru a se purifica. Astăzi, în urma numeroaselor experiențe spiritiste, putem afirma ga nu creierul este sediul inteligenței. El este numai instrumentul spiritului, iar înțelegerea este rezultatul unei activități de milenii a spiritului omenesc.

Este adevărat că ascuțimea inteligenței este dată de felul cum este alcătuită scoarța cerebrală. Când moartea distruge instrumentul, spiritul nu se mai poate exprima fiziceşte, dar conştiința persistă mai departe, pentru că ea este o însuşire a spiritului, rezultanta unei imense învățături obținută în lunga serie de forme viețuitoare prin care a trecut spiritul. Spiritul şi corpul au vârste, dar nu este un paralelism între trup şi spirit în privința vârstei lor.

Sunt două serii de evoluții: evoluția corpului fizic şi evoluția spiritului care animă fizicul.

Actul spiritului de a lua în decursul secolelor rând pe rând în posesie corpuri noi se numeşte reîncarnare. Ea se aplică la scara întregului univers; corpurile fizice se distrug pentru ca din ele să se formeze alte corpuri, în care să-şi facă şcoala vieții un alt spirit. Se distrug formele materiei, dar se păstrează toate amintirile spiritului.

Reîncarnarea este trecerea unei ființe conştiente, nepieritoare într-un alt corp fizic, potrivit stadiului ei de dezvoltare.

Reîncarnarea spiritelor din lumea astrală nu cere ca noi să ne reîncarnăm imediat după moarte, cu toate că se pot întâmpla şi asemenea cazuri.

Cu cât spiritul este mai evoluat, cu atât perioada de la moarte şi până la reîncarnare este mai lungă. Perioada medie între două reîncarnări este de două sute de ani, dar, dacă un spirit vrea să evolueze mai repede, . atunci el hotărăşte să se reîncarneze mai repede. De aceea este greu de a stabili, chiar şi în medie, perioada dintre două reîncarnări. Marele scop al reîncarnării este evoluția spiritului. Evoluția materiei s-a produs lent în timpuri incomensurabile, pentru a transforma eterurile în atomi, atomii în mineral, materia minerală în plantă, a planta în animal şi animalul în om. S-ar părea că prin cele afirmate susțin teoria materialist-evoluționistă a lui Charles Darwin, dar nu fac această greşeală. Este vorba despre evoluția perispiritului mineral, al plantelor şi al animalelor, nu de evoluția corpului lor fizic. Nu s-a format nici o specie nouă de-a lungul mileniilor. Sunt tot atâtea specii astăzi, ca şi atunci când divinitatea le-a creat. De altfel, Charles Linne a spus: „Sunt atâtea specii pe pământ câte au fost create de Dumnezeu". Suferința pe care lumea o socoteşte o nenorocire în general, este un excelent răscolitor al spiritului nostru, o excelentă antrenare pentru dezvoltarea facultăților lui. Noi vom cunoaşte măreția vieții când ne vom aduce aminte de experiențele din tr-cut, când vom vedea legăturile ce le unesc, când vom şti sensul profund şi scopul spiritual al evenimentelor din viață.

Nu noi ne-am ales părinții şi locul unde să ne naştem. Spiritele superioare decid locul şi părinții din care să ne naştem. În general, locul de naştere e determinat de iubirea sau ura trăite într-o viață pământească anterioară. Reîncarnarea poate să se facă în corpuri de sexe diferite, într-o viață fiind bărbat, într-o altă viață fiind femeie. În general, după şase-şapte reîncarnări,

trecem în corpuri fizice de sex opus: această hotărâre o iau spiritele superioare. Aşa se face că, pe plan mondial, este un echilibru între sexul masculin şi sexul feminin, deşi numărul bărbaților uciși în timpul războaielor, de când este lumea, este egal cu populația actuală a globului. Cum se poate explica altfel această refacere a echilibrului dintre sexul masculin şi sexul feminin?

Oricine va citi această carte va pune câteva întrebări: ce probe sunt în acest sens? De ce sunt mai mulți locuitori pe pământ astăzi decât în trecut? Sau de ce un copil care este reîncarnarea unui spirit evoluat într-o trăire anterioară nu îşi aduce aminte de această viață?

Biserica spune că, după moarte, sufletul merge în lumea astrală şi acolo stă pentru a aştepta judecata de apoi. Nu ni se spune ce face el acolo în tot acest timp, în ce stare se găseşte acolo, dacă rămâne cu aceleaşi cunoştințe ca şi pe pământ.

Ştiința spirituală spune că, în lumea spatiilor, omul face studii de ordin spiritual, dar evoluția cere studii şi în lumea materiei fizice. Evoluția este un fenomen universal şi mineralele, plantele şi animalele evoluează de-a lungul veacurilor, urcând treaptă cu treaptă. Spiritul animalului cel mai evoluat revine la încarnare în corpuri omeneşti, şi astfel numărul naşterilor creşte mereu.

Un copil care se naşte în sânul unei familii, deşi seamănă fiziceşte cu unul dintre părinții săi, este foarte diferit ca intelect, sau poate fi chiar un geniu. Nimic din mediul înconjurător nu a putut dezvolta calitățile lui sufleteşti. De unde această inteligență? Evident, din alte trăiri anterioare pe care le aduce spiritul lui în acea reîncarnare. S-a pus întrebarea: Dacă noi am avut şi alte trăiri, de ce nu ne aducem aminte de acele vieți? Până a răspunde la această întrebare să spunem că noi nu ne aducem aminte nici de trăirea noastră actuală. Dacă ne întrebăm ce am făcut în urmă cu cincisprezece-douăzeci de ani, la o anumită dată, nu ştim nimic, deci cum să ne mai amintim din trăirile noastre anterioare. Şi totuşi, când se adoarme un om prin hipnoză, când ştim că se face desprinderea corpului astral de cel fizic, dacă i se pun aceleaşi întrebări, răspunde cu precizie nu numai la ce am făcut noi, dar şi cei din anturajul nostru, referitor chiar şi la evenimentele social-politice din acea vreme. Cel ce se opune în starea normală pentru ca spiritul să ne spună ceea ce am făcut noi în copilărie sau în alte vieți este corpul eteric, care se interpune între spirit şi exterior. Dovadă că în hipnoză, când corpul nostru astral, spiritul nostru este desprins, ieşind în afara corpului vital, ne aducem aminte.

Divergenţele dintre oameni au la bază tot reîncarnarea. Unii dintre noi înțelegem mai bine şi mai repede unele idei, pentru că am mai avut aceste informații şi din alte vieți anterioare. De aceea nu trebuie să ne batem capul cu cei care ne contrazic din principiu, căci ei au un spirit mai puțin evoluat şi nu-i putem convinge. În sprijinul teoriei reîncarnării, vine şi constatarea că geniile, în general, nu au dat naştere unor copii cu aceeaşi inteligență, chiar mai mult, unii copii, ca urmaşi ai lor, sunt reduşi mintal. Unde este, în acest caz, informația eredității genetice? Hermafroditismul se explică foarte bine prin actul reîncarnării. Bărbații cu aspect feminin au fost într-o viață anterioară femei, iar femeile au caracter masculin au fost într-o viață anterioară bărbați. Tot aşa se explică de ce unele persoane au frică de unele elemente ale naturii. Sunt persoane care au o frică nestăpânită, de apă, de foc, tunete şi fulgere, sau nu vor să rămână singure într-o pădure etc.

Fiecare dintre aceste persoane are acest sentiment pentru că a trecut într-o altă reîncarnare, printr-unul dintre aceste evenimente tragice, a murit într-un naufragiu, într-un incendiu sau în bezna nopții.

O altă dovadă a reîncarnării noastre este amintirea unor fapte, împrejurări, localități, persoane din alte vieți.

Această reamintire poate fi naturală sau provocată oamenilor în stare de hipnoză. Ei ne povestesc cu lux de amănunte locul unde au trăit, unde au murit, cu cine au fost căsătoriți, câți copii au avut, cum îi chema şi unde sunt, dacă mai trăiesc. Relatări care, prin observații ulterioare, s-au dovedit a fi exacte. Reamintirea naturală, fără a apela la hipnoză, se face în stare normală, dar de cele mai multe ori este parțială, fragmentată. Majoritatea oamenilor, însă, nu-şi amintesc că ar mai fi trăit o viață anterioară, această neştiință este o lege pe care Dumnezeu a

pus-o în viata omului.

Dumnezeu vrea să pună la o nouă încercare spiritul nostru pentru a vedea dacă se purifică sau nu. Acesta este scopul pentru care spiritele au fost reîncarnate. Spiritele umane, în spațiu, sunt absolut la fel ca aspect, nu au sex, sunt nişte sferule luminoase, fiecare cu un nucleu format din spiritul divin şi un înveliş eteric format din învelişurile de care am amintit: astral, solar, universic şi cosmic. Acestea formează corpul spiritului sau perispiritul. Deşi identice ca aspect, spiritele din lumea astrală sunt încărcate cu două feluri de electricitate, şi anume: cu fluid electric negativ şi fluid electric pozitiv. La unele spirite predomină electricitatea pozitivă, la altele cea negativă, în lumea astrală, spiritele îşi reîmprospătează în permanență perispiritul şi electricitatea. Spiritele care vor avea în jurul lor mai mult fluid pozitiv vor lua pe pământ corp de bărbat, iar cele în care predomină electricitatea negativă se vor reîncarna adesea în femei.

Unirea celor două sexe se observă peste tot în natură.

În lumea plantelor, elementul mascul merge către elementul femei. Ele se atrag pentru că au electricitate de sens contrar. Aceasta este explicația unirii grăuntelui de polen cu ovulul, în urma căreia se formează oul, începutul viitorului pui de plantă. În lumea animală, spermatozoidul provenit de la mascul se uneşte cu ovulul, celula germinativă eliminată de ovarul femeii. Spermatozoidul părăseşte testiculul, înconjurat de o aureolă fluidică, în care sunt fixate toate particularitățile fizice ale tatălui. Ovulul, la rândul său, este înconjurat de o zonă fluidică, în care sunt imprimate toate caracterele fizice ale femeii. Din unirea lor apare oul, ce va da naştere ulterior embrionului uman. Când doi îndrăgostiți se unesc, în corpul lor spiritual, în perispiritul lor, se produce o descărcare electrică, pozitivă la unul, negativă la altul, în acest moment, spiritele lor simt o senzație de fericire, pe care omul, în neştiință de cauză, o atribuie corpului carnal. Sunt cazuri când fluidele celor doi soți se neutralizează, şi în acest caz celulele sexuale lipsite de fluidele lor respective nu se mai pot uni pentru a avea loc fecundarea.

Copilul din pântecele mamei absoarbe din fluidul mamei în timpul nopții, iar din al tatălui în timpul zilei. În cazul când copilul va absorbi mai mult fluid de la tată, el va semăna cu tatăl. Dacă absoarbe mai mult de la mamă, va semăna cu ea. Când absoarbe în egală măsură, copilul va semăna cu amândoi. Când nu seamănă cu nici unul, spiritul a absorbit fluide de la o altă persoană rudă cu părinții şi cu care este legată într-o altă viață anterioară.

Marele curent cosmic, după ce a înconjurat Soarele, vine să înconjoare şi planeta noastră. Direcția acestui curent este la început de la răsărit la apus, iar apoi se îndreaptă de la sud spre nord. Curentul trebuie să intre prin picioare şi să iasă prin cap. Aceasta este explicația obiceiului moştenit din vremuri îndepărtate, potrivit căruia mortul se îngroapă cu fața la răsărit.

Cele trei ursitoare ale copilului, cunoscute în popor, nu sunt altceva decât cele trei raze fluidice venite de la spiritul divin, solar şi planetar. Asupra corpului o influență au şi planetele, fluidul lor planetar, care acționează în momentul naşterii sale. Cea mai mare influență o are planeta care se află la meridianul locului de naştere, sau vecin cu el în momentul naşterii. Fiecare planetă va imprima copilului un anumit caracter. Planeta Marte va imprima copilului un caracter războinic, de om hotărât, planeta Venus va determina un sistem nervos sensibil, cu înclinații către frumos.

Voi relata în următoarele rânduri o experiență celebră a renumitului hipnotizator francez Alphonse Bouvier, din Lyon, făcută în 1905, care demonstrează în mod evident nemurirea sufletului şi nenumăratele lui încarnări. Mediumul pe care a lucrat era o femeie instruită, născută într-un mic orăşel, de pe râul Isere. În 1876, ea a urmat cursurile universității, după care s-a măritat cu un militar, fiind mama unei fetite de patru ani.

Iată cum relatează el această experiență: „De câte ori fac ca mediumul meu să se apropie de vârsta copifăriei, gesturile sale şi vorba sa iau timbrul unui copil. Către o fază şi mai îndepărtată în timp, copilul abia poate vorbi. În fine, când mediumul este adus până la faza de mai puțin de un an, el face gesturi cu mâinile şi buzele ca şi cum ar suge. Când îl fac să revină în faza din pântecele mamei, el se încovoaie ca un fetus, cu mâinile pe lângă corp şi cu pumnii în dreptul ochilor. Din luna a treia până la concepție, mediumul cade pe spate. În fine, când

mediumul este dus şi mai departe înapoi în timp, adică în stare de spirit liber şi rătăceşte prin spaţiu, se vede cum, la momentul încarnării, face eforturi ca şi cum ar voi să se sustragă unei forţe care îl atrage şi îl poartă către viitoarea lui mamă. De câte ori trece printr-o fază de femeie, are timbrul şi gesturile de femeie, de câte ori se prezintă ca bărbat, are timbrul mai grav şi atitudinea caracteristică a bărbatului. În fine, când e vorba de un bătrân bolnav, vârsta şi starea sa suferindă sunt zugrăvite prin gesturile şi vocea obosită a unui bătrân". „Am aşezat mediumul pe un fotoliu comod, i-am făcut pase de adormire. Încet-încet, mediumului i s-au lăsat pleoapele şi a adormit profund. Când am luat cunoştinţă că s-a exteriorizat complet, l-am făcut să treacă repede prin toate vârstele, regresiv, tânără, copilită, apoi prin faza celor nouă luni din pântecele mamei sale şi, în fine, ca spirit în spaţiu.

Adusă până în această fază, ea îmi spune că acum este spirit liber în spaţiu, că se mişcă în jurul pământului, vizitându-şi părinţii şi prietenii, că îşi caută logodnicul, pe Louis, care a plecat de pe pământ înaintea ei, dar că nu-l găseşte, şi mai adaugă că adesea se duce la cimitir Vriancon unde îşi priveşte corpul pe care l-a purtat în viaţa pământească sub numele Margueritte Duchesne. A murit în anul 1860, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, fiind bolnavă de piept. Regresată în timp ca domnişoara Duchesne, se vede tânără, dar e bolnavă, tuşind tot mereu. Îşi duce mâna la piept, spunând că are sentimentul că va muri din cauza acestei boli şi e tare mâhnită pentru că-l iubeşte pe Louis Jules Martin, care îşi face acum stagiul militar la Briançon. Din acest stadiu am regresat-o în copilărie, la naştere, până la starea de spirit. În această stare, declară că e nefericit, pentru că suferă chiar în spaţiu. Nu prea ştie ce-i cu el, pentru că se simte greoi ca şi plumbul (acum e bărbat). I-am ordonat atunci să-şi ia corpul acestui bărbat. Se vede bărbat, dar tuşeşte mereu şi ar vrea mai bine să moară, căci viaţa este grea, plină de mizerie.Treferă să moară pentru că atunci nu va mai suferi. L-am întrebat în ce an trăieşte? îmi răspunde că este în 1780 şi are patruzeci şi doi de ani. Spune că la treizeci şi doi de ani era la Milano, unde era lucrător, la un oarecare Paoli, tăietor şi sculptor în marmură, dar că nu prea era îndemânatic. Cu această ocazie îşi descrie patronul ca fiind un beţiv, o brută care l-a bătut de mai multe ori. Regresat la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, spune că este slugă într-o băcănie, iar la douăzeci şi unu de ani a fost chemat la recrutare, dar a fost respins, fiind prea slab. Când avea nouăsprezece ani, vindea jurnale, între care ziarul *Durance.* Întrebat ce scrie acest ziar, răspunde că nu ştie, dar se aude că vor veni austriecii. Şi din nou este întrebat: în ce an se află acum? El răspunde: 1757. La optsprezece ani se vede ucenic la un cizmar, meserie pe care o găseşte prea grea, nu i-a plăcut şi a părăsit-o. La şaisprezece ani, se vede acasă la părinţi şi mărturiseşte că vrea să fugă pentru că prea îl pun să facă mereu treabă. Întrebat unde locuieşte acum răspunde că aproape de Braicon, unde tatăl e cultivator la o fermă.

La doisprezece ani, urmează o şcoală, dar nu-i place deloc cartea. Ca profesor are un preot numit Antonie, cu care învaţă catehismul. La zece ani, spune că îi este frig, pentru că nu are haine. Mama i-a făcut pantaloni dintr-o rochie veche a ei, şi copiii îşi bat joc de el.

La şase ani e întrebat dacă se joacă. «- Aş, de unde să mă joc, mă pune mereu la treabă.» Din an în an, e adus iar în pântecele mamei sale - şi din nou ca spirit în spaţiu. I se spune că e spirit şi el rămâne nelămurit, întrebând: «Dar ce e acela spirit?» I-am dat explicaţia că spiritul e omul fără corp de carne - explicaţie pe care se pare că tot nu a înţeles-o. Priveşte în jurul său şi întreabă: «Dar unde sunt, pentru că nu-mi văd prietenii?» I-am spus a doua oară: «Pentru că acum nu mai ai corp de carne şi ai trecut prin faza numită moarte. Ai tăi au rămas jos printre pământeni».

În fine, e readus înapoi, în faza de pământean, şi e întrebat ce sex şi ce vârstă are. Răspunde că e femeie de treizeci de ani, că se numeşte Jenny Ludovic, că are doi copii, unul de şapte ani, Auguste, şi altul Jean, pe care l-a născut cutând, că locuieşte în oraşelul Blouermel, unde soţul ei lucrează la doage pentru butoaie.

La şaisprezece ani se vede la unchiul ei, numit Marietti, fiind orfană. Unchiul său nu a dat-o la şcoală, dar a învăţat-o să semneze. El face serviciul la un farmacist. Şi, aplecându-se într-o parte, pare că-i spune o confidenţă: «Cred că unchiul e tatăl meu, dar nu trebuie să o spun. Când

vorbesc de tatăl meu, îi vin lacrimi în ochi. El e foarte drăgăstos cu mine. Cred, însă, că unchiul meu n-a fost cuminte, dar n-am dreptul să-l judec, fiind foarte bun cu mine». « - Numai pentru unchiul tău ai iubire?»

« - Nu, cunosc şi pe Ludovic, deoarece, deşi este văduv şi are doi copii de la prima soție, am o deosebită dragoste şi aşteptăm amândoi, nerăbdători, să ne căsătorim. E aşa de drăguț şi dulce cu mine! Ne-am înțeles ca pe copii să nu-i ținem noi, ci să-i trimitem la bunica lor, păstrându-le, totuşi, toată afecțiunea noastră.»

E readusă la doisprezece ani. Se vede tot la Blouermel, pe marginea apei, unde aduna flori de câmp din care se fac ceaiuri pentru sănătate.

E magnetizată şi dusă mai departe, la vârsta de trei ani. La această vârstă, afirmă: «Spun unchiului meu *unchiule* când e de față cineva, dar când suntem numai noi doi îi spun *tată* şi atunci mă mângâie pe obraji. Pe mama nu o ştiu.» Adusă în momentul naşterii, mediumul spune: «Văd o femeie pe pat care e grav bolnavă şi pe tatăl meu (unchiul) care plânge.»

Este regresată în faza de spirit. În această etapă, ea spune că suferă grozav de lovitura de lance ce i s-a dat între coaste, pe partea dreaptă.

«Dar cum se face că ai o durere fizică, când tu nu mai ai corp de carne?»

«Da, răspunde, şi totuşi simt mereu durere în partea dreaptă, din cauza unei împunsături pe care am primit-o la Marignian. Suntem în anul 1615 şi am douăzeci şi doi de ani.»

«Cum te numeşti?»

«Michel Bery» şi, punându-se un creion în mâna mediumului, scrie foarte neîndemânatic: Michel Bery, de la curtea regelui.

«Dar nu ai spus contra cui v-ați luptat?»

A răspuns că luptă de trei zile şi trei nopți contra elvețienilor.

«Ce părere ai despre regele tău?»

«O, François este un brav şi are o inimă bună.»

«Cum îl socoteşti tu că e bun, când el omoară atâta lume?»

«Omoară, fiindcă e necesar.»

«Dar, dacă tu vei fi omorât, crezi că mai rămâne ceva din tine?»

«Aş, ce să mai rămână, totul se sfârşeşte cu moartea.»

E regresat şi dus la vârsta de douăzeci de ani.

«Ce faci tu acum?»

«Ce să fac, plecăm spre Amiens. Englezii vor să le mai dăm o lecție.»

«Ce an e acum?»

«1513. Nu cred să mai trăiesc mult timp, după visul ce l-am avut. Cred că peste doi ani nu voi mai trăi. Am visat în primăvara asta că îmi curge sânge dintre coaste, din partea dreaptă a corpului, pe care cineva mi-o străpunsese cu o lance» (ceea ce s-a întâmplat mai târziu, era un vis prevestitor).

«Crezi în vise?»

«Da, pentru că ceea ce am visat mai totdeauna mi s-a realizat. N-am fost înşelat niciodată.»

E regresat la vârsta de nouăsprezece ani. În acest moment, se vede glumind cu prietena sa, Diane de Concy. E întrebat dacă o iubeşte şi dacă se gândeşte să întemeieze o familie.

«Aş, de unde. Mi-e dragă, dar nu mă gândesc să mă însor cu ea.»

«Şi ce faci acum?»

«Sunt în serviciul regal ca muşchetar».

La optsprezece ani spune că se duce să se înroleze în garda stăpânului său.

«Mă duc cu plăcere, dar trebuie să o părăsesc pe Diane, pe micuța mea, cu bărbia roză şi dințişorii ei micuți.»

La şaisprezece ani, spune că se fațâie pe lângă Charlotte de Montmorency, de la care nu-i fuge gândul. E întrebat dacă se bucură numai el de favorurile acestei tinere, la care mediumul răspunde:

«O, ştiu bine, că ea cochetează cu François, care e de aceeaşi vârstă cu mine, dar puțin îmi

pasă de asta.»

La doisprezece ani, e paj la curtea regelui de doi ani.

«Ia spune, ce faci tu acum la curte?»

«Ei, ce să fac? Fac lectură, conduc doamnele. Dau scaunul şi îndrept rochia doamnelor şi câteodată mă plec şi le sărut picioruşele. A, trebuie să ştii că nu se permite la toţi pajii să sărute piciorul doamnelor. Mi se spune că sunt drăguţ pentru că am ochii albaştri şi părul blond. Doamnele mă plac şi eu le voi plăcea când voi fi mai mare.»

La nouă ani, spune că tatăl său îl va trimite la curte, ca să servească drept paj. Întrebat ce ocupaţie are tatăl lui, răspunde:

«Cum, nu ştii? E paznicul casei lui Montmorency. I s-a promis că mă va lua ca paj la curte, dar se teme să nu mă stric acolo.»

Din nou e adus la stadiul de fetus şi mai apoi de spirit. Din acest stadiu i se comunică să treacă în faza de încarnat, în momentul morţii sale. Întrebat ce vârstă are, răspunde că are douăzeci de ani. Se numeşte Mariette Martin, face lecturi unei doamne care are un băiat, Gaston, care, dacă n-ar fi murit, ar fi devenit soţia lui, contra voinţei mamei sale. Sărmanul a fost omorât de calul său.

Regresată la optsprezece ani, e întrebată ce face. Răspunde că acum e la contesa de Guise, unde predă lectura nepotului ei. E regresată înapoi până la patru ani. «Mama e speriată, căci tata e mereu bolnav, nu mai poate face desene pentru rege.»

«Despre care rege e vorba?»

«Nu ştii? Filip cel Frumos.»

De aici e readusă până la faza de spirit. În această stare, nu-şi dă seama exact că a murit. I se pare că e tot pe pământ. Starea aceasta nedesluşită se datorează numeroaselor greşeli făcute pe când era încarnată. Într-adevăr, în precedenta viaţă a fost stareţa unei mănăstiri, tiranizând tinere fete, din ordinul celor mai de sus, ţinându-le în carcere, fără soare, şi totuşi punându-le să lucreze cu acul. Întrebată în ce an trăieşte, răspunde că în 1010.

«Ce rege trăieşte acum?»

«Robert al II-lea, Capetul. Nu-mi vine să pronunţ numele lui, căci din cauza lui frumoasa Blanche de Paris e închisă, pentru ca fratele său Robert să-i ia toată averea.»

La şaizeci de ani se vede pregătind tinere fete care vor să se călugărească.

«Dar pentru care motiv sunt aduse să se facă călugăriţe?»

«Pentru ca fraţii lor să le ia averea.»

«Dar tu de ce eşti la mănăstire?»

«Sunt maică superioară de douăzeci de ani de ani la mănăstirea *Compagne de Jesus* şi am sub ordinele mele douăzeci de călugăriţe, dar sper să fiu avansată stareţă, pentru că voi avea sub mâna mea totul şi toată lumea la picioarele mele.»

Trecută în faza de spirit, spune că o dor ochii şi îşi duce mâinile peste ochi. Întrebată din ce cauză suferă, răspunde că, fiind soldat, a fost prins de Atila, la Chalons sur Marne, şi că din ordinul lui i s-au ars ochii. Nu avea la această epocă decât treizeci şi unu de ani, se numea Carlomee şi era şeful unei unităţi franceze, sub ordinele lui Masoee, iar deasupra tuturor şefilor, avea pe Marovee. Această luptă a avut loc în anul 449. Întrebat dacă cunoaşte pe Dumnezeu, răspunde că da, şi toţi ai timpului său îi fac sacrificii de oameni, care sunt arşi, căci aşa îi place Lui. (Era păgân).

La douăzeci şi cinci de ani, era plugar, împreună cu mama sa Li, cu care locuia în ţinutul Albinos, prin care curge apa Tourn, lucrează pământul. E dus treptat înapoi la sânul mamei sale şi apoi în stare de spirit. Şi, din nou, spune că suferă mult, căci a fost ars de viu de împăratul roman Probus, la vârsta de patruzeci de ani. Fusese prizonier al palatului lui şi era originar din ţinutul numit Romulus, prin anul 279, când a purtat numele de Esius. Spune că urăşte de moarte pe împărat, pentru i-a răpit fetita sa, pentru a o face metresa lui. Pentru a se apropia de el, s-a oferit ca soldat lui Pecius, şeful gărzii palatului, cu gândul ca, la prima ocazie, să-l omoare, răzbunând astfel pe fiica sa Florina. A fost însă prins asupra încercării sale şi ars de viu

împreună cu fiica sa. Printre lacrimi, mediumul spune că prietenii din gardă i-au jurat că-l vor răzbuna, omorându-l pe împărat. Declară că are mângâierea că fetiţa lui a murit pură. În viaţa precedentă acesteia, a fost o tânără, numită Irisee. Aduna flori pentru a le da preotului Ali, ca să le ardă la picioarele zeilor, producând un fum care se ridica până la cer, la locuinţa zeilor.

Povesteşte că preotul povăţuieşte pe oameni să se roage, pentru ca sufletul lor să se ridice până la el în cer.

A trăit în ţara numită Imondo (aproape de Trieste).

«Preotul mă ia şi mă face să respir din fumul plantelor arse, care au proprietatea să mă trimită spre zei, cu care să vorbesc şi să-i comunic şi lui. Eu nu văd zeii, dar îi aud şi-i spun lui ceea ce spun ei (devenise medium de transă). Spune că ea munceşte şi alţii îi aduc de mâncare, dar nu are voie să fie văzută de nimeni.

«în fiecare zi aduc flori de Irum, pe care preotul le pune la altar, iar seara le arde, corpul meu rămâne jos, iar eu mă ridic în sus către zei.»

Întrebată ce vede sus, răspunde:

«Văd un glob alb. Ali mă iubeşte şi m-a crescut de mică, cerându-mă părinţilor mei care m-au dus cu bucurie.»

E în anul 100 după Hristos. Descrie că, fiind mică de şase ani a fost dusă pentru a fi sacrificată zeilor, dar a scăpat-o un tânăr războinic, numit Jeus. Când s-a făcut mare, spune că l-a iubit şi, la rândul ei, l-a scăpat din închisoare, unde ajunsese din cauza unui adversar cu numele de Joanime."

Cu viaţa aceasta se termină experienţa lui Bouvier, căci de aici înainte spiritul mediumului începe să nu mai vadă clar în vieţile sale anterioare.

Rezumând, putem spune că mediumul ne-a făcut cunoscute nouă dintre vieţile sale anterioare şi anume: într-una a fost Margueritte Duchesne. În a doua viaţă, precedentă acesteia, a fost bărbat, un sculptor în piatră. În a treia, a fost un copil orfan, Jenny Ludovic. În a patra viaţă a fost bărbat, Michel Bery. În a cincea viaţă, a fost o institutoare, Mariette Martin. În a şasea, a fost stareţa unei mănăstiri. În a şaptea, a fost ofiţer în armata lui Merovee, care a luptat contra lui Atila. În a opta, a fost soldat în timpul împăratului roman Probus. În a noua, a fost vestală în templul din ţara Imondo.

Această strălucită experienţă a lui Bouvier, alăturată celor ale lui Rochas şi altor mulţi experimentatori, pune în evidenţă existenţa unei individualităţi - spiritul - care îmbracă în decursul veacurilor diferite corpuri umane, devenind astfel diferite personalităţi, care îşi deapănă viata pe scena pământului, după cum un actor joacă diferite roluri pe scena unui teatru oarecare.

Experienţele de regresie în timp au fost făcute şi de doctorul Brian Weiss, medic psihiatru american, actualmente medic şef psihiatru la un mare spital afiliat Universităţii din Miami. Pacienta de care s-a ocupat cel mai mult în domeniul regresiunii în timp era o bolnavă suferindă de nevroză astenică, pe nume Katherine. Sub stare de hipnoză, comunicând cu subconştientul acesteia, a regresat-o în mai multe vieţi anterioare, mai toate sfârşindu-se prin morţi violente, ceea ce explică de fapt, starea anxioasă a vieţii actuale. La fel ca şi îa alte experienţe privind reîncarnarea Katherinei, îşi vede vieţile anterioare ca şi când ar fi privite din afară. Ea a trăit în alte vieţi, fie sub formă de bărbat, fie sub formă de femeie, iar atunci când a trăit într-o altă ţară, cu o altă limbă, vorbea în limba respectivă, aflându-se în stare de hipnoză, când retrăia acea viaţă. Când se afla regresată în stadiul de spirit liber, ea descria lumea spiritelor aşa cum fac toate spiritele aflate în acesl stadiu. Doctorul Brian Weiss a efectuat regresii detaliate în vieţile anterioare ale mai multor pacienţi, descoperind aceleaşi caracteristici generale. El a folosit în acest scop doisprezece bolnavi. De pildă, o casnică evreică din Miami Beach şi-a reamintit cum a fost violată de un grup de soldaţi romani în Palestina, la scurt timp după moartea lui Iisus, în altă viaţă a condus un bordel în New Orleans, în altă viată a trăit într-o mănăstire în Franţa în Evul Mediu, iar în alta a trăit în Japonia.

În experienţele de regresie în timp, când se pun în evidenţă multiplele reîncarnări, subiectul este în transă hipnotică. El nu-şi aminteşte în stare conştientă de aceste evocări. Regresia poate fi

făcută şi în stare de veghe. Atunci toate aceste evocări rămân conştiente.

Şi în telepatie gândul se transmite sub formă de imagini, şi chiar memoria este înmagazinată sub formă de imagini. S-au făcut experienţe prin care s-a reuşit să se fotografieze imaginea gândurilor. De exemplu: te gândeşti la casa părintească şi acest gând apare fotografiat arătând casa întocmai cum este ea. În regresia în timp subiectul se vede pe sine privindu-se din exterior. Tot ceea ce îşi aminteşte este descris la modul prezent ca şi când evenimentele s-ar petrece în momentul actual. Vocea cu care sunt evocate aceste trăiri este cea care corespunde vârstei descrise în momentul trăirii. Dacă este copil, are voce de copil, dacă este bătrân, are vocea unui bătrân, dacă este bărbat are vocea unui bărbat, dacă este femeie are vocea unei femei. Toate datele privind viaţa socială, politică şi istorică descrise corespund exact cu cele descrise în istorie. Aici intervin două aspecte foarte importante: este posibil ca în viaţa actuală subiectul să nu aibă cunoştinţă despre unele date istorice sau social-politice, fiind necultivat. El, totuşi, le descrie dacă, regresat în timp, în acea viaţă le cunoştea; precum şi aspectul invers: chiar dacă în viaţa actuală are cunoştinţe despre aceste fenomene, nu le descrie dacă, regresat în altă viaţă, la vârsta respectivă nu le cunoştea. Cu alte cuvinte, memoria nu se amestecă într-un conglomerat. Ea se păstrează şi se acumulează pe un fel de fişe separate pe perioade sau poate chiar pe zile şi ore.

Experienţe privind reîncarnarea au fost făcute de A. Rochas, apoi în 1971, în Anglia, de Arnall Bloxham, care folosea ca medium pe Jane Evans, pe care a regresat-o în alte vieţi anterioare. Într-una din aceste vieţi anterioare, era călugăriţă în Maryland, în S.U.A., pe numele de Grace, aflându-se într-o mănăstire catolică. Înainte de a se călugări, şi-a petrecut copilăria într-un oraş din statul Iowa, numele ei de familie fiind Ellis. Dusă mai înapoi în altă viată, a fost croitoreasă la Londra, în timpul reginei Anne, în anul 1702, într-un mare atelier de modă şi se numea Ann Trasker.

În altă viaţă anterioară era doamnă de companie şi croitoreasă. Se numea Anna de Castille şi este originară din Madrid. Ea a însoţit-o pe Catherina de Aragon în Anglia, unde aceasta urma să se căsătorească cu prinţul Arthur. Mai înainte. Într-o altă viaţă, era camerista lui Jacques Coeur în 1451. Se numea Alison şi era foarte tânără. S-a sinucis atunci când stăpânul său a fost acuzat de otrăvirea favoritei regelui, Agnes Sorel, şi închis.

În viaţa imediat următoare era evreică în oraşul York, în anul 1190, şi se numea Rebeca, fiind soţia unui rabin evreu bogat. Ea descrie cum evreii erau obligaţi să poarte un inel galben în dreptul inimii, pentru a se vedea că sunt evrei. Aceasta se întâmpla în timpul lui Henric II Plantagenet.

În fine, în ultima viaţă anterioară, era soţie romană în anul 286, soţia unui perceptor numit Titus. Ea a dat multe relaţii despre Bretania romană şi a descris revolta în urma căreia Anglia a ieşit de sub stăpânirea romană, dar aceasta pentru puţin timp, pentru că, ulterior, Anglia a revenit sub stăpânire romană. A fost asasinată împreună cu soţul ei în timpul împăratului Diocletian.

În 1904, Rochas hipnotizează o tânără de optsprezece ani care se numea Iosefma. Aceasta este regresată în timp mai întâi la vârsta de şapte ani. Apoi în altă viaţă era ţăran şi se numea Jean Bourdon; şi-a povestit întreaga viaţă din anul 1812, când s-a născut, până la moartea sa, în 1892.

În alte situaţii, amintirea unei alte vieţi se poate realiza în stare naturală fără hipnoză. Iată un exemplu: un copil japonez, Kasugoro, şi-a adus aminte că a mai fost născut într-o altă localitate, numită Odocuno, în Japonia, şi că mama lui în experienţa precedentă se numise Oscizu San. Kasugoro ţinea minte că se îmbolnăvise de variolă când avea doi ani, boală care i-a provocat moartea. Dus în satul unde spunea că a mai avut o viaţă, acesta a recunoscut imediat casa şi părinţii care erau acolo.

Prin reîncarnare se explică capacitatea unor copii care, nefiind încă la şcoală, pot rezolva probleme foarte grele de matematică, sau pot executa partituri muzicale de Mozart, Beethoven, Chopin şi alţii.

Mozart a scris o simfonie la vârsta de cinci ani.

Mayerbeer dădea concerte la vârsta de şase ani, iar Reisin la vârsta de patru ani.

Leonardo da Vinci a învăţat singur pictura, iar Victor Hugo a fost laureat la vârsta de treisprezece ani. Astfel de exemple sunt nenumărate.

Diferenţierea dintre oameni este explicată prin actul reîncarnării. În diferite ţări din lume, există legi care garantează egalitatea juridică şi politică între oameni, iar în alte ţări aceste legi nu există. Se pune întrebarea: dacă toţi oamenii se nasc egali din punct de vedere al vieţii interioare, al capacităţii de adaptare, al modului de a aborda şi rezolva diferite probleme, de ce aceste capacităţi diferă de la individ la individ? Unii copii, din primii ani de viaţă, au o predispoziţie pentru muzică, alţii pentru ştiinţă, iar alţii nu manifestă nici o atracţie pentru nimic. Diferenţele dintre modul de viaţă al oamenilor sunt enorme, în afară de acestea, sunt copii care se nasc morţi, sau care mor imediat după naştere la câteva zile, luni sau ani. De ce aceştia au o existenţă atât de scurtă, în timp ce alţii trăiesc şaptezeci-optzeci de ani?

Spiritul acestor copii, după moartea lor, unde se duce, în Iad sau în Rai, aşa cum susţine religia? La aceste întrebări răspunsul este unul singur, numai actul reîncarnării poate oferi explicaţia. Oamenii se nasc inegali, căci fiecare copil, la naştere, ia cu el un spirit mai mult sau mai puţin evoluat, nu de la părinţii săi, căci spiritul copilului nu se moşteneşte de la părinţi, el reprezintă reîncarnarea unui spirit liber aflat în lumea astrală, un spirit al unui om care a murit şi care trebuie să se reîncarneze pentru o nouă evoluţie spirituală. Din acest punct de vedere, un spirit al unui părinte poate să fie reîncarnarea spiritului propriului său fiu din alte vieţi anterioare. Aceasta înseamnă că la naştere copilul nu moşteneşte în nici un caz spiritul părinţilor săi, căci, pentru ca acesta să se reîncarneze trebuie să fie liber - dezîntrupat. Faptul că unii copii mor la puţin timp după naştere sau că se nasc handicapaţi şi trăiesc în suferinţă şi mizerie se datorează karmei lor, destinului, care li se programează înainte de naştere în lumea astrală. Ei trebuie să treacă prin suferinţă pentru a se putea purifica din punct de vedere spiritual. În afara reîncarnării, este imposibil să explicăm această diversitate frapantă în repartiţia bucuriei şi suferinţei, în suferinţă îşi au explicaţia cuvintele lui Hristos: „Fericiţi cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia cerurilor”.

Este o mare greşeală a se crede că o viaţă absolut nouă începe o dată cu naşterea. Problema reîncarnării este susţinută astăzi de mai multe religii din Asia: budismul, brahmanismul, jainismul. Dar reîncarnarea este cunoscută şi în Antichitate. lulius Cezar descria credinţa galilor în reîncarnare, care credeau că moartea nu este decât o trecere a sufletului într-o altă existenţă.

Descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă a dovedit că gruparea religioasă a esenienilor credeau în numeroase reîncarnări pe care oamenii le trăiesc în viaţa pământească. Şi primii creştini credeau în reîncarnare. Astfel, Origene, care a trăit între anii 185-254 d.Hr. considerat ca părinte al bisericii creştine, scria că sufletul este imaterial şi invizibil şi că el trece după moarte într-un alt corp. Abia în anul 553, Conciliul de la Constantinopol, sub presiunea împăratului Justinian, condamnă această credinţă şi o interzice. Această tăcere impusă de dogmele bisericii creştine privează milioane de oameni de cunoştinţele din acest domeniu.

Scriitori precum: Paracelsus, Giordano Bruno, Edmond Rostand, Goethe, Schiller, Lamartine, Victor Hugo, Balzac, Flaubert şi mulţi alţii au crezut în necesitatea mai multor vieţi terestre, pentru a ajunge la maturitatea spirituală.

LEGILE REÎNCARNĂRII

Reîncarnarea este supusă celor trei legi cosmice:

- legea atracţiei, afinităţii;
- legea cauzei şi efectului;
- legea suferinţei.

Spiritul tinde să se reîncarneze în familia, societatea, regiunea şi timpul care-i oferă condiţiile evoluţiei sale spirituale. După moarte, spiritul este atras spre locul corespunzător adevăratei sale personalităţi, care nu mai poate fi disimulată ca pe pământ, prin viclenie

intelectuală.

Sub legea cauzei şi efectului se va desfăşura o nouă reîncarnare, în condiţii mai bune sau mai rele, în raport cu faptele de pe pământ. Felul în care s-a desfăşurat viaţa terestră îşi are efect în următoarea reîncarnare.

Legea suferinţei este legea supremă, care conduce la evoluţia spiritului. Numai prin suferinţă se poate purifica spiritul. Reîncarnarea nu este metempsihoză. Teoria metempsihozei susţine posibilitatea trans-migraţiei spiritului de la om la animale, plante sau insecte şi invers. Metempsihoză contrazice legile divine ale reîncarnării. Legile naturale confirmate de ştiinţă interzic cu desăvârşire amestecarea speciilor. Este, deci, exclus ca un spirit uman să se reîncarneze într-un corp animal sau invers. O singura dată de-a lungul istoriei umanităţii terestre a avut loc evoluţia unui spirit de animal foarte dezvoltat într-un spirit de om primitiv. Acesta a fost un fenomen evolutiv ce s-a petrecut o singură dată.

Viaţa pe pământ este o etapă în marele ciclu al evoluţiei noastre. Ea nu este un început, ci o continuare.

Spiritul nu se formează în momentul procreaţiei şi nici la naştere, căci el exista dinainte de aceste două evenimente. Naşterea este numai momentul când spiritul vine din lumea astrală şi se încorporează în corpul nou-născutului. Dacă există o ereditate fizică, nu există o ereditate spirituală. Fiecare om pe pământ îşi are propria sa viaţă, căci fiecare om îşi are propriul său spirit.

Privind lucrurile prin prisma reîncarnării, teoriile rasiale nu au nici un suport din punct de vedere spiritual, căci spiritul unui negru poate fi reîncarnarea celui mai evoluat spirit european. Iată, deci, de ce trebuie combătute teoriile rasiale, care subjugă popoarele şi le extermină.

Legat de problema rasială, este şi problema eugeniei, în baza căreia regimurile fasciste au purces la aşa-zisa purificare a raselor, prin sterilizarea sau folosirea altor mijloace care interzic procrearea.

Legea divină a karmei face ca pe pământ să se nască milioane de handicapaţi.

Regimul fascist al lui Hitler îi trimitea pe aceştia automat în camerele de gazare. Dar legea suferinţei fizice, legea karmei, este o lege divină şi ea explică naşterea acestor handicapaţi, al căror spirit trebuie să sufere pentru a se putea purifica. Interzicând procrearea sau folosind eutanasia, nu facem altceva decât să contravenim legilor divine, împiedicând evoluţia spiritului.

SPIRITUL ÎN GÂNDIREA DIFERITELOR CONCEPŢII RELIGIOASE

IUDAISMUL

Religia evreilor este una dintre puţine religii naţionale ale lumii antice care s-a păstrat până astăzi. Iudaismul este numit şi religie mozaică, adică religia lui Moise. O parte foarte importantă a iudaismului a intrat în componenta creştinismului şi islamismului. Astfel, *Biblia,* care reprezintă istoria poporului evreu, este un obiect de credinţă şi veneraţie pentru clerul catolic şi ortodox. Ea este considerată a fi fost scrisă după inspiraţia Sfântului Duh. *Biblia* înseamnă în greceşte „cărţile". În componenţa ei intră Cărţile Legii (în ebraică *Tora* sau aşa-numitul *Pentateuh* al lui Moise).

Aceste mici cărţi sunt:

- *Facerea* vorbeşte despre crearea de către Dumnezeu a lumii şi a omului, despre viaţa primilor oameni în Rai, despre căderea în păcat şi izgonirea lor din Rai, despre potopul lui Noe, despre patriarhii Avraam, Isaac, Iacov, Iosif şi fraţii săi şi despre aşezarea evreilor în Egipt.
- *Ieşirea* cuprinde viaţa lui Moise şi eliberarea evreilor din Egipt, cu vestitele zece porunci ale lui Dumnezeu.

- *Leviticul* cuprinde legislații religioase.

- *Numerele* este istoria evreilor după ieșirea lor din Egipt până la cucerirea Palestinei (Țara Canaanului).

- *Deuteronomul* cuprinde, de asemenea, un corp de legislații religioase.

Al doilea grup de cărți biblice îl alcătuiesc cărțile istorice: Cartea Judecătorilor, Cartea lui Rut, cele patru Cărți ale Regilor, două cărți de cronici, Cărțile lui Ezdra, Neemia, Cartea Esterei, Cartea lui Iov, precum și Psalmii (culegere de imnuri religioase atribuite lui David), Pildele lui Solomon, Ecleziastul și Cântarea Cântărilor.

Al treilea grup îl alcătuiesc cărțile profeților: Isaia, Eremia, Ezechiel, Daniel și cărțile celor doisprezece așa-ziși mici profeți: Oseia, Loil, Amos, Avdia, Iona, Miheia, Naum, Avacum, Sofonie, Agheri, Zaharia și Maleah.

Toate aceste cărți sunt denumite de creștini *Vechiul Testament.* Originea acestor cărți nu este bine stabilită până în momentul actual, dar primele patru cărți sunt atribuite lui Moise, care le-a scris prin revelații de la Dumnezeu. Legătura în credință a poporului evreu și Dumnezeu s-a făcut prin actul circumciziei. Avraam a primit poruncă de la Dumnezeu care i-a spus: „Iar legământul dintre mine și tine și urmașii tăi după tine, din neam în neam, pe care trebuie să-l păziți, este acesta: toți cei de parte bărbătească ai voștri să se taie împrejur. Să vă tăiați împrejur și acesta va fi semnul legământului dintre mine și voi. În neamul vostru tot pruncul de parte bărbătească născut la voi în casă, sau cumpărat cu bani de la alt neam, care nu-i din seminția voastră, să se taie împrejur în ziua a opta".

Evreii cred cu toții într-un singur Dumnezeu, cel care a creat lumea și tot universul pe care îl numesc Iahve.

Cucerirea Palestinei de către evrei a început în secolele XV-XVI î.Hr. și s-a prelungit câteva secole. Această cucerire este reprezentată în *Biblie* tot ca o poruncă a lui Dumnezeu: „Scoală dar (îi spune Dumnezeu lui Iosua) și treci Iordanul, tu și tot poporul acesta în țara pe care o voi da fiilor lui Israel, tot locul pe care-l vor călca tălpile picioarelor voastre vi-l voi da vouă, cum am spus lui Moise. Iată îți poruncesc: fii tare și curajos, să nu te temi, nici să te spăimântezi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine pretutindeni unde vei merge (Iosua 12-4, 9)". Ierihonul a fost primul oraș canaanean cucerit prin luptă.

Uneori Iahve ia parte direct la luptă, ajutându-și poporul, de exemplu în bătălia israeliților împotriva amoviților. Domnul a aruncat asupra lor grindină mare din cer, iar cei ce au murit de grindină au fost mai mulți decât cei uciși de fiii lui Israel cu sabia.

Este descrisă apoi cucerirea Ierusalimului de către regele Babilonului în anul 586 d. Hr., captivitatea evreilor în Babilon și întoarcerea în Palestina în timpul regelui persan Cirus. Toate aceste evenimente au fost prevăzute cu exactitate de mai mulți profeți, care nu reprezintă altceva decât niște mediumi de premoniție.

Iudaismul a fost și rămâne o religie legată în întregime de viața pământească și nu de viața de după moarte. El a dezvoltat ideea că poporul evreu reprezintă poporul ales. Dacă evreii suferă, vinovați de acest lucru sunt ei înșiși. Ei păcătuiesc, ei încalcă poruncile Domnului, iar Dumnezeu îi pedepsește. Cu toate acestea, ei rămân poporul ales, căci va veni timpul când Iahve îl va ierta și-l va înălța mai sus decât toate popoarele.

Se crede că evreii ar fi trăit pe o altă planetă. În ciclul lor pe această planetă, au fost supuși unei judecăți de către Dumnezeu și acesta, găsindu-i vinovați, i-a trimis pentru o nouă reîncarnare și un nou ciclu evolutiv, spiritual, pentru purificarea sufletului. Ei au trăit de-a lungul veacurilor prin diferite țări și, în vremurile existenței marii civilizații egiptene, s-au reîncarnat în această țară, unii dintre ei fiind chiar încarnați ca preoți egipteni. Spiritele superioare din atmosfera spirituală a pământului s-au încarnat în sânul poporului egiptean, iar unul dintre ei a fost chiar spiritul guvernator al planetei respective, cunoscut sub numele de Moise, care s-a născut în Egipt.

Când spiritele superioare reîncarnate în preoți egipteni au părăsit planeta, în Egipt s-au încarnat alte spirite inferioare și o dată cu aceasta încep persecuția și robia evreilor din Egipt.

Din acel moment, evreii au fost nevoiți să se separe de noile spirite care se reîncarnau în poporul egiptean. Datorită acestei persecuții şi acestei robii a poporului ales, spiritul lui Dumnezeu i se arată lui Moise pe muntele Sinai, care îi spune să-şi ia poporul şi să treacă în țara Canaanului

Este de reținut un aspect care nu se explică, în afara unei intervenții a unei forțe divine: conform etimologiei, termenul *mana* provine de la cuvintele ebraice *man-hu,* care înseamnă „ce-i asta?" *Biblia* arată că, timp de patruzeci de ani cât a durat exodul, în fiecare dimineață, această mană cădea din cer şi evreii o mâncau zilnic, căci, lăsând-o pentru a doua zi, se altera. Sutele de mii de evrei, plecați în exod, au consumat în decurs de patruzeci de ani peste un milion de tone de mană. Mana cădea zilnic din cer, în afară de sabat. În schimb, vinerea, cădea o porție dublă, care putea fi conservată, căci nu se altera. Se pune întrebarea cum şi cine cunoştea zilele? Sabatul fiind zi de odihnă pentru evrei, porția de mană le cădea din cer de vineri în rație dublă şi nu se altera. S-a presupus că aceste hidrocarburi care constituiau mana ar fi căzut din coada unei comete. Dar cometa cunoştea zilele săptămânii? De ce mana cădea numai în locurile unde erau triburile de evrei? Preferința cometei nu are nici o explicație, iar până acum nu s-a detectat nici un fel de mană în comete. Singura explicație este aceea că mana cădea din cer, în urma unui proces de materializare pe care îl făceau spiritele superioare poporului evreu. Aşa se explică şi numărul mare de profeți pe care îi face cunoscuți *Biblia,* şi aşa ar putea să se explice data de început a evenimentelor cu care începe *Biblia,* adică acum şase mii de ani - primii evrei ar fi reîncarnați la această dată.

Poate primii oameni care s-au reîncarnat au fost Adam şi Eva, ca prime spirite ale poporului evreu, venit din alt ciclu evolutiv planetar la reîncarnare pentru purificare. Noi ştim că datele arheologice ne arată o vechime mult mai mare a omului pe pământ, date ce intră în contradicție cu descrierea *Bibliei,* dar, fiind vorba numai de istoria poporului evreu şi presupunând apariția lui pe pământ printr-o reîncarnare la data respectivă, adică acum şase mii de ani, aceasta nu ar mai contrazice documentele arheologice. Aceasta ar explica şi capacitatea intelectuală a poporului evreu. În schimb, nu explică de ce evreii nu au recunoscut pe cel mai evoluat spirit reîncarnat în sânul poporului lor, pe Iisus Hristos ca fiu al lui Dumnezeu, căci, se ştie, condamnarea la moartea şi răstignirea lui au fost cerute cu insistență de evrei, atunci când Pilat din Pont, ca guvernator al Romei pentru Palestina, a cerut ca aceştia să aleagă pentru grațiere între Iisus şi tâlharul Baraba. Evreii au cerut să fie grațiat Baraba, iar Iisus să fie răstignit.

Se cunoaşte, de asemenea, faptul că evreii îl aşteaptă încă pe trimisul lui Dumnezeu, căci pentru ei încă nu a venit.

Se ştie din *Biblie* că, după înăbuşirea în sânge a revoltelor împotriva dominației romane (anii 60-67, 132, 135 d.Hr.), după ce Ierusalimul a fost distrus în întregime, a avut loc emigrarea evreilor în masă - perioada diasporei. În diasporă a început organizarea sinagogilor, case de rugăciuni şi totodată centre ale vieții sociale. Sinagogile au apărut nu numai în diasporă, dar şi în Palestina, inclusiv în Ierusalim. Concluzionând, constatăm că adepții iudaismului cred într-o singură divinitate supremă, Dumnezeu, pe care ei îl numesc Iahve, cred în existența spiritului după moarte şi, de asemenea, cred în puterea de a comunica cu spiritele morților. În *Biblie* se spune că Saul, regele Israelului, s-a dus la En Dor să consulte spiritul unui mort prin intermediul unui medium, care era o femeie. A reuşit să evoce spiritul lui Samuel care i-a comunicat că o să piardă lupta cu filistinii, evenimente ce au avut loc într-adevăr. Deosebirea față de alte credințe religioase şi față de ştiința spirituală, constă în aceea că adepții iudaismului nu cred în reîncarnare, spiritul aşteptând judecata de apoi după faptele sale, în urma căreia va fi trimis după faptele sale în Iad sau în Rai.

BUDISMUL

Budismul este a doua religie mondială monoteistă, care joacă un rol important în istoria popoarelor Asiei. Originea ei nu s-a putut încă stabili exact. Budiştii din sud o situează aproximativ spre sfârşitul secolului al Vl-lea î.Hr. Buddha s-a născut probabil în Nepal -

aproximativ în anul 490 î.Hr. Baza concepției budismului o constituie cele patru adevăruri supreme: teoria suferinței, a cauzelor suferinței, a urmării suferințelor şi căile de curmare a suferințelor. Întreaga viață este o suferință, iar cauza suferinței este ataşamentul față de viață, dorința fierbinte de a exista. Această dorință fierbinte duce din reîncarnare în reîncarnare. Calea formată din cele opt drumuri duce la nimicirea dorințelor: credința dreaptă, hotărârea dreaptă, cuvântul drept, fapta dreaptă, modul de viață drept, dorințele drepte, gândurile drepte, contemplarea dreaptă. Urmând această cale a celor opt drumuri, poți să ajungi la perfecțiune, adică *Nirvana,* treapta cea mai evoluată a spiritului, prin reîncarnări succesive *(Sansara).* Moartea nu-l eliberează pe om de suferințele existente deoarece, după ea, urmează o nouă naştere. Nu se reîncarnează decât acela care a ajuns la starea de *Arhat,* de sfânt, care a ajuns la cunoaşterea adevărului. Budismul crede că reîncarnarea se poate face în orice chip, nu numai în om, ci şi în animal, în plantă, dar forma superioară a reîncarnării o reprezintă naşterea ca om, deoarece numai în această stare este posibilă trecerea la starea ideală de *Nirvana* (sfânt). Budismul a cuprins întreaga Asie de Sud-Est, luând mare răspândire în Tibet. În India s-a dezvoltat yoga, prin care se ajunge la desprinderea corpului astral de trup cu performante extraordinare asupra subconştientului.

Yoghinii experimentați îşi comandă trupului modificări de temperatură, de presiune arterială, de puls, stări cataleptice sau chiar moarte aparentă. Este cunoscută, de asemenea, puterea extraordinară a fachirilor de a produce hipnoza prin telepatie în masă. Este relatată o experiență de telechinezie când, atât timp cât fachirul se concentrează, o pasăre moartă este însuflețită şi poate zbura, sau puterea de germinare şi creştere a unui bob de grâu în câteva minute prin puterea de transmisie a forței vitale, prin privire şi prin gând.

Budismul crede într-o singură divinitate supremă, în Dumnezeu, ca unic creator al omului şi al universului.

CREŞTINISMUL

Creştinismul este a treia religie mondială monoteistă. El nu este însă unitar, ci cunoaşte un întreg şir de curente şi secte.

Creştinismul a fost întemeiat de Dumnezeul-om, Iisus Hristos, care a trăit pe pământ în Palestina, în timpul domniei împăraților romani Augustus şi Tiberius. Acolo şi-a propovăduit învățătura care a fost transmisă omenirii de către discipolii săi, apostolii. Izvoarele utilizate pentru studiul creştinismului sunt cărțile canonice ale *Noului Testament* care cuprind:

1. Cele patru *Evanghelii* (cuvânt grecesc, care înseamnă „buna vestire") atribuite lui Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Ele povestesc viața lui Iisus Hristos, predicile pe care le-a ținut, minunile pe care le-a făcut, răstignirea şi învierea lui;
2. *Faptele apostolilor,* adică povestiri despre primii propovăduitori ai creştinismului;
3. *Epistolele apostolilor* către diferite comunități creştine;
4. *Apocalipsa* sau revelația Sfântului Ioan Teologul.

Biserica creştină consideră cele patru *Evanghelii* şi *Apocalipsa,* de revelație divină, inspirate de Duhul Sfânt. Din acest motiv fiecare cuvânt este considerat adevăr absolut.

Problema existenței istorice a lui Iisus nu poate fi pusă la îndoială (numai marxiştii au căutat s-o pună la îndoială). Figura lui Iisus Hristos este complexă. Iisus este numele propriu al propovăduitorului, iar Hristos este un nume comun care, în greacă, înseamnă „unsul". Naşterea lui a fost prevăzută de foarte mulți proroci ca trimis al lui Dumnezeu. Însuşi Iisus când se referă la Dumnezeu îi spune Tatăl Ceresc. Cunoaştem foarte bine calitățile sale de medium, cel mai mare din câți s-au născut pe pământ.

Cât despre existența spiritului după moarte, religia creştină crede în ea, susținând că după moarte spiritul se înalță la ceruri, aşteptând judecata de apoi.

Toate faptele pe care le-a înfăptuit Iisus Hristos sunt descrise în ştiința spirituală, ca fiind efecte ale unui medium foarte dezvoltat. În ceea ce priveşte învierea lui din mormânt, un singur aspect poate fi diferențiat: nu trupul de carne al lui Iisus a revenit la viață, acesta a fost

dematerializat, iar apariţia lui a fost o fantomă materializată, ca putere a spiritului de a „produce” materie.

De-a lungul istoriei, în sânul credinţei creştine, au apărut foarte multe erezii şi secte religioase. Astfel, în Egipt, în Alexandria, a apărut arianismul. Potrivit afirmaţiei lui Arie, Iisus Hristos nu a fost născut din Dumnezeu, ci a fost creat de El. Prin urmare, El nu este de aceeaşi esenţă cu Dumnezeu-Tatăl, ci de esenţă asemănătoare cu a lui. Aceste controverse au dus la adevărate lupte de stradă între partizanii celor două tabere. A trebuit să aibă loc primul Conciliu ecumenic al Bisericii Creştine în anul 325, la Niceea, pentru ca ereziile lui Arie să fie condamnate.

O altă erezie a fost a lui Nestorius (episcop de Constantinopol), care propovăduia că Iisus a fost om, că numai formal s-a identificat cu cel de-al doilea element al treimii - Dumnezeu-Fiul, şi de aceea Fecioara Maria trebuie numită nu născătoare de Dumnezeu, ci născătoare a omului. Această erezie a fost condamnată la al treilea Conciliu ecumenic, ţinut la Efes în anul 431.

Treimea creştină este formată din Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul şi Sfântul Duh, care este principiul abstract al gnosticilor. În ştiinţa spirituală, această trinitate este prezentată de sinea spirituală (Eul), corpul astral şi corpul eteric.

În ceea ce priveşte existenţa spiritului după moarte, religia creştină propovăduieşte această existenţă a spiritului, dar nu dă nici un fel de indicii asupra felului cum evoluează el, mulţumindu-se să spună că el va aştepta acolo judecata de apoi, după care va merge în Rai sau în Iad.

De menţionat că prigoana împotriva creştinilor a încetat o dată cu Edictul din Milano în anul 313. Un rol decisiv a avut împăratul Constantin cel Mare, care, înainte de lupta cu Maxenţiu, de la podul Milvus, a visat o cruce pe cer, sub care scria: „Prin ea vei învinge”. El a pus acest semn al crucii pe steagurile luptătorilor lui, repurtând victoria respectivă, după care creştinismul a fost declarat religie de stat. Scindarea Imperiului Roman, din secolele III-IV d.Hr., în Imperiului Roman de Apus şi Imperiului Roman de Răsărit, a dus şi la scindarea bisericii: una de Apus şi alta de Răsărit. În apus, din cauza declinului şi apoi a dispariţiei puterii imperiale, aproximativ în anul 476 d.Hr. a crescut foarte mult autoritatea episcopului de Roma, care a căpătat denumirea de papă. Ruptura definitivă dintre cele două biserici s-a produs în anul 1054.

Spre deosebire de dogma Bisericii de răsărit, care nu admite provenienţa Sfântului Duh de la Dumnezeu-Fiul, dogma Bisericii de apus admite această provenienţă; această divergenţă este ireconciliabilă. Doctrina catolică despre Purgatoriu, adoptată la Conciliul din Florenţa din anul 1439, susţine că sufletele păcătoşilor se purifică arzând în flăcări pentru a ajunge ulterior în Rai. Durata rămânerii sufletului în Purgatoriu depinde de rugile bisericii, ea putând fi scurtată. Doctrina catolică mai susţine şi infailibilitatea papei în problemele credinţei, lucru statornicit în anul 1870.

Între cele două biserici au apărut şi deosebiri în particularităţile rituale: botezul prin stropirea cu apă, în loc de scufundarea în apă ca la ortodocşi, ungerea cu sfântul mir numai a celor majori, nu şi a copiilor, împărtăşania numai cu pâine (cu pâine şi vin numai a membrilor clerului), pâinea nedospită (asma) pentru împărtăşanie, semnul crucii făcut cu cele cinci degete şi folosirea limbii latine în slujbele religioase ş.a. Particularităţile canonice ale catolicismului sunt următoarele: celibatul întregului cler (la ortodocşi numai pentru călugări), interdicţia de a ieşi din tagma preoţească, instituţia cardinalilor, primatul papilor, recunoaşterea a douăzeci şi unu de concilii ecumenice în loc de şapte ca la ortodocşi, caracterul indisolubil al căsătoriei.

Dar răspund aceste dogme la problema fundamentală a vieţii, a morţii şi a evoluţiei sufletelor noastre după moarte? Este atât de important că ne închinăm cu trei sau cu cinci degete? Este atât de important că suntem catolici, ortodocşi, protestanţi, adventişti, evanghelişti, baptişti, penticostali sau atâtea şi atâtea alte secte religioase, atât timp cât toate susţin existenţa unui Dumnezeu-Tatăl şi a Fiului său Iisus, precum şi prezenţa spiritului nostru după moarte? Merită să se ucidă oameni pentru că fac parte dintr-o religie sau alta, atât timp cât toţi ştim că

suntem creați de un singur Dumnezeu? Este mai bine să credem că sufletul nostru nu mai are nici o şansă de îndreptare?

Religia creştină are la bază învierea lui Iisus Hristos. Aşa cum am mai scris, nu corpul carnal al lui Iisus a fost dus la cer, deşi mulți cred că el s-a înălțat la cer în corpul său de carne, deoarece acesta nu a fost găsit în mormânt după învierea sa (Marcu 16: 5-7). De asemenea, după moartea sa, Iisus s-a arătat discipolilor săi într-un corp de carne, pentru a le dovedi că este într-adevăr în viață. Arătându-se o dată, când de față era şi apostolul Toma, cel care nu credea încă în înviere, i-a spus acestuia să-şi pună mâna pe cicatricea dintre coastele sale, pentru a se convinge de învierea sa (loan 20: 24-27), dar acestea nu sunt dovezi că Iisus a înviat în corpul său de carne în care a fost dat morții.

„Iisus a fost dat la moarte în carne, dar a fost făcut viu în spirit” (Petru 3: 18). Oamenii formați din carne şi oase nu pot trăi în cer. Vorbind despre învierea pentru viața cerească, *Biblia* spune: „Este semănat corp fizic, este sculat corp spiritual... carnea şi sângele nu pot moşteni regatul lui Dumnezeu” *(Corinteni* 15: 44-50). Numai spiritele dotate cu corp spiritual pot trăi în cer. Dar ce s-a întâmplat cu corpul carnal al lui Iisus? Apostolii au găsit într-adevăr mormântul gol. De ce? Deoarece Dumnezeu a făcut să dispară corpul lui Iisus conform celor scrise în *Biblie (Psalmi* 16: 10; *Fapte* 2: 31). Dumnezeu a procedat la fel şi cu corpul lui Moise *(Deuteronomul* 34: 5-6). Pe de altă parte, dacă corpul lui Iisus ar fi fost lăsat în mormânt, discipolii săi nu ar fi înțeles că el a înviat din morți, deoarece pe vremea aceea ei nu dețineau încă o înțelegere deplină a lucrurilor spirituale. Iisus s-a materializat prin puterea spirituală, întocmai ca îngerii din trecut. El a apărut ca un om real care putea să mănânce şi să bea asemenea îngerilor cărora Avraam le-a oferit ospitalitate *(Geneza* 18:8: *Evrei* 13:2). Iisus s-a materializat şi sub forma unui grădinar, arătându-se astfel Mariei Magdalena. Nu înfățişarea sa exterioară a fost aceea care i-a făcut să-şi dea seama că este Iisus, ci un cuvânt sau un gest din partea sa (Ioan 20:14-l6; 21:6, 7, Luca 24:30, 31). Iată cum descrie *Biblia* modul în care a plecat Iisus la cer: „În timp ce ei priveau, el a fost înălțat şi un nor l-a ascuns vederii lor” *(Fapte* l :9); „Astfel, în timp ce Iisus se înălța la cer, un nor l-a ascuns privirii apostolilor, facându-l invizibil. Atunci în corpul său spiritual, el s-a ridicat la cer” (Petru 3:18).

În ceea ce priveşte întrebarea câți oameni sub formă spirituală vor merge alături de Iisus să guverneze pământul, în *Evanghelia* după Matei se spune că nu toate spiritele se vor înălța dintr-o dată la rangul spiritual al lui Iisus, ci vor trebui mai multe readuceri la viata pe pământ (Matei 16:24, loan 5:28, 29). Chiar şi Moise, profetul Ilie şi Ioan Botezătorul vor mai trebui readuşi la viață pe pământ când vor fi ridicați în guvernarea lui Iisus. Aceasta o spune însuşi Iisus. Astfel că cei ce se vor ridica în guvernarea lui Iisus vor fi puțini în raport cu cei ce vor trebui să revină pe pământ. *Biblia* precizează că numai o sută patruzeci şi patru de mii de spirite evoluate vor fi în guvernarea condusă de Iisus *(Evrei* 12:22, *Apocalipsa* 7:4).

Care este importanța Bisericii creştine (în special cea ortodoxă) din punct de vedere al comunicării spiritului nostru cu spiritele sfinților?

În biserică, prin puterea de concentrare şi de gândire a preotului, prin rugile ce se adresează sub forma diferitelor cântări ale acestuia, în special la Sfânta Liturghie, se urmăreşte coborârea puterii spirituale a divinității şi materializarea ei prin coborârea Duhului Sfânt, care va sfinți pâinea şi vinul cu care credincioşii vor fi împărtăşiți, fiind astfel binecuvântați de Dumnezeu, stabilindu-se indirect legătura credincioşilor cu spiritul divin.

Toată slujba de liturghie nu este altceva decât un act de magie benefică, prin care se încearcă comunicarea cu divinitatea, cerându-i-se acesteia ajutorul, în îndeplinirea diverselor dorințe. Diferența dintre liturghia ortodoxă şi cea catolică este că, în liturghia ortodoxă, Domnul se face prezent cu trupul şi sângele său, prin chemarea Duhului Sfânt, pe când în cea catolică prin cuvintele: „Luați, mâncați, beți dintru aceasta toți”. În liturghia catolică nu se afirmă decât o legătură de amintire a ceea ce s-a făcut în Cina cea de Taină, nu se afirmă deci o lucrare prezentă a Duhului Sfânt. De altfel, întregul act al liturghiei are un ritual magic bine precizat.

Să încercăm să descriem altarul şi semnificația lui: Sfânta Masă închipuieşte mormântul lui

Hristos, dar şi tronul ceresc pe care s-a aşezat El. în acelaşi timp, este şi masa Cinei cea de Taină. În timpul liturghiei, toți credincioşii trăiesc revărsarea puterii lui Hristos, revărsare venită asupra lor prin rugăciunile şi binecuvântarea preotului. Pe partea dinspre răsărit a Sfintei Mese, se află chivotul cu trupul şi sângele lui Hristos, ce stăruie permanent sub chipul pâinii şi vinului. Închipuirea Sfintei Mese ca mormânt al lui Hristos o arată şi Antimisul aşezat pe ea, sub chipul punerii lui Hristos în mormânt. În Antimis şi Sfânta Masă sunt şi moaşte ale mucenicilor, ca să arate că pilda predării lui Hristos prin moarte Tatălui a fost urmată de ei. Masa propriu-zisă se lipeşte de stâlpii ei de piatră, cu ajutorul unui amestec de ceară, sacâz, aloe şi alte substanțe, care toate închipuiesc îngroparea mântuitorului (Simeon Tesaloniceanul). în acelaşi timp, prin puterea lor de lipire, acestea închipuiesc dragostea şi unirea pe care a avut-o Hristos față de noi până la moarte.

Atunci când se sfințeşte biserica, Sfânta Masă se spală cu apă, închipuindu-se taina botezului lui Hristos. După spălarea cu apă şi săpun a Sfintei Mese, se spală cu vin şi cu apă de trandafiri care închipuie spălarea chipului lui Iisus după moarte cu mir, spre cinstirea lui. Urmează apoi ungerea Sfintei Mese cu Sfântul Mir în chipul crucii. Prin aceasta coboară Sfântul Duh, în unire cu Tatăl şi cu Fiul, în urma jertfei aduse de Hristos pentru noi. Sfântul Duh rămâne astfel în Sfânta Masă, lucrând din ea, prin preot, în toate tainele, dar, mai ales, sfințind pâinea şi vinul. Pe Sfânta Masă se mai află patru bucăți de pânză, cu icoanele celor patru evanghelişti. Sfânta Masă este îmbrăcată apoi în cămaşă, care înfățişează giulgiul lui Hristos, iar deasupra se pune o pânză a Lui. Peste pânza albă se aşează Sfântul Antimis care reprezintă îngroparea lui Hristos, având în el moaştele vreunui mucenic. Antimisul se dă fiecărei biserici de arhiereul de care depinde, căci biserica întemeiată de Hristos prin Sfântul Duh, întâi în Ierusalim, se întinde peste tot, prin arhierei, episcopii fiind urmaşi ai apostolilor.

Deasupra Antimisului se pun Sfânta Evanghelie şi crucea. La sfințirea lăcaşului de cult un preot va unge cu Sfântul Mir toată biserica. Numai după aceasta arhiereul va intra în sfântul altar, îngenunchează în fața Sfintei Mese şi, după o altă rugăciune, încheie lucrarea de sfințire a noului lăcaş cu următoarea rugăciune, în care se arată că sfințirea este o adevărată cincizecime sau continuarea acesteia: „Mulțumim ție, Doamne, că darul pe care l-ai vărsat peste apostolii tăi l-ai vărsat şi peste noi păcătoşii, drept aceea ne rugăm Ție ca jertfele ce se aduc într-unul să se prefacă în preasfântul tău trup şi sânge al unuia născut fiului Tău, spre mântuirea a toată lumea şi a nevredniciei noastre". Cincizecimea şi euharistia sunt strâns unite, cum este Cincizecimea cu toate tainele duhovniceşti: (Ioanichie Bălan -*Convorbiri duhovniceşti).*

Tot acest ritual magic se bazează pe credința în puterea spiritului înalt al lui Hristos şi pe amintirea învierii lui, prin materializarea spiritului lui şi apariția în carne şi oase după moarte, precum şi pe puterea pe care El a dat-o apostolilor în ziua Cincizecimii, a cincizecea zi după înviere, când Duhul Sfânt s-a coborât asupra apostolilor sub forma unor limbi de foc, dându-Je acestora la rândul lor puteri pe care până atunci nu le cunoşteau, spre a putea propovădui credința în Hristos în toată lumea.

ISLAMUL

Islamul a luat naştere în Arabia în secolul al Vll-lea d.Hr. Potrivit tradiției musulmane, fondatorul a fost Mahomed, un arab din Mecca. Fiind orfan, Mahomed a fost crescut de bunicul său şi apoi de către un unchi. Prima lui soție, Khadidja, a fost mai mare cu cincisprezece ani decât el. Mahomed avea patruzeci de ani când a auzit pentru prima oară în deşert vocea îngerului Gabriel. După moartea Khadidjei, a mai avut încă zece soții, iar la vârsta de patruzeci şi şapte de ani, au apărut revelațiile. Doctrina musulmană spune că prima casă a lui Allah, construită de Adam, a fost distrusă în timpul potopului lui Noe. A fost reconstruită la Mecca de către Abraham şi fiul său Ismail. Ea conține între zidurile sale o piatră neagră, căzută din cer, trimisă de îngerul Gabriel lui Abraham. De atunci musulmanii se întorc spre Mecca în timpul rugăciunii. Revelațiile trimise de Dumnezeu lui Mahomed au fost consemnate apoi în cartea sfântă numită *Coranul,* care este principala carte sfântă a musulmanilor, aşa cum este pentru

evrei *Pentateuhul* lui Moise, sau pentru creştini *Evanghelia.*

Personal, Mahomed n-a scris nimic, el era după toate probabilităţile neştiutor de carte. Din însemnările lui a fost alcătuită în anul 650, pe timpul domniei lui Osman, cel de-al treilea urmaş al lui Mahomed, o culegere care a fost intitulată *Coran* (citire), fiind declarată sfântă. Ea ar fi fost dictată profetului de către arhanghelul Gabriel (Djebrail). *Coranul* este împărţit în o sută paisprezece capitole (sure), în care se fac proslăviri ale măreţiei şi puterii lui Allah, care nu este altul decât Dumnezeu, cel ce a creat lumea şi pământul. Islamismul susţine persistenţa spiritului după moarte - cei păcătoşi vor fi trimişi în Gheena.

O altă parte a literaturii religioase a musulmanilor este *Sunna,* alcătuită din legende sfinte despre viaţa, minunile şi învăţămintele lui Mahomed. Se poate considera că Mahomed a trăit în jurul anilor 570-632, mai întâi în Mecca şi apoi în Medina.

Elementul fundamental este adorarea lui Allah şi ascultarea necondiţionată a voinţei lui. Însuşi cuvântul *islam* înseamnă „supunere”. În concluzie, doctrina islamică susţine că există un singur Dumnezeu, Mahomed fiind trimisul şi profetul său, că, înaintea lui, Dumnezeu a trimis şi alţi profeţi. Aceştia sunt menţionaţi în *Biblie:* Adam, Nor, Avraam, Moise, Iisus al creştinilor. Dintre toţi, Mahomed este cel mai mare.

Islamul crede, de asemenea, că există spirit: spirit bun şi spirit rău. În cea din urmă zi, morţii vor învia şi toţi îşi vor primi pedeapsa după faptele lor, cei drepţi vor merge în Rai, iar cei păcătoşi vor arde în focul Gheenei. De asemenea, mai susţine că există o predestinare divină: Allah a stabilit fiecăruia dinainte destinul său. Poruncile sale practice şi rituale sunt: rugăciunea obligatorie repetată de cinci ori în fiecare zi la ore stabilite, spălarea obligatorie înainte de rugăciune, un impozit în folosul celor săraci, un post anual în decursul întregii luni a zecea (Ramadanul), pelerinajul la oraşul sfânta Mecca, unde musulmanul credincios trebuie să meargă cel puţin o dată în viaţă.

Musulmanii au o serie de obiceiuri comune cu evreii: circumcizia obligatorie la băieţi între şapte şi zece ani, interdicţia de a consuma carne de porc, interdicţia strictă de a desena, picta sau sculpta chipul lui Allah, precum şi orice imagine de om viu sau animal, interdicţia de a consuma alcool. Prescripţiile religioase musulmane propagă războiul sfânt în numele credinţei: timp de opt luni pe an să se poarte război împotriva necredincioşilor, aceştia să fie exterminaţi, iar averea lor să fie luată ca pradă *(Coranul 2,* 168-l90; 2, 212, 3, 5:3, 29, 36, 3, 74 etc.).

Islamul s-a răspândit pe un teritoriu vast din Spania până în Asia Centrală şi la frontierele Indiei, în nordul Indiei, în nordul Caucazului şi în Siberia occidentală, precum şi în alte teritorii. În concluzie, adepţii islamului cred într-o singură divinitate supremă, care a creat viaţa şi universul, cred în spiritele superioare, pe care le numesc îngeri, şi în spirite inferioare care vor merge în Gheena (Iad). Consideră profeţii ca trimişi ai lui Dumnezeu şi nu cred în reîncarnare.

Adepţii islamului cred în puterea revelaţiei, ca şi adepţii iudaismului şi ai creştinismului, ca formă de manifestare a spiritului, prin apariţia auzului spiritual.

CULTUL MORŢILOR LA POPOARELE DIN ANTICHITATE

I. CULTUL MORŢILOR LA EGIPTENI

Potrivit concepţiei egiptenilor, omul este compus din trei părţi: corpul material, sufletul invizibil şi imaterial şi dublul sau principiul vital denumit de ei Ka, un fel de fantomă vizibilă, dar impalpabilă, având forma exactă a omului. Acest Ka îl însoţeşte pe om toată viaţa, iar după moartea lui îi supravieţuieşte ca un geniu protector, continuând să se intereseze de trupul şi sufletul lui. Dar, pentru a face aceasta, Ka are nevoie de două lucruri: de o locuinţă materială - de aceea mormintele aveau aspect de adevărate locuinţe, amenajate cu toate cele necesare vieţii -

precum şi de un suport material. Acest suport este corpul distructibil, dar care poate fi îmbălsămat şi astfel conservat, îmbălsămarea este absolut indispensabilă pentru ca defunctul să-şi poată continua viaţa şi după moarte. Dacă, totuşi, şi mumia s-ar distruge, atunci, pentru continuarea dublului, a lui Ka, se plasează în mormânt o statuie a mortului, din piatră, lemn sau teracotă, care va servi drept suport şi care va fi, deci, o garanţie asupra vieţuirii omului. Prima grijă trebuie să fie conservarea corpului defunctului, pentru ca sufletul să poată reintra în el.

Pregătirea mumiei începea cu extragerea creierului şi a viscerelor, care, impregnate cu parfumuri, se păstrau în patru urne (pentru ficat, intestine, plămâni şi inimă). În locul inimii se punea un scarabeu (simbol al reînnoirii) din argilă sau dintr-o piatră dură, având gravată pe el o formulă magică, menită să-l ajute pe defunct în faţa tribunalului, în faţa lui Osiris. Apoi corpul era umplut cu răşinoase şi plante aromatice (smirnă, tămâie şi scorţişoară). După ce era ţinut şaptezeci de zile într-o soluţie de carbonat de sodiu şi înfăşurat în foarte multe fâşii de pânză de in, îmbibate într-un clei aromat, mumia se introducea într-un sicriu de lemn de forma trupului. În acest fel, s-au îmbălsămat sute de mii sau milioane de mumii. Alături de sicriu se puneau diferite obiecte de uz casnic, mâncare şi o serie de figurine din argilă sau din lemn care reproduceau chipurile celor din casa defunctului (rude, servitori, sclavi etc.) de a căror companie defunctul avea nevoie în viaţa sa viitoare. Cultul morţilor mai includea şi ofrande, ceremonii, acte de cult diverse. (Ovidiu Drîmba - *Istoria culturii şi civilizaţiei).*

Făcând analogie între concepţia egiptenilor antici şi cea teozofică asupra corpului uman, vedem o foarte mare asemănare în ce priveşte corpul material sau corpul fizic, sufletul invizibil ca expresie a spiritului şi dublul vital sau Ka, adică corpul eteric.

De remarcat că această concepţie despre cultul morţilor nu o găsim la strămoşii Egiptului antic, ceea ce înseamnă că preoţii egipteni iniţiaţi au apărut, aşa cum am mai spus, ca reîncarnări ale unor spirite superioare, în sânul populaţiei egiptene care avea cunoştinţă despre toate acestea.

II. CULTUL MORŢILOR LA BABILONIENI

Şi aici găsim credinţa într-o viaţă de dincolo de mormânt.

Alături de mort, erau îngropate obiectele sale personale.

Se credea că, după moarte, spiritul mortului, un fel de umbră desprinsă de trup, tulbură viaţa celor rămaşi în viaţă, rătăcind fără să aibă odihnă dacă n-a fost înmormântat cu tot ritualul cuvenit. Dacă însă i s-au făcut toate onorurile funerare cuvenite, spiritul va coborî în întunecatul regat al morţilor, despre care vorbeşte finalul epopei lui Ghilgameş: un barcagiu îl va trece peste râu, ducându-l la „ţărmul" din adâncuri, în ţara de unde nu se mai întoarce. Imaginea babilonienilor despre viata de dincolo de mormânt era dezolantă. Şansa unei consolări apare mai târziu, când devine tot mai puternică convingerea că suferinţa este o consecinţă a unei greşeli săvârşite conştient sau inconştient.

Babilonienii erau convinşi că o suferinţă este o pedeapsă pentru o vină. La ei întâlnim pentru prima dată în istorie ideea că durerea fizică sau suferinţa morală sunt consecinţe ale păcatului. Religia babilonienilor prescria ce rău să nu faci, dar nu şi ce este bine să faci.

III. CULTUL MORŢILOR LA PERSANI

Judecata din urmă care va încheia ciclul existentei universale va pedepsi sau va răsplăti pe om după faptele sale. Omului i se cer trei lucruri: cugetări bune, cuvinte bune şi fapte bune. Cele trei virtuţi principale ale omului sunt: pietatea, cinstea şi spiritul de dreptate, atât în cuvinte cât şi în fapte. Omul este înzestrat de natură cu liberul arbitru, el poate alege între bine şi rău. Datoria lui este să facă din duşman un prieten, din om rău un om drept, din cel ignorant un om instruit.

După moarte, sufletul omului mai pluteşte timp de trei zile prin preajma trupului, apoi este purtat de vânt în faţa a trei judecători. După judecată, sufletul trebuie să treacă pe „puntea alegerii". Cei drepţi reuşeau să o treacă şi să ajungă în „Lăcaşul cântărilor", iar cei răi sunt

aruncați în „Lăcașul suferinței”, unde vor rămâne pe veci. În schimb, păcătoşii, care săvârşesc pe lângă fapte rele şi fapte bune, rămân într-un fel de purgatoriu timp de douăsprezece mii de ani (jumătate din ciclul evolutiv al spiritului susținut de concepția teosofică).

IV. CULTUL MORȚILOR LA CHINEZI

Morții erau înhumați în anumite locuri, a căror alegere era apanajul unei categorii speciale de magi-ghicitori. în concepția chinezilor din Antichitate, exista un stăpân suprem, cel care creează, păstrează sau distruge tot ce există, recompensează sau pedepseşte după cuviință.

În privința sufletului, vechii chinezi credeau că acesta are un dublu aspect: acela al unui suflet vegetativ, care rămâne ataşat de corp şi după moarte, şi un suflet aerian, care după moartea omului va merge fie alături de Stăpânitorul Suprem, fie în împărăția „Fântânilor galbene”. Sufletul vegetativ trebuia să fie alimentat cu ofrande aduse defunctului. În caz contrar, acesta se preschimba în strigoi, putând aduce mult rău celor rămaşi în viață.

V. CULTUL MORȚILOR ÎN CIVILIZAȚIA CRETANĂ

Cretanii credeau într-o viață de după moarte, pe care şi-o închipuiau plină de frumuseți şi de bucurii. Ei aduceau mortului onoruri funebre, pentru ca aceştia să nu le facă rău mai târziu ca spirite rele. La început, morții erau îngropați în interiorul casei, lângă casă sau în peşteri. Mai târziu, erau înmormântați la un loc în morminte colective. Astfel s-au descoperit sute de morminte acoperite cu o falsă cupolă. Creta a cunoscut şi sarcofagul de argilă. Pentru a-şi continua viața de dincolo de moarte, morților li se punea la gât sigiliul personal, iar alături hrană, băuturi, veşminte de in, bijuterii, vase, opaiț şi statuete care reprezentau pe soțiile lor. Ei erau convinşi că sufletul uman urma să facă un drum lung, peste mări spre soare-apune, până în Insula Fericiților.

De asemenea, în mormânt i se mai punea şi o barcă. La înmormântare, era bocit de jelitoarele profesioniste, după care urma un prânz funerar, însoțit de libatiuni şi fum de tămâie.

La cretani erau foarte dezvoltate practicile initiatice. Inițierea avea sensul de renaştere, de începere a unei noi vieți. Pe parcursul şcolii de inițiere, tinerii erau deprinşi cu o viată aspră, în peşteri întunecate, pentru a cunoaşte secretele ascunse ale lumii.

VI. CULTUL MORȚILOR ÎN GRECIA ANTICĂ

Şi grecii antici credeau într-o viață a omului dincolo de moarte: sufletul este purtat de un luntraş, Charon, care îl trece peste râul morților Styx. De aceea, după ce mortul era îmbrăcat în veşminte albe şi pe cap i se punea o cunună de flori, i se punea în gură o monedă pentru a-l plăti pe Charon. De asemenea, lângă mort se aşeza o turtă de miere pentru a-l domoli pe câinele-monstru Cerber, care păzea palatul zeilor infernului, Hades şi Persefona. Timp de două zile, mortul era jelit de rude şi prieteni, care, în semn de doliu, îşi tăiau părul, se loveau cu pumnii în piept şi îşi zgâriau obrajii. Înmormântarea se făcea noaptea, pentru a nu pângări razele soarelui. Erau, de asemenea, şi bocitoare de profesie. Peste mort se turnau vin şi untdelemn, iar lângă mormânt se plantau pomi pentru ca sufletul să se poată odihni la umbră. Exista şi interdicția de a profana un mort: o lege dată de Solon dădea dreptul urmaşilor defunctului de a-l da în judecată pe cel care prin defăimare pângărea memoria mortului. După înmormântare, locuința defunctului era stropită cu apă, adusă dintr-un izvor sacru, pentru purificare.

VII. CULTUL MORȚILOR ÎN CIVILIZAȚIA ETRUSCĂ

Ceremonia funebră se desfăşura astfel: soția sau mama defunctului îi închidea pleoapele, corpul neînsuflețit era îmbrăcat cu veşmintele cele mai bune, stropit cu arome plăcute, iar peste el erau depuse coroane de flori şi crengi verzi. Carul mortuar era însoțit de muzicanți, bocitoare, rude şi prieteni. Ca şi grecii şi romanii, etruscii practicau atât înhumarea cât şi incinerarea, în funcție de dorința defunctului sau de obiceiurile familiei. Mormintele erau în formă de puț

adânc, de groapă sau de cameră-cavou, săpată în stâncă sau clădită. Când defunctul era incinerat, acesta era ars pe rug, împreună cu obiectele preferate. Focul era stins cu apă sau cu vin, iar cenuşa era strânsă într-o urnă şi era depusă în puţul funerar, în groapă sau în cavou. Urnele făcute din lut ars aveau capacul reproducând cât mai exact capul şi figura mortului. Când nu era incinerat, defunctul era înmormântat sau depus în cavou, pe o bancă sau într-un sicriu. Alături de mort se puneau diferite obiecte de uz pentru viaţa de dincolo. După ceremonialul înmormântării, urma ospăţul funerar, care era întotdeauna în apropierea mortului, căci etruscii credeau că la acest ospăţ ia parte şi defunctul. Sarcofagele erau din argilă sau din marmură şi aveau sculptate pe capac figura defunctului, cu corpul în mărime naturală, fie culcat, fie pe jumătate ridicat, sprijinindu-se pe cotul stâng, fie împreună cu soţia sa.

VII. CULTUL MORȚILOR LA ROMANI

Momentul morţii şi înmormântarea la romani se desfăşurau după un ceremonial care, în parte, se păstrează şi astăzi. Muribundul era aşezat pe pământ şi un membru al familiei îl săruta pe gură, când îşi dădea ultima suflare, după care cei din casă îi strigau numele. Corpul neînsufleţit era spălat, uns cu mirodenii, iar sub limbă i se punea o monedă, după obiceiul grecesc, spre a-şi plăti trecerea Styx-ului. Apoi era îmbrăcat şi depus pe un pat funebru, în jurul căruia ardeau făclii, după ce focul din vatră (considerat sacru) era stins în semn de doliu. Corpul neînsufleţit, acoperit cu flori şi coroane, era expus două-trei zile. Oamenii săraci erau însă înmormântaţi chiar în noaptea următoare. Cortegiul celor avuţi era precedat de cântăreţi de flaut, corn şi trompetă, purtătorii de făclii şi bocitoarele de profesie urmau grupul de mimi, care dansau şi făceau glume pe seama mortului, a vieţii pe care o dusese.

Urma un alt grup, care purta măştile strămoşilor decedatului, apoi sicriul mortului, descoperit, şi după el familia.

Până în epoca imperială, cei bogaţi şi cei cu funcţii publice înalte, erau incineraţi. O dată cu imperiul, s-a generalizat obiceiul înhumării. Săracii şi sclavii erau îngropaţi în gropi comune, iar familiile bogate îşi construiau mausolee impunătoare .

IX. CULTUL MORȚILOR LA DACO-GEȚI

Înhumările celor bogaţi se făceau astfel: mortul se ţinea la vedere trei zile, timp în care îl jeleau, după care urma un prânz funerar. Mortul se incinera sau se îngropa în pământ. Peste mormânt se spărgeau vase folosite de defunct. Lângă mormânt se găseau gropile de ofrandă în care i se puneau în vase de lut ars pâine şi oasele animalelor sacrificate la prânzul funerar.

Incinerarea constituia un ritual purificator. Aceasta se făcea în pe ruguri, în aer liber, iar mai târziu în cuptoare speciale. Şi daco-geţii credeau într-o existenţă a omului dincolo de moarte, fapt pentru care alături de rămăşiţele pământeşti ale defunctului se puneau obiecte necesare vieţii, ca alimente, podoabe, obiecte de uz casnic, monede şi arme.

X. CULTUL MORȚILOR LA CREŞTINII ORTODOCŞI

Cultul morţilor este prezent în toate confesiunile creştine. Se acordă o deosebită grijă trupului lipsit de viaţă, cel ce a purtat spiritul în viata pământească. Creştinii cred că trupul lipsit de viaţă va reînvia la judecata de apoi, când el se va reuni cu spiritul, refăcând persoana care se va înfăţişa în faţa lui Hristos pentru a fi trimisă în Rai sau în Iad.

Iată cum se desfăşoară pregătirea pentru moarte şi cum decurge în continuare procesiunea. Când omul este în pragul morţii, se aduce un preot, spre a-l împărtăşi cu trupul şi sângele lui Hristos, garanţia vieţii veşnice, apoi i se pune în mână o lumânare aprinsă sau se ţine o lumânare aprinsă de cei din anturajul muribundului, pentru ca lumina să alunge întunericul din drumul pe care-l va străbate spiritul său după moarte.

Imediat după moarte, rudele apropiate spală mortul, de obicei bărbaţii spală cadavrul unui

bărbat, iar femeile cadavrul unei femei. Apoi se îmbracă mortul cu îmbrăcăminte nouă, încălţăminte şi acoperământ pentru cap, după care se aşează întins pe o masă cu picioarele către uşă, semn că va ieşi din casă şi va pleca undeva. Coşciugul se aşterne cu pânză curată, cu panglici lungi de culoare roşie şi albastră, iar sub cap se aşează o pernă. Mortul se aşează în coşciug cu mâinile încrucişate pe piept, se anunţă preotul şi paracliserul sau cântăreţul bisericii, care trage clopotul rar în semn de doliu. Clopotul se trage de trei ori pe zi până la înhumare. La casa mortului se adună lume pentru a-l vedea şi pentru a-l jeli. Seara se fac mici slujbe funerare, citindu-se din *Evanghelie* pasajele referitoare la învierea lui Hristos şi la înfăţişările sale după înviere. Mortul este vegheat tot timpul de către rude şi prieteni. În a treia zi de la deces are loc slujba de înmormântare. Preotul şi cântăreţul vin la casa defunctului, slujesc puţin şi apoi, cu crucea înainte, pe care s-au înscris datele decedatului (nume şi prenume, data naşterii şi data morţii), pornesc către biserică unde se oficiază slujba propriu-zisă a înmormântării. Se citesc rugăciunile de dezlegare şi se ia rămas-bun de la răposat, fiecare zicând: „Dumnezeu să-l ierte". Apoi cortegiul porneşte spre cimitir, tot cu crucea înainte, unde este pregătită groapa. După o mică slujbă la marginea gropii, mortul este învelit în întregime cu giulgiul, după care preotul toarnă „pausul" (vin amestecat cu untdelemn) peste trupul mortului, în formă de cruce, şi presară ţărână, apoi se închide coşciugul şi se lasă în groapă. La capăt se pune crucea cu scrisul către apus, orientarea mortului facându-se cu faţa spre răsărit. Urmează masa de pomenire la casa răposatului. Pentru odihna sufletului acestuia, se fac pomeniri la trei zile, la nouă zile, la trei săptămâni, la patruzeci de zile, la trei luni, la şase luni, la un an şi apoi din an în an până la şapte ani.

Din punctul de vedere al credinţei creştine ortodoxe, spovedania şi împărtăşania în pragul morţii sunt necesare pentru că mărturisirea păcatelor ar aduce celui pe moarte iertarea, împăcarea cu Dumnezeu şi cu semenii pe care i-a neîndreptăţit sau cu care a fost certat, împărtăşania ar fi arvuna vieţii veşnice şi chezăşia învierii (Ioan, VI-54).

Lumina lumânării aprinse în mâna celui ce moare călăuzeşte sufletul, risipind întunericul morţii. Pe de altă parte, reprezintă pe Iisus şi *Evanghelia* sa, căci el a spus: „Eu sunt lumina lumii, cel ce-mi urmează mie nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieţii (Ioan, 8-l2).

Clopotele bisericii se trag pentru a vesti celorlalţi membri ai parohiei că unul dintre ei i-a părăsit şi pentru a-i îndemna să se roage lui Dumnezeu, pentru iertarea păcatelor lui.

Corpul mortului se spală, urmând pilda celor dintâi creştini *(Fapte,* IX-37), cu apă, amintind de apa botezului. În sicriu, mortul se aşează cu capul spre răsărit pentru că de la răsărit a venit Hristos, lumina cea adevărată.

Biserica creştină nu are aceeaşi slujbă a înmormântării pentru toţi morţii. Sunt patru rânduieli deosebite ale slujbei înmormântării şi anume: una pentru credincioşii laici sau mireni în vârstă, a doua pentru prunci şi copii până la şapte ani, a treia pentru diaconi şi preoţi de mir şi a patra pentru călugări şi arhierei.

Partea cea mai de seamă din slujba înmormântării credincioşilor este molifta de dezlegare (Dumnezeul duhurilor şi a tot trupului), urmată de rugăciunile de iertare. Preotul roagă pe Dumnezeu să dezlege sufletul celui răposat de orice blestem sau afurisenie, să-i ierte tot păcatul sufletesc şi trupesc, ca sufletul lui să se odihnească împreună cu drepţii, iar trupul să se dea înapoi firii, desfacându-se în cele din care a fost alcătuit.

Cântarea de veşnică pomenire care se cântă mortului la sfârşitul slujbei de înmormântare, la punerea în mormânt şi la parastase, roagă pe Dumnezeu ca El să-şi aducă pururea aminte de cel mort, iar pe de altă parte, noi, cei vii, să păstrăm o neîntreruptă aducere-aminte, să nu-l lăsăm în uitare şi să-l pomenim totdeauna, rugându-ne pentru el.

La coborârea sicriului în groapă, preotul aruncă peste el prima lopată de ţărână, în formă de cruce, pentru a ne aduce aminte de cuvântul Domnului: „Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce" *(Facerea* III-9).

Untdelemnul este semnul şi pecetea lui Hristos, ca şi untdelemnul de la botez. Vinul este simbolul sângelui, adică al sevei de viaţă care curge prin mădularele trupului omenesc şi îl

însufleţeşte. Turnarea lui este, deci, preînchipuirea nemuririi sau a învierii pentru viaţa cea veşnică pe care o nădăjduim.

Coliva ce se face la înmormântare şi parastase închipuie însuşi trupul mortului. Este totodată un semn de înviere şi nemurire, deoarece este făcută din boabe de grâu, pe care Domnul le-a înfăţişat ca purtând în ele icoana sau asemănarea învierii trupurilor. După cum bobul de grâu, ca să încolţească şi să aducă roade, trebuie să se îngroape mai întâi în pământ şi apoi să putrezească, tot aşa şi trupul omenesc mai întâi se îngroapă şi putrezeşte pentru ca apoi să învie (Ioan XII-24).

MANIFESTĂRI ALE SPIRITULUI ÎN FENOMENELE NUMITE PARANORMALE

În spatele celor mai multe fenomene psihice, produse prin mediumi, stau flintele materiale ale spiritului nostru.

CLARVIZIUNE

În urmă cu mai mult de şaptezeci de ani, doamna Clara Dowdall, într-o şedinţă de spiritism publică, din Cardiff, în sala St. John, oprindu-se în faţa unuia dintre cei de faţă, îi spuse:

„Vreau să te previn de o mare primejdie. Te văd lucrând la o mare înălţime pe un fel de schelă, care te loveşte, şi dumneata cazi. Faptul acesta se va întâmpla în cursul săptămânii viitoare: te sfătuiesc să fii atent, căci altfel îţi vei pierde viaţa.”

Acest bărbat asista pentru prima dată la o astfel de şedinţă spiritistă şi se arăta neîncrezător. Cei de faţă l-au sfătuit să fie prudent. El lucra la un elevator de cărbuni, din docuri, de un model mai vechi. La insistenţele soţiei lui, acesta nu s-a dus la lucru în ziua următoare, în locul lui ducându-se un alt om. În acea zi, platforma s-a aplecat, legătura vagonetului s-a rupt, acesta s-a răsturnat, lovind omul care, căzând de la o mare înălţime, a murit.

Ernest Oaten, el însuşi mare medium, povesteşte că la sfârşitul unei şedinţe spiritiste ţinută la Bournemouth, în timpul războiului, cu mediumul clarvăzător Frank Blake, s-a adresat unei doamne din asistenţă şi i-a descris un ofiţer în uniformă militară, care murise. Întrebată dacă o cunoaşte pe acea persoană, doamna respectivă i-a spus că după descrierea făcută este soţul ei, numai că el trăieşte, în urmă cu o zi primise o scrisoare de la el, de pe front. Blake i-a cerut scrisoarea care era în geantă, s-a uitat la ea şi a repetat:

„Doamnă, sfatul meu este să plecaţi imediat acasă şi să fiţi pregătită să aflaţi că soţul dumneavoastră nu se simte bine.”

Întorcându-se către Oaten, Blake i-a spus ea acest om este mort de patru zile, iar ea va primi vestea când va ajunge acasă. Câteva zile mai târziu, Blake a primit o scrisoare de la acea doamnă, în care i-a relatat că, la câteva ore după ce a ajuns acasă, a primit înştiinţarea Ministerului de Război că soţul ei fusese ucis pe front cu patru zile în urmă.

În vara anului 1912, doamna Wirks ţinea o şedinţă în biserica spiritualistă din Mexbourough, Yorkshire.

În timp ce doamna Wirks îşi ţinea cuvântarea, ea s-a oprit şi a arătat către un grup de oameni dintr-un colţ al sălii: „Acolo unde staţi voi văd ceva ciudat, izbucniri de foc, fum şi praf. Sunt sigură că este o explozie. Văd că explozia se va produce şi unul dintre voi va fi ucis.” Opt zile mai târziu, o explozie a avut loc în mina din Cadeby, una dintre cele mai moderne mine din Yorkshire, unde şi-a pierdut viaţa un număr mare de oameni, printre care şi domnul Richard Wimpenny, unul dintre angajaţii societăţii Mexbourough, care făcuse parte din micul grup de oameni căruia i se adresase doamna Wirks. Iată o altă previziune, povestită de Ernest Oaten: „Stăteam liniştit în casă cu soţia mea şi, la un moment dat, am băgat de seamă că se petrece ceva, am ridicat privirea şi am văzut pe tatăl meu stând înaintea noastră. El murise încă din

1911, dar cu spiritul său vizita adesea casa. Mi s-a părut că arată puţin neliniştit şi l-am întrebat:

- Ce s-a întâmplat, tată?
- Du-te şi vezi pe maică-ta, răspunse el.
- Voi pleca în câteva săptămâni şi mă voi opri special s-o văd.
- Nu, replică el, pleacă imediat, dacă vrei s-o mai vezi.
- Dar ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.
- Ea va veni lângă mine. Am pregătit totul şi te asigur că va veni repede.”

Într-adevăr, mama sa a murit peste o săptămână.

Un alt medium de premoniţie, de clarviziune a fost Nostradamus. În anul 1550, acesta a prezis tăierea capului regelui englez Carol I, revoluţia franceză din 1789, urcarea pe tron a unui împărat născut lângă Italia (Corsica), adică Napoleon Bonaparte, întemniţarea şi ghilotinarea regelui şi reginei Franţei. El a prezis expediţiile militare ale lui Napoleon, războiul de la 1870-1871 pe care l-a localizat lângă pădurea Ardenilor, cu durata de şapte luni, de asemeni a prevăzut incendierea Parisului în timpul Comunei din Paris. A descris fazele primului război mondial izbucnit în 1914 şi rezultatele lui.

TELECHINEZIE ŞI TELEPATIE

În ultimul timp, mulţi cercetători ruşi sunt preocupaţi de facultatea pe care o posedă spiritul de a mişca, deplasa materia, fără concursul unei forţe exterioare vizibile. Ei vor să dovedească faptul că aceste evenimente, numite paranormale, decurg din legi ale spiritului.

Parapsihologia rusă s-a activat, după afacerea submarinului atomic american *Nautilus.*

În 1953, presa franceză transmitea cu litere mari o informaţie ciudată cu privire la *Nautilus:* Marina americană utilizează percepţia extrasenzorială la bordul unui submarin atomic.

Potrivit ziarelor franceze, legătura telepatică între *Nautilus* şi continent s-a efectuat corect, chiar în timpul cât submarinul naviga la mare adâncime, astfel încât au titrat: „Militarii americani au pătruns tainele puterii spirituale”.

În tot timpul regimului totalitar din URSS, doctorul Vasiliev a efectuat cercetări aprofundate asupra percepţiei extrasenzoriale, dar acestea nu au putut fi date publicităţii, datorită caracterului profund ateu al regimului care nu admitea nici un fel de aluzie la spirit.

Doctorul Vasiliev, membru corespondent al Academiei Medicale a URSS, titular al catedrei de psihologie a Universităţii din Leningrad, a declarat că descoperirea energiei constituită din percepţia extrasenzorială va avea aceeaşi importantă ca şi energia nucleară. El a condus primul laborator de percepţie extrasenzorială din lume subvenţionat de stat. Astăzi, în Rusia, sunt peste douăzeci de centre care studiază fenomenul numit paranormal.

Biologul Naumov a condus serviciul tehnic de parapsihologic dintr-un laborator special ce depinde de departamentul de fizică din Colegiul de Stat de Inginerie din Moscova. Crearea acestui laborator a fost patronată de oameni de ştiinţă ruşi: doctorul Terledki, titularul unei catedre de fizică din cadrul Universităţii din Moscova, doctorul E. Sikovski, de la Academia de Ştiinţe Sociale, octorul Pavel Oscepkoc, preşedintele Institutului de Inginerie.

Cu puţin timp înainte de moartea sa, episcopul James Piko scria în *Psychics:* „Studiul experienţelor senzaţiei extrasenzoriale în faza actuală a lărgit considerabil viziunea mea asupra puterii omului. Am convingerea că un mister pluteşte peste tot în ceea ce se petrece între doi indivizi, dincolo de cuvintele ce se schimbă între ei, dintre acţiunile şi legăturile lor. Unele fenomene amintesc de undele radio, iar restul ţine de o cauză a cărei existenţă o bănuim greu”.

Universul conţine mult mai multe linii de forţă decât cele imaginate. Ruşii sunt la curent cu experienţele clarvăzătoarei Jeane Dixon din Washington, ale lui Gerald Croiset, faimosul senzitiv olandez, care a ajutat poliţia în depistarea criminalilor, cât şi ale americanului Red Serios, care este capabil să fixeze pe un film imaginea unui imobil situat la distanţă, prin concentrarea privirii sale asupra unui aparat fotografic. Şi ruşii au reuşit să facă fotografierea gândurilor.

Fenomenul de manifestare a spiritului este cercetat şi de mulţi americani, printre care doctorul J.B. Rhine, care lucrează la Fundaţia pentru cercetări asupra omului. El este cel mai celebru dintre parapsihologii americani.

Ruşii au făcut multe cercetări cu Neli Mihailova, care a fost un medium dotat pentru psihochinezie. Ea avea posibilitatea de a deplasa obiectele prin intermediul forţei sale mentale. Când Mihailova avea nevoie de un obiect oarecare, era suficient să-şi fixeze privirea pe el şi obiectul începea să alunece în direcţia sa. Ea făcea să se deplaseze paharele cu vin fără a le atinge, cilindri de aluminiu, mese şi căni de apă.

Se cunosc experienţele de telepatie între Moscova şi Siberia, cu Nikolaev şi Kamenski. După efectuarea seriei complete de experienţe asupra telepatiei, doctorul Kogan a pus la punct un echipament encefalografic, pentru a înregistra undele cerebrale şi o nouă metodă matematică pentru a analiza urmele lăsate pe curbele înregistrate.

Lui Nikolaev, aşezat într-un scaun, aflat într-o cameră izolată fonic şi electric, i-au fost aplicate pe corp multe fire conectate la diverse aparate şi instrumente de măsură. Se urmăreau respiraţia, pulsul, mişcarea ochilor, activitatea musculară şi, cel mai important, activitatea cerebrală. Nikolaev a declarat că trebuie să fie complet destins, dar atent în timpul experienţei telepatice.

În timpul acestei perioade, electroencefalograma înregistra undele rezultate de tip alfa, caracteristicile stării de reapus.

El nu era anunţat asupra momentului când Kamenski începea să-i transmită mesajul telepatic şi nici când experienţa s-a terminat. Aparatura a fost pusă în funcţiune şi oamenii de ştiinţă aşteptau. În acest timp, la Moscova, închis într-o cameră, Kamenski a început transmisia telepatică. Trei secunde mai târziu, în camera de la Leningrad, traseul curbelor cerebrale ale lui Nikolaev s-a modificat. Doctorul Sergheiev a pus la punct metode statistice şi matematice precise, pentru a analiza curbele trasate de electroencefalograf, ceea ce a permis specialiştilor în parapsihologic să capteze traseele telepatice care ating creierul.

Ce se petrecea în creierul lui Nikolaev în timpul experienţelor telepatice? Doctoriţa Pavlova a rezumat astfel seria înregistrărilor în electroencefalograme: în timpul testelor la distanţă mare, care au avut loc între Kamenski şi Nikolaev, închişi într-o cameră blindată, se detectează o sporire a activităţii cerebrale, care apare între unu şi cinci secunde după începerea transmisiei telepatice.

S-a detectat întotdeauna fenomenul cu cinci secunde mai înainte ca Nikolaev să fie conştient de recepţionarea unui mesaj telepatic. Când Nikolaev era pe punctul de a-şi da seama de mesaj, activitatea creierului a devenit specifică şi undele s-au programat repede în regiunea posterioară şi superficială ale creierului. Traseul specific rămânea vizibil pe curba de înregistrare şi un anumit timp după sfârşitul transmisiei. Telepatia în creier pare să se deplaseze într-o direcţie specifică. Localizarea precisă depinde de natura mesajului transmis. Activitatea cerebrală a lui Nikolaev pare să fie localizată în regiunea occipitală, care este în mod normal zona percepţiei vizuale, atunci când i se transmite un mesaj vizual, şi în regiunea temporală, zona de percepţie auditivă, atunci când i se transmit telepatic sunete. Un creier uman, prin mesaj telepatic, poate să-şi impună ritmul său unui creier străin. Cercetătorii ruşi, care studiază fenomenul paranormal, au observat că prin intermediul proceselor psihice se pot declanşa la un alt individ, în mod telepatic, boli psihice sau chiar organice, acţionând asupra subconştientului lor. Ei au explorat astfel posibilităţile impunerii biologice prin telepatie.

În America, doctorul Thomas Duane, şeful serviciului oftalmologie la „Jefferson Medical College" din Philadelphia, şi colegul său, doctorul Thomas Behrendt, au studiat telepatia fizică. Ei au arătat că undele alfa tipice stării de repaus, apărute la unul dintre gemeni, pot să provoace de la distanţă apariţia aceluiaşi traseu electroencefalografic la celălalt geamăn.

În Rusia, există un exemplu celebru de transmitere telepatică a neliniştii psihice şi fizice survenite între copii şi părinţi. Mihail Lomonosov, copilul precoce din secolul al XlX-lea, născut într-o familie de ţărani, care a devenit unul dintre savanţii cei mai de seamă ai ţării, cel care a

pus bazele Universității din Moscova, l-a visat într-o noapte pe tatăl său care era pescar. El l-a văzut pe tatăl său luptându-se pe mare cu furtuna, cu valurile care îi împingeau vasul de pescuit spre o insulă pustie din Arctica. A văzut naufragiul. La trezire, era convins că tatăl său se găsea în pericol de moarte şi a încercat să comunice cu el. În momentul visului, Mihail Lomonosov se întorcea dintr-o călătorie din Germania. La sosirea sa la Petersburg, fratele său i-a comunicat că de patru zile nu a mai primit nici o veste de la tatăl lor. Lomonosov a dezvăluit visul său pescarilor din satul său natal şi le-a cerut să plece în căutarea insulei pe care o văzuse în vis. El era convins că ajutorul va sosi prea târziu, dar voia ca tatăl său să fie înmormântat potrivit tradiției. Pescarii au găsit vasul naufragiat şi au îngropat corpul tatălui lui Lomonosov, aşa cum le ceruse acesta.

Mulți ani mai târziu, Bernard Kajinski a semnalat o legătură între percepția telepatică şi simptomele corporale. Astfel, o femeie a simțit dureri violente în stomac la două mii de kilometri de locul unde se afla fiul ei, care suporta în acel moment o operație chirurgicală la stomac, despre care mama sa nu ştia.

Prin mesaj telepatic se pot transmite unui individ boli psihice sau organice, subconştientul acestuia interceptând mesajul şi reacționând întocmai. Iată un exemplu, cercetat de parapsihologii ruşi, într-o serie de experiențe între Kamenski, care, de data aceasta, era receptor şi Alexandr Monin, care era transmițător. După câteva momente, Monin a transmis încărcături violente de emoții. El s-a concentrat pentru a transmite o senzație de nelinişte ca şi când s-ar fi sufocat, apoi a imaginat un violent atac de astm, apoi o criză de inimă, în timpul altor şedințe, el a încercat să transmită impresia că primeşte lovituri puternice în cap.

De fiecare dată, Monin transmitea în nouă reprize acelaşi mesaj telepatic. Kamenski, aflat într-o cameră izolată, recepționa emoțiile şi toate simptomele transmise într-un procentaj de 80% din numărul experiențelor făcute. Acelaşi lucru l-a remarcat echipa Naumov, Sergheiev, Pavlova, care a observat că traseele obținute prin encefalogramă erau diferențiate după mesajul telepatic afectiv ce se transmitea, în situația când se transmiteau mesaje depresive, acestea modificau traseele normale ale creierului şi provocau o sorie de unde cerebrale lente de tip delta şi teta, caracteristice stării de oboseală cerebrală. Potrivit celor arătate de ei, se resimțeau conştient senzațiile corporale supărătoare însoțite de migrene violente.

În cazul că se transmiteau mesaje telepatice agreabile (senzație de calm şi optimism), electroencefalograma revenea la traseul normal după o scurtă pauză.

Aceeaşi posibilitate de a se transmite prin mesaj telepatic boli psihice sau organice au constatat-o şi oamenii de ştiință americani în frunte cu Berthold Schwartz, neurolog la New Jersey, psihiatru şi scriitor.

Oamenii de ştiință ruşi şi americani au ajuns la concluzia că spiritul (gândirea) influențează cu adevărat corpul de la distanță, că există un sistem de comunicare inconştientă între indivizi, că este posibil să influențăm pe cineva în orice moment fără ca acesta să fie conştient, precum şi faptul că oricine ne poate influența fără ştirea noastră.

Doctorul Kapita, „părintele" bombei atomice sovietice, doctorul Naumov, profesorul Mikulin, doctorul Sitkovski au declarat că facultățile extrasenzoriale ale mediumului de telechinezie Neli Mihailova nu au nimic comun cu misticismul. Când o persoană gândeşte, ea iradiază, emană energie, şi această energie pare să fie mai puternică la unele persoane, aşa cum este cazul lui Neli Mihailova.

Doctorul Guliaev şi echipa sa de cercetători au putut detecta şi înregistra aura omului, a animalelor şi a insectelor. Această aură constă dintr-un câmp electric complex care învăluie corpul ca un fel de „dublură".

Doctorul Harold Burr, profesor de anatomie la Universitatea din Yale, a stabilit încă din 1935 că materia vie, de la grăunte până la om, este impregnată şi influențată de câmpuri electrodinamice. Învelişul electric care înconjoară corpul uman poate fi considerat ca un mulaj electronic, în măsura în care celulele corpului se reînnoiesc, acest câmp de forță veghează ca noile țesuturi să adopte contururile convenabile.

Doctorul L. Ravitz, neuropsihiatru la Universitatea din Yale, a descoperit că spiritul putea să acţioneze asupra acestui câmp de forţă care înconjoară corpul. Măsurând intensitatea acestui câmp electromagnetic la nivelul pielii, doctorul Ravitz a reuşit să descopere care era starea de spirit a unui individ aflat în profundă stare de hipnoză. Spiritul putea să influenţeze direct acel înveliş energetic care înregistra câmpul electromagnetic de la distanţa de un metru de corpul uman fără a fi în contact direct cu el. El a descoperit astfel că acest câmp de forţă prezintă o intensitate egală cu numai o zecime din cea a câmpului magnetic terestru, care este de 0,6 gauss. În jurul mediumului de telechinezie Mihailova, intensitatea câmpului magnetic era mult mai mare. El spune că cea mai mare parte a indivizilor produc în partea posterioară a creierului un curent electric de un voltaj de trei-patru ori superior câmpului produs în zona frontală. La Mihailova curentul electric din regiunea occipitală era de cincizeci de ori mai mare decât cel produs în partea frontală. Bineînţeles, această activitate electrică rămâne în toate cazurile atât de slabă, încât trebuie amplificată de patru milioane de ori pentru a putea fi înregistrată şi observată.

Sergheiev a descoperit această conformaţie a creierului la circa 7% din totalul subiecţilor pe care i-a supus măsurătorilor. El deduce că acest voltaj anormal reprezintă un indiciu favorabil pentru a identifica indivizii dotaţi cu facultăţi parapsihologice. Astfel, vibraţiile câmpului de forţă care înconjoară corpul acţionează ca un magnet, acţiunea spiritului materiei devine o realitate, ca şi acţiunea spiritului asupra liniilor de forţă.

Acest câmp de forţă vibratorie reprezintă mecanismul prin intermediul căruia spiritul uman este capabil să producă fenomenul paranormal. Mediumii aflaţi în transă profundă din toată lumea, fără a avea o legătură unii cu alţii, au spus că percep nişte vibraţii. Ei explicau că corpul uman este compus dintr-un corp energetic, sau câmp care intră în vibraţie. Dacă frecventa vibraţiilor acestui câmp este accelerată, atunci energia sau informaţia provenită de la o altă dimensiune poate să ne fie relevată.

Doctorul Sergheiev a reuşit să înregistreze câmpul de forţă electromagnetică la o distanţă de patru metri de un mort. Curbele înregistrate de detector erau asemănătoare traseului înregistrat de acelaşi aparat în momentul în care Mihailova deplasa de la distanţă obiectele. Doctorul Rejdak a tras concluzia că prin voinţă se poate dirija energia într-o direcţie sau alta. El a executat şi un alt test: a umplut un glob de sticlă cu fum de ţigară pe care l-a întors şi l-a pus pe masă înaintea mediumului de telechinezie. De la distanţă, acesta, prin învelişul de sticlă, a tăiat norul de fum, ca şi cum ar fi fost vorba despre o materie solidă, în urma acestei experienţe, Mihailova era foarte extenuată, se mişca greu, era palidă. Pierduse aproape două kilograme din greutate în decurs de o jumătate de oră, avea dureri de braţe şi de picioare, îşi pierduse simţul gustului, nu putea să-şi coordoneze mişcările şi avea ameţeli. Mihailova putea să acţioneze şi asupra moleculelor chimice. Putea să provoace apariţia unei imagini pe hârtie fotosensibilă, acţionând asupra nitratului de argint dintr-o emulsie fotografică.

Această energie pare însă a avea o altă natură, nu electromagnetică. Ea este dirijată de forţele mentale, de puterea gândului, a spiritului. Spiritul provoacă vibraţiile câmpurilor electromagnetice care înconjoară corpul uman.

Un vestit medium de telechinezie a fost Matthew Mannind. Acesta putea ridica o pernă cu gândul, putea ridica un pat până la înălţimea de treizeci de centimetri. Şifonierul se mişca, tablourile ieşeau din cui şi dansau prin aer. Toate acestea le făcea prin concentrarea vederii sale. Cercetări asupra acestui caz au fost făcute de biologul şi matematicianul doctor George Owen din Cambridge, precum şi de alţi cercetători de la Institutul din Toronto (Canada).

S-a putut constata că sediul acestor fenomene de telechinezie este în zona paleoencefală, deci în zonele subcorticale unde este localizat subconştientul. Aşa cum am descris, subconştientul este sediul spiritului nostru. Prin forţa psihică, se creează din corpul eteric al organismului o pârghie invizibilă, ce mişcă toate aceste obiecte. S-a constatat că, în urma acestor fenomene, corpul mediumului scade în greutate uneori cu câteva kilograme. Acelaşi fenomen se întâmplă şi cu mediumii de materializare, când se formează fantomele materializate. Mediumul

de materializare scade în greutate, cu exact greutatea pe care o cântăreşte fantoma. Acelaşi fenomen de scădere a greutăţii corpului o prezintă şi mediumii de levitaţie în experienţele de levitaţie.

VIZIUNEA EXTRARETINIANĂ SAU VIZIUNEA SPIRITUALĂ

În oraşul Nijni Tagil, din munţii Urali, la începutul anilor '60, trăia o tânără de douăzeci şi doi de ani de ani care se numea Rosa Kuleskova. Într-o zi a remarcat că poate să vadă lumina, să distingă culorile şi imaginile şi să citească fără ajutorul ochilor, ci cu ajutorul degetelor. Doctorul Iosif Goldemberg a supus-o mai multor experimente: de exemplu, a legat-o la ochi şi aceasta, plimbând degetele asupra unei coli de hârtie, a indicat exact culorile verde, roşu, albastru, oranj etc.

După aceea, el a aşezat un ziar sub degetele Rosei şi aceasta a citit textul din ziar la fel ca şi cu ochii deschişi.

Apoi au fost făcute experimente în laboratorul Universităţii din Moscova şi Sverdlovsk de o echipă de cercetători condusă de doctorul neurolog Shaeffer.

Aceştia au aşezat-o în spatele unui panou de carton şi i-au acoperit ochii. În ciuda acestor măsuri de precauţie, Rosa a fost capabilă să deosebească culorile şi să citească ziarul. S-a crezut că ea reuşea să descifreze culorile datorită variaţiilor de temperatură ale acestora, ştiind că negrul, albastrul şi culorile spectrului solar absorb sau emit o anumită cantitate de căldură, în acest sens, doctorul Shaeflfer s-a hotărât să încălzească plăcuţele cu culori numite reci (movul şi albastrul) şi să răcească celelalte plăci cu culori calde (roşu), dar experienţa nu a modificat cu nimic capacitatea vederii spirituale a acesteia.

În perioada anilor '50, psihologul A.N. Leontiev, hipnotizând un pacient la spitalul de psihiatrie „Polotsk”, i-a cerut acestuia să citească ziarul *Pravda* cu ajutorul mâinilor. Pacientul a reuşit, chiar dacă deasupra ziarului era aşezată o coală de hârtie, în tot acest timp ochii îi erau închişi.

Toate aceste experienţe confirmă posibilitatea vederii spirituale de care am vorbit în cuprinsul cărţii, ce are la bază fenomenul desprinderii corpului astral de cel fizic, aşa cum se întâmplă şi cu percipientul din telepatie, care vede obiecte de la mare distanţă, de acolo de unde emite transmiţătorul, dar pe care acesta nu le vede.

RADIESTEZIE

Arta radiesteziei sau sensibilitatea radiaţiei era cunoscută cu peste şapte mii de ani în urmă. Această metodă se aplică în cercetarea şi descoperirea anumitor lucruri, de la zăcăminte naturale până la comori ascunse. Legendele populare vorbesc despre puterile extraordinare ale vrăjitorilor, care cu ajutorul unor baghete erau capabili să descopere asasini şi hoţi ascunşi. Ei foloseau în acest scop fie bagheta radiestezică, fie nişte cărţi cu antene. Regii din China, cum este cazul lui King Yu (anul 2200 î.Hr.), sunt reprezentaţi ţinând în mână o astfel de baghetă. Cu ea se pot descoperi cursuri de ape subterane, depozite minerale, cabluri şi canalizări subterane. Experienţe de acest fel au fost făcute de profesorul Bogomolev împreună cu doctorul Tareev şi doctorul Simonov, care s-au convins că radiestezia este reală şi nu are nimic comun cu autosugestia. Forţa ce acţionează asupra baghetei printr-o tracţiune invizibilă poate atinge între o sută şi o mie gr/cm. Nici o izolaţie nu se poate opune acestei radiaţii.

Sokevanov a căutat să realizeze o apropiere între magnetism şi radiestezie. A a fixat electrozi pe partea din spate a capului operatorilor şi a constatat că în acest caz numărul de revoluţii ale baghetei nu se reducea, ci, dimpotrivă, la o distanţă de circa douăzeci de metri, bagheta se îndrepta brusc în direcţia zonei în cauză. Descoperirile sovietice converg cu cercetările efectuate în Germania şi Ţările de Jos. În cazul în care un radiestezist constată o reacţie a baghetei, înseamnă că întregul său corp reacţionează. Se pare că aici intră în acţiune al şaselea simţ. Profesorul J. Walther din Halle a observat o creştere a tensiunii arteriale la

căutătorul care se află deasupra unui zăcământ de minereu sau al unui curs de apă subterană. Se ajunge la concluzia că există câmpuri de forță a căror natură nu este însă cunoscută.

În perioada anilor '30, guvernul Columbiei a însărcinat o descoperitoare australiană, Evelin Penrose, să localizeze zăcămintele de petrol şi minereuri aflate pe teritoriul țării. Descoperirile sale au coincis exact cu rapoartele experților şi geologilor.

Cercetările par să indice că descoperitorul face dovada descoperirilor sale la nivelul subconştientului. În Franța, poliția l-a folosit pe Jean Aymar în descoperirea criminalilor, acesta folosindu-se de o astfel de baghetă. Procurorul din Lyon scrie în raportul său că acesta, intrând în pivnița unde se săvârşise crima, s-a manifestat printr-o puternică agitație, a început să tremure, pulsul i s-a accelerat, iar bagheta lui s-a îndreptat spre locul unde se aflau cadavrele. Reglând bagheta, a început să urmărească evoluția acesteia. În drumul său, el a indicat locurile unde se opriseră hoții, unde au dormit şi unde au mâncat.

Abatele Paramelle din Saint Jean de Pespinasse a indicat cu exactitate, pe o perioadă de douăzeci şi cinci de ani, peste zece mii de locuri precise cu izvoare de apă, cu ajutorul baghetei magice.

De asemenea, maiorul Pogson a descoperit cu ajutorul baghetei magice în India, în timpul unui an, şaptezeci şi şase de izvoare de apă.

TIMPUL, O NOUĂ DIMENSIUNE A SPIRITULUI

Timpul, spune Nikolai Kozîrev, este o formă de energie. Trebuie să studiem proprietățile timpului dacă vrem să descoperim ce forță este răspunzătoare de fenomenul vieții pe pământ. Cum se face că în telepatie o idee poate fi transmisă în mod instantaneu la creierul altei persoane, chiar dacă aceasta din urmă se găseşte la celălalt capăt al lumii? După şaptesprezece ani de cercetări, doctorul Kozîrev consideră că a descoperit această energie. Aparatele sale au înregistrat curbele produse de o formă de energie necunoscută. Aflată în paralel cu efectele activității chimice şi mecanice deja cunoscute, el numeşte această energie *timp.* Timpul este elementul cel mai important şi cel mai enigmatic din univers. El nu se propagă precum undele luminoase, ci se manifestă peste tot în mod instantaneu. Toate modificările proprietăților unui fragment de timp se manifestă uneori instantaneu, chiar dacă timpul este omniprezent. Este timpul care ne leagă de alții şi care leagă toate lucrurile din univers. El are anumite proprietăți care pot fi studiate de laboratoare. El posedă o densitate mai mare în apropierea destinației unei acțiuni şi mai slabă aproape de autorul acesteia. Timpul este cel care stă la baza fenomenului de telechinezie. Doctorul Kozîrev a descoperit că timpul desfăşoară o structură de curent sau de flux. Potrivit concepției lui, lumea noastră este orientată spre stânga şi posedă un curent temporal pozitiv, aşa cum este energia universului nostru. Dacă timpul este un curent, el posedă un anumit debit. Atunci când debitul temporal este modificat în interiorul unui corp, acesta devine mai uşor, ceea ce explică levitația şi somnambulismul. Se ştie că somnambulul cu ochii închişi sau deschişi, dar fără a avea o vedere fizică, se urcă pe blocuri oricât de înalte ar fi, alunecând în sus ca şi când ar fi tras de un resort, mergând pe streaşină casei fără a-şi pierde echilibrul şi fără a cădea. După părerea lui Kozîrev, toate facultățile mediumnității provin din cap. Este posibil ca toate reacțiile care au fost în sistemele fizice ce compun universul să constituie, de fapt, sursele de energie care alimentează curentul temporal, care la rândul său va acționa asupra acestor sisteme fizice.

După părerea lui, Soarele şi sferele îşi extrag energia din timp. Timpul este orientat într-un singur sens, adică din trecut spre viitor. Timpul conține toată suma de evenimente care nu au fost însă explorate, el uneşte toate forțele naturii, intervenind în tot ceea ce se produce în universul nostru.

Americanul Charles Musses scrie în prefața la lucrarea lui Jeroma Rothstein, intitulată *Comunicare, organizare şi ştiință,* că timpul ar fi ultima structură a producerii de energie.

Energia produsă de timp se prezintă sub forma unor vibraţii sau oscilaţii. Timpul ar reprezenta a cincea formă de existenţă a materiei, aceea prin care se manifestă puterea spiritului. Ar putea fi particule de neutrino, care, neavând nici masă, nici sarcină electrică şi nici sarcină magnetică, nu sunt nici atrase nici respinse. Această energie ea traversa orice corp material ca prin vid, asupra ei gravitatea neavând nici o acţiune. Ar putea fi o combinaţie între materie şi antimaterie, între pozitroni şi neutroni: pozitronii s-ar deplasa înapoi, materia s-ar deplasa în viitor.

Profesorul N. Kobosev ajunge la concluzia că mecanismul gândirii nu se poate realiza la nivel atomic şi molecular, ci trebuie mers ană la nivelul particulelor elementare din nucleul atomului. La aceeaşi concluzie a ajuns şi Arthur Koessler, precum şi Wolfgang Pauli, care încă din 1930 a prezis existenţa unei particule cu proprietăţi deosebite, numită neutrino. Miliarde de neutrino, venite din Soare, stele sau chiar alte galaxii, străbat craniul şi creierul nostru întocmai ca prin vid.

Câmpurile de forţă cu care acţionează omul sunt corelate de factori astronomici. Fizicianul Konstantin Kobuziev, de la Universitatea din Moscova, a constatat o strânsă legătură între aceste câmpuri de forţă ale omului şi influenţa periodică a Soarelui asupra Pământului. Acelaşi lucru l-a constatat şi precursorul biologiei cosmice, doctorul A.L. Kijevski. Există o corelaţie între activităţile solare şi marile epidemii terestre, inclusiv invaziile de lăcuste şi rozătoare. Este semnificativ că există o corelaţie între aceste cicluri şi marile migraţii umane, războaie şi revoluţii. Activitatea solară trece prin cicluri de unu, unsprezece, treizeci şi cinci şi patruzeci şi opt de ani, când în urma exploziilor solare se produce o erupţie de plasmă fierbinte şi poate şi o altă formă de energie. În timpul anilor cu puternică activitate solară, se produc furtuni magnetice care pot întrerupe comunicaţiile electronice, poate să crească numărul de sinucideri, psihoze, accidente rutiere şi crize cardiace mortale.

Anii de activitate solară redusă coincid cu alt fel de epidemii: difterie şi tuberculoză pulmonară. Aceleaşi fenomene au mai fost observate de profesorul american Cecil Mali, care a constatat că ciclul solar de unsprezece ani şi jumătate ani are o influenţă asupra fenomenelor meteorologice, creşterii vegetalelor şi producţiei industriale.

Leonid Ravith şi cercetătorul francez Michel Gauguelin au constatat că fazele Lunii, poziţia Soarelui, radiaţiile cosmice, razele gama, petele solare, precum şi toate celelalte modificări ale câmpului magnetic terestru acţionează asupra câmpurilor de forţă care înconjoară corpul uman. Toate acestea stau la baza evoluţiei ciclice a bioritmurilor. Se cunoaşte că omul are un maximum de activitate afectivă la douăzeci şi opt de zile şi un maximum de activitate intelectuală la treizeci şi trei de zile.

Toţi atomii sunt alcătuiţi din trei particule cu masă: protoni, neutroni şi electroni, şi a patra particulă fără masă numită foton, care reprezintă unitatea de radiaţie electromagnetică. Dintre toate aceste particule, numai neutronii se dezintegrează spontan, transformându-se într-un proton, un electron şi o nouă particulă fără masă, numită neutrino. Acest element este stabil ca şi protonii şi electronii. Există câte o antimaterie pentru fiecare dintre aceste particule, cu masă egală cu sarcină opusă. Radiaţia cosmică conţine protoni şi particule de masă, a căror origine nu a fost încă elucidată, în drumul său spre Pământ, radiaţia cosmică face un dans al creaţiei şi distrugerii, transformându-se într-o ploaie de diferite particule absorbită treptat pe măsură ce pătrunde în atmosferă. Dansul acesta simbolizează ritmul etern al vieţii şi al morţii şi se desfăşoară în cicluri nesfârşite, aşa cum mistica orientală şi-a imaginat dansul zeului hindus Shiva. Acest dans reprezintă dansul materiei subatomice la nivelul întregului cosmos.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Această carte şi-a propus să ofere o nouă viziune asupra vieţii.

După mulţi ani, readuce în discuţie noţiunile de spirit şi de reîncarnare şi de aceea, poate, va fi primită cu oarecare nedumerire, dar, în toate capitolele consider că veţi găsi suficiente

argumente asupra faptului că existenţa noastră nu poate avea la bază teoria evoluţionistă a materiei, că ea nu poate explica toate fenomenele vieţii.

Oricât s-ar strădui diferite teorii materialiste să găsească o explicaţie asupra originii vieţii, ele nu au reuşit să ne convingă. Nu s-a putut obţine materie vie din substanţă nevie. Până când această realizare nu va fi împlinită, nici o teorie materialistă nu va fi credibilă. Teoria evoluţionistă, care părea că şi-a găsit un argument în selecţia naturală a lui Charles Darwin, nu poate explica absenţa formelor intermediare ale trecerii dintr-o specie în alta. Absenţa formelor intermediare din fosile duce la concluzia că apariţia speciilor nu s-a făcut gradat, ci din contră.

Instinctul păsărilor nu are nimic comun cu selecţia naturală şi nici cu reflexele condiţionate. Nou-născuţii din lumea păsărilor poartă undeva înscrise în memoria lor experienţe de viaţă pe care aceştia nu le-au avut încă. Recunoscând misterul instinctului la păsări, însuşi Charles Darwin a fost pus în dificultate cu explicaţia sa asupra evoluţiei speciilor, spunând că, totuşi, o forţă divină ar fi creat o specie sau mai multe la începutul existenţei şi că din acestea s-ar fi dezvoltat ulterior alte specii.

Structura ochiului cu complexitatea lui nu a putut fi explicată de evoluţionişti, cu atât mai mult structura creierului uman, şi cablajul său, din a cărui capacitate noi folosim numai 4%. Dar ce să mai vorbim de complexitatea sistemului solar şi a universului în general? David Hume aduce următorul argument în favoarea existenţei lui Dumnezeu: „Priviţi lumea înconjurătoare, contemplaţi-o pe toată şi fiecare parte a ei, vedeţi că nu-i nimic altceva decât o maşinărie grandioasă, cuprinzând un număr infinit de maşinării mai mici. Chiar şi în părţile lor cele mai mărunte, toate acestea se potrivesc unele cu altele, cu o precizie ce provoacă admiraţia tuturor celor care le-au contemplat vreodată.

Strania adaptare a mijloacelor din întreaga natură la scopuri seamănă exact cu creaţia ingeniozităţii omeneşti, a ţelurilor omeneşti, a gândirii, a învăţăturii şi inteligenţei umane, deşi le depăşeşte cu mult. întrucât efectele se aseamănă între ele, va trebui să deducem, cu ajutorul tuturor regulilor analogiei, că şi cauzele sunt asemănătoare şi că autorul naturii este întrucâtva asemănător intelectului uman, deşi posedă aptitudini mult mai mari, corespunzător măreţiei creaţiei înfăptuite”.

Wiliam Paley afirma: „Nu poate exista plan fără planificator-inventator, ordine fără criterii, aranjament fără ceva capabil să-l întroneze, utilitate şi subordonare faţă de un scop, fără cineva care să conceapă scopul, mijloacele adecvate unei finalităţi, care să joace rolul şi să atingă scopul urmărit, fără ca acesta din urmă să fi fost întrezărit vreodată sau fără ca mijloacele să fie bine alese. Stabilirea şi rânduirea etapelor, subordonarea mijloacelor faţă de scop, alegerea instrumentelor pentru acţiune, toate acestea implică existenţa inteligenţei şi a conştiinţei.

Toate aceste aspecte vin să susţină existenţa unui spirit divin, ca forţă creatoare unică, aflată în centrul universului, care a creat lumea şi Pământul”.

Subconştientul pare a fi locul unde acţionează spiritul. Dintre formaţiunile nervoase subcorticale, substanţa reticulară şi hipotalamusul par a avea un rol determinant.

Persistenţa spiritului nostru după moarte este confirmată de posibilitatea de a intra în legătură cu spiritul morţilor, prin intermediul unor oameni, numiţi mediumi. Informaţiile pe care ni le dau, complet necunoscute de mediumi sau de asistenţii din şedinţele de spiritism, verificate ulterior, se dovedesc a fi riguros exacte. Fenomenul de materializare şi dematerializare este fenomenul cel mai convingător că energia a creat materia.

Toate aspectele descrise ca fenomen paranormal, studiate de savanţi din toată lumea, vin să confirm existenta spiritului, fie că este vorba de telepatie, telechinezie, profeţie, levitaţie, vedere extraretiniană, clarviziune, radiestezie etc.

După moarte, corpul astral mai rămâne unit cu corpul eteric o perioadă de timp. Acest timp diferă de la om la om depinzând de puterea cu care se leagă corpul astral şi corpul eteric, de influenta primului asupra celui din urmă. Este o stare care se aseamănă cu aceea în care omul ar vrea să doarmă, dar puterea sa lăuntrică îl menţine treaz. După moarte, când corpul eteric se desprinde de om, din el se mai păstrează ceva pentru întreaga evoluţie viitoare a omului, pe care

îl putem numi un „extract” sau o esenţă a acestuia. Acest „extract” conţine roadele vieţii ce a trecut.

Toate credinţele religioase, în special cele monoteiste: iudaismul, creştinismul, islamismul sau budismul, admit un Dumnezeu ca spirit divin, cel care a creat lumea şi universul. Toate admit şi existenţa spiritului, care nu dispare o dată cu moartea. Deosebirea dintre religii se manifestă atunci când este vorba de purificarea spiritului prin reîncarnări.

Se poate spune că tot ce a fost creat în univers are ceva comun:

- Materia, începând de la atom până la galaxie, are aceeaşi configuraţie: un nucleu format din protoni şi neutroni, ce gravitează în jurul axei sale, şi electroni, care se rotesc pe orbite precise în jurul lui, cu viteza luminii. Această structură a atomului, o găsim la minerale şi la plante, animale şi om, atomii fiind formaţi din fluidul cosmic primordial, rezultat din formidabila energie a exploziei iniţiale (Big-Bang) care a avut loc la începutul universului acum cincisprezece-douăzeci de miliarde de ani.

- Există un cod genetic comun la tot ceea ce este viu, fie plante, insecte, animale sau om. Toată evoluţia viului se află codificată în acidul dezoxiribonucleic. Numai felul succesiunii bazelor purinice şi pirimidinice, care formează codul genetic şi datorită căruia ribozomii sintetizează una sau alta dintre proteine, este diferit, conform fiecărei specii. Tot datorită ADN-ului are loc şi diviziunea celulară ce stă la baza creşterii şi dezvoltării organismului care se face prin procesul de replicare al ADN-ului, cu posibilitatea de refacere spontană a lui. În genele ce intră în alcătuirea cromozomilor, sunt incluse şi succesiunea în care să intervină una sau alta din componentele ei, pentru a forma la timpul precis determinat diferitele organe în dezvoltarea embrionului.

-În tot ceea ce este viu, există o forţă care se opune entropiei, o forţă care menţine calitatea substanţei vii, anume aceea de metabolism, de autoconservare, precum şi de înmulţire, de creştere şi dezvoltare. Această forţă o dă corpul vital, parte a fluidului cosmic, care, printr-o distribuţie biostructurală, îi conferă acesteia proprietăţile substanţei vii. Ea ar reprezenta a patra formă de existenţă a materiei numită bioplasma.

-Tot ce este viu în natură este dotat cu gândire, cu spirit, mai mult sau mai puţin evoluat, începând de la plante şi animale până la om. Acest spirit are diferite învelişuri spaţiale, de corp astral, solar, universic sau cosmic, în cazul omului, acesta este cel mai evident, dar el există şi la animale, mai mult sub formă de instinct şi la plante, rudimentar.

Faptul că atât planta, animalul şi omul, prin telepatie, deci prin mesaj mental, prin gândire, interceptează acest gând şi îl înţeleg, îl decodifică, înseamnă că există şi un cod universal spiritual. De aici, înţelegem că spiritul divin, spiritul creator a făcut tot ceea ce există în univers din acelaşi aluat, din energia primordială, şi că tot ceea ce există în univers este creat, diferind numai cantitatea sau felul cum s-au combinat diferite componente ale acestei energii.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

ABD-RU-SHIN - *Dans la lumiere de la verite,* Editions Françaises du Graal, Strasbourg, 1987 voi. l, 2, 3.

ALECU UNGUREANU, MARIA - *Viaţa sexuală şi căsătoria,* Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1968.

ALI EKREM MEHMED - *Civilizaţia turcă,* Ed. Sport Turism, Bucureşti, 1991.

ALLEAU, RENE - *Parapsyhologie et divination, Encyclopedie de la Divination,* Ed. Rehou.

ASIMOV, I. - *Civilizaţii extraterestre,* Ed. Politică, 1983.

BACIU C.; TEODORESCU-EXARCU - *Fiziologia şi fiziopatologia sistemului nervos,* Ed. Medicală, 1978.

BĂLAN, IOANIDE - *Convorbiri duhovniceşti,* Ed. Episcopia Romanilor şi Huşilor, Arta

Grafică, Bucureşti 1992.
BRANDLER, KARL - *Magnetismul, procedura dezvoltării mocnitelor puteri spirituale în om,* traducere Herbert Egon.
BRUNTON, PAUL - India secretă, Ed. Forum, traducere de Henriette Yvonne Stahl.
CABURA, AL. HORIA - *Cartea tibetană a morţilor,* traducere din limba franceză, Ed. Arca, Arad, 1992.
CELAN, EUGEN - *Viaţa după pragul morţii,* Ed. Teora, Bucureşti, 1991.
CONSTANTIN, DUMITRU - *Inteligenţa materiei, Ed.* Militară, Bucureşti, 1986.
CONSTANTIN, DANIEL - *Civilizaţia asiro-babiloniană,* Ed. Sport Turism, Bucureşti, 1981.
CONSTANTIN, DANIEL - *Civilizaţia feniciană,* Ed. Sport Turism, 1979.
CONSTANTIN, DANIEL - *Civilizaţia Egiptului Antic,* Ed. Sport Turism, Bucureşti, 1976.
DEMETRESCU, SCARLAT - *Din tainele vieţii şi ale universului,* Ed. Particulară, Bucureşti, 1939.
DRĂGHICI, ION - *Esenţa vieţii,* Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1972.
DRIMBA, OVIDIU - *Istoria culturii şi civilizaţiilor,* Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1990,
DRIMER, DOLPHI; SĂVULESCU, AURA MATEI - *Speranţa pentru vârsta a treia,* Ed. Tehnică, Bucureşti, 1991.
DUMITRU, MIRCEA - *Geriatrie,* Ed. Medicală, Bucureşti, 1992.
ELIADE, MIRCEA - *Yoga*, Ed. Mariane, Craiova, 1991.
FARCAŞ, DAN - De ce tac civilizaţiile extraterestre, Ed. Albatros, Bucureşti, 1983.
GHEORGHIŢĂ, A. FLORIN - *Enigme în galaxii,* Ed. Junimea, Iaşi, 1988.
GHEORGHIU, V. A. - *Hipnoza,* Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1979.
GHIŢESCU, T, - *Chirurgul,* Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1970.
PAPINI, GIOVANNI *Viaţa lui Iisus,* Ed. Ago-Temporis Chişinău.
HAŞDEU, B.P. - *Sic Cogito,* Ed. Evenimentul, 1990.
HUXLEY, A. - *Şi restul e tăcere,* Ed. Univers Bucureşti, 1977.
ILIESCU, ELENA - *Mărturii despre nemurire,* Ed. Presa Naţională, Bucureşti, 1992.
KANT, IMMANUEL - *Religia şi limitele raţiunii,* Ed. Agora, Iaşi, 1992.
LANDSBERF, PAUL LUDWIG - *Eseu despre experienţa morţii,* Ed. Humanitas, Bucureşti, 1992.
MACOVSKI, EUGEN - *Natura şi structura materiei vii,* Ed. Academiei, Bucureşti, 1970.
Manual de acupunctura chineză — traducere de Sanda Apostolescu, Ed. Medicală, 1982.
MILCU, ŞT.; MĂICĂNESCU, MADELEINE - *Andrologie clinică,* Ed. Academiei, Bucureşti, 1970.
MORARU, I.; ANTOHI, ŞT., - *Introducere în genetica moleculară,* Ed. Medicală, Bucureşti, 1975.
NEGUREANU, CRISTIAN- *Lumi paralele,* Ed. Siti, Bucureşti, 1991.
NICOLAE, CONSTANTIN - *Cult practic de ştiinţe oculte,* Ed. Biroul de studii psihice, Bârlad, 1929.
OATEN, ERNEST W. -*Amintirile unui medium,* Ed. Cugetarea, Bucureşti, 1945.
OPARIN, A.I. - *Originea vieţii pe pământ,* Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1960.
PALOU, JEAN - *Vrăjitoria,* Ed. de Vest, Colecţia Iniţieri, Timişoara, 1992.
PIAGET, JEAN - *Biologie şi cunoaştere,* Ed. Dacia, 1971.
POPOVICI, L. - *Visul,* Ed. Dacia, Cluj, 1978.
POWELL, ARTHUR E. - *Dublul eteric şi fenomenele conexe,* Ed. Recif, Bucureşti, 1992.
PRENTICE, MULFORD - *În zarea nemuririi,* Ed. Lotus, Bucureşti, 1992.
RAICU, P. şi colab. - *Celula,* Ed. Academiei, 1972.
RENAN, ERNEST- *Viaţa lui Iisus,* Ed. Crater, Bucureşti, 1990.
REPCIUC, E.; IAGNOV, Z.; RUSU, G. - *Anatomia omului, viscere,* Ed. Medicală, Bucureşti, 1958.

RAMACHARAKA YOG - *Viața dincolo de moarte,* Colecția Lotus, Bucureşti, 1991.
SAGAN, CARL. - *Creierul lui Broca,* Ed. Politică, Bucureşti.
SĂHLEANU, V.; MACAVEI, I. - *Vita sexualis,* Ed. Enciclopedică română, Bucureşti, 1972.
SĂHLEANU, V. - *Concepții despre om în medicina contemporană,* Ed. Dacia, Cluj Napoca, 1976.
SĂHLEANU, V. - *Ştiința şi filozofia informației,* Ed. Politică, Bucureşti, 1972.
SARGER, O. şi colab. - *Formațiunea reticulară,* Ed. Academiei, Bucureşti, 1965.
SCHMITH, ERNEST - *Special Reincarnation,* Editions Françaises du Graal, Strasbourg, 1991.
SCHROEDER, LYNN; OSTRANDER, SHEILA - *Cercetări de parapsihologic,* Ed. Robert Laffont, Paris, 1973.
SCHRODINGER, ERWIN - *Ce este viața? Spirit şi materie,* Ed. Politică, Bucureşti, 1980.
SELYE, H. - *Ştiința şi viața,* Ed. Politică, Bucureşti, 1984.
SIMU, OCTAVIAN - *Civilizația japoneză tradițională,* Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984.
SOULIER, JEAN PIERRE - *Enigma vieții,* Ed. Medicală, Bucureşti, 1982.
STAN ALEXANDRU; RUS REMUS - *Istoria religiilor,* Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1991.
STEINER, RUDOLF - *Ştiința spirituală, evoluția vieții şi a lumii,* Ed. Rustania, Timişoara.
STEINER, RUDOLF - *Treptele inițierii,* Ed. Princeps, Iaşi, 1992.
STEINER, RUDOLF - *Înnoirea artei pedagogico-didactice prin ştiința spirituală,* traducere din limba germană, Bucureşti, 1981.
STEINPACH, RICHARD - *Des rapports caches conditionnent notre vie terrestre.*
STEINPACH, RICHARD - *Comment se fait-il que nous vivions apres la mort et quel sens a la vie?,* Editions Françaises du Graal, Strasbourg, 1987.
STOIANOVA, KRASIMIRA - *Vanga,* Ed. Star-Trafic, Craiova, 1992.
STOICA, T. - *Sexologie,* Ed. Medicală, Bucureşti, 1972.
ŞERBAN, MIHAI - *Semeni întru rațiune,* Ed. Dacia, Cluj, 1982.
ŞTEFĂNESCU, AL. N. - *Adevărul şi ştiințe secrete,* Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1928.
ȚUGUI, ION - *Vise, viziuni, profeții, premoniții,* Ed. Roza Vânturilor, 1992.
TODORAN, I.; ȚĂRANU E. - *In căutarea vieții pe alte planete,*Ed. Dacia, Cluj, 1983.
TOFFLER, A. - *Şocul viitorului,* Ed. Politică, Bucureşti, 1973.
TOKAREV, S.A. - *Religia în istoria popoarelor,* Ed. Politică, Bucureşti, 1973.
TON, IOSIF - *Credința adevărată,* Societatea Misionară Romană, Bucureşti, 1991.
WATCH TOWER BIBLE AND SOCIETY NEW YORK - *Cum a apărut viata, prin evoluție sau prin creație?,* New York, 1987.
WATSON, D. JAMES - *Biologia moleculară a genei,* Ed. Ştiințifică, Bucureşti, 1986.
WEISS, BRIAN - *O mărturie a reîncarnării,* Ed. Lotus Bucureşti, 1992.
WALKER, DAEL - *Cristalul-această ființă vie,* Bucureşti, 1991.